

Giới thiệu Định Mệnh Nhóc Là Của Anh

Định Mệnh Nhóc Là Của Anh của tác giả Wind H là câu chuyện về duyên phận giữa hai người bạn họ tuy rằng giai cấp của họ hoàn toàn ngược nhau...

Anh là thiếu gia của giới thượng lưu nhưng luôn mang trong mình một nét đẹp giản dị không coi thường người khác, anh sở hữu một khuôn mặt lạnh lùng như rất thích giúp đỡ người khác và anh đã vô tình gặp được cô trong một buổi tổ chức sinh nhật của bạn mình...

Cô không phải là khách mời cũng không phải là nhân vật chính, cô chỉ đơn giản là được thuê làm phụ bàn ở các tiệc sinh nhật... Bọn đã đã vô tình va phải nhau và định mệnh của hai người bắt đầu từ đó .!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cùng Một Nỗi Nhớ... (1)

Chương 1: Cùng một nỗi nhớ... (1)

- "Khắc Huy, em yêu anh nhiều lắm!!" - Một cô gái cười híp mắt trong rất tình nghịch và đáng yêu. - "Anh sẽ mãi yêu em chứ?"

- "Anh sẽ yêu em mãi mãi!" - Người con trai nhu tình nắm tay cô gái. - "Dù cho kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa em vẫn sẽ là cô nhóc của anh!"

- "Tại sao anh cứ gọi em là cô nhóc vậy?" - Cô phụng phịu.

- "Từ cái nhìn đầu tiên, đối với anh, em là một cô nhóc tình nghịch, bướng bỉnh!" - Anh cười ôn nhu. - "Và định mệnh đã định sẵn, nhóc mãi chỉ có thể là của anh!"

Bỗng nhiên giông tố kéo đến, bầu trời xám xịt, mưa nhanh chóng rút xuống. Vẫn là đôi trai gái ấy...

- "Mình chia tay đi!" - Cô gái nói với gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

- "Được thôi! Anh cũng chẳng muốn làm khó em!" - Anh cố gượng cười. - "Chỉ cần em hạnh phúc!"

Nói rồi người con trai lướt qua cô gái...

"Kút..." "Ám..."

Một tai nạn giao thông xảy ra trong lúc trời mưa dữ dội tuyến đường giữa trung tâm thành phố. Một cảnh tượng máu me làm mọi người khiếp sợ...

-Khắc Huy!!!!

Một cô gái nằm trên giường, trán đầy mồ hôi, cô chống tay bật dậy.

-Chỉ là mơ... là mơ thôi...

Cô tự an ủi mình rồi lấy lại bình tĩnh...

Cô là Hạ Diệu Phương, năm nay 23 tuổi, một cô gái không có gì đặc biệt từ ngoại hình đến gia thế. Chiếc điện thoại nhỏ nhắn của cô reo lên...

-Alo...

-"Diệu Phương, cậu vẫn đang ở nhà à?"-Dầu dây bên kia là một giọng nữ.-"Minh ra ngoài ăn sáng!"

-Minh ở nhà!-Cô trả lời.

Là Đồng Hạ Lâm, bạn thân của cô từ năm cấp ba.

"Hôm nay là sinh nhật Dương Thắng!"-Hạ Lâm ghen ngào hỏi.-"Cậu đi với mình chứ?"

Dương Thắng là bạn trai của Hạ Lâm. Cô chợt khựng người, Dương Thắng là bạn trai của Hạ Lâm và cũng là bạn của anh... Sinh nhật của Dương Thắng... Ngày này sáu năm trước chẳng phải...

"Đi với mình chứ?"-Hạ Lâm hỏi lại.

-Để mình xem lại.-Cô nói rồi cúp máy ngay.

Vào ngày này sáu năm trước, theo trí nhớ của Diệu Phương

Các cô gái phục vụ ở nhà hàng Five Star thực sự rất vất vả. Hôm nay là sinh nhật của một đại thiếu gia nào đó, bao hết cả nhà hàng, nhưng khách của anh ta còn đông gấp mấy lần bình thường. Hôm nay là ngày đầu cô đến trường cấp 3, cô nhận được học bổng vào trường danh tiếng vào học năm lớp 11, đồ đạc vừa chuyển đến căn trọ, thực sự rất mệt nhưng vẫn đi làm.

-Diệu Phương, bàn số 4 gọi món, có chưa vậy? -Một cô gái phục vụ khác hỏi.

-À... mình mang ra ngay!-Cô bưng khay thức ăn ra.

Đang đi thì mọi thứ trước mắt nhoè đi, cô có cảm giác mình đụng trúng ai đó rồi ngất xỉu.

Tỉnh dậy, cô thấy mình nằm trong căn phòng xa lạ. Thoáng giật mình khi nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, đến khi cô giật mình giờ chần lên nhìn thấy mình vẫn mặt đồng phục phục vụ thì an tâm được phần nào.

Tiếng nước chảy tắt, một anh chàng thanh niên bước ra. Trên người chiếc quần bò và áo sơ mi trắng.

-Cô tỉnh rồi à!? Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với thân hình...-Anh nhìn cô từ trên xuống dưới.-Chưa trưởng thành của cô đâu!

-Anh...-Câu đầu tiên nói không hề có chút thiện cảm nào.-Anh là ai?

-Giữ gìn sức khoẻ đi, không thì cái mạng nhỏ của cô cũng chẳng giữ nổi!-Anh nói rồi đẩy cửa phòng bước ra, để mặc cho cô ngơ ngác nhìn anh.

Cô bước ra định đi ra ngoài thì thấy một cái áo trắng có màu đỏ vắt trong phòng tắm thì dừng lại. Anh là người cô đụng vào ư!? Đã không xin lỗi mà còn... Cô bật cười, bước vào trong lấy cái áo sơ mi vào phòng giặt ủi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cùng Một Nỗi Nhớ... (2)

Chương 2: Cùng một nỗi nhớ... (2)

Quay lại hiện thực

Diệu Phương nhìn vào tấm lịch kẻ thờ dài. Hôm nay chắc anh vẫn còn bên Mỹ, chắc anh đã quên được cô... Dù gì cũng là chủ nhật, thôi thì cứ đến buổi tiệc sinh nhật của Dương Thắng để ôn chút kỉ niệm. Cô nói rồi gọi điện cho Hạ Lâm...

Một anh chàng điển trai, gương mặt ánh lên vẻ lạnh lùng, ngang tàn đang ngồi vắt chéo chân trong phòng làm việc, đầu dựa vào ghế ngả người ra phía sau. Trong đầu anh bây giờ chỉ toàn là hình ảnh của quá khứ...

Ngày này sáu năm trước, theo hồi ức của anh

Anh đang vội vì đến dự sinh nhật của người anh em ruột. Đang đi thì bị một cô gái phục vụ đụng trúng người. Chàng trai bị đụng trúng lúc đầu khó chịu vì trên khai thức ăn có tương ớt nên dính vào áo anh. Nhưng nhìn cô gái ngất, anh vội vã lay cô. Bế cô đứng dậy, mọi người xung quanh đổ về hướng người con trai đang bế một cô gái. Người bạn có vẻ rất thân với anh bước tới:

-Khắc Huy, chuyện gì vậy?

-Không có gì.-Anh nói.-Cậu lên sân khấu nói với mọi người như thế đi, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng để phiền phức!

Cho người đến lau dọn chỗ vừa này, anh chàng bế cô vào một căn phòng VIP của anh trong khách sạn của nhà hàng này. Đặt cô lên giường, anh đắp chăn lại cho cô. Nhìn vào mắt cô anh khẽ nói:

-Chỉ là làm việc quá sức, nghỉ ngơi là được! Chắc không cần phải đưa cô ta đến bệnh viện nhỉ!?

Anh nhìn lại bộ áo sơ mi trắng của mình đã biến thành màu đỏ thì thở dài. Do đây là phòng VIP của anh nên đồ đạc của anh trong phòng này cũng nhiều. Anh mở tủ đồ lấy một cái áo sơ mi trắng khác, đi vào phòng tắm.

Một lúc sau anh bước ra thì thấy cô gái đã tỉnh, nhìn bộ dạng muốn kiểm tra xem mình có bị tổn thương của cô mà anh bật cười. Nhưng anh lấy lại sự lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào cô.

-Cô tỉnh rồi à? Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với thân hình... chưa trưởng thành của cô!-Anh nhìn cô.-Giữ gìn sức khỏe đi, không thì cái mạng nhỏ của cô muốn giữ cũng giữ không nổi.

Anh bước ra khỏi khách sạn mà trong lòng cảm thấy có phần hứng thú.

Hiện thực

Tại sao ngày đó cô lại thay đổi? Tại sao lại bỏ mặc anh? Vì cô mà anh bị tai nạn, cô cũng chẳng một lần đến thăm! Tại sao cô lại nhẫn tâm như thế? Nhưng tại sao, anh... vẫn không làm cách nào quên được cô...

Anh đang suy nghĩ thì điện thoại reo lên...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nếu Như Ta Cách Xa...

Chương 3: Nếu Như Ta Cách Xa...

Anh nhìn màn hình, khẽ nhú mày nhưng cũng bắt máy...

-Alo!

-Người anh em, cậu có đến dự sinh nhật tôi không đấy!-Đầu máy bên kia là một giọng nam.

Là Dương Thắng, bạn thân của anh từ thời cấp hai, bạn trai của Hạ Lâm.

-Tôi sẽ đến.-Anh nói.

-Dương Thắng tôi và mọi người luôn xem cậu là bạn. Vì vậy, phải đến đấy!-Dương Thắng nói.

-Được!-Anh ngắn gọn.

Nhanh chóng cúp máy. Anh rút một điếu thuốc ra hút, nhìn anh lúc này thật uy quyền như đầu đố trong ánh mắt có một nỗi buồn chất chứa...

Lúc này, Diệu Phương và Hạ Lâm đang ngồi trong chiếc BMW của Dương Thắng để đến shop thời trang. Hạ Lâm và Dương Thắng đang cười nói khá vui vẻ, để không làm mất vui nên cô cũng ráng nặn ra nụ cười. Chiếc xe dừng lại... Hai cô nàng và một chàng trai bước xuống. Hạ Lâm khoác tay cô, Hạ Lâm không muốn cô nhìn thấy cảnh họ thân thiết để rồi nhớ lại quá khứ. Vừa bước vào shop, họ nghe được một bài hát, giọng nam vang lên...

“Anh cứ ngỡ mặt xa cách lòng..

Niềm cô đơn mỗi đêm sẽ lướt qua trong nỗi nhớ..

Bao lâu ta cách xa.. Mà cứ như vừa hôm qua..

Từ thâm tâm anh trách mình.. Đã để em ra đi...

Không thể nào phai phôi.. Đã quá yêu rồi..

Người yêu đừng vội buông lời..

Hạnh phúc trong cuộc đời.. Chỉ một lần mà thôi..

Em nói anh nghe đi.. Có sao bây giờ mỗi người một nơi như thế..

Hãy cho nhau thời để quay lại..

Được yêu em lần nữa.. Người yêu hỡi...”

Một bài hát song ca của một nam và một nữ. Tiếp đến một giọng nữ...

“Em vẫn luôn tự hỏi chính mình..

Rằng chia tay với anh.. Là một quyết định sai hay đúng..

Không gian như vỡ tan.. Hạnh phúc đang dần phai nhoà..

Nhẹ quay lưng nhìn tháng ngày.. Minh đã tay trong tay...

Quá khứ như cơn mưa.. Nhối đau vô bờ..

Giờ em một mình bơ vơ..

Khoảnh khắc em quay đi.. Sao anh lạnh lùng đến thế..

Anh nói em nghe đi.. Dẫu chỉ thăm thì rằng anh cần em mọi khi..

Vì tình yêu thì không đúng sai gì..

Buồn làm chi để đêm đêm kí ức hoen bờ mi...”

Là bài hát Nếu Như Ta Cách Xa. Cô chợt thấy bài hát này giống cô và anh. Nhưng rồi cô bật cười tự chế nhạo bản thân. Cô và anh đã cách xa rồi đâu... Ngày ấy cô quay lưng đi, nếu như anh gọi, cô sẽ đứng lại. Vậy mà anh lạnh lùng đến thế... Đúng thật tình yêu thì không có đúng hay sai thật... Mặc dù có lẽ là cô sai... Nhưng nếu thời gian có quay trở lại, cô vẫn sẽ lựa chọn như thế. Vì cô không có quyền làm khác được...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Anh Đã Có Bạn Gái...

Chương 4: Anh Đã Có "Bạn Gái"...

Cô đang mãi mê đuổi theo những suy nghĩ về lời bài hát thì Hạ Lâm gọi.

-Diệu Phương, cậu sao thế? Sao thờ người ra vậy?-Hạ Lâm lo lắng.

-À.. không!-Cô cười.-Chúng ta lựa đồ!

-Hai người lựa đồ thoải mái đi!-Đương Thắng cười.-Hôm nay anh sẽ trả!

-Đâu có được!-Hạ Lâm cao mày.-Ngày nào anh thế! Em có tay có chân, sẽ tự lo cho mình được!

-Anh lo cho em không phải là không phải miễn phí đâu!-Đương Thắng cười.-Anh chờ em trả nợ.

-Anh...-Sao lúc nào Hạ Lâm này cũng bị làm cho tức vậy.

-Lấy anh là trả hết nợ!-Đương Thắng cười.

Hạ Lâm liên tục đánh vào ngực Dương Thắng. Lúc đầu trong đầu Diệu Phương lại chột nhở về một lời nói, một giọng nói ảm áp.

-“Sao em lúc nào cũng không nhận sự giúp đỡ của anh vậy chứ? Là anh tình nguyện!! Huống hồ chỉ anh cũng đâu giúp em miễn phí, anh sẽ tính nợ!! Sao này em chỉ cần lấy anh là em đã trả hết nợ cho anh rồi!”

Cả đời này có lẽ cô không có cơ hội để trả nợ cho anh! Đành hẹn anh kiếp sau!

-Hey, Khắc Huy, cậu đi đâu vậy?

Một chàng trai với hình dáng quen thuộc, đang khoác tay một cô gái rất xinh đẹp. Cô nhìn anh chột cảm thấy tim nhói. Là anh, đúng là anh rồi, là Khắc Huy, nhưng người bên cạnh anh...

-Chào!-Khắc Huy nhìn Dương Thắng.

-Chào anh!-Cô gái nhìn Dương Thắng nhẹ nhàng chào.-Em là Ngọc Thy, bạn gái của Khắc Huy.

Vừa nghe xong cơ thể cô dường như bất động. Anh đã có bạn gái! Dương Thắng và Hạ Lâm nhìn Khắc Huy như muốn xác nhận lại. Anh không phủ nhận, nhưng cũng chẳng có vẻ gì là xác nhận.

-Vậy chiều nay, cậu sẽ đến?

-Ừ.-Khắc Huy nhìn chằm chằm vào Diệu Phương.

Cô lấy lại bình tĩnh. Chẳng phải cô biết rõ là anh sẽ có bạn gái mới rồi sao? Chẳng phải đã chuẩn bị tâm lí, nếu như anh trở về sẽ làm bạn bình thường với anh sao? Đứng trước anh, mọi chuẩn bị của cô dường như vụt mất.

-Đi trước!-Khắc Huy nói.

Khắc Huy vẫn khoác tay cùng Ngọc Thy, nhanh chóng bước ra ngoài xe. Sau khi vào xe hơi riêng của mình, anh nhắm mắt tựa đầu vào ghế.

-Cô không có đủ tư cách làm bạn gái tôi!-Lời của anh nói thật uy quyền và đáng sợ, làm cho người nghe không khỏi rung mình.-Sau này đừng nói chuyện mà không biết suy nghĩ!

-Tại sao?-Ngọc Thy nhìn anh, nhẹ nhàng nhích người ngồi sát anh nhất có thể, đôi bàn tay không yên phận vuốt ve ngực anh.-Chẳng phải đêm qua...

-Trình độ của cô còn kém lắm!-Anh nhếch môi cười đều, anh đẩy Ngọc Thy ra.-Chưa đủ để leo lên chức thư ký đâu!

-Anh...-Ngọc Thy bị đẩy ra thì tức giận.

-Nếu muốn yên bình tiếp tục ở Royal thì gặp tôi nên tránh.-Anh nói.-Cút!

Ngọc Thy tuy rất tức giận nhưng biết rõ quyền lực của anh, đành bước xuống. Anh lái xe phóng đi.

Anh đã gặp lại cô ở shop thời trang. Chắc cô cũng nghe được bài hát Nếu Như Ta Cách Xa được phát lúc đó. Thật ra bài hát này anh đã từng nghe lúc anh vừa xa cô, vừa đặt chân lên đất Mỹ xa xôi kia. Anh cứ ngỡ đã quên cô rồi nhưng khi nghe lại bài hát đó, khi vừa gặp lại cô, cảm xúc vẫn ở đấy, cảm xúc chưa hề thay đổi. Nhưng ngày ấy là cô quay đi trước, chỉ là anh không thể giữ cô lại được...

Anh rất muốn biết cảm xúc của cô thế nào khi nghe bài hát đó. Không biết nghe bài hát đó, cô có nhớ đến anh không? Nhưng anh không hề biết rằng, không có một phút giây nào cô ngừng quên anh, mỗi tình đầu của cô!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Là Bạn...

Chương 5: Là bạn...

Tối đến, Diệu Phương và Hạ Lâm cùng bước vào nhà hàng. Thật khác biệt, lúc trước họ làm nhân viên phục vụ ở đây ở đây, nhưng bây giờ lại làm khách. Lúc đầu thấy Khắc Huy trở về, cô định là không đi, nhưng đã lỡ hứa với lại Hạ Lâm, với lại cô và anh cũng có còn gì, thử xem nhau là bạn xem sao!

Diệu Phương mặc một bộ váy kín đáo màu xanh lam nhẹ, dài tới đầu gối, đôi giày cao gót hai phân màu đen, vai đeo một chiếc túi nhỏ màu trắng, gương mặt trang điểm nhẹ, tóc đen thả xuống được uốn nhẹ. Ngoại hình của cô rất bình thường, kết hợp với một phong cách bình thường, trông rất tao nhã và xinh đẹp. Thật ra cô chính là “tác phẩm” của Hạ Lâm sau hơn hai giờ đồng hồ.

Hạ Lâm diện bộ váy cúp ngực, màu trắng, ngắn hơn đầu gối, đôi giày cao gót màu xanh lam cao năm phân che đi khuyết điểm về chiều cao của Hạ Lâm. Vai đeo một chiếc túi xách màu xanh lam nhẹ, mái tóc đen xoả xuống ngang vai. Hạ Lâm ngoại hình khá chuẩn chỉ là chiều cao có chút khiêm tốn, hôm nay thực sự rất xinh đẹp.

-Hạ Lâm, Diệu Phương!

Một cô gái chẳng chặc hơn hai cô gái này. Mặc một bộ váy cúp ngực ngắn hơn đầu gối màu đỏ nhạt, ôm sát cơ thể hoàn hảo, tóc xoăn thả tự nhiên, gương mặt trang điểm không quá đậm, giày cao gót màu đỏ nhạt, tay cầm chiếc ví hồng. Một cô gái xinh đẹp. Kế bên là một chàng thanh niên chẳng chặc, mặc bộ vest đen, trong là áo sơ mi trắng, tóc vuốt thẳng, trong rất điển trai. Hai người thật xứng đôi!

-Anh, chị!-Diệu Phương và Hạ Lâm đồng thanh.

Là Tuấn Anh, hơn Khắc Huy và Dương Tuấn một tuổi nhưng họ là bạn rất thân. Cô gái xinh đẹp là Bảo Anh, bạn gái của Tuấn Anh.

-Dương Thắng chắc đang đợi em đấy, Hạ Lâm!-Tuấn Anh nói.

-Vâng!-Hạ Lâm cười.-Bọn em vừa đến, em đang định tìm anh ấy!

-Chúng ta đi!-Bảo Anh cười nhẹ.

Bốn người đi vào trong. Bữa tiệc này là do Dương Thắng tổ chức, chỉ mời một vài người quen, như là một buổi tiệc họp mặt ấm cúng chứ không bao cả nhà hàng mời nhiều người như sáu năm trước đây.

Bước vào phòng VIP, bên trong lúc này chỉ có bốn người, Khắc Huy với vẻ mặt lạnh tanh đang nói chuyện công việc với Dương Thắng, và một đôi nam nữ, là Lan Nhi và Gia Minh, Gia Minh là bạn thân của Khắc Huy, Tuấn Anh và Dương Thắng, còn Lan Nhi là em họ của Khắc Huy.

Khắc Huy rất nam tính với áo vest xám và áo sơ mi trắng, Dương Thắng nổi bật với vest trắng, áo sơ mi đen. Gia Minh mặc áo sơ mi đen, không mặc vest, nhưng trông rất trẻ trung và điển trai, Lan Nhi ngồi kết mặc bộ váy màu vàng tao nhã, tóc được thắt kiểu thác nước, trông rất xinh, hợp với cô gái 19 tuổi.

-Xin chào! Có vẻ hơi trễ!-Tuấn Anh cười nhẹ.

-Không đâu! Còn sớm mà!-Dương Thắng đứng dậy bước đến, khoác tay Hạ Lâm như thể hiện quyền sở hữu.

-Mọi người đi cùng nhau à?-Lan Nhi hỏi.

-Không, chị gặp Diệu Phương và Hạ Lâm ở ngoài!-Bảo Anh nói.

-Mọi người ngồi đi!-Gia Minh cười nhẹ.

Có hai dãy ghế sofa đặt đối nhau, mỗi dãy đủ cho bốn người ngồi, cái bàn đặt chính giữa. Dương Thắng và Hạ Lâm ngồi cạnh nhau nhưng do Hạ Lâm kéo Diệu Phương ngồi xuống luôn nên cô ngồi gần Khắc Huy, bên kia là Lan Nhi, Gia Minh, Tuấn Anh và Bảo Anh. Liếc qua nhìn Khắc Huy, Diệu Phương có nhủ lòng. Là bạn, là bạn...

-Diệu Phương, hôm nay trong em rất xinh!-Gia Minh vốn là anh chàng lãng tử phong trần nên thấy người đẹp là khen.

-Em cũng như mọi ngày thôi ạ!-Diệu Phương cười không chút tự nhiên.

Ở đây ai cũng biết chuyện của cô và anh nên mọi người đều muốn tác hợp.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Buổi Tiệc Nhỏ...

Chương 6: Buổi tiệc nhỏ...

Không khí trong phòng người ngoài nhìn vào cứ ngỡ rất vui vẻ do hợp mắt nhiều người bạn cũ, nhưng thật ra cũng có chút căng thẳng ở chỗ Diệu Phương và Khắc Huy. Hai người ngồi gần, không nói câu nào.

Anh và cô không phải là không muốn nói chuyện với đối phương, mà là không biết nên nói gì và nói như thế nào. Không khí có một chút ngượng ngượng.

-Khắc Huy, sao cậu không dẫn cô gái nào đó tự xưng là bạn gái của cậu đến?-Dương Thắng quay qua hỏi.

Thật ra, Dương Thắng muốn anh giải thích mối quan hệ giữa anh và Ngọc Thy trước mặt cô.

-Tự xưng là bạn gái tôi nhiều lắm!-Khắc Huy nhếch nhếch môi.-Chẳng hay cậu đang muốn nói đến ai?

Anh có nhiều bạn gái lắm sao? Cũng phải, người như anh, có địa vị, có quyền lực, lại có sức hút với các cô gái như vậy, làm sao mà chỉ chung thủy với một người chứ! Nhưng chẳng phải lúc trước... Đúng là anh thay đổi rồi, không còn là Khắc Huy của cô nữa... Cô cúi mặt xuống suy nghĩ để không ai thấy được gương mặt cô lúc này.

Câu trả lời của anh không được như ý muốn của Dương Thắng. Gia Minh thấy có chút căng thẳng nên hỏi lánh sang chuyện khác với Diệu Phương:

-Diệu Phương, em vừa ra trường, công việc ổn chứ?

-Vâng, ổn lắm ạ!-Cô chợt thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, ngẩng mặt lên cố cười thật tươi trả lời!

-Em làm ở đâu?-Tuấn Anh hỏi.

-Em làm ở một công ty cũng không lớn!-Cô nói.-Nhưng em sẽ từng bước đi lên!

-Hay em vào làm việc ở Tập đoàn bọn anh làm đi nhé!-Dương Thắng nói.

-Đúng đấy Diệu Phương, cậu làm việc ở đây thì mình và cậu sẽ gặp nhau ở đó nhiều hơn!-Hà Lâm nói.

Hà Lâm làm ở bộ phận thiết kế tại Tập đoàn Royal, vào được Royal hoàn toàn bằng thực lực của mình, không hề có sự nâng đỡ của Dương Thắng, Diệu Phương thành tích tốt nghiệp cũng xếp loại giỏi nên Hà Lâm tin rằng Diệu Phương có thể thuận lợi vào Royal.

-Thôi được rồi ạ!-Diệu Phương cười.-Em làm việc ở đây cũng rất tốt! Em sẽ từng bước đi lên!

-Vậy khó khăn thì em cứ nói! Bọn chị sẽ giúp đỡ!-Bảo Anh cười rất thân thiện.

-Vâng!-Diệu Phương mỉm cười.

Cô không muốn vào Royal, bởi vì cô chỉ muốn một cuộc sống yên bình. Vào Royal, Royal cũng là Tập đoàn của anh, cô có thể sẽ lại gặp anh. Vậy làm sao cô có thể không chế được bản thân và trái tim lỗi nhịp và từng lúc đang đau đớn của mình. Cũng như bây giờ, cô đang ngồi rất gần anh, chỉ cần quay qua là có thể nhìn thấy gương mặt của anh, nhưng cô không có can đảm, cô rất sợ mình không kiểm soát được trái tim.

-Dương Thắng, hôm nay sinh nhật cậu! Quên chúc cậu sinh nhật vui vẻ!-Gia Minh gãi đầu.-Quà đã gửi về nhà cậu!

-Dương Thắng, cậu là đại thiếu gia!-Bảo Anh bật cười.-Chúng tôi cũng chẳng nghĩ là cậu thiếu cái gì nên chẳng biết tặng cậu cái gì, có chê thì mong cậu giữ tuyệt mật! Quà đã chuyển đến nhà cậu!

-Làm sao dám chứ!-Dương Thắng cười.-Nhưng từ “chúng tôi” của cậu là nghĩa gì đây, Bảo Anh?

-Chị và anh Tuấn Anh...?-Hà Lâm cố nhấn mạnh.

-Tôi và Tuấn Anh chỉ đi mua quà chung thôi!-Bảo Anh nói.

-Chỉ là đi mua quà chung!-Tuấn Anh cười, nhưng khẽ nắm lấy bàn tay Bảo Anh.-Nhưng có lẽ chúng tôi sẽ đính hôn vào ba tháng nữa, mong mọi người đến dự.

Nói rồi, Tuấn Anh khẽ đặt một nụ hôn vào má Bảo Anh. Mọi người vỗ tay, Diệu Phương và Khắc Huy cũng vỗ tay, nhưng trong đầu hai người đang đuổi theo những suy nghĩ khác nhau.

-Lan Nhi! Em xem, sao này anh và em cũng sẽ như hai người bọn họ!-Gia Minh khẽ sát vào tay Lan Nhi tạo ra một tư thế rất thân mật.

-Đùa à! Em với anh từ lúc nào!-Nói là nói thế, nhưng trong lòng Lan Nhi cũng rất vui vì câu nói ấy.

Gia Minh không nói, chỉ cười nhẹ. Dương Thắng đứng đây bước đến, chỉnh nhạc, bản nhạc thường được khiêu vũ.

-Mọi người nhảy nhé!-Dương Thắng nói.

Đi đến dắt tay Hạ Lâm, bước ra bắt đầu nhảy. Tuấn Anh và Bảo Anh bước ra. Gia Minh nắm tay Lan Nhi, nhưng Lan Nhi không chịu đứng đây.

-Lan Nhi, nhảy với anh nhé!-Gia Minh nói, giơ tay ra.

Nhìn mọi người xung quanh gật đầu tán thưởng, Lan Nhi cũng đặt tay mình lên tay của Gia Minh. Ba cặp đôi bước ra, nhảy theo điệu nhạc, để lại không khí im lặng đến đáng sợ và ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: La Phu Nhân...

Chương 7: La Phu nhân...!?

Khi Hạ Lâm vừa rời khỏi chỗ thì Diêu Phương nhích người ra xa Khắc Huy, cô thở không dám thở mạnh. Thấy hành động đó của cô, anh khẽ nhếch môi.

-Có lẽ em sống tốt! Cũng phải thôi, cuộc sống em chọn đương nhiên phải hạnh phúc!

Một câu nói bình thường, nhưng chứa đầy gai góc. Đây là câu đầu tiên anh nói với cô trong năm năm qua.

-Anh cũng sống rất tốt!-Cô quay qua, ngược lên nhìn anh, cố giữ lấy nụ cười.

Đáng chết!! Cô đối xử với anh như thế mà không hề bị báo ứng. Được rồi, ngày tháng sau của cô chắc chắn sẽ không yên ổn. Anh thăm nguyên rửa cô.

-Rất tốt!-Anh cố ý nhấn mạnh từ, làm lơ cái nhìn của cô cùng với gương mặt không chút cảm xúc.

Phải rồi, anh sống rất tốt, vì cô đâu có xuất hiện trong cuộc sống của anh, năm năm nay, bây giờ, sau này và mãi mãi... Cô thấy tim mình chột có chút nhói. Nhưng tương lai, có ai biết trước được tương lai...

-Thôi thì chỉ còn tôi với em, chúng ta cũng ra nhảy đi!-Trong lời nói có chút cay độc, mỉa mai, anh nói tiếp.-Tuy nhiên, em có thể coi là ôn lại chút kỉ niệm xưa!

-Xin lỗi anh, nhưng tôi nghĩ mình hiện tại không nhảy được!-Cô từ chối thẳng thắn vì biết mình không thể nào giữ được bình tĩnh khi nhảy cùng anh.

-Sao? Không muốn nhảy, không thể nhảy hay là không biết nhảy?-Anh áp sát gương mặt anh vào mặt cô mà hỏi.

Hai gương mặt bây giờ chỉ cách có 5cm, một cự ly khá gần.

Chỉ là nhảy thôi mà! Là bạn nhảy chung thì rất bình thường. Không sao hết, không sao hết... Cô tự trấn an mình.

-Được!-Diệu Phương nói.-Nhưng phải để anh chê cười rồi, lâu rồi tôi đã không nhảy...

-Không sao!-Khắc Huy nhếch nhẹ môi.-Tôi sẽ dắt em...

Anh đứng dậy đưa tay ra mời cô, cô đặt tay mình lên tay anh. Hai người bước ra chỗ nhảy. Những người đang nhảy thì thấy thán mừng cho họ.

Cô đặt hai tay lên vai anh, anh quàng một tay qua cổ cô, tay còn lại vòng qua eo cô. Một tư thế bình thường khi nhảy nhưng khá thân mật. Anh nhanh chóng dắt cô vào điệu nhạc. Cô trước đây đã có thời gian được anh dạy nhảy. Cô và anh kết hợp rất ăn ý, nhảy uyển chuyển theo điệu nhạc. Hai cơ thể dường như không có khoảng cách...

-Em rất tuyệt!-Anh nói, gương mặt có chút vẻ cười.

-Anh cũng thế!-Cô cũng cười.

-Cứ nghĩ lần này gặp lại tôi phải gọi em là La Phu nhân chứ!-Anh cười nhạt, vẻ thê lương.

Cô thoáng giật mình. La Phu nhân... anh có ý gì đây?!

-Em và La Bá Thông thế nào rồi!-Anh nhìn vào mắt cô, lấy lại gương mặt lạnh tanh.

-Rất ổn!-Cô cố gắng ra nụ cười.

Nghe thấy cô cười, nhìn thấy cô cười, tay anh đang nắm lấy tay cô chợt nắm chặt lại, khiến cô có cảm giác đau.

-Khắc Huy, anh có thể buông lỏng tay ra một chút được không?-Cô khẽ nói.

Nhưng anh không để tâm, nhưng bàn tay ngày một siết chặt hơn...

-Khắc Huy...

Cô không chịu nổi nữa nên hét người anh ra...

-Xin lỗi, tôi cần đi vệ sinh!

Cô nói rồi nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Anh bất ngờ khi bị hét ra, nhưng bất giác nhếch môi cười đều... Cảm giác vẫn thế... Chỉ có con người là đổi thay. Cô đã là của người khác, không còn là của anh nữa...

Cô chạy thẳng vào nhà vệ sinh khi thoát khỏi tay anh. Thật ra là cô trốn tránh.. Cô tựa vào bức tường, bỗng nhưng nước mắt nhẹ nhàng rơi trên mí...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đưa Về...

Chương 8: Đưa về...?!

Khi cô quay lại mọi người đã không còn nháy nữa mà đang nói chuyện vui vẻ. Thấy cô, Khắc Huy nhích vào một chút để cô ngồi. Cô ngồi xuống, đưa tay lấy một ly rượu, đưa lên miệng uống. Lâu rồi không uống rượu, thôi thì cứ mặc mọi thứ mà uống, dù gì thì cũng có Hạ Lâm đưa về. Chút lỏng lỏng đổ thẳng vào miệng làm Diệu Phương lúc đầu như muốn nôn ra. Bảo Anh ngồi đối diện thấy vậy đưa cô một ly nước trái cây.

-Em uống nước trái cây đi! Rượu này cũng không nhẹ đâu!

-Cảm ơn chị ạ!-Cô nhận lấy ly trái cây của Bảo Anh với gương mặt đã ửng hồng vì rượu.

Cô chưa kịp uống ly trái cây đã ngất trên bàn vì say. Say rượu hay say tình thì không ai biết được...

-Đúng là tửu rượu kém thật!-Khắc Huy khẽ nhếch môi.

Cô vẫn thế, uống một chút rượu đã say.

-Thôi cũng trễ rồi! Em đưa Diệu Phương về, mọi người ở lại nhé!-Hà Lâm cười nhẹ.

-Này, em có hẹn với anh mà!-Đương Thắng nắm tay Hà Lâm giữ lại.

-Nhưng...-Hà Lâm thật khó xử trong tình huống thế này.

-Hà Lâm, em cứ đi với Dương Thắng!-Giọng nói lạnh lùng bỗng cất lên làm mọi người bất ngờ.-Diệu Phương cứ để anh là được!

-Nhưng...-Hà Lâm lại không thể nào mà giao Diệu Phương cho anh, vì Hà Lâm biết cô sẽ không muốn vậy.

-Hà Lâm, em cứ đi với Dương Thắng đi!-Khắc Huy kiên nhẫn nói lại.-Anh sẽ không làm gì tổn hại đến cô ấy!

-Đúng đấy!-Tuấn Anh chen vào.-Hôm nay là sinh nhật Dương Thắng, em nên ở bên cạnh cậu ấy!

-Vây cũng được!-Hà Lâm gật nhẹ đầu rồi trở lại chỗ ngồi.

-Vậy chúng tôi về trước!-Khắc Huy nói rồi bế Diệu Phương đi.

Khi Khắc Huy rời khỏi, Gia Minh lên tiếng:

-Đạo này hai chữ “chúng tôi” có vẻ thông dụng nha!

Mọi người khẽ cười. Đúng thật là vậy...

-Này, anh yên tâm giao Diệu Phương đang say xỉn như vậy cho Khắc Huy sao?-Bảo Anh hỏi.

Thật ra chỉ hỏi Tuấn Anh, nhưng muốn nhận được câu trả lời từ mọi người.

-Không sao đâu!-Đương Thăng nói.-Tôi tin Khắc Huy, tin cậu ấy sẽ không làm hại Diệu Phương!

-Vấn đề không phải là tin hay không!-Bảo Anh cau mày.

-Nhưng tôi thấy nếu có như thế cũng đâu có sao!-Gia Minh vừa ăn miếng trái cây vừa nói.

Đúng là playboy, mở miệng câu nào cũng phóng khoáng...

-Chỉ có anh mới xem là bình thường!-Lan Nhi khẽ cau mày nhìn Gia Minh.

Gia Minh có thời gian dài sống ở bên Mỹ với bà nội nên sống rất thoáng và từ đó mà trở thành playboy.

-Thôi, dù sao bọn họ cũng đi rồi!-Tuấn Anh quàng tay qua cổ Bảo Anh.-Chúng ta cũng về!

***

Khắc Huy đỡ Diệu Phương bước ra xe anh. Chợt anh nhớ ra...

Lúc trước cô ở kí túc xá ở trường. Nhà ba mẹ cô ở một vùng quê, cũng thuộc dạng khá giả. Cô giành được học bổng vào một trường chuyên lên thành phố. Bây giờ cô đã ra trường, vậy cô ở đâu? Anh lúc mới về cũng định cho người điều tra, nhưng nhớ lại chuyện năm ấy, anh cảm thấy thất vọng nên cũng thôi. Không lẽ bây giờ gọi hỏi Hạ Lâm, như thế thì... Không được, chính anh đề nghị bản thân đưa Diệu Phương về cơ mà... Vậy bây giờ đưa cô đi đâu bây giờ?? Nhà anh, không được, sẽ có Lan Nhi. Khách sạn... Không được, quan hệ của anh và cô bây giờ không thể để bị hiểu lầm.

Anh nghĩ thế nào cũng không được đành đỡ Diệu Phương lên xe. Anh ngồi ở chỗ lái xe và cô ngồi kế anh, gục đầu vào vai anh ngủ ngon lành. Anh khẽ nhủ mày nhìn cô. Gương mặt có trang điểm nhẹ, đôi mi cong vút, đôi mắt to đang khép chặt, đôi môi đỏ hiện lên ý cười, đôi má ửng hồng vì rượu. Đã lâu lắm rồi, đã năm năm rồi anh không được nhìn gương mặt này gần như vậy. Tìm anh lại khẽ lắc nhíp! Cảm giác này chẳng có ai mang lại cho anh ngoài cô...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đêm Hạnh Phúc... (1)

Chương 9: Đêm hạnh phúc... (1)

Dương Thắng và Hạ Lâm đang ngồi trong chiếc xe BMW.

-Em hôm nay tặng gì cho anh đây!-Dương Thắng quay mặt nhìn Hạ Lâm mà hỏi.

-Em đã gửi quà cho anh rồi còn gì?-Hạ Lâm nhăn mặt.

-Nhưng anh muốn hơn nữa cơ!-Dương Thắng nói.

-Anh muốn gì?-Hạ Lâm ngây thơ nhìn Dương Thắng.

Dương Thắng không nói nhưng dùng ngón trỏ chỉ lên má mình. Hạ Lâm biết ý nên nhích người lại, đặt lên má ai đó một nụ hôn nhẹ. Nhưng Dương Thắng như chưa đồng ý lắm, tay phải vòng qua eo Hạ Lâm, tay kia ép gương mặt của cô gái nhỏ lên gần sát mặt mình. Hạ Lâm ngược mặt lên nhìn Dương Thắng. Nhắm kỹ gương mặt nhỏ nhắn kia, Dương Thắng khẽ nói:

-Em thật đẹp!

Dương Thắng nâng gương mặt kia lên, đặt vào đó một nụ hôn thật sâu. Một hồi sau mới kết thúc, Hạ Lâm nhanh chóng lấy lại oxi, gương mặt ửng đỏ.

-Đến căn biệt thự Hoa Quỳnh nhé! Em có chuẩn bị một vài thứ!

-Cuối cùng cũng quen với việc làm nữ chủ nhân rồi sao! Đã cần dùng chìa khoá đến biệt thự Hoa Quỳnh rồi à?-Dương Thắng khẽ chọc cô gái này.

-Thì anh đưa chìa khoá em cũng phải sử dụng chứ!-Hạ Lâm nhăn mặt.

Ngoài căn biệt thự sống chung với ba mẹ, Dương Thắng sở hữu căn biệt thự Hoa Quỳnh. Đây là nơi Dương Thắng và Hạ Lâm thường đến chơi đùa, hẹn hò...

-Căn biệt thự Hoa Quỳnh là do anh tự mua để sau này có cưới vợ thì về đây!-Dương Thắng cười.-Nên đừng ngại, anh đã sớm xem em là nữ chủ nhân của ngôi biệt thự ấy rồi!

-Em đã nói sẽ cưới anh?-Hạ Lâm nhìn chằm chằm vào cái gương mặt điển trai ấy nhưng bây giờ gương mặt ấy rất ư là đáng ghét.

-Nhưng em sẽ nói...-Dương Thắng nói.

Hạ Lâm không biết nên nói thế nào nữa nên đành im lặng. Dương Thắng lấy xe đi, Hạ Lâm dựa đầu vào ghế.

-Anh à, tại sao Diệu Phương và Khắc Huy chia tay? Họ yêu nhau lắm mà!

-Anh cũng không rõ lắm! Khắc Huy không nói với bọn anh thì đã đi Mỹ.-Dương Thắng.-Em không hỏi Diệu Phương?

-Diệu Phương không nói mà chỉ khóc. Thấy vậy em cũng không hỏi nữa!-Hạ Lâm khẽ thở dài.

-Nếu bọn họ còn yêu thì chắc chắn sẽ trở về bên nhau!-Dương Thắng cười.

-Dương Thắng, có chuyện gì chúng ta đều cùng nhau vượt qua nhé!-Hạ Lâm nhìn Dương Thắng.-Em không thể tưởng tượng ra được em sẽ sống như thế nào nếu không có anh!

-Ngốc quá!-Dương Thắng nở nụ cười rất ấm áp.-Sẽ không bao giờ xa em!

-Hứa nhé!-Hạ Lâm cười nhẹ

-Hứa!-Dương Thắng nói ngắn gọn nhưng làm Hạ Lâm rất hạnh phúc.

Chiếc xe lăn bánh đến ngôi biệt thự Hoa Quỳnh. Như tên gọi, bên ngoài trông rất nhiều hoa quỳnh trắng, loài hoa mang màu rất tinh khiết. Hạ Lâm nhất định bắt Dương Thắng chờ ngoài phòng khách còn mình thì vào nhà bếp.

Một hồi sau, đèn tắt, Dương Thắng lo cho Hạ Lâm nên bước vào phòng ăn, vừa vào anh thấy ánh nến lung linh, chưa kịp suy nghĩ gì thì Hạ Lâm xuất hiện, trên tay là bánh sinh nhật nhỏ. Hạ Lâm hát bài chúc mừng sinh nhật cho Dương Thắng.

-Thôi nến đi!-Sau khi hát xong, Hạ Lâm nói.

Dương Thắng thổi nến xong, đèn bật sang lên, bánh kem từ tay Hạ Lâm bị Dương Thắng đặt xuống. Ôm lấy cô gái nhỏ nhắn này...

-Hạ Lâm, cảm ơn em!

-Anh không đặt bánh kem ở buổi tiệc nên em mới phải mua bánh kem cho anh!-Hạ Lâm cười nhẹ.-Lương hằng tháng của em anh trả ít quá nên chỉ mua cái bánh kem vừa đủ ăn thôi!

Anh chưa kịp trả lời thì bột tuyết văng vào mặt anh. Hạ Lâm tình nghịch dùng bình xịt tuyết rồi chạy đi. Dương Thắng đuổi theo cô, giật bình xịt tuyết. Họ đùa giỡn mãi cho đến khi bình xịt tuyết hết tuyết. Một lúc sau họ ngồi lại ăn bánh kem với nhau...

***

Gia Minh nhận việc chở Lan Nhi về bằng chiếc xe thể thao, Lan Nhi hiện đang ở nhà Khắc Huy vì ba mẹ Lan Nhi có việc đi Mỹ một thời gian. Dù sao Lan Nhi sống cùng anh ông bà sẽ yên tâm hơn.

Gia Minh không chở Lan Nhi về nhà anh mà chở một mạch ra biển. Lan Nhi rất thích biển nhưng bây giờ đã khuya rồi, với lại đi cùng Gia Minh làm cô có chút không quen.

-Tại sao lại đưa em đến đây?

-Vì hôm nay trăng tròn! Trăng thanh gió mát, khung cảnh hữu tình anh chỉ nghĩ ngay được đến biển!-Gia Minh cười nhẹ.-Xuống xe đi!

Quả thật, vừa xuống xe, khung cảnh biển hiện ra, phía trên có nhiều sao và ánh trăng đang soi xuống mặt biển. Hai người dựa vào chiếc xe thể thao.

-Đẹp thật!-Lan Nhi rất thích biển, lại trong khung cảnh đẹp thế này không kiềm được nên thót lên.

-Em thích là được!-Gia Minh nhìn Lan Nhi.

Lan Nhi chỉ mới 19t, còn rất trẻ, cô chỉ mới học đại học năm đầu tiên. Nhìn vẻ đẹp trong sáng của một cô gái, vẻ đẹp này đã làm anh say đắm từ cái nhìn đầu tiên, làm tim anh khẽ xuyên xao. Thật thì anh là một playboy, cảm giác với những cô gái chân dài kia chỉ là thoáng qua, nhưng với Lan Nhi thì khác. Khác rất nhiều...

-Gia Minh, chẳng phải Khắc Huy, anh ấy rất yêu chị Diệu Phương lắm sao? Mà chị ấy cũng rất yêu anh mà! Tại sao họ lại xa nhau những năm năm? Đến lúc gặp lại thì không khí xa lạ và ngượng như thế!!!

-Chuyện của bọn họ anh không rõ! Bọn anh hỏi thì Khắc Huy không nói!-Gia Minh nói.-Anh thấy chuyện này người ngoài chúng ta không giúp họ được nhiều! Lý do họ chia tay chúng ta còn không biết!

-Họ yêu nhau như thế lại chia tay!-Lan Nhi nhìn Gia Minh.-Làm em cảm thấy bất an với loại cảm giác yêu đương này quá!

-Không tin anh?-Gia Minh hỏi.-Nên vẫn chưa trả lời câu hỏi lần trước của anh à?

-Vấn đề không phải là tin hay không!-Lan Nhi cũng không biết trả lời thế nào.

Gia Minh từng là playboy, tình cảm hay chuyện gì đó với các cô gái khác, Lan Nhi không phải không quan tâm, nhưng mà quan tâm cũng được gì. Bản thân Gia Minh còn không biết mình đã quen bao nhiêu người thì làm sao mà Lan Nhi quản được. Và Lan Nhi sợ rằng mình cũng bị xem là trò đùa, người ta chỉ là tò mò và muốn chinh phục, chán rồi thì bỏ, đó chẳng phải là phong cách của các playboy sao!!

-Lần trước anh đã nói!-Gia Minh áp sát người cô gái này.-Tuy anh có chút đào hoa, tuy anh đã có thời từng là playboy, tuy anh là thằng không ra gì, tuy anh từng lừa gạt bao người, nhưng... anh, Triệu Gia Minh, xin thề rằng cả đời này anh sẽ không bao giờ dối gạt người con gái anh yêu, Trương Lan Nhi, anh sẽ mãi yêu thương và bảo vệ người con gái của anh! Vậy Trương Lan Nhi, em có chấp nhận Triệu Gia Minh này là bạn trai em không?

Lan Nhi không biết phải nói gì, một playboy như Gia Minh mà có thể nói những lời này sao. Lan Nhi rất hiểu các phong cách của các playboy, vì là hoa khôi nên các kiểu mà các anh chàng trong trường Lan Nhi rất quen thuộc.

-Đây là lần đầu tiên anh nói yêu một ai đó!-Gia Minh nói.-Anh yêu em, Trương Lan Nhi!

Có thể tin không? Một playboy chân chính thì chẳng nói yêu ai, chỉ dùng những từ trêu hoa ghẹo bướm để qua lại với các cô gái.

-Không tin anh?-Gia Minh kiên nhẫn nhìn cô gái đang bất động im lặng.

Khẽ nắm lấy bàn tay đang lạnh của Lan Nhi, Gia Minh đặt bàn tay đó lên ngực mình, nơi trái tim đang đập.

-Có cảm nhận được không?-Gia Minh nói.-Tim anh đập rất mạnh, và đang lỗi nhịp vì em!

Lan Nhi cảm nhận được nhịp đập của trái tim kia, rất mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm Hạnh Phúc... (2)

Chương 10: Đêm hạnh phúc... (2)

-Làm bạn gái anh nhé!-Gia Minh kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Một giọt nước mắt khẽ rơi trên gương mặt người con gái kia vì cảm động. Lan Nhi ôm chăm lấy Gia Minh, cô gật đầu rất khẽ.

-Ngoan! Anh làm em cảm động đến thế sao?-Gia Minh lau đi giọt nước mắt kia.-Đây chỉ là những lời nói xuất phát từ trái tim anh!

Lan Nhi không nói được gì nữa...

-Ngoan! Gật đầu là được rồi!-Gia Minh khẽ cười.

Nâng bàn tay của Lan Nhi lên, Gia Minh lấy ra một chiếc nhẫn trong túi áo, khẽ đeo vào ngón áp út của ai đó. Sau cùng là một nụ hôn phớt nhẹ trên môi như mình chứng...

***

Bảo Anh và Tuấn Anh đang đứng trước căn biệt thự của Bảo Anh. Ba mẹ Bảo Anh rất ít khi ở nhà, hầu như mỗi năm chỉ về được hai ba lần. Họ chuyển quyền thừa kế 5% cổ phần trong Tập đoàn Royal cho Bảo Anh. Lớp 11 là hoa khôi của khối, học chung với nhóm Khắc Huy và được đàn anh khối trên là Tuấn Anh theo đuổi, đến khi Tuấn Anh sắp ra trường thì hai người bọn họ quen nhau cho đến bây giờ.

-Anh về luôn à?-Bảo Anh đang mở cửa thì hỏi.

-Anh có thể ở lại à?-Tuấn Anh trêu.

-Nếu anh muốn!-Bảo Anh nói không hề nhìn Tuấn Anh mà chỉ tập trung mở cửa.

Sau khi mở cửa xong, Tuấn Anh lái chiếc moto vào bên trong.

-Anh sao lúc này lại chạy moto? Có đua xe như trước không đấy?-Bảo Anh cau mày nhìn chiếc moto.

Hồi còn học cấp ba, Tuấn Anh cùng nhóm của Khắc Huy rất hay lui tới bar, hút thuốc, đua xe với họ rất thường xuyên. Nhưng từ khi lần lượt từng người có bạn gái thì rất ít khi đến.

-Lo cho anh à?-Tuấn Anh xuống xe, khẽ mỉm cười.

-Không. Em chỉ lo cho những người đi đường!-Bảo Anh trẻ môi.

-Thật vậy sao?-Tuấn Anh khẽ nhúm mày nhìn cô gái này.

-Đương nhiên!-Bảo Anh nghiêm mặt.

Thật ra câu trả lời nguyên bản là “Đương nhiên là không!” nhưng Bảo Anh chỉ nói hai chữ đầu. Tuấn Anh không truy cứu nữa, khoác tay qua eo Bảo Anh bước vào bên trong.

-Từ khi quen em! Anh đua xe không đến năm lần!-Tuấn Anh cười.

Họ quen nhau được sáu năm, mà từ đó đến giờ Tuấn Anh đua xe không đến năm lần!?

-Khó tin!-Bảo Anh nói.

Gỡ bàn tay đang dính chặt vào eo mình ra, Bảo Anh xuống dưới bếp lấy lên một chai nước suối.

-Anh thông cảm! Nhà em chỉ có nước suối!

-Anh biết!-Tuấn Anh khẽ cười.

Bảo Anh và Tuấn Anh ngồi xuống ghế sofa. Khẽ đưa vòng tay qua ôm eo Bảo Anh thật chặt, kéo cô nhích lại gần mình hơn.

-Anh à! Có lẽ Khắc Huy và Diệu Phương họ còn yêu nhau rất nhiều!-Bảo Anh nói.

-Anh có cảm nhận được là không khí giữa bọn họ rất ngượng.-Tuấn Anh nói.

-Em mong họ có thể quay lại!-Bảo Anh thở dài.

-À, chiều mai có lẽ anh phải đi Anh một chuyến!-Tuấn Anh nói.

-Gấp thế? Anh đi bao lâu?-Bảo Anh khẽ buồn.

Tuấn Anh là Phó Giám đốc của Tập đoàn Royal nên rất thường xuyên đi công tác, nhất là lúc Khắc Huy còn ở nước ngoài.

-Hai hoặc ba tuần!-Đôi mắt có chút buồn.-Sẽ rất nhớ em đấy!

-Công việc mà! Hai ba tuần em đợi được!-Bảo Anh trêu.-Miễn là anh đừng đi cả đời, lúc ấy em sẽ không đợi anh đâu!

-Anh sẽ không bỏ bà xã của anh đâu!-Tuấn Anh khẽ hôn lên đôi mắt xinh xinh.

-Em cười anh khi nào?-Bảo Anh nhìn Tuấn Anh, phản bác về hành động lúc nãy.

-Sẽ thôi!-Tuấn Anh cười.-Gọi anh là ông xã nhé!

-Không thích!-Bảo Anh nhúu mày.

-Ok.-Tuấn Anh cười.-Đến lúc cười em sẽ gọi như thế! Anh không vội, anh có thể chờ!

Bảo Anh khẽ gật đầu, sau này nhất định sẽ gọi như thế...

-Sau này sinh con, em muốn đặt tên cho nó là gì?-Tuấn Anh vuốt nhẹ mái tóc xoăn xoăn.

-Em không biết! Nhưng sẽ là một cái tên giống anh!-Bảo Anh chống cằm suy nghĩ.-Tuấn Huy, anh thấy thế nào?

-Đẹp! Em đặt tên như thế chứng tỏ em rất yêu cha nó!-Tuấn Anh cười.

-Chỉ là tên con trai!-Bảo Anh hỏi.-Nếu là con gái anh muốn đặt tên gì?

-Bảo Ngọc!-Tuấn Anh nói sao một hồi suy nghĩ.

-Quyết định như thế nhé!-Bảo Anh mỉm cười hạnh phúc.

-Nhất định!-Tuấn Anh nhìn Bảo Anh ôn nhu.-Bà xã à, anh muốn có con ngay bây giờ...

Tuấn Anh nhìn vào gương mặt xinh đẹp kia, khẽ dung tay vuốt nhẹ má. Đặt một nụ hôn sâu vào đôi môi cô gái này...

-Anh muốn em...

.....

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Em Sẽ Không Thoát Khỏi Tay Tôi...

Chương 11: Em sẽ không thoát khỏi tay tôi...

Khắc Huy ngắm cô gái đang ngồi trên xe đến sáng anh mới thiếp được một lúc thì... Diệu Phương thức dậy thì nhìn thấy Khắc Huy, cô cảm thấy đau đầu và nhớ tới qua cô có uống rượu...

-Em đang mơ sao Khắc Huy!-Diệu Phương mơ màng nhìn gương mặt kia.-Đúng chỉ có mơ em mới nhìn thấy anh và nhìn rõ anh như lúc này!

Cô ngắm anh thật kĩ, đôi mắt khẽ nhắm, mi dày và dài, mong mỏng khẽ nâng lên, sống mũi cao thanh thoát, mái tóc ngắn lệch qua làm lộ một vết sẹo dài chừng 3cm, vết sẹo này...

-Đây là thật, không phải mơ!

Giọng nói lạnh lùng bỗng cất lên làm tim Diệu muốn rớt ra ngoài.

-Sao?

-Là thật và em không hề mơ!-Khắc Huy mở mắt ra.

-Tại sao??-Cô nhìn chăm chăm vào chiếc xe.

Oa.. đúng rồi, cô đau đầu quá.. vậy không phải mơ rồi!!

-Hôm qua Hạ Lâm đi với Dương Thắng nên tôi đưa em về nhưng tôi không biết nhà em!-Khắc Huy khẽ giải thích.

-Ôi, 6 giờ rồi! Anh cho tôi về nhà đi!-Diệu Phương nhìn Khắc Huy vẻ khẩn trương.

-Tôi nghĩ em nên tự đi về, vì tôi không phải tài xế của em cũng như tôi không muốn dính líu gì đến em!-Anh nói giọng đều đều.

-Được! Anh mở khoá cửa xe!-Diệu Phương nói.

Sau khi cửa mở, Diệu Phương chạy đi bắt taxi mặc cho cơn đau đầu...

Trong xe anh lấy điện thoại gọi cho một Thám tử:

-Giúp tôi điều tra Hạ Diệu Phương! Hiện làm ở một công ty nhỏ, năm cấp 3 học trường Trung học Trần Nhuận!

-Vâng thưa Âu tổng!-Người đó lễ phép.

Sau khi tắt máy, Khắc Huy gọi điện cho Tuấn Anh. Tuấn Anh lúc này đang ôm Bảo Anh ngủ trong căn phòng của cô gái này. Nghe tiếng điện thoại, Tuấn Anh nhích người lấy điện thoại rồi nằm xuống nghe máy.

-Alo...

-“Tuấn Anh! Anh đi Anh chiều nay, kho hàng lần này rất quan trọng, phải kiểm tra thật kỹ lưỡng! Anh có cần tôi đi cùng không?”

-Tôi cảm thấy có mùi nguy hiểm ở hợp đầu và kho hàng lần này!-Tuấn Anh dù mới ngủ dậy nhưng tinh thần rất tốt.-Nhưng cậu yên tâm, người của chúng ta bên Anh không ít! Tôi có thể làm được, cậu cứ lo công việc ở đây!

-“Được! Anh cẩn thận!”-Khắc Huy nói.

-Được!-Tuấn Anh nói rồi ngắt máy.

Bảo Anh mơ màng khi nghe Tuấn Anh nói chuyện điện thoại.

-Khắc Huy gọi à?

-Ừ, chiều nay anh bay sang Anh nên cậu ấy hỏi thăm!-Tuấn Anh quăn điện thoại sang một bên rồi ôm lấy Bảo Anh.-Làm bảo bối của anh thức giấc rồi! Em đã rất mệt rồi, ngoan ngủ tiếp đi nha!

-Tại ai mà em mới mệt như thế?-Bảo Anh nhủ mà nhìn Tuấn Anh.

-Được rồi, tại anh, tại anh! Ngủ ngoan đi!-Tuấn Anh khẽ âu yếm vuốt mái tóc mềm mại.

Tuấn Anh hôn vào trán cô gái, Bảo Anh ôm lấy Tuấn Anh rồi ngủ tiếp...

***

Khắc Huy về nhà thì nhận được cuộc gọi từ thám tử tư.

-Thưa Áu tổng, cô gái Hạ Diệu Phương ngày muốn điều tra đang ở địa chỉ XXX. Cô ấy học hết trường Trung học Trần Nhuận thì học Đại học Quốc tế khoa Quản lý và vừa tốt nghiệp. Cha mẹ cô ta đang sống ở tỉnh nhỏ. Đang làm việc tại Công ty Phú Nhuận, cả Công ty đồn rằng cô ấy đã có bạn trai tên La Bá Thông, nhưng hai người chưa thừa nhận...

-Tốt! Anh điều tra cuộc sống của cô ấy từ năm lớp 12!-Anh khẽ nhủ mà khi nghe.

-Vâng thưa Áu tổng!-Lễ phép trả lời rồi cúp máy.

Anh tựa đầu vào chiếc ghế đang ngồi...

-Lần này em sẽ không thoát khỏi tay tôi!-Anh khẽ nhép môi.

Bạn đang đọc truyện Định Mệnh Nhóc Là Của Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người Yêu Cũ...

Chương 12: Người yêu cũ...

Chiều, Khắc Huy và Bảo Anh đưa Tuấn Anh ra sân bay. Khắc Huy ghé vào tai Tuấn Anh nói nhỏ:

-Cẩn thận! Có gì nhớ báo cho chúng tôi!

-Được!-Tuấn Anh vỗ vai anh.

Quay qua nhìn Bảo Anh, Tuấn Anh có chút tiếc nuối:

-Bảo bối của anh ngoan ở nhà chờ anh!

-Nhất định thế!-Bảo Anh ôm Tuấn Anh.

Một nụ hôn nhẹ lướt qua môi nhau... Tuấn Anh bước vào trong... Bóng lưng cao lớn dần biến mất...

-Khắc Huy, kho hàng ở Anh có trục trặc gì sao?-Bảo Anh hỏi.

Bảo Anh cũng là một cổ đông ở Royal, hiện làm thư kí của Khắc Huy.

-Cũng không hăng, chỉ là kiểm hàng thôi!-Khắc Huy nói.-Nhưng Tập đoàn Royal ở bên ấy cũng đang có chút vấn đề!

Bảo Anh khẽ gật đầu.

-Công ty Phú Nhuận, cậu biết chứ?-Khắc Huy hỏi.

-Tất nhiên! Đó cũng là một công ty khá lớn, gần bằng ngang hàng với Công ty Tấn Hưng mà Dương Thắng quản lí nhưng thuộc lĩnh vực sân khấu điện ảnh và thời trang!-Bảo Anh nói.

Royal thu mua các công ty nhỏ hơn và biến nó thành công ty con của Royal. Dương Thắng quản lí Công ty Tấn Hưng cũng là Giám đốc Tài Chính ở Royal, Gia Minh quản lí Công ty Hưng Phúc cũng là Giám đốc Marketing ở Royal, đây là hai công ty chi nhánh đem về lợi nhuận cao cho Royal.

-Tìm cách thu mua!-Khắc Huy nói giọng đều đều.

-Sao cơ?-Bảo Anh ngạc nhiên.-Nhưng Phú Nhuận chủ yếu hoạt động lĩnh vực sân khấu điện ảnh và thời trang. Nếu thu mua Phú Nhuận chúng ta sẽ không có lợi nhiều.

Royal có sức ảnh hưởng hầu hết cả nước, kinh doanh hầu hết các lĩnh vực như ngân hàng, khách sạn nhà hàng, trung tâm thương mại, du lịch, các mặt hàng khác nhau, ngoài ra có kinh doanh chứng khoán, nhưng chưa bước chân vào sân khấu điện ảnh và thời trang. Nếu thu mua Phú Nhuận rõ là không có lợi.

-Royal sẽ bước chân qua bất động sản!-Khắc Huy nói.-Cậu chỉ cần giúp tôi tìm tài liệu có liên quan đến Phú Nhuận!

-Nhưng...

-Theo cậu Royal không có khả năng thu mua Phú Nhuận?-Khắc Huy nhún mày nhìn chăm chăm người đối diện.

-Không phải, ý tôi...-Bảo Anh nói.-Vâng thưa Âu tổng, tôi tin cậu làm gì cũng có mục đích.

-Bây giờ tôi đưa cậu về Royal!-Khắc Huy nói rồi bước vào xe, chiếc BWM mới toanh.

Khắc Huy đưa Bảo Anh về Royal rồi quay xe lại. Anh đi tìm cái địa chỉ mà thám tử tư tìm cho anh. Anh phải xuống xe đi bộ vào vì hẻm hơn nhỏ, nhìn từ ngoài là một phòng trọ bình dân... Bỗng nhiên cửa phòng trọ mở...

-Khắc Huy, sao anh đi lạc ở đây?

Là Hạ Lâm, Hạ Lâm ở cùng phòng trọ với Diệu Phương.

-Hạ Lâm, sao em...?-Khắc Huy khá bất ngờ nên khẽ nhú mày.

-Em ở phòng trọ này cùng Diệu Phương!-Hạ Lâm nói.-Diệu Phương đi làm rồi!

-Vậy sao em còn ở đây?-Khắc Huy nói.

-Em không có trốn đâu nha!-Hạ Lâm nói.-Em nhận mẫu thiết kế ở nhà nên làm việc ở nhà luôn! Sao anh ở đây?

-Anh...-Khắc Huy khẽ bối rối.-Anh không có bốn phận trả lời câu hỏi của em! Anh có việc, anh đi đây!

Khắc Huy nhanh chóng bước đi, nhưng bị câu nói của Hạ Lâm làm dừng lại...

-Em không biết anh và Diệu Phương đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi anh đi cô ấy đã khóc rất nhiều!

Bước chân của anh có chút dừng lại nhưng rồi cũng bước ra xe. Vào trong xe, tâm trạng của anh càng tệ. Anh lấy xe đến Công ty Phú Nhuận, dừng xe ở một góc khuất, chăm chú nhìn vào Công ty.

Trong công ty Phú Nhuận, Diệu Phương đang chăm chú chỉnh sửa âm thanh cho một bài hát, vô tình nghe một bài hát buồn...

Cuộc sống đầu lờ mờ trước điều gì..

Tình yêu có thể đến rồi đi..

Bàn tay dẫu đang nắm thật chặt mà.. Vẫn lạc nhau...

Còn nhớ trong ngày nắng nhạt nhòa..

Mình quay lưng về phía người kia..

Rồi bước đi và chẳng nhìn lại.. dù một lần...

Kể từ ngày đó hai ta chẳng thấy nhau..

Anh sống ra sao yêu người thế nào..

Ở nơi xa lạ nhiều lần nghĩ đến anh..

Rồi hồi đêm đen làm sao em quên...

Nhiều năm tháng em trở lại lối xưa..

Anh có biết không trong anh vẫn rung động..

Cảm giác quay về nhưng giờ anh với em chỉ là người yêu cũ...

Chuyện cũ nhưng em thấy thật gần..

Ngày ấy chưa cầm tay một lần..

Hạnh phúc đơn giản lắm chỉ là khi được nhìn anh vui...

Những phút giây chạy đi vội vàng..

Và ngày mình xa nhau cũng đến..

Rồi từng nhớ nhưng làm anh muộn phiền nên đã đổi thay...anh đã đổi thay?!

...

Ký ức vẫn còn nhưng giờ anh với em chỉ là.... Người yêu cũ...!!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Điềm Rủi...

Part 13: Điềm rủi...

Nghe xong bài hát, một giọt lệ rơi trên khoá mi Diệu Phương. Đây là bài hát Người Yêu Cũ. Có vẻ giống tình cảnh của cô và anh bây giờ...

Một bàn tay đặt lên vai cô, khẽ lay:

-Diệu Phương, em sao vậy?

Một giọng nói nhẹ nhàng chứa đầy ấm áp vang lên. Anh ta có dáng vẻ nhu mì, thân hình điển trai và ánh mắt đầy yêu thương...

Gỡ tay nghe ra, Diệu Phương quay ra đằng sau.

-À, Bá Thông, anh sao lại vào đây?

Đây là phòng làm việc của bộ phận điều chỉnh âm thanh, La Bá Thông là giám đốc, tại sao anh ta lại đến đây?

-Anh tìm em!-Giọng nói đầy dứt khoát.

-Chuyện gì mà để cho tổng giám đốc đích thân tìm kiếm một nhân viên nhỏ ở phòng điều chỉnh âm thanh!-Diệu Phương trêu.

-Sao em không cùng đồng nghiệp ăn trưa?-Bá Thông hỏi.

-Em đang nghe nhạc!-Diệu Phương chỉ vào tay nghe.

-Nghe bài gì mà đến nỗi rơi nước mắt vậy?-Bá Thông hỏi.

-Không, vì bài hát cảm động thôi!-Diệu Phương cười để che giọt nước mắt trên mi.

Bá Thông nhìn qua màn hình máy tính. Là bài Người Yêu Cũ sao? Cô đang nhớ người yêu cũ? Và người yêu cũ của cô chỉ có một người.

-Em tốt nghiệp trường Đại học Quốc tế khoa Quản lý mà lại ở đây làm điều chỉnh âm thanh.-Bá Thông lảng sang chuyện khác.-Thiệt cho em quá!

-Không đâu ạ!-Diệu Phương mỉm cười.-Công việc này rất tốt!

-Đi ăn trưa với anh được không?-Bá Thông cười hỏi.

-Em...-Diệu Phương lúc đầu định từ chối nhưng nghĩ lại cô đã rất nhiều lần từ chối anh ta, huống hồ chỉ là bữa ăn trưa.-Cũng được!

-Chúng ta ra ngoài ăn nhé!-Bá Thông nói.

Cô khẽ gật đầu. Cùng Bá Thông bước ra ngoài, cô bước lên chiếc xe bốn bánh khá bình thường của anh ta.

Bá Thông mở cửa cho Diệu Phương bước vào rồi anh ta vào chỗ gần Diệu Phương cũng là chỗ lái xe.

Những hành động này không thoát ra khỏi cặp mắt của một người. Là Khắc Huy, anh nhìn thấy, thì ra Diệu Phương và Bá Thông là thật! Nhưng tại sao Hạ Lâm lại nói với anh là cô đã khóc rất nhiều khi anh đi. Chuyện của ngày xưa, xem ra không đơn giản...

***

Khắc Huy nhanh chóng lái xe về Royal, là một toà nhà cao tầng. Khi anh bước vào, mọi nhân viên đều tỏ ra kính trọng tuyệt đối. Anh đi thẳng lên tầng cao nhất bằng thang máy. Anh ngồi lên chiếc ghế có quyền hành cao nhất Royal. Gọi điện cho thư ký yêu cầu một ly cà phê. Vài phút sau, Bảo Anh bước vào phòng với ly cà phê khói nghi ngút.

-Cà phê thưa Âu tổng!

-Phù Nhuận thế nào rồi?-Khắc Huy nhìn chăm chăm vào văn thư.

-Đang tiến hành thưa Âu tổng!-Bảo Anh trả lời có phần cung kính.

Thật ra ai ai cũng rất kính trọng và khâm phục Khắc Huy, anh tiếp nhận Tập đoàn khi đang rơi vào tình trạng sa sút nghiêm trọng nhưng chỉ sau một tuần ngắn ngủi Khắc Huy đã giải quyết mọi vấn đề, chẳng những thế Tập đoàn đang phát triển rất tốt...

-Nhanh nhất có thể cho tôi!-Khắc Huy nói.

-Vâng!-Bảo Anh cúi đầu.

-Kho hàng bên Anh Tuấn Anh phụ trách có vấn đề!-Khắc Huy nói.-Kho hàng bên Anh có chút phiền phức, một số cổ đông của Tập đoàn Royal tạo phản!

-Vậy có cần tôi qua bên đó giúp Tuấn Anh?-Bảo Anh nghe tin xấu về Tuấn Anh thì ánh mắt lo lắng.

-Không cần!-Khắc Huy dứt khoát.-Tất cả đều dựa vào khả năng của Tuấn Anh. Hướng hồ kho hàng lần này khá quan trọng, quyết định quyền làm chủ của ai ở Royal tại Anh!

Dừng lại một chút, Khắc Huy nói tiếp...

-Tôi chỉ báo thế cho cậu vì vậy trong thời gian này có thể Tuấn Anh không liên lạc được với cậu, cậu cũng đừng chủ động gọi cho cậu ấy!

-Vâng, tôi biết!-Bảo Anh nói là nói thế nhưng đáy mắt loé lên tia buồn.

-Cậu đừng lo, tất cả vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát!-Khắc Huy nói vẻ như an ủi.

-Tôi xin phép ra ngoài!-Bảo Anh nói rồi bước ra vào lại phòng thư ký.

Bảo Anh nhìn vào màn hình điện thoại, một số điện thoại được lưu là “My Husband”, nhìn nhưng không dám gọi. Bảo Anh thờ dãi rồi đặt điện thoại lên bàn, nơi có tấm ảnh Tuấn Anh và Bảo chụp hình rất hạnh phúc. Một cơn choáng váng tới, Bảo Anh đưa tay chống vào bàn vô tình làm rơi tấm ảnh đó, kính vỡ nát, chỉ còn tấm hình và nụ cười của hai người...

Bảo Anh hốt hoảng nhặt lên thì thủy tinh cửa thẳng vào tay để lại vết máu. Tuấn Anh... anh có xảy ra chuyện gì không? Bảo Anh chợt cảm thấy rất tội tệ, ngồi lên ghế, tay chống vào bàn...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vì Em...

Chương 14: Vì em...?!

Hôm sau, Gia Minh và Dương Thắng bước vào phòng Chủ tịch, vừa bước vào Dương Thắng nói ngay:

-Khắc Huy, có tin xấu từ Tuấn Anh?

-Cũng không hẳn!-Khắc Huy vẫn bình thản xem văn thư.-Vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát!

-Kho hàng bên Anh mất cũng được, miễn là Tuấn Anh bình an trở về!-Gia Minh nói.-Rồi chúng ta sẽ tìm cách khác!

-Lo thật, không nên hợp tác với loại người như lão Bob!-Dương Thắng nói.-Royal bên Anh của chúng ta có nội gián, là người của lão!

Bob là người cùng hợp tác với Royal trong lô hàng lần này. Là người đứng đầu Tập đoàn đang cạnh tranh với Royal ở thị trường Anh. Ông ta là một lão cáo già mưu mô.

-Nhưng các cậu nên hiểu Tuấn Anh!-Khắc Huy nói.-Anh ấy sẽ không về khi chưa có kết quả!

Dương Thắng và Gia Minh thở dài.

-Như các cậu đã biết, lô hàng quan trọng bên Anh lần này là đá quý!-Khắc Huy nói nhìn chăm chăm vào văn thư.-Lão Bob không phải là chuyên gia về đá quý, Tuấn Anh lại là cao thủ trong lĩnh vực này, chúng ta có thể lợi dụng điểm này! Sẽ ổn thôi!

Căn phòng im lặng vài phút thì Gia Minh lên tiếng hỏi:

-Cậu muốn thuê thám tử Phú Nhuận?

-Thì sao?-Khắc Huy hỏi, mắt này giờ không hề rời văn thư.

-Vi Diệu Phương?-Đương Thắng nhìn chăm chăm Khắc Huy.

Khắc Huy không phủ nhận, im lặng như câu trả lời. Anh thấu tỏ Phú Nhuận lúc đầu là muốn gây khó dễ nơi cô đang làm việc, nhưng lúc sau cảm thấy nếu tham gia vào lĩnh vực sân khấu điện ảnh là thời trang thì Royal sẽ có thêm cơ hội thăng tiến.

Lúc này, Bảo Anh nhanh chóng quán bá khắp nơi rằng Royal sẽ lấn sang ngành điện ảnh và thời trang và đang tìm một người mẫu để làm đại diện cho Tập đoàn Royal. Bảo Anh hẹn gặp người mẫu đang rất nổi tiếng tên Jenny Yến tên thật là Cao Ngọc Yến đồng thời cũng đang làm đại diện cho Phú Nhuận ở quán cà phê gần Tập đoàn.

-Chào cô, Jenny Yến!-Bảo Anh tỏ thái độ lịch sự.-Cô nghĩ sao nếu Royal chúng tôi mời cô về làm gương mặt đại diện cho Tập đoàn về lĩnh vực điện ảnh và thời trang!

-Rất hân hạnh!-Ngọc Yến có giọng nói khá truyền cảm.-Nhưng có lẽ Royal đã trễ, tôi đang làm việc rất tốt cho Phú Nhuận!

-Chúng tôi sẽ trả lương ba mấy lần Phú Nhuận!-Bảo Anh nói.-Và sẽ chấp nhận mọi yêu cầu của cô mà chúng tôi có thể thực hiện!

-Vậy tôi muốn gặp Chủ tịch của cô và đi ăn trưa cùng anh ta!-Jenny nói suy nghĩ một chút rồi nói.-Không biết yêu cầu này có được chấp nhận?

-Về điều này tôi sẽ hỏi Chủ tịch rồi báo lại với cô!-Bảo Anh tươi cười.-Mong rằng Royal sẽ hân hạnh được hợp tác với cô, Jenny Yến!

-Vâng, xin phép cô, thư ký Phan!-Ngọc Yến nói.-Xin lỗi, tôi phải đi!

-Tôi không tiến!-Bảo Anh nói.

Sau khi Ngọc Yến bước ra ngoài, Bảo Anh nhanh chóng quay về Tập đoàn Royal với rất nhiều công việc chuẩn bị cho buổi ra mắt tham gia vào lĩnh vực mới.

Bước vào phòng Khắc Huy, Bảo Anh nhanh chóng báo cáo việc đã tiến hành.

-À, cô Jenny Yến, tên thật là Cao Ngọc Yến, hiện đang làm gương mặt đại diện cho Phú Nhuận, tôi đang đề nghị cô ấy tham gia với Royal nhưng cô ấy đưa ra yêu cầu.

-Yêu cầu?-Khắc Huy cau mày, nhưng đôi mắt không hề rời khỏi văn thư trên tay.

-Cô ấy muốn gặp và anh trưa với cậu!-Bảo Anh nói.-Nếu không thích cậu cứ từ chối, tôi sẽ tìm người khác!

-Không, tôi sẽ gặp cô ta!-Khắc Huy nói rồi nhếch nhẹ môi.-Ngày mai, vào giờ ăn trưa!

Điện thoại riêng của Khắc Huy reo lên, anh bảo Bảo Anh ra ngoài rồi nghe máy. Sau khi nghe máy, anh cũng ra ngoài.

Diệu Phương vẫn đang làm việc tại Phú Nhuận thì nhận được cuộc gọi từ Hạ Lâm.

-“Diệu Phương, mình về quê khoảng 3 ngày!”-Giọng Hạ Lâm từ điện thoại.-“Mình gọi báo cho cậu!”

-Được! Cậu về thăm gia đình rồi gửi lời hỏi thăm của mình đến hai bác nhé!-Diệu Phương cười nhẹ.

Vậy là Hạ Lâm sẽ về quê ba ngày. Ba ngày này cô sẽ ở một mình, lại cô đơn... Nghĩ đến đây, Diệu Phương bỗng chốc thở dài. Hạ Lâm về quê chắc Dương Thắng điên đảo lắm đây!

Gần chạng vạng, Diệu Phương ra sớm hơn mọi ngày. Về nhà bây giờ không có Hạ Lâm ở nhà, sẽ phải ở nhà một mình. Diệu Phương gửi chiếc xe 50 của mình rồi bộ đi dạo phố. Trên con đường này, hơn năm năm trước cô đã cùng một người dắt tay nhau đi qua rất nhiều lần. Mọi thứ dường như vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi nhiều, chỉ khác là tâm trạng và con người đã thay đổi. Gắn headphone nhỏ màu trắng vào một tai rồi đi tiếp. Vừa thưởng thức điệu nhạc, vừa bước tiếp.

Đêm trắng con đường vắng..

Minh em lang thang dưới ánh trăng..

Vài lần tự nhủ không được khóc thắm..

Vì Sài Gòn bận lắm chẳng ai dể dành đâu...

Em biết tháng ngày sẽ..

Xuyên trôi qua mau những chuyến xe..

Chỉ còn em thôi nơi này vẫn đợi..

Đặt tay lên tìm hình anh vẫn đây...

Hạt mưa kia rơi để nói đất với trời..

Còn tình yêu thương sẽ nối em vào anh..

Dù rằng hình bóng ấy vẫn sao còn xa vời vợi..

Đoạn đường yêu thương ta đã bước em vẫn đợi...

Cuộc đời quá ngắn nhưng nỗi nhớ quá dài..

Tình yêu cho anh mãi mãi không hề phai..

Từng năm tháng ấy, trở lại như lúc ấy..

Lòng em vẫn rất muốn sẽ được sống vì anh...

Giữa một thành phố bận rộn, một cô gái đang từng bước đi dạo, vừa thưởng thức giai điệu bận rộn của thành phố và giai điệu của bài hát. Cô đâu hay rằng có một chàng trai đang đi theo mình phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nụ Hôn Đầu...

Chương 15: Nụ hôn đầu...!!!

Đi một hồi, Diệu Phương chợt nhìn thấy cô đứng trước ngôi trường cấp 3 năm nào. Ngôi trường cô học từ năm lớp 11. Ngôi trường vẫn vậy, vẫn cao lớn, mọc sừng sững giữa thành phố. Nhưng được sơn màu mới, hàng cây cao lớn năm xưa không còn thấy nữa mà thay vào đó là những cây xanh còn khá non. Giờ này có lẽ học sinh cũng đã ra hết. Cô khẽ đẩy cửa bước vào, gặp ông bảo vệ, cô khẽ gật đầu chào.

-Hình như cháu đã từng là học sinh trường này?

-Vâng, cháu học cách đây bốn năm ạ!-Diệu Phương lễ phép.-Cháu có thể đi tham quan trường để ôn chút kỉ niệm được không bác!

-Tất nhiên!-Bác bảo vệ cười.

Được sự chấp nhận của bác bảo vệ, Diệu Phương bước vào ngôi trường, đi qua từng phòng học, cô dừng ở hành lang tầng 1. Nhìn thật lâu...

Vào một ngày của sáu năm trước, tại một ngôi trường cấp 3

Một cô gái đang vội vàng vì vào lớp trễ tiết. Hôm nay cô học lớp chiều, buổi sáng tranh thủ đi làm thêm vì vậy nên đi trễ. Đang tính chạy lên lầu thì va phải một người đang chậm rãi bước lên lầu. Cô quay lại riu rít xin lỗi rồi tiếp tục chạy như bay. Anh chàng bị đụng trúng thì lúc đầu khẽ cau mày nhưng khi nhìn thấy gương mặt cô gái thì thấy quen quen, định giữ cô lại nhưng cô chạy mất. Anh thấy thế nên đuổi theo, và dừng lại ở lớp 11 chuyên của trường.

Cô đã bước vào chỗ, nhìn thì biết được cô khá cô lập với những người xung quanh, chắc là học sinh mới. Anh bước khẽ huýt tay kêu một đứa em học ở lớp 11 chuyên bước ra:

-Anh Huy, anh gọi em?

-Ừ!-Anh gật đầu nhẹ rồi nhẹ hất đầu về phía cô gái ấy.-Cô gái ngồi bàn chót dãy một, là ai?

Thằng nhóc nhìn theo hướng của Khắc Huy chỉ, rồi đếm thật kĩ bởi vì sợ sai sót. Một cô gái bình thường về nhang sắc lẫn gia thế mà cũng được sự chú ý của Hội trưởng Hội học sinh!

-Cô ấy mới vào lớp được mấy ngày! Có vẻ cô lập! À, hình như vào được nhờ học bổng, gia thế có vẻ không khá giả cho lắm!

-Tên?-Anh hỏi ngắn gọn.

-Hình như cái gì đó Phương!-Thằng nhóc trả lời như có vẻ không nhớ rõ.

-Họ và tên?-Khắc Huy nhắc lại.

-Vâng, Hạ... Diệu... Phương thì phải!-Thằng nhóc cố nhớ lại bữa đầu tiên cô chủ nhiệm có giới thiệu.

-Hạ Diệu Phương?-Anh nhìn chăm chăm như muốn xác nhận lại.

Thằng nhóc gật đầu về khẳng định. Anh bước đi miệng nhẩm lại cái tên kia. Hạ Diệu Phương, cái tên thoát lên thùy mị! Hạ Diệu Phương, cái tên rất tuyệt!

Vào một ngày khác, cô đang chậm rãi, thông thả bước lên lầu thì bị một bàn tay kéo lại và gọi:

-Hạ Diệu Phương!

Ai mà lại biết tên cô chứ?! Cô quay lại thì thấy người này rất quen, nhưng là ai? Nhìn trên bảng tên trên ngực thì thấy tên là Âu Khắc Huy. Âu Khắc Huy... Âu Khắc Huy... cái tên này quen quá! Nhưng cô không nhớ nổi! Thời gian sau cô mới biết cái tên này quen bởi vì cô đã thấy tên anh ở bản thông báo của nhà trường, anh là Hội trưởng Hội học sinh.

-Anh thả tay ra! Anh là ai?

-Mau quên vậy sao?-Khắc Huy nhếch nhẹ môi cười.-Cô gái có thân hình chưa trưởng thành!

Câu này quen nha!

-Mong anh nói chuyện lịch sự một chút!-Cô gạt tay ra nhưng không được vì sức nam và sức nữ chênh lệch nhau lắm.

-Này, ngán mặt lên, nhìn cho kĩ vào! Chưa đến một tuần đã quên tôi rồi sao?

Nói rồi anh nâng mạnh cằm của cô lên, mặt đối mặt, không gian thời gian tất cả như dừng lại...

Sau một vài giây đờ người, cô hất tay anh ra dễ dàng bởi vì anh vẫn còn đờ người. Sau khi bị hất tay ra, anh nói tiếp:

-Nhớ rồi chứ?

Cô im lặng nhưng khẽ gật đầu.

-Vậy không định nói gì à?-Anh hỏi.

-À, xin lỗi! À không, phải cảm ơn anh chứ!-Cô ngẩn mặt lên.

-Lời nói không chưa đủ! Tôi muốn cảm ơn bằng hành động!

Vừa nói, anh nắm tay cô, kéo thật mạnh để cô ngã vào người mình. Rồi cúi xuống, môi anh nhanh chóng phủ môi cô, ép cô sát vào tường. Anh hôn cô ngay tại hành lang tầng 1 dưới sự chứng kiến của hàng ngàn con mắt. Hội trường Hội học sinh cường hôn một nữ sinh vừa đến nhập học, tin hot nha! Cô giãy dụa nhưng không thể chống lại sức của anh.

Không chỉ là môi chạm môi, anh mạnh mẽ tiến sát vào bên trong hút hết mật ngọt. Cô có một cảm giác rất lạ nhưng nhanh chóng lấy lại lý trí, cắn vào môi anh, một chất lỏng tanh chảy ra trong miệng hai người.

Một lúc sau anh mới buông ra. Vừa buông ra, anh nhận ngay một cái tát rất mạnh.

“Bốp...”

Cô tát anh xong rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Gương mặt ửng đỏ, môi sưng tấy lên. Anh khẽ bang hoàng, thái độ này là sao đây? Trước đây không phải là anh chưa hành động như thế với ai bao giờ, nhưng thường nhận lại sự đáp trả, thẹn thùng, đỏ mặt... Lần này là một cái tát... Anh sờ môi mình, tuy có vết máu, có chút rang rát cảm thấy có một vị ngọt, rất thanh khiết, rất ngọt nào...

Thực tại

Diệu Phương đứng lại nhìn hành lang rất lâu, kí ức về nụ hôn đầu của anh và cô ùa về.

-Đến ôn kỉ niệm à?

Tiếng của một người con trai vang lên trong không trung. Cô ngược nhìn người mà lòng khẽ nhói. Là Khắc Huy.

-Vâng!-Cô vẫn trả lời.-Sao anh ở đây?

-Tôi...-Khắc Huy úp mở.-Có việc vào trường.

Cô không trả lời, nhìn chăm chú vào hành lang.

-Em còn nhớ nơi này?-Khắc Huy hỏi.

-Xin lỗi, lâu quá nên em không nhớ!

Cô khẽ hoảng hốt không biết trả lời như thế nào thì cô buộc miệng trả lời.

-Cũng phải! Lâu rồi nhỉ?-Khắc Huy nói.-Để tôi nhắc lại cho em!

Vừa nói, Khắc Huy nhanh chóng ôm Diệu Phương, rồi ép sát cô vào tường, cô chưa kịp phản ứng gì thì anh nhanh chóng khoá môi cô. Một nụ hôn bá đạo, nhanh chóng tiến vào khoang miệng. Cảm giác lạ mà quen lại xuất hiện trong cô. Cô nhanh chóng theo lý trí và quán tính, lại cắn thật mạnh vào môi anh. Vị tanh bắt đầu lan trong khoang miệng, cô cảm nhận được môi anh đang chảy máu. Nhưng anh không buông, anh vẫn tiếp tục hôn cô.

Năm năm trước, tại nơi đây, anh và cô hôn nhau nụ hôn đầu tiên của hai người...

Năm năm sau, cũng chính nơi này, anh và cô lại hôn nhau sau năm năm chia cách...

Nếu muối tiếc tan trong bao tiếc muối để yêu thương xa thật xa..

Nếu nỗi nhớ tan trong quên buốt giá và thời gian sẽ qua...

Có giữ lấy dù chỉ là nước mắt..

Để ngày mai được khóc dấu muộn màng..

Và giữ lấy dù chỉ là những nỗi xót xa ưu buồn...

Hoài niệm rơi trong nỗi buồn hay là tan trong lỡ làng..

Cuộc đời như con nước cuốn trôi dạt về đâu, về đâu...

Đừng để những kỉ ức là tiếc nuối..

Đừng để yêu thương này xa khuất chân trời..

Đừng để ta tan trong con sóng buốt giá..

Cô đơn giữa muôn trùng quên lãng...

Dù cho tháng năm kia đổi thay..

Dù cho bao mong manh mãi nơi này..

Dù nỗi đau theo muôn ngàn kiếp sau..

Ta vẫn yêu một lần và mãi mãi...

Này người yêu hỡi xin tan trong vòng tay..

Giữ chặt nhau cho yêu dấu đông đầy..

Nếu thời gian dừng lại nơi đây..

Trở về những phút giây ban đầu...

Đến khi không khí như dần mất đi, Khắc Huy mới buông Diệu Phương ra.

“Bốp...”

Anh bị cô tặng ngay một cái tát sau khi vừa buông ra.

-Tôi không phải bạn gái anh, cũng không phải đồ chơi của anh! Mong anh tìm người khác!

Cô nói rồi nhanh chóng chạy đi với tình trạng môi bị sưng tấy cùng gương mặt ửng đỏ.

Anh chưa vội rời khỏi. Cô vẫn vậy, vẫn như ngày xưa, vẫn là Diệu Phương của ngày xưa! Anh khẽ chạm vào môi mình, vẫn là vị ngọt ngào và thanh khiết... Như chưa từng có ai động đến ngoài anh...

Thật ra thám tử gọi cho anh, nói rằng cô đang đi đến hướng trường cấp ba năm xưa của bọn họ, nên anh mới tức tốc đến đây...

*****

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tìm Anh...

Chương 16: Tìm anh...

Ngày hôm sau, vào giờ ăn trưa, Khắc Huy ngồi trong phòng VIP trong một nhà hàng. Hai phút sau, cô gái tên Ngọc Yến xuất hiện với phong cách hiện đại, váy ngắn và áo đỏ, mặc áo khoác đen, đeo kính râm và đội mũ xoè.

-Chào anh, Chủ tịch Royal!

Ngọc Yến đưa tay ra yêu cầu bắt tay, Khắc Huy rất lịch sự, đứng lên bắt tay.

-Mời cô ngồi, cô Jenny Yến!

-Anh không cần phải khách sáo thế!-Ngọc Yến cười rồi ngồi vào ghế.

-Tôi nghe thư ký mình nói là cô muốn gặp tôi!-Khắc Huy nói rồi nở một nụ cười bình thường nhưng hết sức quyến rũ.

-Vâng, tôi có gửi lời qua thư ký Phan!-Ngọc Yến nói.

Anh phục vụ bước ra, hai người gọi món. Sau khi phục vụ đem thức ăn và nước uống ra, hai người vẫn tiếp tục nói chuyện.

-Ấu tổng, anh ngoài đời quyến rũ, cuốn hút hơn trong hình ảnh báo chí nhiều!-Ngọc Yến khẽ cười, rất duyên dáng nha.-Vị Chủ tịch tài ba trẻ tuổi của Royal, thường xuyên xuất hiện trên các trang báo!

-Cô Jenny, cô quá khen!-Khắc Huy cũng rất khiêm tốn nha.-Cô ngoài đời cũng đẹp hơn trong ảnh và tạp chí rất nhiều!

-Tôi hẹn gặp anh cũng vì chuyện hợp đồng mà thư ký Phan đã yêu cầu!-Ngọc Yến cười.

-Cô cảm thấy hợp đồng không thoả đáng?-Anh nhìn vào gương mặt Ngọc Yến.

-Không, hợp đồng rất tốt!-Ngọc Yến dừng một chút rồi nói tiếp.-Chỉ là, như anh biết, tôi đang làm việc cho Phú Nhuận! Tôi cũng đã kí hợp đồng thời hạn dài với Phú Nhuận, không thể nói bỏ là bỏ được!

-Tôi sẽ giúp cô thanh toán khoảng bồi thường hợp đồng!-Khắc Huy nói, gương mặt toát chút hàn khí.-Lương chúng tôi trả cô gấp ba lần Phú Nhuận, điều kiện khá tốt!

-Nhưng tôi có một yêu cầu!-Ngọc Yến nói.

-Cô cứ nói!-Khắc Huy vẫn cười cười, giọng đều đều.-Nói có thể chúng tôi sẽ đáp ứng!

-Không! Điều này chỉ có anh mới đáp ứng được!-Ngọc Yến cười khá gian.-Tôi sẽ công bố với giới truyền thông rằng tôi và anh có quan hệ tình cảm, rồi sau đó đường đường chính chính kí hợp đồng với Royal với lý do là làm công ty của bạn trai!

-Chẳng phải cô muốn dựa vào tôi để đánh bóng tên tuổi sao?-Khắc Huy nhếch môi cười.

-Cứ coi là như thế!-Ngọc Yến cười.

-Được!-Khắc Huy nhếch môi rồi nói.-Tôi sẽ không phủ nhận cũng không khẳng định điều này với báo chí!

-Được!-Ngọc Yến khoé môi cong lên.-Hợp tác tốt!

-Hợp tác tốt!-Khắc Huy nói.-Hẹn gặp vào buổi ra mắt lĩnh vực điện ảnh và thời trang của Royal!

-Nhất định!!-Ngọc Yến trả lời.

***

Công ty Phú Nhuận...

Diệu Phương đang làm việc thì trường phòng vào phòng thông báo.

-Mọi người nghe gì chưa! Royal đang có ý định thuê tóm Phú Nhuận của chúng ta!

-Sao? Sao?-Các nhân viên trong phòng ủa đến hỏi.

Diệu Phương tuy không hỏi nhưng cũng chăm chú lắng nghe.

-Phú Nhuận chúng ta trước giờ vốn chẳng liên quan gì đến Royal. Vậy mà bây giờ Royal bước sang lĩnh vực điện ảnh và thời trang. Còn giành người mẫu đại diện cho Phú Nhuận là người mẫu Jenny Yến.-Chị trưởng phòng nói.-Cứ như là muốn làm cho Phú Nhuận suy kém để dễ dàng thuê tóm. Royal và Phú Nhuận trước giờ không ân không oán, không qua lại, như nước sông không phạm nước giếng, vậy mà bây giờ Royal đang từng bước lấn áp Phú Nhuận thấy rõ.

-Chưa hết đâu!-Một nhân viên trong phòng chen vào.-Em nghe nói Phú Nhuận chúng ta mới bước đầu tham gia vào lĩnh vực chứng khoán lúc đầu rất thuận lợi nhưng không hiểu sao hai hôm nay giá cổ phiếu xuống đến mức chóng mặt!

Diệu Phương nghe đến Royal thì nhớ đây là Tập đoàn của nhóm Khắc Huy. Cô bước ra ngoài gọi điện cho Dương Thắng.

-“Alo...”

-*Dương Thắng, Tập đoàn Royal là của bọn anh?-Diệu Phương hỏi để chắc chắn hơn.*

-*“Ừ!”-Dương Thắng trả lời.*

-*Các anh đang lấn sang lĩnh vực điện ảnh và thời trang?-Cô nói.*

-*“Ừ, sao vậy?”-Dương Thắng trả lời ngắn gọn như thể đang bận việc gì đó.*

-*Các anh nhắm vào Phú Nhuận?-Diệu Phương hỏi thẳng vào vấn đề chính.*

-*“Không, Royal không nhắm vào Phú Nhuận!”-Đầu máy bên kia dừng lại một chút.-“Chỉ có Khắc Huy mới nhắm vào Phú Nhuận!”*

-*Tại sao?-Diệu Phương bắt ngờ khi nghe câu sau của Dương Thắng.-Anh ấy muốn làm thầu khoán Phú Nhuận để làm khó dễ em?*

-*“Em đừng nghĩ vậy! Nhưng điều này em hãy hỏi Khắc Huy!”-Dương Thắng giọng đều đều.-“Cậu ấy là người biết rõ hơn ai hết!”*

-*Được rồi, cảm ơn anh!-Diệu Phương nói rồi tắt máy.*

Khi vừa tan sở, Diệu Phương đến Royal để tìm gặp Khắc Huy vì cô không có số điện thoại của anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lựa Chọn...

Chương 17: Lựa chọn...

Tập đoàn Royal nằm ở một toà nhà cao. Đứng bên ngoài một hồi, cô lấy hết can đảm, thở vào rồi bước vào cổng Royal. Cô mặc trang phục công sở nên vào Royal cũng không bị gây khó dễ. Đến quầy tiếp tân.

-Chào chị, em có thể giúp gì cho chị!-Một cô gái tiếp tân trẻ lên tiếng hỏi.

-Tôi muốn gặp Âu Khắc Huy!-Diệu Phương trả lời.

Kỳ thật là cô cũng không biết anh làm chức vụ gì nữa nên nói thẳng họ và tên.

-Ý chị là Chủ tịch Âu? -Cô tiếp tân tỏ vẻ kinh ngạc.-Chị có hẹn trước không?

-Không!-Diệu Phương không mấy ngạc nhiên vì trước đây cô cũng biết về gia thế của anh.

-Chị cho em biết tên? -Cô tiếp tân nói.

-Hạ Diệu Phương!

Cô tiếp tân gọi cho một ai đó, sau khi gác máy thì quay qua Diệu Phương.

-Chủ tịch đang bận họp. Thư ký Phan sẽ xuống dẫn chị lên phòng Chủ tịch để đợi!

Cô đoán thư ký Phan có thể là chị Phan Bảo Anh. Một lúc sau, Bảo Anh bước xuống...

-Diệu Phương, em tìm Khắc Huy?-Bảo Anh tỏ ra không tin.

-Vâng!-Diệu Phương nhìn Bảo Anh đôi chút.

-Em lên phòng Chủ tịch đợi nhé!-Bảo Anh cười.

Diệu Phương gật đầu. Trước đây Bảo Anh là hoa khôi của khối trên cô, làn da mịn màng của cô. Cô rất mến Bảo Anh, lúc ấy Bảo Anh lại cùng lớp với Khắc Huy. Bảo Anh

Anh với nhóm Khắc Huy lúc ấy cũng khá thân do Bảo Anh là bạn gái của anh kết nghĩa của bọn họ. Bảo Anh tác hợp rất nhiều cho cô và anh cũng như Hạ Lâm và Dương Thắng. Bây giờ Bảo Anh trông cũng không khác gì mấy, vẫn xinh đẹp, vẫn dễ gần, nhưng người toát ra khí chất sắc sảo.

Vào phòng Chủ tịch, Bảo Anh làm hai ly cà phê rồi ngồi xuống ghế sofa nói chuyện với nhau. Đến khi trời chạng vạng tối, hai ly cà phê đã cạn từ bao giờ, cánh cửa phòng mới mở ra, có người bước vào.

Vẫn khí chất hùng hổ toát ra làn da nóng nực.

-Thư ký Phan, cậu có thể về!

Bảo Anh gật đầu rồi dọn hai cốc cà phê sau đó ra ngoài để lại không khí nặng trĩu trong căn phòng. Anh ngồi trên ghế làm việc của Chủ tịch, mắt nhìn văn thư, chân vắt chéo.

-Em tìm tôi?

Anh hỏi làm phá tan bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Cô đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa tiến lại gần anh, anh vẫn không ngước mắt lên.

-Anh muốn thâu tóm Phú Nhuận?-Câu hỏi của cô giống một câu khẳng định hơn.

Anh khẽ gật đầu.

-Anh muốn gì?-Diệu Phương cũng không muốn vòng vo nhiều.

-Em đủ thông minh để biết chứ nhỉ?-Anh dừng tay lại, ngước lên nhìn cô bằng ánh mắt khiêu khích.

-Anh nhắm vào tôi?-Diệu Phương nói.-Anh muốn trả thù tôi chuyện năm xưa?

Khắc Huy đứng dậy, mắt nhìn thẳng vào mắt Diệu Phương, anh bước đến gần cô.

-Chuyện năm xưa tôi nghĩ em sẽ không nhắc lại nhưng em đã nhắc thì tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ!-Khắc Huy giọng đều đều có pha chút tức giận.-Ai đã bỏ rơi ai? Năm đó em bỏ rơi tôi mà đi theo người khác, cuộc sống của em bây giờ vẫn rất ổn định bên người ấy, tôi không cho phép những điều tốt đẹp tiếp tục đến với em!

Ông trời không cho em gặp báo ứng thì chính tôi sẽ thay.

Cô nghe những lời anh nói, tim đau thắt lại, cảm giác như muốn khụy xuống nhưng vẫn cố đứng vững.

-Anh muốn gì tôi cũng sẽ chấp nhận! Chỉ cần anh đừng làm khó dễ cho Phú Nhuận!

-Em đang muốn bảo vệ Công ty của người yêu à?-Anh nhếch môi cười rồi nhìn cô từ đầu đến cuối.-Em nghĩ em có thể chấp nhận bất cứ yêu

cầu của tôi?

Nhìn thấy trong mắt anh có sự đen tối. Diệu Phương khẽ rung mình, cô im lặng. Nếu trước đây chẳng phải La Bá Thông giúp cô nhiều như vậy, đối xử tốt với cô như vậy thì chắc Phú Nhuận sẽ chẳng đi đến bước này.

-Dù thế nào tôi cũng sẽ thuê tóm Phú Nhuận! Vì thuê tóm Phú Nhuận đem về cho Royal cũng không ít lợi nhuận!-Khắc Huy nói rất kiên định.-Nhưng tôi sẽ cho em hai sự lựa chọn.

Cô đưa mắt nhìn anh, chờ đợi...

-Tôi sẽ thuê tóm Phú Nhuận sau đó đẩy La Bá Thông vào tù vì nợ nần!-Khắc Huy nói đều đều, cố ý để người nghe nghe thật rõ.-Hoặc tôi sẽ Thuê tóm Phú Nhuận nhưng vẫn để La Bá Thông quản lí Phú Nhuận, chỉ có điều lợi nhuận phải chia 60% cho Royal và với một điều kiện...

Cô vẫn nhìn anh...

-Em hãy rời khỏi Phú Nhuận! Tôi có thể sắp xếp được cho em một công việc tốt ở Royal!-Anh nói.-Em có quyền suy nghĩ trong 24 tiếng đồng hồ, sau 24 tiếng Phú Nhuận sẽ rơi vào tay tôi! Bây giờ mời em ra về!

Cô đờ người nghe anh nói, làm việc ở Royal tức là sẽ gặp anh hằng ngày... Nếu anh thuê tóm Phú Nhuận thì chắc chắn cô sẽ nộp đơn xin nghỉ việc ở đây, dù gì cũng nghỉ ở Phú Nhuận nhưng đến Royal thì... Như vậy có khác gì anh ép cô vào đường cùng.

-Khắc Huy, tôi thất vọng về anh!-Diệu Phương lên tiếng, giọng cô đậm nét buồn.-Tôi cứ tưởng anh thay đổi, anh sẽ chính chắn hơn trước!

Anh không hề thay đổi! Anh vẫn yêu cô! Anh muốn nói rất nhiều nhưng không thể nói được. Diệu Phương bước từng bước từng bước ra ngoài, lòng đầy những suy nghĩ mệt mỏi. Anh cũng không giữ cô lại, để cô đi lúc một xa dần...

***

Chương 18: Nổ Bom...

Chương 18: Nổ bom...

Luân Đôn, Anh Quốc

Tuấn Anh đang ngồi trong phòng Phó Tổng giám đốc cùng thư ký của Khắc Huy ở Anh tên Anna.

-Trần Phó tổng, anh đã đi xem lô hàng lần này rồi!-Anna nói.-Vậy sao anh lại cân nhắc như thế?

-Làm kinh doanh bắt buộc phải như thế!-Tuấn Anh trả lời dứt khoát.-Huống hồ lão Bob không phải tay vừa!

Không gian yên lặng một chút... Tuấn Anh bỏ tài liệu trên tay xuống rồi đi ra ngoài. Anh vào shop thời trang, thay một bộ quần áo màu đen trẻ trung bình thường nhưng trông rất hấp dẫn.

Trong chiếc BMW, Tuấn Anh gọi điện cho một người mà anh lưu trong điện thoại là “My Wife”.

-“Alo...”-Đầu máy bên kia giọng nữ.

-Bảo bối, anh bận quá không liên lạc với em được!-Tuấn Anh nói, giọng rất nhẹ nhàng.

-“Không sao mà!”-Bảo Anh cười khi nghe giọng nói của Tuấn Anh.

-Đừng giận anh nhé!-Tuấn Anh cười.-Anh sẽ về sớm với em, chờ anh nhé!

Một lúc sau hai người ngắt máy. Lô hàng lần này là đá quý vừa mới khai thác được. Số lượng rất lớn, nếu lô hàng của lão Bob là thật thì lợi nhuận sẽ rất cao và ngược lại thì Khắc Huy có thể sẽ bán số cổ phần để trả nợ. Tuấn Anh đã đi xem lô hàng, nhưng đa số đều giống nhau, không kiểm tra được tất cả.

Tuấn Anh dừng xe ở một khoảng khá xa rồi đi bộ vào. Nơi đây nằm ngoài thành phố Luân Đôn, một căn nhà tương đối to giữa cánh đồng có hàng rào chắn lại.

Căn nhà này lần trước lão Bob đã dẫn anh đến. Có một tên mặc đồ đen đứng trước cổng, Tuấn Anh từ đằng sau đánh thẳng vào gáy tên này khiến hắn bất tỉnh rồi lúi lúi vào một góc khuất. Tuấn Anh thấy cửa khoá trong khe nhếch môi lên, từng bước leo rào vào bên trong.

Vào bên trong, Tuấn Anh đứng sát mép tường nghe được cuộc đối thoại giữa lão Bob và một tên.

-Chúng ta hợp tác vui vẻ!-Một giọng lạ.

-Chắc Khắc Huy và Tuấn Anh không ngờ chúng có ngày này!-Giọng lão Bob.-Chỉ cần kí vào trong hợp đồng thì Royal sẽ hoàn toàn thuộc về chúng ta.

Tuấn Anh nhìn được khuôn mặt của lão già đang nói chuyện với lão Bob, là một cổ đông lớn trong Royal, đúng là tạo phản!

Khi hai kẻ này rời khỏi, thấy vệ sĩ không còn thì khá tức giận nhưng hoàn toàn không nghi ngờ gì. Tuấn Anh đột nhập vào bên trong lô hàng. Mở một chiếc rương ra, bên trong lấp lánh. Chính là đá quý, loại ngọc lục bảo Beryl này vừa khai thác được, cực kì quý hiếm. Tuấn Anh nhìn có thể biết được đây là đồ thật, anh rút một cái bật lửa. Khi lửa chạm vào viên đá thì loé lên ánh xanh da trời, trong rất đẹp, viên ngọc không hề sức mẻ. Tuấn Anh gật đầu bỏ một viên vào túi.

Nhưng những chiếc rương sau Tuấn Anh kiểm tra chỉ là hàng giả... Tuấn Anh nhắn cho Khắc Huy vờ vện một tin nhắn: “Hàng đều là giả, không được hợp tác với lão Bob.”

Tuấn Anh bật một cái máy tính lên, tất cả đều là tài liệu phạm tội của lão Bob, nếu đem chúng ra tố cáo thì lão Bob sẽ đi tù ít nhất là 10 năm. Tuấn Anh vội lấy một cái USB lúc nào cũng có trong người, copy tất cả tài liệu ra. Vừa xong...

Cửa đột ngột mở ra, lão Bob chìa súng vào Tuấn Anh.

-Trần Phó tổng, thật khâm phục! Hoá ra đã mò được đến đây! Đã đến thì không thể trở về!

Lão Bob lúc rời khỏi thì nhìn thấy có người trong góc khuất, là vệ sĩ của lão, lão biết ngay có người xâm nhập. Tuấn Anh hiện đang bị lão Bob khống chế bằng súng.

-Ở đây chỉ có một rương chứa ngọc Beryl thật! Chỉ có vôn vện năm viên! Lúc đi với ta, Trần Phó tổng không có thời gian kiểm tra kỹ, nên bây giờ quay lại?

Lão Bob với tay lấy một sợi dây thừng, trói hai tay Tuấn Anh thật chặt ra phía sau, hai chân cũng bị trói.

-Ở đây có một trái bom hẹn giờ! Năm phút sau sẽ nổ! Chỉ cần Trần Phó tổng biến mất thì mọi thứ vẫn được tiến hành suông sẽ!

Lão Bob đá vào đầu gối chân Tuấn Anh cho anh khụy xuống, sau đó ra ngoài rồi khoá cửa... Bên trong Tuấn Anh đã nghe rõ tiếng “Bíp... Bíp...” của quả bom hẹn giờ.

-Chết tiệt... lại có bom nữa!

Tuấn Anh khẽ cúi đầu nhìn xuống xung quanh tìm cái gì đó cắt dây thừng, miếng ngọc Beryl từ người anh rớt xuống đất từ lúc nào. Tuấn Anh xoay vớ lấy viên đá, đập xuống đất. Viên Beryl rơi xuống thành nhiều mảnh. Lấy miếng to, Tuấn Anh cố cưa thật nhanh vào sợi dây, đến hai phút sau dây thừng mới đứt. Tuấn

Anh nhanh chóng cời trói chân, nhìn thấy cánh cửa khoá khẽ cúi đầu nhìn bom hẹn giờ, anh còn ba phút. Tuấn Anh vội lấy ra trong người một cây trâm sắt nhỏ, lúc đầu anh đem theo để mở cửa.

Tuấn Anh toát cả mồ hôi, ổ khoá được mở ra, cánh cửa cũng được...

“Bùm...”

Tiếng nổ lớn giữa vùng yên tĩnh nhanh chóng lấp đi âm thanh cánh cửa được bật ra...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Bây giờ là ban đêm, Bảo Anh đang cắt mấy lát thịt bò để ăn chung với mì gói. Bỗng nhiên, lưỡi dao vô tình cắt trúng tay cô, máu chảy rất nhiều, Bảo Anh hoảng hốt, vớ lấy ly nước kế bên để rửa vết thương thì...

“Xoảng...”

Cốc nước từ trên tay rơi xuống làm Bảo Anh hoảng hốt hơn. Cô lên phòng khách tự băng bó vết thương cho mình, nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón áp út lòng rất lo lắng.

Lúc này, Khắc Huy đang ở nhà, nhận được tin nhắn của Tuấn Anh nhưng không gọi lại được lòng như lửa đốt. Khắc Huy gọi cho Anna.

-Tuấn Anh có ở đó không?

-“Trần Phó tổng đi từ trưa đến giờ vẫn chưa về!”-Anna nói.-“Anh ấy không nói với tôi đã đi đâu!”

Khắc Huy có linh cảm chẳng tốt, dập máy rồi gọi cho ai đó.

-“Giúp tôi vé máy bay qua Anh nội trong đêm nay, càng nhanh càng tốt!”

12 giờ đêm, một chàng thanh niên bịt kính mặt mày, không mang theo hành lý, gấp gáp ra sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mất...

Chương 19: Mất....!?

Ba ngày sau, các công việc ở Royal được Dương Thắng và Gia Minh giải quyết chu đáo, Bảo Anh mấy ngày nay xanh xao, gương mặt lo lắng thấy rõ. Bước chân qua lĩnh vực điện ảnh và thời trang rất thuận lợi. Báo chí liên tục đăng các tin về việc người mẫu Jenny Yến và Chủ tịch Royal Âu Khắc Huy có quan hệ tình cảm nên cô người mẫu này mới bỏ Phú Nhuận qua Royal làm việc. Tuy nhiên, buổi ra mắt không hề có sự xuất hiện của Khắc Huy.

Về phần Diệu Phương, cô ngay ngày hôm sau đã đi tìm anh để thương lượng lại nhưng không gặp. Phú Nhuận đã chính thức là công ty con của Royal. La Bá Thông chưa bị trục xuất. Không gặp được anh, lại nghe nói bên Anh có chuyện, Diệu Phương cũng rất lo lắng.

Khắc Huy trở về Royal với gương mặt không nén nổi nỗi buồn, đôi mắt thâm quầng thấy rõ nhưng con người anh vẫn thoát ra vẻ bí ẩn. Vừa thấy anh bước vào, không thấy Tuấn Anh, Bảo Anh hỏi ngay:

-Anh Tuấn Anh đâu? Anh ấy không về cùng cậu!

Trong phòng hiện có Bảo Anh, Dương Thắng, Gia Minh, ba người đang rất lo lắng.

-Các cậu bình tĩnh nghe tôi nói!-Khắc Huy giọng nói pha lẫn vẻ buồn thấy rõ.-Tuấn Anh mất rồi!

-Sao có thể?-Dương Thắng và Gia Minh hét hoảng.

-Cậu đùa sao?-Bảo Anh nước mắt đã chảy ra không kịp giữ lại, bước đến đánh vào Khắc Huy.-Tôi không cho phép cậu đùa như thế! Tuấn Anh, anh ấy không thể chết được!

-Lô hàng đá quý lần này là đồ giả!-Khắc Huy vẫn nói, để mặc Bảo Anh đánh mình.-Tuấn Anh đột nhập vào kho hàng, không ngờ bị phát hiện và trong căn nhà có bom được cài đặt sẵn. Cậu ấy không kịp thoát khỏi thì bom nổ. Hiện trường không tìm thấy xác, xác có thể đã nổ nát...

-Không... không phải thế!-Bảo Anh dần dụa nước mắt.

-Khắc Huy, đừng nói nữa, để Bảo Anh bình tĩnh rồi nói tiếp!-Dương Thắng nói.

Dương Thắng và Gia Minh giữ chặt tay Bảo Anh, để Bảo Anh không đánh Khắc Huy. Bảo Anh ngất đi...

Sau khi được đưa vào bệnh viện, Diệu Phương, Hạ Lâm và Lan Nhi cũng đến. Bác sĩ bước ra ngoài nói với nhóm Khắc Huy.

-Người nhà của bệnh nhân Phan Bảo Anh! Cô ấy bị chấn động mạnh, tuy nhiên cái thai trong bụng vẫn giữ được! Chồng của cô ấy chăm sóc tốt cho cô ấy, đừng để cô ấy chấn động mạnh!

Sau khi bác sĩ rời đi, mọi người đều im lặng, không ai nói ai tiếng nào vào thăm Bảo Anh. Bảo Anh nằm im trên giường, đôi mắt vẫn ướt đẫm, đỏ hoe, gương mặt trắng bệch. Tất cả mọi người đều nghe tin Tuấn Anh đột ngột qua đời.

-Khắc Huy, cậu nói tiếp đi!-Bảo Anh nói nhỏ nhẹ, giọng khan khan.

-Cậu phải bình tĩnh lại tôi sẽ nói!-Khắc Huy nói.

-Tôi rất bình tĩnh!-Bảo Anh nói.

-Ngôi nhà bị bom nổ tan nát! Không tìm thấy xác của Tuấn Anh, bên pháp y đã chứng nhận Tuấn Anh đã tử vong!-Khắc Huy chậm rãi nói.

Nước mắt Bảo Anh dần dần rơi ra nhiều hơn...

-Trước khi mất, Tuấn Anh đã nhượng lại cho cậu 5% cổ phần ở Royal xem như là quà...

Tuấn Anh nhượng lại cho Bảo Anh 5% cổ phần Royal như là quà cưới, Khắc Huy không nói được chữ cuối cùng.

-Bảo Anh, cậu nên suy nghĩ kĩ lại việc cái thai trong bụng!-Dương Thắng lên tiếng.-Dù sao thì cậu cũng còn rất trẻ, nếu sinh đứa bé ra đời...

Dương Thắng chưa kịp nói hết thì cửa phòng có người xông vào...

-Bảo Anh, con lập tức phá cái thai ngay cho mẹ!

Giọng của một người phụ nữ vang lên, bên cạnh là một người đàn ông, gương mặt hết sức tức giận. Là ba mẹ của Bảo Anh.

-Tuấn Anh nó đã chết rồi!-Ba của Bảo Anh nói như giọng khuyên nhủ.-Con lại còn rất trẻ, con nên phá thai và tiếp tục cuộc sống của mình!

-Xin lỗi ba!-Bảo Anh cố gắng đứng dậy với sự giúp đỡ của Diệu Phương vì cô đang đứng gần.-Con phải sinh đứa bé này, có chết con cũng sẽ sinh nó ra, vì nó là cốt nhục của họ Trần!

“Bốp...”

-Nếu mày muốn giữ lại đứa bé thì tao không có đứa con như mày!-Ba Bảo Anh tức giận mà nói.

Một cái tát tay giáng xuống làm cho Bảo Anh không đứng vững được nhưng nhờ có Diệu Phương đỡ.

-Đây là bệnh viện, mong hai bác giữ thái độ lịch sự!-Khắc Huy lên tiếng.

-Đúng vậy, bác trai, bác gái, mong hai bác khi khác quay lại, phòng bệnh ngột ngạt quá không tốt cho bệnh nhân!-Gia Minh cũng lên tiếng nói.

Sau khi hai ông bà ra ngoài, Khắc Huy nói tiếp:

-Trong hiện trường vụ án, tất cả đều nổ tung, chỉ còn lại hai thứ, một cái USB và một mảnh nhỏ viên đá quý, theo thẩm định là Beryl thật!

Khắc Huy lấy ra một mảnh nhỏ của Beryl, vẫn lấp lánh nhưng chỉ còn lại một phần.

-Cậu giữ cái này!

Bảo Anh đón lấy, ngắm thật kĩ...

-Trong USB là gì?-Diệu Phương này giờ im lặng bỗng lên tiếng.

-USB chứa tài liệu phạm tội của lão Bob, tôi nghi rằng lão ta là người hại Tuấn Anh, chỉ có thể là lão!-Khắc Huy nói.-Tôi đã gửi USB cho cảnh sát Anh Quốc, lão ta sẽ bị bắt, ít nhất cũng là 10 năm...

Không gian phòng im lặng...

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Em Biết Là Anh Nói Dối...

Chương 20: Em biết là anh nói dối...

Một lúc sau mọi người về, chỉ Hạ Lâm và Diệu Phương ở lại. Diệu Phương lấy cớ đi vệ sinh rồi ra ngoài chạy theo Khắc Huy. Cô chạy nhanh về phía anh gọi tên anh, nhưng anh cố tình không nghe mà bước tiếp.

-Khắc Huy, anh đứng lại!

Đến lúc Diệu Phương nắm lấy tay anh, anh mới dừng lại.

-Chuyện của Tuấn Anh??

-Thì sao?-Khắc Huy bình thản trả lời.

-Khắc Huy, tôi biết anh đang nói dối!-Diệu Phương nói giọng lớn.

Cô biết anh đang nói dối vì trong quá trình nói anh không hề nhìn vào mắt Bảo Anh

Anh cau mày nhìn cô.

-Tôi có thể hiểu ý của câu này là em rất hiểu tôi!-Khắc Huy khẽ nhếch môi.

-Không!-Diệu Phương rất nóng ruột, cô muốn biết sự thật.-Như anh thấy, Bảo Anh rất đau khổ, anh hãy cho chị ấy biết sự thật!

Diệu Phương cô tuy không hiểu được nỗi đau này như thế nào vì cô chưa từng trải. Nhưng cô biết chắc chắn rằng sẽ rất đau. Bảo Anh một tuần trước khi đi dự sinh nhật của Dương Thắng, Bảo Anh rất hạnh phúc cùng Tuấn Anh, họ còn nói sẽ đính hôn. Vài hôm trước gặp Bảo Anh ở Royal, cô thấy Bảo Anh cũng rất bình thường, còn rất xinh đẹp. Thế mà hôm nay gặp lại chị ấy lại xanh xao quá đỗi! Gương mặt trắng bệch không một chút sức sống. Bảo Anh có một người yêu thương, hứa hẹn sẽ là một gia đình ấm áp trong tương lai. Vậy mà bây giờ không thể. Cô cảm thấy thương cho Bảo Anh, chị ấy như một người vừa có tất cả nhưng đừng một cái lại mất tất cả.

-Sao em không nói điều này trước mặt mọi người?-Khắc Huy hỏi.

-Vì tôi biết anh làm việc gì cũng có mục đích!-Diệu Phương trả lời.

-Được rồi!-Khắc Huy nói.-Vậy thì cứ tiếp tục tin tôi! Bây giờ giúp tôi chăm sóc Bảo Anh và đứa bé thật tốt.

Diệu Phương khẽ gạt đầu rồi ngược nhìn Khắc Huy từng bước bước đi. Anh còn yêu cô không? Trong đầu Diệu Phương lúc này lại có câu hỏi này xuất hiện. Cô gạt bỏ suy nghĩ đó rồi bước vào trong với Bảo Anh. Bảo Anh đã nằm xuống, trong tay nắm chặt mảnh vỡ đá Beryl, nước mắt đã không còn trên mi nữa nhưng gương mặt đầy đặc nỗi buồn.

Bảo Anh trong lòng bây giờ rất hận. Hận Tuấn Anh đã hứa rất nhiều, nhưng bây giờ thì chẳng làm được gì! Hận Tuấn Anh ra đi bỏ lại Bảo Anh và bảo bối nhỏ ở lại thế giới mà không có anh! Bảo Anh đã hứa sẽ đợi chỉ cần Tuấn Anh không đi cả đời. Nhưng cả đời này có lẽ Tuấn Anh sẽ không quay lại. Hận.. hận rất nhiều. Nhưng... càng hận lại càng yêu...

***

Chiều ngày hôm sau, Diệu Phương đến thăm Bảo Anh thì gặp Khắc Huy ở cổng bệnh viện.

-Nói chuyện một chút!-Khắc Huy nói, giống như là một mệnh lệnh hơn là một câu hỏi.

Cô khẽ gật đầu. Anh và cô từng bước đi vào khu công viên của bệnh viện. Hai người im lặng đi với nhau...

-Tại sao em biết tôi nói dối?-Khắc Huy mở miệng phá tan không khí im lặng.

-Vì...-Diệu Phương không biết nên nói như thế nào nên cô trả lời theo phản xạ tự nhiên.-Tôi không biết, cảm giác thôi!

-Muốn nghe sự thật?-Anh hỏi.

Cô khẽ gật đầu.

Ba ngày trước, Luân Đôn, Anh Quốc

Sau khi đáp xuống sân bay lúc 7 giờ sáng, anh nhanh chóng đến Royal. Khi đến Royal, thì thư ký Anna nói rằng nhận được điện thoại từ cảnh sát là Tuấn Anh đang nằm ở bệnh viện. Nghe tin, anh cấp tốc đến đó. Khi anh đến thì bác sĩ và cảnh sát đều ra về.

-Tuấn Anh, anh ổn không?-Anh thật sự rất lo cho người anh em này.

Tuấn Anh đang nằm trên giường bệnh, hai cánh tay vương rất nhiều dây nhợ. Chỉ gương mặt còn nguyên vẹn, trên người anh đâu đâu cũng có một vài vết bầm. Phần từ đùi trở xuống được đắp kín chắn lại.

-Tôi chưa chết!-Tuấn Anh khẽ nở một nụ cười, giọng khá yếu.-Cũng may, tôi cùng cậu tham gia khoá huấn luyện hải quân tại Anh cách đây vài tháng nên tôi mới có thể cởi trói, phá khoá cửa và ra ngoài. Tuy nhiên cũng không may mắn cho lắm...

-Ồn rồi!-Khắc Huy móc chiếc điện thoại ra.-Mọi người lo cho anh lắm! Để tôi gọi Bảo Anh!

-Khắc Huy, cậu đừng gọi cho cô ấy!-Tuấn Anh giọng khàn khàn.

-Sao vậy?-Khắc Huy nghe thì cắt điện thoại vào.

-Cậu chưa báo gì cho Bảo Anh?-Tuấn Anh hỏi.

-Chưa, vì nghe anh bệnh, tôi vội đến nên không báo gì cho ai được!-Khắc Huy nói.-Sao vậy?

-Giúp tôi, nói với cô ấy, tôi đã chết rồi!-Tuấn Anh gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

-Tôi đã nghe bệnh tình của anh!-Khắc Huy giọng đều đều.-Chỉ cần phẫu thuật thì chân của anh sẽ bình thường như trước!

-Tôi hiểu bệnh tình của mình!-Tuấn Anh vẫn cười.-Cơ hội thành công không cao, nếu phẫu thuật không thành công, có thể tôi sẽ chết, may mắn thì tôi vẫn sẽ sống nhưng có thể sẽ phải cưa đôi chân này, sống quãng đời còn lại là người tàn phế. Nếu phẫu thuật may mắn thành công, tôi sống, nhưng đi lại cũng không thuận tiện.

Câu xem, nói Bảo Anh sống bên tôi, tôi có thể cho cô ấy hạnh phúc không?

-Tôi nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc vì có anh bên cạnh!-Khắc Huy trả lời, đây là điều anh chắc chắn từ người bạn của mình.

-Cô ấy còn trẻ lắm! Tôi không muốn suốt quãng đời còn lại cô ấy phải cực khổ chăm sóc cho tôi!-Tuấn Anh nói.

-Được rồi, tôi hiểu!-Khắc Huy thở dài.-Khi nào phẫu thuật?

-Một tuần sau.-Tuấn Anh vẫn cười, nhưng nụ cười chôn giấu niềm đau.

-Anh sẽ quay lại gặp Bảo Anh một lần?-Khắc Huy hỏi, anh biết người anh em này của anh rất yêu cô gái kia.

-Năm ngày nữa khi cảm thấy ổn hơn tôi sẽ đi máy bay tư để về Việt Nam!-Tuấn Anh trả lời.-Tôi chỉ nhìn cô ấy từ xa là được rồi!

-Được rồi, tôi sắp xếp cho anh!-Khắc Huy nói.-Tôi có thuê y tá chăm sóc cho anh, bây giờ tôi về Royal xem thế nào, lát nữa tôi sẽ quay lại!

Khi anh vừa bước ra, nụ cười trên môi Tuấn Anh chợt tắt. Đôi mắt buồn kéo theo một giọt lệ rơi xuống, anh nhanh chóng lấy lau giọt nước mắt ấy...

***

Khắc Huy và Diệu Phương đang ngồi trên một chiếc ghế đá trong khu công viên. Anh kể sự thật cho cô nghe.

-Anh Tuấn Anh có biết chuyện chị Bảo Anh có em bé không?

-Không.-Khắc Huy nói.-Dù sao anh ấy cũng sẽ về. Hai ngày nữa anh ấy sẽ quay về đây gặp Bảo Anh. Tôi đã sắp xếp tất cả!

Im lặng một hồi... rồi Khắc Huy lại nói tiếp:

-Em về Royal làm việc nhé!

-Sao?-Diệu Phương không khỏi hốt hoảng.-Anh đang nói đến điều kiện đối với Phú Nhuận!

-Bây giờ Phú Nhuận là công ty con của Royal, tôi sẽ không để La Bá Thông đi tù!-Khắc Huy nói, giọng anh có phần ôn nhu.-Còn về em, em có thể tiếp tục làm ở Phú Nhuận hoặc làm việc ở Royal là tùy em. Nếu em làm ở Royal tôi sẽ sắp xếp cho em một công việc đúng với chuyên ngành. Bảo Anh bây giờ không thể làm việc, Tuấn Anh cũng vậy, Royal vừa mất đi hai nhân tài. Tôi muốn em về Royal làm việc.

Dừng một chút... Diệu Phương vẫn im lặng.

-Em có thể suy nghĩ rồi báo cho tôi!

Lại im lặng một hồi...

-Anh và cô người mẫu Jenny YẾN là người yêu của nhau?-Diệu Phương hỏi, cô đọc tin tức này trên báo.

-Thì đã sao?-Khắc Huy nhún mày hỏi.

-Không!-Diệu Phương thêu thào.-Khắc Huy, em vẫn mong có thể làm bạn với anh!

-Tùy.-Nói rồi anh đứng dậy đi mất.-Tôi đi trước!

Cô muốn làm bạn với anh?! Bạn thôi sao, cô không muốn. Hiện tại cô chỉ muốn rời thật xa anh, nhưng có lẽ không được, thôi thì cứ là bạn, là bạn sẽ tốt đẹp nhất. Nhưng mà Ngọc Yến sẽ thích hợp với anh về mọi mặt, gia thế cũng như ngoại hình. Cô trước đó đã biết anh quan hệ không chính chắn với nhiều phụ nữ khác.

Nhưng với Ngọc Yến thì có lẽ là trường hợp ngoại lệ nên mới có thông tin trên báo.

Bóng lưng cao to dần dần biến mất, Diệu Phương trông theo lòng chợt nhói đau.

Ra đến xe, Khắc Huy ngồi trên xe nhắm mắt suy nghĩ. Đáng chết! Cô muốn xem anh là bạn sao? Chỉ là bạn thôi sao? Nhưng e là cô không được như ý rồi. Anh và cô đời này kiếp này chỉ có hai sự lựa chọn, một là hận, hai là yêu!

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nếu Là Em, Em Sẽ Không Thể...

Chương 21: Nếu là em, em sẽ không thể...!

Hai hôm sau, Diệu Phương, Hạ Lâm đưa Bảo Anh về nhà. Bảo Anh trông khá hơn rất nhiều, mặc dù bác sĩ bảo ở lại kiểm tra thêm nhưng Bảo Anh muốn về vì ở bệnh viện ngột ngạt. Vừa bước đến nhà, ba mẹ Bảo Anh đang ngồi lên ghế sofa.

-Con về rồi à?-Người phụ nữ là mẹ Bảo Anh lên tiếng.-Cái thai đã xử lý rồi chứ?

-Trong mấy ngày nằm ở bệnh viện, con đã suy nghĩ thật kĩ rồi!-Bảo Anh nói, giọng kiên định.-Con sẽ giữ lại đứa bé này!

-Mây...-Ba Bảo Anh tức giận, lộ rõ nếp nhăn trên khuôn mặt.-Mây muốn làm cho gia đình này không ngán mặt lên được sau? Có con mà không có chồng, mà muốn thiên hạ sĩ và gia đình này sao?

-Ba à! Bây giờ là thời đại nào rồi!-Bảo Anh nói.-Mẹ đơn thân là chuyện rất bình thường! Dù ba mẹ có nói gì con cũng sẽ giữ lại đứa bé!

“Chát...”

Ba Bảo Anh một lần nữa ra tay đánh Bảo Anh làm xém ngã xuống, may mà Diệu Phương và Hạ Lâm đứng kế đỡ Bảo Anh kịp.

-Chuyện gia đình bác, cháu không tiện can thiệp!-Diệu Phương bắt mồm lên tiếng.-Nhưng dù sao chị Bảo Anh cũng đang mang thai, mong bác đừng động tay động chân với chị ấy!

-Cô bao nhiêu tuổi mà lên mặt dạy đời chúng tôi!-Ba Bảo Anh tức tối thấy rõ.

Diệu Phương im lặng vì không muốn đắc tội với trưởng bối. Cô càng lúc càng thông cảm cho Bảo Anh hơn. Không phải ai trong tình trạng này cũng hy sinh tất cả, chỉ muốn giữ lại cốt nhục của mình và người mình yêu. Bảo Anh phải yêu Tuấn Anh rất nhiều thì mới có thể muốn sinh đứa bé ra bất chấp tất cả, bất chấp rằng cha của đứa bé đã mất, Bảo Anh không có bất cứ điều gì đảm bảo cho cuộc sống sau này... Nếu là cô, không biết cô có đủ tình yêu và mạnh mẽ để lựa chọn như Bảo Anh... Cô nghĩ sẽ không thể nào...

-Được rồi! Bảo Anh, con nghe lời mẹ, ngày mai cùng mẹ đi phá bỏ cái thai, được chứ?-Mẹ Bảo Anh nhẹ giọng khuyên nhủ.

-Xin lỗi mẹ, con đã quyết định!-Bảo Anh giọng tuy yếu nhưng vẫn thể hiện rõ sự kiên định trong lời nói.

-Mây...-Ba Bảo Anh rất tức giận.-Mây lập tức ra khỏi nhà tao... tao không có đứa con nào như mây!

Bảo Anh gương mặt trùng xuống, cô đã mất đi người yêu duy nhất, chẳng lẽ bây giờ cũng bị gia đình cũng bỏ rơi sao?

-Còn nữa, bỏ lại chìa khoá xe hơi tao mua cho mây, cùng các thẻ ứng dụng rồi hãy đi!-Ba Bảo Anh còn rất tức giận.

-Ông à, có gì từ từ nói!-Mẹ Bảo Anh rất thương Bảo Anh.

-Được rồi!-Bảo Anh nói rồi lấy tay rút trong bóp ra ba thẻ ứng dụng và chiếc chìa khoá xe hơi.-Đây là ba thẻ ứng dụng và chìa khoá xe hơi mà ba mẹ đã đưa cho con, con sẽ trả lại! Còn thẻ ở Royal con xin phép giữ lại vì bao nhiêu lâu nay, con làm việc ở Royal và cổ phần ở Royal cũng do con đứng tên!

Bảo Anh để ba chiếc thẻ ứng dụng và chìa khoá xuống bàn rồi nhanh chóng cố bước ra ngoài. Hạ Lâm nhanh chóng gọi cho Dương Thắng đến đón. Một lúc sau chiếc xe của Dương Thắng đến, mọi người lên xe rồi vụt đi mất...

Ở bên gần căn nhà của Bảo Anh trong một góc khuất có một chiếc xe hơi đen đang đậu ở đó.

-Khắc Huy, tôi nên làm sau bây giờ?-Tuấn Anh vừa từ Anh về đến lúc sáng thì tìm Bảo Anh ngay.

Khắc Huy im lặng. Anh cũng không biết nên như thế nào cho đúng.

-Giúp tôi, khuyên cô ấy phá bỏ cái thai, được không?-Tuấn Anh nhẹ giọng.

-Anh...-Khắc Huy không biết khuyên như thế nào.-Đấy là cốt nhục của anh!

-Tôi biết, nhưng Bảo Anh đối với tôi quan trọng hơn!-Tuấn Anh nói giọng run run.-Cuộc đời của cô ấy có hạnh phúc hay không đối với tôi quan trọng hơn tất cả!

-Được rồi! Đợi sau khi anh phẫu thuật...-Khắc Huy nói.-Dù sao cũng là cốt nhục của anh, anh nên suy nghĩ cho thật kĩ!

-Ngày mai tôi sẽ về Anh được chứ?-Tuấn Anh hỏi, vì lúc đầu nói là sẽ về ngay trong ngày.

-Tùy anh!-Khắc Huy trả lời.

Không gian im lặng, không ai còn biết nói gì nữa...

***

Báo Anh ở tạm trong căn hộ của Tuấn Anh . Trước đây Tuấn Anh có gửi chiếc chìa khoá nên vào được. Căn hộ Tuấn Anh nằm tầng trên, chân hiện tại không tiện di chuyển nên Tuấn Anh đến nhà Khắc Huy tá túc.

Khắc Huy đang ngồi phòng làm việc ở nhà thì nhận được cuộc gọi từ một số quen thuộc. Đây là số điện thoại của Diệu Phương lúc trước, không ngờ bốn năm rồi cô cũng không hề đổi số điện thoại như anh.

-Alo...

-“Tôi là Diệu Phương...”-Đầu máy bên kia là giọng của Diệu Phương.

Cô gọi cho Dương Thắng xin số điện thoại anh, cứ nghĩ là bao nhiêu năm nay anh đã đổi số điện thoại, không ngờ là anh vẫn dùng số điện thoại này.

-Tôi biết!-Khắc Huy nói.

Diệu Phương cũng hơi bất ngờ vì Khắc Huy biết là cô, cứ nghĩ anh đã xoá số cô, đã quên cô, nhưng cô không muốn nói đến chuyện này.

-“Anh Tuấn Anh, hôm nay về?”-Diệu Phương nhẹ giọng hỏi.

-Đúng vậy!-Khắc Huy trả lời ngắn gọn.

-“Tôi muốn gặp anh ấy, được chứ?”-Diệu Phương nói, giọng cô nhẹ lại.

-Tùy em, Tuấn Anh đang ở nhà tôi!-Khắc Huy nói rồi đập máy ngay.

Diệu Phương chưa hỏi nhà anh ở đâu thì anh đã đập máy. Liệu anh còn ở căn nhà lúc trước? Mặc kệ, dù sao cô cũng phải đến thử!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Xin Lỗi Vì Tất Cả...

Chương 22: Xin lỗi vì tất cả...

Diệu Phương đến căn nhà lúc trước anh ở, đúng thật anh vẫn ở đó. Anh dẫn cô lên phòng Tuấn Anh đang nằm nghỉ ngơi. Tuấn Anh trong giây đi hần, một vài vết bóng còn rải rác ở cánh tay và chân. Chân anh bất động hoàn toàn.

-Anh Tuấn Anh!

Tuấn Anh ngoài đầu nhìn cô khẽ nhú mày. Ngốc lắm mới không biết Diệu Phương đã biết sự thật.

-Em đến thăm anh!-Tuấn Anh khẽ mỉm cười.

-Anh...-Cô nhìn Tuấn Anh mà không tìm được nước mắt.

-Em gái ngoan! Anh đau anh còn không khóc, sao em phải khóc!-Tuấn Anh vẫn cười.

-Em không khóc đâu!-Diệu Phương khẽ gạt nước mắt.-Anh vẫn ổn chứ? Sao anh không gặp chị Bảo Anh? Chị ấy đang mang thai, anh có biết không?

-Anh biết chứ!-Tuấn Anh nói.

-Vậy sao anh không gặp chị ấy?-Diệu Phương biết lý do nhưng cô không biết nên nói gì, hỏi gì hơn.-Chị ấy sẽ rất vui khi biết anh còn sống!

-Diệu Phương, em giúp anh một chuyện.-Tuấn Anh lên tiếng, giọng đều đều.

Diệu Phương im lặng nhìn Tuấn Anh.

-Giúp anh, khuyên cô ấy phá bỏ cái thai, được không?-Tuấn Anh nói, giọng pha chút cay cay.

-Em xin lỗi, em không thể!-Diệu Phương nói, cô nhẹ giọng để không phải khóc.-Chị Bảo Anh đã nói, chị ấy sẽ bắt chấp tất cả để sinh đứa bé ra, chị ấy nói vì đó là cốt nhục họ Trần, cốt nhục của anh, chị ấy không đành lòng phá bỏ!

-Anh không thể chăm sóc tốt cho cô ấy được nữa!-Tuấn Anh nói.-Anh chỉ có thể xin lỗi cô ấy!

Khắc Huy im lặng, Diệu Phương và Tuấn Anh cũng không nói gì nhiều nữa.

***

Bảo Anh sức khoẻ đã bình thường. Cô ở một mình ở căn hộ của Tuấn Anh. Tối hôm nay, Bảo Anh thấy tâm trạng rất tồi tệ, nhớ lúc trước hai người cùng ở bên nhau những lời hứa hẹn, hứa hẹn về gia đình và những đứa con.

Bảo Anh mệt mỏi không muốn nấu ăn nên đi bộ ra ngoài đầu hẻm, quán ăn bình dân mà trước đây hai người cùng ăn chung. Chỉ mới ra ngoài, đường phố giờ này vắng vẻ, không ai qua lại, vừa đi không xa thì trời mưa, chỉ là mưa rào, Bảo Anh dừng lại, cô khóc, khóc thật to, nước mắt lẫn vào nước mưa. Tuấn Anh đã đi nhưng sau tất cả những thứ liên quan đến anh vẫn còn đó, đến trên giường anh còn thoảng mùi hương nam tính đặc trưng, còn có những sợi tóc ngắn còn rơi lại trên gối và trong nhà tắm. Tất cả còn nguyên vẹn như Tuấn Anh vẫn ở đây chỉ là đi vắng rồi sẽ trở về.

-Trần Tuấn Anh, tôi hận anh! Sao anh lại bỏ rơi tôi!

Bảo Anh khóc thật to rồi thuê taxi.

-Sao không cho em theo anh với!

Bảo Anh vừa la lên rồi thì khụy xuống, nước mắt dần dần lẫn đến nước mưa... Con gió đột ngột thổi qua khiến Bảo Anh cảm thấy lạnh lẽo, giờ này cô hoàn toàn bất lực...

Đằng xa, một người con trai đang ở trong xe nhìn thấy, giọt nước mắt đã không còn kìm được nhưng nhanh chóng được lau đi bởi bàn tay của mình. Khoảng cách không xa nên chàng trai có thể nhìn thấy và nghe những gì cô gái đã nói...

Đâu đó không xa trên đường phố, một bài hát vang lên...

Anh biết.. em mang con tim nát tan..

Kể từ ngày anh đi..

Nhưng sao không thể nào xóa đi..

Cho dù em đã cố gắng giấu đi giọt lệ buồn..

Mà anh vẫn nhìn thấu tim em...

Người biết không đem qua gió về..

Là anh đó mong em bớt lạnh...

I'm sorry for everything...

Hãy cười lên em nhé dẫu anh không còn bên em..

Hãy cười lên như những tháng ngày ta có nhau..

Vì anh luôn dõi theo em..

Vì anh luôn mong em hạnh phúc..

Nguyện cầu một ngày em sẽ mỉm cười...

Hãy bước ra ngoài căn phòng kỷ ức..

Hãy chạm vào cơn gió ngang qua.. tay em...

Là anh.. Là anh.. Là anh đó...

Vì em.. Vì em nên anh trở về...

I'm sorry for everything...

Hãy cười lên em nhé dẫu anh không còn ở bên em..

Hãy cười lên như những tháng ngày ta đã có nhau...

Vì anh luôn dõi theo em..

Vì anh luôn mong em hạnh phúc..

Nguyện cầu một ngày mai em sẽ mỉm cười...

Anh mong em yên vui..

Và đừng đợi nữa chi em...

Dù thế nhưng sao nước mắt anh cứ rơi hoài...

Nhìn thấy em mà không thể ôm lấy em..

Dù con tim anh nhói đau..

Đành nhờ cơn gió gửi cho em yêu thương...

Hãy cười lên em nhé dấu anh không còn ở bên em..

Hãy cười lên như những tháng ngày ta đã có nhau...

Vì anh luôn dõi theo em..

Vì anh luôn mong em hạnh phúc..

Nguyện cầu một ngày mai em sẽ mỉm cười...

Khắc Huy ngồi ở chỗ lái xe, nhìn cảnh này cũng đau lòng không kém. Hai người yêu nhau nhưng không thể ở bên nhau.

-Không đành lòng phải không?

Tuấn Anh khẽ gật đầu.

-Nhưng tôi không còn khả năng để đỡ cô ấy đứng dậy!-Tuấn Anh biết tình cảnh của mình lúc này.

Tuấn Anh gọi điện cho Diệu Phương, năm phút sau, Diệu Phương che dù vội đến bên Bảo Anh lúc này đang ngồi bệt dưới đất, cô nhanh chóng đỡ dậy.

-Chị à! Chị cùng em vào nhà được không! Chị phải giữ gìn sức khỏe chứ!

-Tuấn Anh mất rồi! Anh ấy mất rồi! Người chị yêu thương mất rồi!-Bảo Anh gào lên.-Em bảo chị phải sống làm sao?

Cô đỡ Bảo Anh dậy không được nên dìu trên tay cô rơi xuống đất khiến cô cũng ướt. Cô lắc mạnh vai Bảo Anh.

-Chị, chị tỉnh lại đi! Chị còn đứa bé, còn cốt nhục của anh ấy! Chị phải sống tốt, không vì chị chị cũng phải nghĩ cho đứa bé!

-Đứa bé...!?-Bảo Anh như tỉnh lại, cô lấy tay sờ vào mặt bụng còn phẳng lì của mình.

-Được rồi! Em đỡ chị về nhà!-Cô đỡ người chị này về nhà.

Về được đến nhà, vai Diệu Phương mỏi cực kì. Bảo Anh dường như đã rất bình tĩnh nên cô về nhà. Bảo Anh có nói muốn cô ở lại nhưng cô muốn về vì còn có Hạ Lâm chờ ở nhà. Diệu Phương đi bộ đến nên cô cũng đi bộ về. Đang đi một chiếc xe BMW chặn cô.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trót Yêu...

Chương 23: Trót yêu...

-Diệu Phương, em lên xe đi!

Người nói là Tuấn Anh. Diệu Phương lên xe, cô ngồi ghế sau, hai ghế trước là anh và Tuấn Anh, cô rất lạnh. Khắc Huy từ ghế trước ném xuống cho cô có áo vest của anh.

-Lạnh thì khoác vào!

Cô rất lạnh nên nhanh chóng khoác áo anh vào. Trên chiếc áo còn thoãn một mùi hương nam tính đặc biệt của anh.

-Cô ấy thế nào?-Tuấn Anh hỏi.

-Chị ấy bình tĩnh hơn lúc này nhiều rồi! Anh yên tâm phẫu thuật!-Diệu Phương nói.-Khi anh quay về sẽ cùng chị ấy sống hạnh phúc!

-Anh cũng mong vậy!-Tuấn Anh nói.

Khắc Huy chờ Diệu Phương về căn phòng mà cô đang sống cùng Hạ Lâm. Cô đi vào chợt nhớ mình chưa trả áo vest cho anh. Chạy ra ngoài thì thấy anh đã đi mất. Sáu năm trước cũng vì trả cái một cái áo sơ mi cho anh mà cô và anh đây đưa không dứt...

Một ngày của sáu năm trước

Sau vụ cưỡng hôn ở hành lang tầng một dường như cô nổi tiếng hẳn. Cô thường xuyên “vô tình” gặp anh. Hôm nay cũng thế, cô vừa bước ra khỏi lớp thì gặp anh.

-Này!-Anh chặn đường cô.

-Anh muốn gì đây?-Diệu Phương tính vốn tha thắng thắng nên hỏi ngay.-Làm người thì thắng thắng một chút!

-Được rồi!-Khắc Huy nói.-Bữa ở buổi tiệc cô đã va vào người tôi, làm hỏng chiếc áo mới của tôi, tôi muốn cô đền! Cái áo đó trị giá năm triệu!

Anh không hề nói dối nha. Cái áo đó anh mua bên anh, là hàng hiệu bên Anh.

-Năm triệu?!-Cô giật mình.-Cái giẻ rách đó mà bằng giá gấp năm lần tiền lương của tôi? Anh phung phí quá, có biết trên đời này bao nhiêu người nghèo không có ăn, không có mặc, vậy mà anh mua một cái áo giá trên trời như thế!

Cô rất bức xúc về cách xài tiền này nên thắng thắng “dạy bảo” anh. Anh cau mày nhìn cô gái này, cô “dạy bảo” anh mà không một chút cân nhắc đến hậu quả.

-Với lại bữa hôm ở hành lang tầng 1 anh đã...-Diệu Phương nói.

Cô nói được đến đây là ghen. Cô nói cảm ơn anh bảo muốn bằng hành động. Dù sao đó cũng là nụ hôn đầu của cô, anh lợi quá rồi! Còn đến đây đòi nữa!

-Đó là hành động cảm ơn!-Anh nói.-Bây giờ đến lượt xin lỗi!

-Hay nhỉ?-Cô nhếch môi một cái.-Anh đòi cảm ơn bằng hành động hôn, vậy xin lỗi bằng hành động gì?

Cô và anh nói khá lớn tiếng nên hiện tại đang là trung điểm của mọi người. Anh thấy vậy kéo cô đi đến phòng học nhạc, nơi đây có một cây đàn piano, ghita, sáo, các loại nhạc cụ khác. Phòng nhạc nằm ở góc tầng 2 nên ít bị để ý. Anh buông tay ra thì thấy tay cô đổ ừng.

-Xin lỗi. Lúc này tôi mạnh tay quá! Tôi không thích người khác xen vào chuyện của mình.

-Được rồi!-Cô xoay xoay cổ tay.-Xin lỗi anh, cái áo có lẽ tôi không nên được cho anh! Tôi đã giặt cái áo đó anh...

-Nghe tôi đàn một bài nhé...-Anh khẽ nói rồi ngồi xuống từng ngón tay thon dài khẽ đánh một bài hát... Một bài hát rất quen thuộc, cô thì chăm chăm theo hát, càng lúc quen thuộc thì hát to hơn...

Có chút bối rối chạm tay em rồi..

Vì em đang mơ giấc dịu dàng..

Có chút tan vỡ chạm môi em rồi..

Vì anh yêu chỉ yêu mùa ghé thôi...

Có chút thương nhớ làn môi nhẹ nhàng..

Khi em yên say trong giấc..

Có chút yêu dấu chỉ là mơ mộng thôi..

Vì em luôn mong được có anh...

Người nói yêu em đi, người nói thương em đi..

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy..

Hãy đến bên em đi, để cho tình trọn vẹn chúng ta..

Vì nơi con tim này luôn có , tình yêu dấu kín cùng thương nhớ.....cho anh...

Có chút bối rối, có chút tan vỡ..

Có chút thương nhớ tình ai..

Người hơi đến bên em này, nói yêu mình em thôi..

Để cho lòng em thỏa nhớ mong...

Bài hát kết thúc, cô chợt nhận thức được lời bài hát, cô đang ngồi không cách xa anh là mấy.

-Rất hay!-Anh nói, gương mặt rõ nét cười.

-Anh đàn hay lắm!-Diệu Phương híp mắt cười.

Anh gật đầu không nói gì chỉ cười. Anh thừa nhận rằng nụ cười của cô có gì đó cuốn hút anh.

-Anh cười trong rất đẹp đó!-Cô nói không hề suy nghĩ.

Anh phì cười một cái rồi xoa đầu cô. Nụ cười của anh cũng rất cuốn hút cô. Anh đứng khỏi ghế đàn piano. Tiến lại gần cô, nắm lấy tay cô, anh bước một bước, cô lùi một bước. Cứ thế cô bị anh ép vào tường, tiến đến môi cô, anh muốn cảm giác ngọt ngào như ở hành lang tầng 1 hôm đó. Môi anh vừa chạm môi cô, cô nhanh chóng rút tay mình khỏi tay anh, đẩy anh ra rồi chạy ra khỏi phòng.

-Ngày mai giờ này, tại đây, em sẽ trả lại cái áo cho anh!

Cô nói rồi nhanh chóng chạy đi, gương mặt ửng đỏ không gì che dấu được. Anh ở lại căn phòng khẽ chạm vào môi mình, cảm thấy có chút thú vị với cô gái này... Đây là lần đầu tiên anh bị từ chối bởi một cô gái...

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Việc Làm Mới...

Chương 24: Việc làm mới...

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra Diệu Phương thấy Hạ Lâm tay cầm điện thoại khóc nức nở. Cô vội tỉnh giấc, lao đến Hạ Lâm khóc đến sắp

ngã khuy.

-Sao vậy?

-Mình phải làm sao bây giờ Diệu Phương, ba mẹ muốn mình về quê!-Hạ Lâm giọng méo mào.

-Chẳng phải cậu mới về quê mấy bữa trước sao?-Diệu Phương đỡ Hạ Lâm ngồi xuống ghế.

-Mấy bữa trước ba mẹ mình bắt mình về xe mất ai đỡ dưới quê!-Hạ Lâm nhẹ giọng.-Ba mẹ nói mình thu xếp để về quê luôn, không ở thành phố nữa! Sau đó sẽ lấy chồng ở quê nhà!

-Còn Dương Thắng?-Cô hỏi.-Cậu đã nói chuyện của cậu và Dương Thắng cho gia đình biết chưa?

-Mình nói rồi nhưng ba mẹ không đồng ý.-Hạ Lâm nói.-Mình không thể cãi lời ba mẹ!

-Bây giờ theo mình thấy, cậu nên nói chuyện này với Dương Thắng trước!-Diệu Phương nói, Hạ Lâm và Dương Thắng quen nhau cũng gần 6 năm, cô không muốn họ chia tay như thế này.-Chỉ cần hai người cố gắng, chuyện gì rồi cũng sẽ vượt qua!

-Cảm ơn cậu!-Hạ Lâm cố cười một nụ cười miễn cưỡng.

Diệu Phương nghĩ lại bản thân của mình, chuyện của người ta thì lúc nào cô cũng đưa ra được lời khuyên còn chuyện của bản thân thì lại không xử lý được. Bởi vậy người ta hay nói “Người ngoài bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc”. Nhưng có ai hiểu được rằng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được rõ hoàn cảnh và nỗi đau của mình.

***

Diệu Phương nộp đơn xin nghỉ ở Phú Nhuận cho trường phòng của cô. Biết tin, Bá Thông gọi cô lên phòng ngay.

-Diệu Phương, em nghỉ việc sao? Cho anh biết lý do cụ?

-Em đã ghi rất rõ ràng trong đơn rồi!-Diệu Phương nói.-Em tìm được một công việc tốt hơn!

Cô cũng rất muốn làm công việc đúng với chuyên ngành của mình, cô làm việc ở Phú Nhuận vì lương cao và cô chưa tìm được công việc nào thích hợp hơn.

-Được rồi!-Bá Thông nói.-Hy vọng anh và em vẫn có cơ hội gặp nhau!

-Tất nhiên!-Diệu Phương cong môi lên cười.-Chúng ta vẫn là bạn tốt!

-Chỉ là bạn thôi sao?-Bá Thông theo phản ứng thốt nhỏ câu nói này.

-Sao à?-Vì Bá Thông nói khá nhỏ nên cô không nghe được.

-Không.-Bá Thông nở một nụ cười.-Em thu xếp đồ đạc đi!

Trước giờ cô chỉ xem La Bá Thông là bạn không hơn không kém. Cô gặp Bá Thông khi đang đi dự tiệc cùng Khắc Huy vào lúc hai người còn quen nhau. Bá Thông tìm đến trường theo đuổi cô mặc dù biết cô là hoa đã có chủ. Đến khi được cô nhờ làm một việc quan trọng, Bá Thông cứ ngỡ anh ta có cơ hội. Nhưng không phải, đã năm, sáu năm trôi qua, Diệu Phương không hề lay động, cô vẫn chỉ yêu một người...

***

Diệu Phương nộp đơn vào phòng Marketing và tất nhiên được nhanh chóng nhận vào. Giám đốc Marketing là Gia Minh.

-Diệu Phương, làm việc tốt nhé!-Gia Minh cười.-Bây giờ anh sẽ dẫn em đi đến phòng làm việc.

-Vâng!-Cô nói.-Gia Minh, Hạ Lâm làm ở bộ phận thiết kế à?

-Hạ Lâm à?-Gia Minh cố nhớ lại.-Hình như là vậy, Bảo Anh là giám đốc Thiết kế kiêm thư ký cho Khắc Huy, bây giờ Chủ tịch cô ấy được phép nghỉ tịnh dưỡng...

-Xin chào!-Một giọng nữ quen thuộc vang lên.-Có người nhắc đến tôi à?

Là Bảo Anh, vẫn xinh đẹp trong bộ váy công sở, đôi mắt thâm quầng được che bằng lớp phấn dày phải nhìn thật kĩ mới thấy được.

-Chị Bảo Anh, em nghe nói chị nghỉ tịnh dưỡng mà!-Cô khá ngạc nhiên, vừa hôm trước Bảo Anh không hề có chút sức sống nào, vậy mà hôm nay lại khác như vậy. Tuy nhiên, như thế không phải là không tốt.

-Chị cũng phải đi làm mới có lương để lo cho baby chứ!-Bảo Anh cười nhẹ.

-Nhìn cậu như vậy thì mọi người yên tâm nhiều rồi!-Gia Minh khẽ cười.-Sao cậu vào đây?

-Tôi nghe nói Diệu Phương xin việc ở phòng Marketing nên muốn đến xem Gia Minh cậu có ngược đãi với em gái tôi không!-Bảo Anh nói đùa, trên môi vẫn là nụ cười.

-Làm sao tôi dám chứ!-Gia Minh cười.-Thôi, cậu về phòng đi, tôi phải dẫn Diệu Phương đến chỗ làm việc.

-Được!-Bảo Anh nói.-Khi khác nói chuyện nhiều hơn!

-Vâng, tất nhiên ạ!-Diệu Phương cười.

Gia Minh dẫn Diệu Phương vào một căn phòng khá rộng, là phòng Marketing. Gia Minh bước vào, mọi người trong phòng đứng lên chào.

-Chào giám đốc Triệu!

-Được rồi!-Gia Minh nói rồi quay mặt về hướng trưởng phòng Marketing.-Trưởng phòng Giang, đây là Hạ Diệu Phương, nhân viên mới, chị giúp đỡ cô ấy!

Trưởng phòng Marketing họ Giang, là người phụ nữ trẻ, lớn tuổi lắm cũng là ngoài 30. Trông có vẻ khó tính.

-Vâng, thưa giám đốc Triệu!-Trưởng phòng Giang nói.

-Mọi người tiếp tục làm việc!-Gia Minh nói rồi xoay qua Diệu Phương.-Bước đầu có thể sẽ bỡ ngỡ, em cứ cố gắng sẽ hoà nhập được.

-Vâng. Cảm ơn anh!-Diệu Phương khẽ cười.

Sau khi Gia Minh đi, Diệu Phương được sắp xếp vào một chỗ làm của nhân viên. Bên cạnh cô là một cô gái tên Lâm Gia Tuệ bằng tuổi cô. Cô gái này đeo cặp kính cận, làm việc chỉ mới mấy tháng. Gia Tuệ chỉ dẫn cô về công việc của phòng Marketing. Diệu Phương tốt nghiệp trường Quốc tế khoa Quản lý nên những công việc này không làm khó được cô. Đến giờ nghỉ trưa, Diệu Phương bước ra ngoài ăn trưa, cô có gọi hẹn với Hạ Lâm.

Khắc Huy đang khoác tay Ngọc Yến bước đi. Diệu Phương nhìn thấy cảnh này, chỗ nào đó ở góc tim chợt nhói lên. Cô cố giữ vẻ bình thản bước đi ngang qua anh.

-Diệu Phương!

Khắc Huy lên tiếng gọi cô, chân cô bất giác đứng lại.

-Ngọc Yến, em lên phòng đợi tôi! Tôi nói chuyện với cô ấy một lúc.

Ngọc Yến nhìn Diệu Phương từ trên đến dưới khẽ nhếch môi, gật đầu với Khắc Huy rồi đi.

-Diệu Phương!-Khắc Huy quay qua nói với Diệu Phương.-Ngày mốt Tuấn Anh sẽ phẫu thuật, tôi sẽ qua Anh! Tuấn Anh muốn nghe giọng của Bảo Anh trước khi phẫu thuật, hy vọng em có thể giúp!

-Tất nhiên!-Diệu Phương cố tỏ ra bình thường gật đầu.-Tôi đi ăn trưa!

Diệu Phương vội bước nhanh về nhà ăn. Khắc Huy thấy vậy môi hơi nhếch lên, anh cũng lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Người Của Anh...

Chương 25: Người của anh...?!

-Diệu Phương à? Cô gái này là ai?

Ngọc Yến hỏi Khắc Huy khi anh mới vừa bước lên phòng Chủ tịch.

-Cô ấy là ai cũng không đến lượt cô quan tâm đâu, cô Jenny Yến!

Khắc Huy hơi nhếch môi, anh bước đến chiếc ghế Chủ tịch, thông thả ngồi xuống xem văn thư không hề liếc Ngọc Yến đang ngồi trên ghế sofa dù chỉ là một lần.

-Sao không liên quan được đây!-Ngọc Yến đứng dậy, đi lại gần anh.-Dù sao, trên báo chí tôi với anh cũng có quan hệ tình cảm. Nếu như báo chí so sánh tôi với cô ấy thì mặt mũi tôi biết để ở đâu.

Ngọc Yến có thân hình rất chuẩn, xinh đẹp, biết cách ăn mặc, phối màu, làm đẹp cho bản thân, rất biết cách ăn nói nên lúc nào cũng nổi bật. Diệu Phương tuy không xinh đẹp lắm, nhưng cô cũng không đến nỗi phải gọi là xấu, mà là vừa nhìn, đường cong của cơ thể cô cũng rất chuẩn, cô không phải không biết cách làm đẹp mà là do cô không có thời gian và tiền bạc để làm mấy thứ đó, cô rất bình thường, nhưng sự bình thường đó khiến người khác đặc biệt chú ý đến.

-Không hài lòng thì cứ nói với báo chí là tôi và cô đã chia tay!-Anh vẫn không nhìn Ngọc Yến, tiếp tục xem văn thư.-Nhìn lại bản thân rồi hãy so sánh với người khác!

-Tôi không so sánh bản thân với người cô ta. Như thế là hạ thấp chính tôi!-Ngọc Yến nhếch môi.-Nếu anh thích cô ta, xem ra tôi đã đánh giá quá cao mắt nhìn người của Âu tổng đây!

-Mắt nhìn người của tôi như thế nào, không tiện để cho cô Jenny đây đánh giá!-Khắc Huy nhếch môi.-Vị hạng người như cô, không có tư cách đánh giá tôi cũng như những người của tôi!

-Người của anh?-Ngọc Yến nghe liền không tin hỏi lại.

Anh im lặng không phủ nhận, cũng chẳng khẳng định lại.

-Cô gái lúc này thật sao?-Ngọc Yến hơi khinh thường Diệu Phương vì vẻ bề ngoài của cô.

-Thật hay không, không cần cô xét!-Khắc Huy nói.-Cô Jenny, vào việc chính đi, cô đến đây làm gì?

-Chẳng lẽ phải có chuyện gì, tôi mới có thể đến gặp người yêu của mình sao?-Ngọc Yến bước đến, khẽ xoa bóp vai cho Khắc Huy.

-Người yêu?!-Khắc Huy cố tình xoay ghế để tránh bàn tay của Ngọc Yến.-Cô Jenny, cô nên nhớ mối quan hệ tình cảm gì đó là do cô muốn tạo ra scandal để đi lên sao? Tôi không có “vinh hạnh” để cùng cô với mối quan hệ đó!

-Nếu tôi nói tôi có hứng thú với anh!-Ngọc Yến đi đến đối diện nhìn anh.

-Đó là chuyện của cô!-Anh vẫn xem văn thư, không hề liếc mắt đến Ngọc Yến, thậm chí đánh giá cô người mẫu này.

-Được!-Ngọc Yến nhếch môi.-Rồi anh sẽ ân hận!

-Xin lỗi! Từ đó không nằm trong từ điển của tôi!-Anh nói dứt khoát.

-Được! Xin phép Âu tổng, tôi về!-Ngọc Yến gương mặt khá tức giận, hăm hăm đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng ra...

-A...

Bảo Anh đang cầm sắp tài liệu bước vào thì va phải Ngọc Yến, tài liệu trên tay rớt xuống đất, may mà Bảo Anh không ngã. Ngọc Yến hất mặt nhìn Bảo Anh rồi bỏ đi

-Chào thư kí Phan, tôi có việc gấp, tôi đi đây!

Bảo Anh khá tức giận với thái độ này nhưng đành thôi. Cô định khom người xuống nhặt.

-Khoan, để tôi làm, cậu vào nghỉ đi! Cần thận một chút, cậu đang có baby đấy!

Là Khắc Huy, anh nhanh chóng khom xuống nhặt sắp tài liệu giúp Bảo Anh.

-Cảm ơn cậu!

Bảo Anh xoa xoa cái bụng của mình rồi bước vào ghế sofa. Khắc Huy bỏ sắp tài liệu trên bàn, anh ngồi ghế sofa cùng Bảo Anh.

-Tôi xin lỗi cậu về việc của Tuấn Anh!

-Không phải lỗi của cậu!-Bảo Anh cười, nụ cười khá buồn.-Đâu ai muốn thế!

-Cậu cần gì có thể nói với tôi!-Khắc Huy nói.-Tôi xem Tuấn Anh là anh tôi, cậu là bạn tôi, nên cậu đừng khách sáo. Chăm sóc cẩn thận cho baby và bản thân!

-Được!-Bảo Anh trên môi vẫn cười.-Tôi biết chăm sóc cho mình, tôi sẽ tập sống cuộc sống không có anh ấy!

-Cậu nên vào google xem những việc hạn chế của phụ nữ mang thai.-Anh nói.-Hà Lâm, Lan Nhi cũng như Diệu Phương đều chưa kết hôn, tôi nghĩ họ không rành chuyện chăm sóc thai phụ!

-Chưa thấy bụng mà đã bị người ta gọi là thai phụ!-Bảo Anh tay xoa bụng, cô cảm thấy nhớ Tuấn Anh quá.

Khắc Huy cười cười, trong lòng anh thầm xin lỗi Bảo Anh, anh và Diệu Phương hứa với Tuấn Anh sẽ chăm sóc tốt cho Bảo Anh trong thời gian anh bên Anh, nếu Tuấn Anh có chuyện gì, cả đời này anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho Bảo Anh và cốt nhục của Tuấn Anh.

Dương Thắng và Gia Minh từ ngoài bước vào. Họ chào hỏi thân mật.

-Vào chuyện chính đi, Khắc Huy!-Dương Thắng nhìn anh thẳng thắn nói.

-Tôi muốn Bảo Anh trong thời gian này làm Phó Tổng giám đốc!-Khắc Huy nói.-Được chứ?

-Có thể? Cổ phần của tôi...-Bảo Anh hơi e ngại, cổ phần của cô ít hơn cả Dương Thắng, Gia Minh.

-Cổ phần của cậu ở Royal là 10%, ngang bằng với Gia Minh và Dương Thắng!-Anh như đọc được suy nghĩ của Bảo Anh.-Chỉ cần có sự ủng hộ của tôi, Dương Thắng và Gia Minh là cậu sẽ làm được! Tôi biết khả năng của cậu làm được!

-Đúng đấy Bảo Anh, bọn tớ ủng hộ cậu!-Gia Minh nói.

Dương Thắng gật đầu đồng tình.

-Đây là điều mà Tuấn Anh muốn!-Khắc Huy chậm rãi nói.-Vì vậy anh ấy mới chuyển cho cậu 5% cổ phần Royal!

-Được rồi!-Nghe đến Tuấn Anh, Bảo Anh đồng ý ngay.-Tôi sẽ cố gắng hết sức!

-Trong cuộc họp hội đồng quản trị gần đây nhất, tôi sẽ thông báo cho mọi người!-Anh nói.

***

Chiều, đến giờ ra Diệu Phương ra về, Khắc Huy xuống muốn gặp cô một lần nữa. Anh từ thang máy bước ra ngoài nhìn thấy cô đang đứng ở trước cổng, anh định bước đến thì thấy cô nói chuyện với gã ngồi trong chiếc xe hơi.

-Anh có thể mời em uống nước?-Bá Thông ngồi trong xe.

-Xin lỗi anh! Có lẽ không được, hôm nay em ngày đầu làm việc, muốn anh mừng cùng Hạ Lâm!-Cô lấy lý do từ chối bởi vì cô không muốn đi.

-Anh có thể chở em về nhà chứ?-Bá Thông không hề có ý định rút lui.

-Cảm ơn anh, nhưng em đi cùng Hạ Lâm!-Cô cười.-Để lần khác vậy!

-Được! Lần khác anh sẽ đến, hy vọng sẽ được gặp em lâu hơn!-Bá Thông cười.

Chiếc xe hơi dần dần rời đi, Khắc Huy nhìn thấy thì khẽ hài lòng bởi cô từ chối. Bây giờ anh có thể khẳng định mối quan hệ của Diệu Phương và Bá Thông bây giờ. Nhưng còn năm năm trước đây là thế nào?

Anh đi lấy xe, gặp Hạ Lâm, Hạ Lâm đi một chiếc xe 50cc, anh chào hỏi rồi vào vấn đề chính.

-Em đi với Diệu Phương?

-Vâng ạ!-Hạ Lâm trả lời.

-Để anh chở cô ấy, được chứ?-Khắc Huy ra vẻ ôn nhu hiếm thấy.

-Tất nhiên ạ!-Hạ Lâm mỉm cười nháy mắt với anh, thật lòng rất muốn anh và cô trở lại.-Anh ra trước, nói với Diệu Phương em đi siêu thị mua đồ!

Anh mỉm cười nhẹ rồi gật đầu.

Ra đến cổng, chiếc xe Lamborghini mới toanh. Màu sắc đen đen xám xám, màu tuy không nổi nhưng kiểu dáng cực kì bắt mắt. Bước xuống xe, đi đến trước mặt cô...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cho Em...

Chương 26: Cho em...

-Hạ Lâm bạn, tôi chở em về!-Khắc Huy ngược mắt ra ngoài nhìn Diệu Phương, kính cửa sổ được hạ xuống.

-Cảm ơn anh, Âu tống!-Diệu Phương rặng ra một nụ cười tươi.-Nhưng có lẽ tôi đi phương tiện công cộng là được!

-Hạ Lâm nhờ tôi chở em về!-Anh nói.-Với lại tôi muốn nói về chuyện của Tuấn Anh!

Diệu Phương hơi phân vân nhưng rồi cũng đồng ý. Cô với anh thực chất hiện tại bạn không ra bạn, yêu không ra yêu nên cô muốn hạn chế gặp và tiếp xúc với anh.

Cô định mở cửa ghế sau nhưng mở không được, anh nhanh chóng đẩy cửa phía trước ra.

-Vào đi!

Anh nói mà gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Cô đành bước vào ghế trước. Anh lái xe đi. Không khí dần dần im lặng đến đáng sợ. Một lúc sau, Diệu Phương lấy hết không khí ra nói.

-Anh nói đến chuyện anh Tuấn Anh? Chẳng phải lúc này đã nói rồi hay sao?

-Tôi muốn Bảo Anh làm Phó Tổng giám đốc ở Royal!-Khắc Huy nói, câu nói của anh không hề liên quan đến câu hỏi của cô.

-Có liên quan gì đến tôi?-Cô không hề đoán ra được ý nghĩ của anh khi nhìn vào mắt anh.

-Bảo Anh là thư ký của tôi!-Anh điềm đạm nói.

À, cô có biết. Lúc vào Royal cô có nghe tiếp tân gọi Bảo Anh là Thư ký Phan. Nhưng điều này thì có liên quan gì đến cô?

-Nếu cô ấy làm Phó tổng thì tôi sẽ mất đi một thư ký tốt!-Anh giải thích như đọc được suy nghĩ của cô.

Nhưng... điều này thì có liên quan gì đến cô? Anh càng nói càng đẩy cô vào vực thẳm, gương mặt càng đơ ra.

-Có... liên quan gì sao? Anh muốn gì?-Cô hỏi anh, trong lời nói có gai độc.-Làm người phải thẳng thắn!

Làm người phải thẳng thắn! Câu này cô đã nói với anh cách đây hơn sáu năm. Chất giọng vẫn thánh thoát nhưng không còn khí chất trẻ con như trước.

-Được! Vậy tôi sẽ thắng thắng theo ý em!-Anh nói, điều giọng nghiêm chỉnh lại.-Tôi muốn em làm thư ký của tôi!

Đùa sao? Nhưng chất giọng anh rất nghiêm chỉnh. Anh là người làm việc bằng lý trí, cô hiểu rõ điều này, kể từ lúc họ còn bên nhau, cho đến khi gặp lại. Nhưng tại sao anh lại đột ngột đưa ra yêu cầu này. Việc anh muốn, thường là anh phải làm được bằng mọi giá. Lúc trước cũng vậy, từ lúc biết anh, cô rất sợ chữ “muốn” của anh.

-Em tốt nghiệp trường Đại học khoa Quản lý loại giỏi, công việc này dần dần em sẽ quen!-Anh lên tiếng nói đều đều.

-Điều này có lẽ quá gấp!-Diệu Phương giữ giọng bình thường.-Tôi mới vào Royal chưa được hai ngày, nếu tôi làm công việc anh đề cử quả thực rất đường đột và chắc chắn cấp dưới của anh sẽ không phục.

-Điều này tôi đã cân nhắc rất kỹ lưỡng!-Khắc Huy nói.-Tôi đã xem thành tích của em trong trường, thực hành và lý thuyết, rất tốt!

Quả thực anh đã xem thành tích học tập của cô, cân nhắc kỹ lưỡng tất cả vấn đề.

-Nhưng kinh nghiệm của tôi quả thực phải còn tích lũy!-Cô nói.

-Bảo Anh được nhận vào ngay khi tôi xem thành tích của cô ấy!-Anh nói.-Lúc đầu cô ấy chỉ xin làm thư ký cho Phó tổng, nhưng vì ở Việt Nam tôi không có thư ký nên cô ấy làm thư ký cho tôi!

-Tôi thực sự chưa sẵn sàng!-Cô nói.

Cô rất sợ phải đối mặt với anh hằng ngày. Thành tích của cô không nổi bật mấy, ít ra chỉ là đạt loại giỏi.

-Được! Tôi cho em thời gian một tháng để làm quen với công việc ở Royal!-Anh nói.-Sau một tháng, em sẽ thử việc làm thư ký cho tôi!

Cô vô thức gật đầu, hiện giờ mà từ chối thì quả thực không tốt cho lắm.

-Chiếc áo vest, cảm phiền em trả lại cho tôi!-Khắc Huy nói.-Cái áo đồ rất đặc biệt với tôi!

-Được, ngày mai tôi sẽ gửi chị Bảo Anh đem lên cho anh.

Đến phòng trọ của cô, cô bước xuống, anh quay xe ra về...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Người Thứ Ba... (1)

Chương 27: Người thứ ba....!? (1)

Sáng hôm sau, Diệu Phương vừa chia tay với Hạ Lâm ở cổng, một người bước đến gần cô. Cô giật mình, người này không đến không sao, nhưng đến cứ như hoạ đến. Ngọc Yến đội nón, đeo kính râm, bộ váy ôm sát cơ thể đỏ rực, đôi giày cao gót tôn chiều cao lý tưởng.

-Chào, cô là Diệu Phương!-Ngọc Yến bước đến chào hỏi.

-Vâng, chào cô, người mẫu Jenny Yến!-Cô nói, giọng rất ư là bình tĩnh.

Ngọc Yến nhìn cô từ đầu đến cuối lại một lần nữa thật kĩ. Đây là khẩu vị của anh sao? Gương mặt cũng không phải tệ, vóc người cũng rất chuẩn.

-Như cô biết, tôi là bạn gái duy nhất được Khắc Huy, Áu tổng của cô công khai!-Ngọc Yến nói.

-Vâng, tôi biết!-Cô biết, nhưng cô ta tự dưng chạy đến đây nói với cô chuyện này làm gì.

-Được, tôi không dài dòng.-Ngọc Yến nhanh chóng vào chuyện chính.-Tôi chưa bao giờ nghĩ cô là kiểu người Khắc Huy thích, quá tầm thường! Tôi nói ít mong cô hiểu nhiều, Khắc Huy là bạn trai của tôi! Mong cô tránh xa anh ấy! Đừng quyến rũ bạn trai của người khác, nhất là của Cao Ngọc Yến này!

-Tôi không quyến rũ ai cả và tôi cũng chắc chắn rằng tôi không đủ đẹp để quyến rũ bất cứ ai...-Cô giữ giọng bình thản.-...như cô Jenny Yến đây!

-Cô...-Ngọc Yến gương mặt tức tối gỡ kính râm ra.

Gương mặt Ngọc Yến đúng là xinh đẹp, Diệu Phương cô không thể so sánh. Diệu Phương thầm nghĩ trong lòng lại chột tự ti, Ngọc Yến quả thực rất hợp với anh.

-Thứ tôi muốn nhất định phải đoạt cho bằng được!-Ngọc Yến nói, giọng rất chắc ngông cuồng và quyết liệt.

Điều gì muốn nhất định phải đoạt cho bằng được. Khí chất này rất giống anh, tuy anh không ngông cuồng nhưng bá đạo và đầy chiếm hữu. Càng suy nghĩ cô càng thấy hai người rất hợp với nhau.

-Cô cứ làm những gì mình muốn! Vì nó không liên quan đến tôi, cô không cần phải khai báo với tôi! Còn nữa tôi và Âu tổng chỉ là bạn, không quá thân, cô không cần phải tìm hiểu về tôi!-Diệu Phương nói, thấy Hạ Lâm từ nhà xe bước ra, cô nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa này.-Bạn tôi đến rồi, tôi đi trước!

Cô cùng Hạ Lâm bước vào. Ngọc Yến nhìn bóng lưng hai người môi khẽ nhếch lên. Được, Diệu Phương cô đã nói như thế thì hãy tự nhớ lấy!

Diệu Phương vào vị trí làm việc, cô lơ đãng nhớ về quá khứ...

Sáu năm trước

Cô đang chuẩn bị bước vào lớp, trong cặp cô đang có một chiếc áo sơ mi nam. Đang đi thì cô bị một nữ sinh giữ lại. Cô nhìn nữ sinh này rất quen mắt nhưng không nhớ rằng là ai. Chị ta cũng phải hơn tuổi cô, trang điểm cực kì xinh đẹp, tóc dài thả ngang vai, vóc người rất chuẩn.

-Em là Hạ Diệu Phương?-Chị ta hỏi.

-Vâng, chị là ai?-Cô hỏi vì thực sự là không thể nhớ nổi.

-Được rồi, tôi nói thẳng với em! Tôi là Nguyễn Phương Thảo, hiện đang là bạn gái của Khắc Huy!-Cô gái tên Phương Thảo nói.

Àu Khắc Huy?? Cô đờ ra khi nhớ đây là người vô duyên vô cớ cướp đi nụ hôn đầu của cô giữa thanh thiên bạch nhật. Là người làm cho... tim cô khê lồi nhịp...

-Anh ấy chưa nói chia tay với tôi!-Phương Thảo tiếp tục nói.-Tôi mong rằng nếu anh ấy và tôi chưa chia tay thì em và anh ta không có bất kì mối quan hệ tình cảm này! Tôi nói ít mong em hiểu nhiều!

-Em và anh ta không liên quan gì đến nhau cả!-Cô nhẹ giọng giải thích.

-Tôi là người đơn giản! Yêu được thì đến, không thì thôi!-Phương Thảo nói, giọng chắc chắn.-Trong tình yêu học trò, chia tay chỉ là chuyện sớm muộn. Tôi sẽ không để yên cho em khi em có quan hệ tình cảm với Khắc Huy trừ khi tôi và anh ấy đã chia tay nhau!

-Em biết!-Cô nói chắc chắn và tự tin.

Phương Thảo quay người bỏ đi. Vừa bước vào lớp thì nghe tiếng rì rầm của mọi người. Cô đang đi ngang qua nhóm nữ sinh đang ngồi tám chuyện.

-Hạ Diệu Phương, tên cũng hiền diệu đấy! Nghe nói là vào được do học bổng.-Một học sinh nữ nhìn thấy cô đi ngang qua thì cổ tình nói lớn.-
Tướng ngoan hiền, có ngờ mới vào được mấy ngày đã quyến rũ Hội trưởng Hội học sinh!

-Chỉ có chị Phương Thảo là hotgirl khối trên mới xứng với hội trưởng!-Một học sinh nói tiếp.-Vừa đẹp vừa hiền, nếu thật mình là chị ấy thì có lẽ con nhỏ người thứ ba này sẽ không yên!

-Xét về hotgirl khối trên thì chỉ có chị Bảo Anh và chị Phương Thảo là xinh đẹp lại rất hoà nhập!-Một nữ sinh khác nói.-Chị Bảo Anh đã có chủ, anh ấy tên là Tuấn Anh, năm ngoái anh ấy là Hội trưởng Hội học sinh trường mình. Còn chị Phương Thảo cũng đang quen với anh Khắc Huy được mấy tháng, nhìn họ rất đẹp đôi! Chỉ có hotgirl mới xứng với hotboy!

-Đứng đứng...-Các học sinh khác gật đầu đồng tình.

Cô nghe vậy thì rất ư là bức mình. Tính khí cô vốn không thích chịu đựng nên đành lên tiếng.

-Này các bạn, tôi mong các bạn suy nghĩ và suy xét thật kĩ trước khi nói!

-Bạn là Hạ Diệu Phương!-Một nữ sinh đứng dậy, mắt nhìn thật kĩ cô.-Gương mặt tuy không đẹp nhưng vóc dáng rất chuẩn nhĩ!

-Này bạn...

Cô chưa kịp nói thì bị nữ sinh này đẩy ra nhưng may mắn là không ngã.

-Người nên suy nghĩ trước khi hành động nên là bạn đấy!-Một nữ sinh khác đứng dậy.

Đám người đứng lên như chuẩn bị đánh nhau.

-Đây là lớp 11 chuyên, mong rằng các bạn đừng có những hành động làm mất mặt lớp!-Một nữ sinh bước vào.

Là Hạ Lâm, đi kế cô là Bảo Anh.

-Chị Bảo Anh, Hạ Lâm!-Một nữ sinh đầu nhóm lúc này rất mạnh mẽ bây giờ nhẹ nhàng chào hỏi.

Thực ra Bảo Anh rất được mọi người trong trường nể, vừa xinh đẹp vừa học giỏi, lại là bạn gái của cựu Hội trưởng Hội học sinh, Tuấn Anh. Hạ Lâm đang là bạn gái của Dương Thắng, Hội phó Hội học sinh. Hạ Lâm chiều cáo khiêm tốn nhưng được gương mặt và vóc người xinh xắn. Lúc đầu chuyện của Hạ Lâm và Hội phó rất bị phản đối, nhưng dần dần dưới sự bảo vệ của Dương Thắng nên chuyện phản đối này dần dần phai nhạt. Tuấn Anh và Dương Thắng là bạn thân, Hạ Lâm và Bảo Anh quen biết nhau do vậy.

-Được rồi, mọi người vào chỗ đi, sắp vào học rồi!-Bảo Anh nói rồi bước đi lên dãy khối 12.

Mọi người dần dần về chỗ.

Hạ Lâm ngồi dưới cô một bàn. Đi ngang qua cô, Hạ Lâm khẽ mỉm cười như kết thân. Cô nhận ra đây là cô bạn cùng phòng trong ký túc xá.

Giờ ra chơi, cô định đi lên phòng nhạc, trên tay cầm một túi, trong túi là chiếc áo sơ mi của anh.

-Bạn là Hạ Diệu Phương?-Một nữ sinh bước đến hỏi.

-Đúng vậy! Sao bạn biết tôi?-Cô nhìn cô gái này, một người hoàn toàn xa lạ.

-Hội trưởng bảo muốn gặp bạn ở sau trường, dãy lớp chuyên, ngay bây giờ!

-Hội trưởng?-Cô xa lạ với hai chữ này không nghĩ được là ai.

-Hội trưởng là người tên Âu Khắc Huy!

-À...-Cô nhớ, cái tên này rất đặc biệt, là tên của anh.

***

Anh đang đi thì nghe hai cô nữ sinh đang nói chuyện.

-Này, hôm nay nhóm nữ 11 chuyên sẽ xử Diệu Phương đấy!

-Cô gái mới vào trường mà có nhiều tin đồn không tốt đấy à?

-Ừ, nghe nói là sẽ hẹn cô ấy ra sau trường, dãy lớp chuyên rồi đánh cô ấy!

Diệu Phương?! Cái tên này như nằm trong trí nhớ anh, anh nhanh chóng tiến về phía sau trường...

***

Cô đi ra sau trường không một chút nghi ngờ. Vừa bước ra, cô nhìn thấy một nhóm nữ sinh lúc này của lớp cô, khoảng năm sáu người, họ như là đang đứng đợi ai đó, cô có linh cảm không lành định quay đi...

-Này, đã tới hang cọp còn muốn đi ra sao?-Là một nữ sinh cầm đầu đặt tay lên vai cô giữ cô lại.

-Tôi đến để gặp người!-Cô nói.-Xem ra người đó không có ở đây, tôi về lớp!

-Chúng ta nói chuyện!-Cô gái cười khinh bỉ.

Từng người ở phía sau bước lên, nói những lời khinh khi.

-Chị Phương Thảo không động đến nó vậy thì chúng ta sẽ thay chị ấy làm việc này

-Ngây thơ nhỉ? Hèn chi quấy rầy được Hội trưởng!

-Đến cả chị Bảo Anh và Hạ Lâm cũng bênh nó! Chẳng biết nó ngây thơ chỗ nào!

...

-Này, các bạn nên nói chuyện lịch sự lại một chút!-Cô nói.-Tôi không hề...

Một nữ sinh giật lấy cái túi trên tay cô, lấy ra...

-Là áo sơ mi nam đấy!

-Của ai?

-Hội trưởng à?

-Hay nó làm nghề trong sạch mới giữ áo sơ mi nam!

...

Cô nhanh chóng giặt lại chiếc áo.

-Đồ của người khác, các bạn không có quyền tùy tiện đụng chạm!

Cô gái đầu nhóm giặt lại chiếc áo, do giành co nhau nên chiếc áo bị rách làm đôi...

-Bạn...-Nhìn chiếc áo rách, cô không khỏi tiếc nuối, năm triệu đó.

-Tôi như thế nào?

Cô gái đó ngênh mặt lên, ném thẳng chiếc áo rách lên đầu cô...

“Chát...”

Một cú tát thật mạnh rơi vào gò má cô, cô ôm lấy gò má của mình, ngược lên với ánh mắt tức giận.

-Chỉ là mở đầu, thời gian còn nhiều!

“Chát...”

Cô thẳng tay tát vào cô gái trước mặt.

-Con này hay lắm!

Cả đám nữ sinh lao vào đánh Diệu Phương tới tấp, lúc đầu cô cũng có phản kháng nhưng số lượng chênh lệch quá nên cô hầu như bị đánh. Các cô gái có hành động không khác gì cầm thú, đến lúc xô cô ngã xuống thì lao vào như thú đói, kẻ giật tóc, kẻ xé áo...

-Các người dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Người Thứ Ba... (2)

Chương 28: Người thứ ba...!? (2)

-Chị Phương Thảo?-Cô gái cầm đầu hốt hoảng.-Các người dừng lại!

Là Phương Thảo, nghe một đám đàn em lớp dưới nói hôm nay có người sẽ bị đánh vì giúp Phương Thảo đòi lại công bằng gì đó. Phương Thảo không thể làm ngơ! Cô cũng có thể nhận ra người này là Phương Thảo

-Bọn em giúp chị đòi lại công bằng...-Một nữ sinh nói, giọng có chút sợ sệt.

-Tôi có thể tự lo cho bản thân! Không phiền đến các người!

Phương Thảo bước đến đỡ cô đứng dậy.

Anh cũng nhanh chóng đến nơi, nhìn thấy áo cô bị rách nhiều chỗ, trên người có vết thương, má ửng hồng in năm dấu tay. Anh nhìn trên bảng tên, nói tên từng người rồi nói tiếp.

-Chuyện này... các người sẽ lãnh lấy hậu quả!

Anh bước đến, bế cô từ tay Phương Thảo đến phòng y tế. Cảm thấy có một bàn tay cứng rắn mà ấm áp đang bế mình lên, cô cố gắng ngước lên nhìn. Là anh sao? Anh cũng đến!

Anh và Phương Thảo đứng bên ngoài cho cô y tá kiểm tra vết thương trên người cô.

-Khắc Huy, chúng ta nói chuyện rõ nhé! Dù sao đây cũng chỉ là thoả thuận!

-Được!

Anh và Phương Thảo là bạn, do bị làm phiền từ những người gọi là “hâm mộ” nên hai người thoả thuận với nhau sẽ “yêu nhau” trên danh nghĩa cho đến khi có người tìm được người mình yêu thật sự.

-Tôi đã nói chuyện với Diệu Phương của cậu!-Phương Thảo nhúng vai.

-Cậu nói gì?-Anh nhúu mày.

-Không tin tôi sao?-Phương Thảo cười cười.-Cô ấy hiền lành đấy, không tự bảo vệ mình được đâu! Tốt nhất cậu nên bảo vệ cô ấy! Chỉ cứ như chuyện hôm nay cô ấy có 10 cái mạng cũng chịu không nổi!

-Tôi sẽ tự lo liệu!-Anh không muốn nói nhiều vấn đề tình cảm cho người khác nghe.

-Cô gái của cậu cũng chẳng phải dạng vừa nhỉ?-Phương Thảo hơi nhếch môi.-Trả lại cho cô gái kia một cái tát!

-Như thế chưa xong đâu! Tôi sẽ đích thân xử lý bọn họ!-Anh nói.

Anh và Phương Thảo đều để ý bọn nữ sinh kia trên người cũng có vài vết trầy. Gương mặt một cô gái cũng bị in dấu năm ngón tay đỏ chót.

-Được rồi! Chúng ta chia tay!-Phương Thảo nói gương mặt cười cười.-Khắc Huy, bạn tốt của tôi!

-Tất nhiên!-Anh đưa tay ra muốn bắt tay chứng tỏ là bạn bè.

Phương Thảo bắt tay với anh.

-Tôi lên lớp trả lại yên tĩnh cho hai người!-Phương Thảo nói.-Tôi sẽ xin phép cho cậu nghỉ!

-Tiện thể cậu ghé lớp 11 chuyên xin cho Hạ Diệu Phương nghỉ một buổi nhé!-Anh nói đều đều, vẻ quan tâm.

-Được!-Phương Thảo môi hơi nhếch lên, lần đầu anh quan tâm đến một nữ sinh, đây cũng không phải là không tốt.-Yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên à?

-Cứ cho là thế!-Anh nhún vai.

Lần đầu gặp cô ở nhà hàng, cô để lại ấn tượng sâu sắc cho anh. Nhưng anh nhủ lòng có duyên sẽ gặp lại. Bây giờ gặp lại đó hẳn là do duyên, định mệnh đã cho anh gặp cô!

Khắc Huy bước vào phòng y tế.

-Khắc Huy, em...

Cô y tá khá ngạc nhiên vì đây là Âu Khắc Huy, Hội trưởng Hội học sinh! Lúc này do anh bế cô vào, tình huống gấp gáp nên không nhìn rõ gương mặt.

-Bạn ấy có sao?-Anh điềm đăm hỏi.

-Chỉ bị thương ngoài da, trầy một vài chỗ!-Cô y tá nhìn cô đang đắp chăn trên giường.-Tuy nhiên đồng phục của em ấy đã bị rách!

Cô y tá nói rồi bước đi vì có việc gấp. Anh bước vào nhìn cô. Lòng anh chợt thất lại, khẽ nhói. Vì anh nên cô mới bị đám nữ sinh đánh!

-Xin lỗi, áo của anh bị rách rồi!-Cô mở mắt, gương mặt mệt mỏi.

-Không sao...

-Anh muốn gì có thể nói nhanh! Hiện tại bây giờ tôi muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ với anh!-Cô khẽ nhắm mắt lại.

-Bọn họ sẽ không dám động đến em! Tôi đảm bảo điều này!-Anh ngồi xuống cái ghế gần đó.

-Anh không thể phản bội chị Phương Thảo, chị ấy rất tốt!

Anh nhếch môi cười nhẹ. Thì ra cô lo lắng điều đó.

-Anh cười điều gì?-Cô nhìn thấy khẽ cau mày.

-Tôi thích em!-Anh nhìn cô, gương mặt chất chứa chân thật.

Cô im lặng ngược lên nhìn anh, đôi mắt sắc bén, gương mặt điển trai chất chứa sự chân thật...

-Chỉ cần em có để mắt đến tôi, những chuyện khác quả thực không quan trọng!-Mặt anh ghé sát gương mặt cô.

Cô quay qua tránh cái nhìn của anh nhưng bị anh giữ lại.

-Nói xem! Có để ý hay không?-Anh vẫn giữ cô, mặt cười gian.

-Này! Tôi đang bị thương đây!!-Cô đẩy anh ra, kéo chân ngồi dậy mạnh miệng nói.-Còn việc anh nói, anh đang tỏ tình với tôi à? Tôi chưa bao giờ bị người khác tỏ tình nên không biết phải ứng thế nào!

-Cô nhóc này! Em muốn sao mới chịu đây!-Anh khẽ cau mày.-Quen với tôi, em thiệt lắm sao?

Thật ra anh rất ngại kiềm chế cảm xúc. Nhưng trước mặt cô gái này, anh không thể và cũng không muốn.

-Phải.-Cô gạt đầu ảm ức.-Vừa quen biết anh tôi đã bị đánh!

-Chỉ cần bên cạnh tôi, sẽ không như thế nữa!-Anh ôn nhu nhìn cô.-Bỏ qua miệng lưỡi người đời nhé!

-Nhưng...

-Em chỉ cần trả lời. Có để ý đến tôi không?-Anh nhìn vào đôi mắt cô.

Cô lúng túng không biết trả lời như thế nào, lại vô thức gạt đầu vì thực sự là tim cô bị lỗi nhịp bởi nụ hôn của anh. Anh rất hài lòng với biểu hiện của cô. Nhẹ nhàng cúi đầu xuống, khoá môi cô. Nụ hôn nhẹ nhàng như mình chứng tất cả.

Kể từ bữa hôm đó, cô và anh thân thiết hơn, cô được đàn em của anh để mắt mọi lúc mọi nơi vì anh không muốn chuyện đó xảy ra lần nào nữa. Cô cũng kết thân được với một số bạn bè của anh.

Hiện thực

-Diệu Phương, cậu sao vậy?-Thấy cô thần thờ, người bạn kế bên, Gia Tuệ lên tiếng hỏi.

-Mình không sao!-Cô giật mình, nhưng vẫn giữ chất giọng bình thản.

-Diệu Phương, mình nghe mọi người trong Tập đoàn nói...

-Sao?-Cô không hề biết chuyện gì xảy ra.

-Cậu có quan hệ đang qua lại không trong với giám đốc Triệu và Âu tổng!-Gia Tuệ nhìn cô như muốn biết câu trả lời.

Âu tổng là anh. Còn giám đốc Triệu... À, cô nhớ ra Gia Minh họ Triệu, là Triệu Gia Minh là giám đốc Marketing. Nhưng... cô và anh cũng như Gia Minh qua lại thì thì nhưng không hề có quan hệ không trong sạch.

-Làm gì có!-Cô chối một mực.

-Lúc cậu mới vào đã được sự quan tâm của giám đốc Triệu! Có người trong phòng thấy cậu nói chuyện với Âu tổng, còn lên xe của anh ấy! Và...-Gia Tuệ nói đều đều, nhìn phản ứng trên gương mặt cô.-...người mẫu Jenny Yến, bạn gái Âu tổng cảnh cáo cậu không đến gần anh ấy! Họ còn suy đoán cậu phá hoại tình cảm của cô Jenny Yến và Âu tổng!

Cô cười khổ. Hình như tất cả đều là sự thật trừ cái phá hoại tình cảm kia nhưng mà như thế thì đã bị nói là không trong sạch thì quả thực oan ức. Nhưng mặc kệ, cô đã sớm không quan tâm đến miệng lưỡi người đời. Nếu quan tâm đến miệng lưỡi thế gian, sáu năm trước cô đã từ chối anh.

-Cậu muốn nghĩ sao thì tùy, nhưng mình hoàn toàn trong sạch!-Cô không muốn tiết lộ nhiều với cô bạn mới này.

-Được rồi! Làm việc tiếp đi, đừng thần thờ thế nữa!-Gia Tuệ khẽ cười rồi nhìn chăm chăm vào máy tính.

Cô cũng nhìn chăm chăm vào máy tính nhưng nhiều suy nghĩ hiện ra trong đầu. Sáu năm trước cô bị nói là người thứ ba phá hoại tình cảm của anh và Phương Thảo. Sáu năm sau lại bị nói là người phá hoại tình cảm của anh và cô người mẫu kia. Cô lúc nào cũng là người thứ ba, người đến sau!

Nhưng có mấy ai hiểu rằng: Trong tình yêu, đến trước hay đến sau không hề quan trọng, chỉ quan trọng là bạn thực lòng yêu người ấy và người ấy cũng như vậy...

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự Cố...

Chương 29: Sự cố...

Trưa cô gửi đồ của Khắc Huy cho Bảo Anh thì nghe nói là anh vừa bay sang Mỹ đi công việc. Cô nghĩ ngay đến Tuấn Anh.

-Chị, mấy tháng đầu chị có bị ghen không?

-Cũng không! Đứa nhỏ này ngoan lắm!-Bảo Anh cười cười.

-Thấy chị sống vui em cũng rất mừng!

Điện thoại Bảo Anh reo lên. Một số máy lạ, cô bắt máy...

-Alo...

-“...”-Đầu máy bên kia im lặng.

-Xin hỏi ai vậy ạ?-Bảo Anh kiên nhẫn hỏi lại.

-“...”-Vẫn im lặng.

-Xin hỏi ai đầu dây?-Bảo Anh là người rất kiên nhẫn.

“Tút...Tút...”

Đầu máy bên kia tắt máy. Bảo Anh cảm thấy là lạ, hiểu kì nhưng lại nghĩ là nhầm số nên thôi.

Điện thoại lại reo lên, Bảo Anh nhú mày bắt máy với vẻ bực mình.

-Xin lỗi ai đầu dây vậy?

-“Là mình, Phương Thảo!”-Đầu dây bên kia một giọng nữ.-“Cậu làm gì tức giận vậy? Mình gọi không đúng lúc?”

-Không, không, không phải đâu!-Bảo Anh nhìn lại màn hình, đúng là số của Phương Thảo.

-“Mình đã nghe chuyện của Tuấn Anh...”-Giọng Phương Thảo nhẹ lại.-“Mong là cậu nén đau buồn...”

Nghe đến tên Tuấn Anh, lòng Bảo Anh trĩu nặng...

-“Được rồi, ngày mai mình sẽ bay từ Pháp về, mình nói trước với cậu!”-Phương Thảo đổi ngay không khí.

-Được!-Bảo Anh nói.

Nói chuyện một hồi sau, cuộc đối thoại này mới kết thúc. Nghe đến Phương Thảo, Diệu Phương cô vui vẻ lên hẳn, cô biết Phương Thảo là bạn gái anh sáu năm trước chỉ là thỏa thuận, bọn họ là bạn tốt, Phương Thảo còn tác hợp cho cô và anh rất nhiều, cô quý mến chị ấy cũng không kém Bảo Anh...

***

Washington, Hoa Kỳ

Tuấn Anh đang nằm trong một bệnh viện quốc tế trên giường bệnh, tay nắm chặt điện thoại.

-Trần Phó tổng, anh lại gọi điện cho thư ký Phan!

Anna bước vào với giỏ hoa quả.

-Sau này cô ấy sẽ là Phan Phó tổng!-Tuấn Anh nói, môi khẽ cong lên.

-Tôi chỉ muốn gọi cô ấy là Trần Phu nhân!-Anna cười.-Cậu nhất định sẽ khỏi và trở về với cô ấy! Cô ấy rất mạnh mẽ!

Anna biết Bảo Anh vì hai người có liên hệ với nhau trong công việc.

-Tôi sẽ cố gắng!-Tuấn Anh mỉm cười.-Thời gian này cô Anna vất vả rồi! Cảm ơn cô rất nhiều.

Mấy ngày nay Anna sắp xếp công việc ở Royal qua đây giúp đỡ Tuấn Anh rất nhiều.

-Khắc Huy đang nói chuyện với bác sĩ của anh! Hai tiếng nữa là phẫu thuật!

-Được rồi, cô có thể ra ngoài, tôi muốn yên tĩnh!-Tuấn Anh dựa đầu vào cạnh giường nhắm mắt lại.

Sau khi Anna bước ra ngoài. Tuấn Anh gọi cho Diệu Phương, lúc này cô vẫn còn ngồi với Bảo Anh, thấy số Tuấn Anh gọi đi ra ngoài bắt máy.

-“Alo...”

-Anh muốn nghe giọng cô ấy một chút, giúp anh nhé!

-“Anh giữ máy nhé!”

Tuấn Anh áp sát tai vào điện thoại.

-“Ai gọi vậy em?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, tay cầm điện thoại của Tuấn Anh run run.

-“Nhầm số thôi ạ!”

-“Lúc này cũng có người gọi cho số chị, chẳng nói gì!”

Nghe đến đây, Tuấn Anh chợt cười, người đó chẳng phải là Tuấn Anh anh sao?

-“Tương lai, chị định như thế nào?”

-“Chị sẽ làm Phó tổng ở Royal, chị nghe Khắc Huy nói đây là điều Tuấn Anh muốn khi còn sống! Baby sinh ra nếu là con trai nó sẽ có tên là Tuấn Huy, nếu là con gái sẽ tên là Bảo Ngọc! Khi anh ấy còn sống, chị và anh ấy đã thống nhất với nhau!”

Tuấn Anh có thể tưởng tượng được lúc này Bảo Anh đang mỉm cười, tay đang xoa nhẹ bụng còn bằng phẳng. Bảo Anh mạnh mẽ, thực sự rất mạnh mẽ!

-“Chị còn rất trẻ, thấy chị vui vẻ, em rất vui!”

-“Không biết cả đời này chị có thể yêu được ai nhiều như anh ấy không? Nhưng mà bây giờ chị sẽ tập trung lo cho baby của chị!”

Tuấn Anh cố kiềm những giọt nước mắt. Không được khóc, Bảo Anh còn mạnh mẽ như thế, hà cớ gì Tuấn Anh phải khóc!

Một hồi sau, khi Khắc Huy bước vào. Tuấn Anh đành kết thúc cuộc nghe lén này...

-Điều kiện chữa trị ở Mỹ sẽ tốt hơn ở Anh!

Tuấn Anh khẽ gật đầu.

-Cố gắng lên! Anh nhất định sẽ lành lặn quay về Việt Nam!

***

Sau khi Tuấn Anh vào phòng phẫu thuật. Bác sĩ nói cuộc phẫu thuật này kéo dài khá lâu. Anh lên sân thượng bệnh viện vì anh muốn yên tĩnh, và lại ở trước phòng phẫu thuật còn có Anna. Rút ra một điếu thuốc, bật lửa lên, khẽ hít một hơi thật dài rồi thở ra. Thuốc lá lúc này như giúp anh rút hết mệt mỏi.

Điện thoại anh reo lên...

-Alo...

-“Anh à, em đã về Việt Nam!”-Một giọng nữ vang lên.

-Đã sao?-Anh nhìn màn hình, chợt cười khinh khi.

-“Anh không làm gì cô gái ấy?”-Giọng nói có chút gang tã.-“Yên tâm, em đã thay anh trả thù rồi!”

-Tôi không cần! Cô dừng lại đi!-Khắc Huy giật mình khi nghe nói như vậy.

-“Làm sao bây giờ? Trễ mất rồi!”-Giọng có chút tiếc nuối giả tạo.

-Cô đã làm gì cô ấy?-Anh lúc này rất sốt ruột.

-“Cô ấy có gì? Gia đình, bạn bè!”-Giọng cô gái vẫn bình thản.-“Bạn bè cô ấy cũng là bạn anh, những người có thể lực, làm sao tôi dám động đến!”

-Cô muốn làm gì thì tùy! Cô ấy không liên quan đến tôi!-Anh tắt máy ngay.

Cầm điện thoại, nhìn vào danh bạ, số điện thoại được lưu H.D.Phương, cách lưu rất bình thường của anh. Anh rất muốn gọi vào số điện thoại này, hỏi xem cô có sao không! Nhưng, anh không thể làm! Nghĩ lại chuyện của năm năm trước, anh cảm thấy lòng tự tôn của mình sẽ tiếp tục bị hạ thấp nếu gọi cuộc gọi này, anh cất điện thoại vào túi, tiếp tục hút thuốc...

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Ngày hôm sau, lúc chiều, Diệu Phương đang định về phòng trọ thì nhận được điện thoại từ gia đình.

-“Diệu Phương, con về ngay đi! Ba con xảy ra chuyện rồi!”

-Ba bị làm sao vậy mẹ?-Giọng cô đầy sự lo lắng.

-“Ba đang trong bệnh viện! Con mau về!”

Hạ Lâm chạy xe ra, cô nhờ Hạ Lâm chở ra bến xe, nhanh chóng về nhà ở dưới quê.

Ba tiếng sau, cô về đến nhà. Gia đình cô cũng thuộc khá giả trong vùng quê này. Em trai cô, Hạ Chính Phong, kém hơn cô năm tuổi, hết năm nay sẽ lên thành phố học tiếp đại học, từ nhà cẩn thận khoá cửa, bước ra.

-Chính Phong, ba sao vậy?

-Ba vào bệnh viện đã hai ngày nay!-Chính Phong nói.-Mẹ sợ hai lo lắng nên mới không nói với hai! Bây giờ em vào thăm ba, mẹ ở đó cả đêm rồi!

Hai chị em vào bệnh viện. Đây là khu bệnh viện lớn nhất của vùng quê này. Mẹ cô khóc sụt sùi bên cạnh giường bệnh. Ba cô đang nằm trên giường. Đôi mắt nhắm lại mệt mỏi, gương mặt gầy đi thấy rõ. Cô đến tìm bác sĩ hỏi thăm.

-Cô hỏi bệnh án của ông Hạ Chính Nam, phòng số 7?

-Vâng. Tôi là con gái ông ấy!

Bác sĩ lấy ra một hồ sơ bệnh án.

-Ông ấy bị ung thư tim, bệnh đang phát triển đến giai đoạn cuối!

Như sét đánh, cô không thể nào tin tưởng vào đôi tai mình. Tại sao, cô không hề nghe gia đình nói?

-Có lẽ ông ấy giấu gia đình!-Bác sĩ điềm đạm nói.

-Bác sĩ có cách nào cứu ba tôi không?-Cô cố gắng giữ lại bình tĩnh.

-Bệnh viện tỉnh không đủ vật liệu trị liệu! Có lẽ nên đưa ông ấy vào bệnh viện thành phố. Ông ấy đã đến giai đoạn gần cuối, phẫu thuật cũng chỉ sống được vài năm. Chi phí phẫu thuật rất cao!-Bác sĩ chậm rãi nói.

-Bác sĩ có thể ước lượng khoảng bao nhiêu không?-Cô giữ bình tĩnh hỏi.

-Chi phí phẫu thuật có thể lên mấy trăm triệu! Bệnh ung thư giai đoạn cuối không thể chữa trị tận gốc, chỉ có thể kéo dài sự sống của bệnh nhân, cụ thể là mấy năm!

Cô nghe đến con số đó chợt lặng người, số tiền lớn như thế cô kiếm đâu ra.

-Cần tránh cho bệnh nhân xúc động mạnh!-Bác sĩ căn dặn thêm.

Cô bước ra khỏi phòng, tâm trạng rất tệ. Cô áp sát tường, dần dần ngồi xuống, nước mắt bắt đầu rơi.

Một hồi sau cô bước vào phòng ôm lấy mẹ.

-Mẹ ơi, căn nhà mình, cả xí nghiệp nhỏ, mình bán được mấy trăm triệu không vậy mẹ?

-Hết thật rồi con! Xí nghiệp nhỏ của chúng ta, do không cảnh giác nên ba con bị người ta lừa. Bây giờ gia đình ta nợ nần, căn nhà sắp bị niêm phong, ba con bị thế này! Mẹ phải làm sao bây giờ?

-Mẹ, con sẽ lo, con sẽ lên thành phố, con có chút tiền để dành!

***

Ba tiếng sau, cô xuất hiện ở trung tâm thành phố, bây giờ là giờ tối. Cô nhanh chóng vào ngân hàng, số tiền cô để dành từ lúc lớp 11 đến bây giờ chỉ có năm mươi triệu. Số tiền này chẳng thấm vào đâu so với số tiền chữa trị.

Cô bước ra khỏi ngân hàng với tâm trạng cực kỳ tệ. Cô không thể mở miệng mượn tiền Bá Thông, Dương Thắng, Gia Minh hay Bảo Anh, Khắc Huy anh càng không thể. Thế giới này chẳng còn ai có thể giúp cô thật sao? Điện thoại vang lên, cô mệt mỏi bắt máy.

-“Chắc hẳn em đang lo tiền nhỉ?”

Giọng nói đầy chất kiêu ngạo của anh làm tim cô chợt dừng lại.

-Ý anh là sao?

-“Gia đình em đang xảy ra chuyện, ba em đang nằm bệnh viện!”

-Sao anh biết?-Diệu Phương từ đầu không hề nghĩ được chuyện này có liên quan đến Khắc Huy anh.

-“Muốn biết lý do tôi biết à? Đến phòng làm việc của tôi ở Royal! Tôi sẽ nói cho em biết!”

-Anh có liên quan gì đến chuyện của gia đình tôi!”-Cô chợt nhớ ra mẹ nói với cô là có người hại gia đình họ.-Anh đã làm gì?

-“Không phải muốn biết lắm sao? Đến đây!”-Anh nói rồi tắt máy ngay.

Cô lập tức đi bộ đến Royal nhanh nhất có thể. Thật ra cô có một chiếc xe 50cc lúc cô còn học cấp 3, ba mẹ đã mua cho cô, nhưng cô rất ít đi. Cô đi trong lòng rất lo sợ, nếu chuyện này do anh làm, cô phải đối mặt như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dấu Ấn...

Chương 30: Dấu ấn...

Cô đến Royal, bảo vệ cho cô vào, đi thang máy đến tầng 20, đến trước phòng làm việc của anh, cô khẽ hít một hơi rồi gõ cửa. Không nghe thấy tiếng trả lời, cô đánh cựa bước vào.

Bước vào trong, vô tình nghe một tiếng động khiến cô chới tai. Tiếng rên nhẹ nhàng của phụ nữ và tiếng găm nhẹ của một người... đàn ông, sau bức màn kia, cô có thể nghe được hơi thở nam nữ mờ ám. Căn phòng làm việc của Chủ tịch có giường để nghỉ ngơi, giữ chiếc giường và phòng làm việc có một chiếc màn ngăn cách. Tấm màn màu tối nhưng không che hết được bên trong. Vô tình lướt mắt cô thấy hai đôi chân nam nữ đang quấn lấy nhau.

Cô đủ trưởng thành để biết chuyện gì đang xảy ra sau bức màn kia. Tim cô chợt nhói lên, cô muốn nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng, nhưng cô giữ lấy tất cả bình tĩnh. Anh gọi cô đến để muốn cô chứng kiến cảnh này! Vậy được anh muốn cô chứng kiến, cô sẽ chứng kiến!

Cô ngồi xuống chiếc ghế sofa, nhàn nhã lấy cuốn báo lên đọc. Thực ra cô cũng chợt thấy xấu hổ trước cảnh này, nhưng nghĩ lại mình cũng đã trưởng thành, sao phải để lộ ra cái vẻ mặt đỏ bừng kia chứ?

Mặt khác, đêm nay anh đã có người phục vụ. Cái khả năng mà cô suy nghĩ đến nhiều nhất đã bị loại bỏ. Nhưng chẳng lẽ chờ anh đến sáng???

Một lúc sau, âm thanh chấm dứt. Cô có thể nghe được tiếng sột soạt khi họ mặc lại quần áo. Tấm màn được kéo qua, tim cô như muốn ngừng đập. Một cô gái xinh đẹp ăn mặc có chút hở hang, để lộ ra một vài dấu đỏ trên cổ và cánh tay, dấu vết sau cơn hoan lạc. Khắc Huy ăn mặc rất chỉnh tề, dường như trước đó không hề xảy ra chuyện đó.

-Anh Huy...-Cô gái nhìn anh như muốn nói gì đó.

Anh mót ví ra, thả một sấp tiền lên giường.

-Cút mau!

Cô gái lấy tiền rồi nhanh đi thật nhanh ra ngoài.

Cô nhìn anh, đôi mắt cô lạnh lại. Có lẽ tình cảm của cô đối với anh đã chết thật nên mới nhìn anh được bằng ánh mắt đó.

-Không ngờ Âu tổng lại có hứng thú với việc để người khác trong thấy việc không chính chắn ở trên giường của mình!-Cô bỏ tờ báo xuống, gương mặt lạnh tanh.

Anh khá bất ngờ trước câu nói của cô. Anh cứ nghĩ cô sẽ xấu hổ khi thấy cảnh đó! Có lẽ cô đã thay đổi, cô không còn là cô gái hay đỏ mặt, thẹn thùng lúc trước.

-Vào việc chính đi!-Cô nói tiếp.-Anh đã làm gì với gia đình tôi?

-Làm gì?-Anh nói, gương mặt có chút đều giả.-Tôi không làm gì bọn họ! Nhưng tôi có cách giúp bọn họ số nợ kia!

-Với điều kiện?-Cô nhìn anh.

Cô cũng cảm thấy mình rất can đảm. Cô khác với lúc trước rất nhiều, lúc này cô cần phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

-Em thấy cô gái lúc này!-Anh nhẹ nhàng tiến lại vuốt mặt cô.-Chỉ cần em làm giống cô ấy, làm cho tôi thoải mái, gia đình em sẽ ổn!

Cô hất tay anh ra, nhìn anh đầy sự khinh bỉ.

-Thực ra, căn nhà của em ở dưới quê, tôi đã mua lại!-Anh vẫn tiếp tục nâng cằm cô lên.-Nếu em không có thành ý... tôi sẽ bán nó đi!

“Chát...”

Cô tát anh? Anh không thể tin được. Chính cô cũng không thể tin được rằng mình có thể xuống tay đánh anh. Phải, cô rất sợ anh, nhưng sợ không có nghĩa là phải phục tùng.

-Thành ý của em đấy sao?-Anh nhếch nhẹ môi môi.

Anh thực sự là người làm cho gia đình cô thành như vậy. Cô đã nhiều lần gạt bỏ cái suy nghĩ đó vì cô tin anh, tin người cô đã từng rất yêu.

-Chỉ cần một cuộc gọi của tôi, ba em sẽ nhanh chóng vào tù với tội tội phạm thương mại!-Anh đưa tay lấy điện thoại trong áo.

-Khoan!

Anh nhếch môi hài lòng nhìn cô.

-Sao? Cho tôi xem thành ý của em!

Cô đứng yên, không động đậy, nhịp thở của cô khẽ loạn.

-À, cậu em trai, Hạ Chính Phong của em quả thực rất giỏi! Đã được học bổng của trường Đại học Quốc tế! Ngôi trường này rất khó nhận học bổng! Chỉ còn mấy ngày nữa là nhập học!-Anh nhếch môi.-Nhưng huy bỏ học bổng này là một điều đơn giản!

Cô dần hiểu ý của anh. Cô thực sự không thể trốn thoát sao?

-Nhưng tôi sẽ không làm vậy!-Anh tiến gần cô hơn.-Nhưng em phải có chút thành ý!

Hình ảnh ba cô nằm trên giường bệnh, mẹ cô gục đầu khóc bên cạnh ông, hình ảnh Chính Nam hãnh diện khoe với cô là được vào ngôi trường mơ. Cô cảm thấy mắt mình nhoè nhoè, sống mũi cay cay. Người đàn ông mà cô đã từng rất yêu, yêu đến mức có thể đổi cả mạng sống, bây giờ anh lấy gia đình cô, ép buộc cô làm chuyện mất đi tôn nghiêm của mình.

-Em cũng chẳng phải lần đầu!-Anh nhếch môi, tay anh lần lần xuống đôi tay thon tả của cô.-Như thế chẳng phải thiệt cho tôi quá!

-Thì ra anh nghĩ tôi là hạng người đó!

Cô rất thất vọng, thực sự rất thất vọng về người đàn ông trước mắt.

-Hạng người nào thì đêm nay em cũng sẽ dưới thân tôi!

-Khốn nạn!-Cô thào trong miệng.

-Em có thể nói to hơn được không?-Anh nâng cằm cô lên.

-Tôi nói anh là đồ khốn nạn, đồ khốn kiếp! Anh có nghe rõ chưa!-Cô hét lên.

-Được!-Anh khá tức giận nhưng kiềm chế, bỏ tay ra khỏi cằm của cô.-Vậy tôi xem như giữa chúng ta không có thỏa thuận.

Anh nhẹ nhàng lấy điện thoại gọi cho ai đó.

-Xin chào, có phải anh là Cảnh sát Tiêu không? Tôi muốn cung cấp cho anh một số bằng chứng phạm tội của ông Hạ Chính Nam ở xí nghiệp tỉnh Y.

-“À, anh cứ nói!”-Giọng một cảnh sát vang đến tai cô.

-Đừng...-Cô nhìn theo hành động của anh, tim muốn đứng lại.

Anh nhìn cô khẽ đắc ý.

-Thành ý của cảnh sát phá án xem ra thể hiện rất cao! Tôi nhất định sẽ hợp tác hết mình!

Anh cố gắng nhấn mạnh hai chữ thành ý, anh muốn cô thể hiện thành ý? Được. Tay cô lần lần di chuyển đến cúc áo của mình, một cúc...hai cúc... được mở ra.

-Xin lỗi, cảnh sát Tiêu, xem ra chúng cứ có chút nhầm lẫn!-Anh nhếch môi hài lòng.-Tôi sẽ liên lạc sau!

Anh quăng chiếc điện thoại sang một bên. Nhẹ nhàng tiến đến, ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của cô vào mình, anh hôn cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào trên môi cô. Tay anh, lần lần xuống chiếc áo sơ mi của cô. Chợt anh cảm nhận chất lỏng nóng ấm đang chảy xuống má mình. Là nước mắt của cô, là cô đang khóc. Tim anh chợt nhói lên, anh dùng tay lau nước mắt cho cô.

-Sao lại khóc?

Cô im lặng không trả lời, chỉ cúi mặt xuống. Anh nằng nặc cô lên, nhìn vào đôi mắt còn đẫm lệ của cô. Anh sợ nước mắt của cô, thực sự rất sợ! Năm, sáu năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy!

-Sợ tôi?

Phải! Cô sợ anh, thực sự sợ anh rồi! Tình yêu à? Nó sẽ chết theo đêm này! Lúc này cô không có can đảm trả lời. Tay anh di chuyển, cảm nhận được đường cong trên cơ thể cô, cơ thể anh chợt có phản ứng. Anh không kiềm được dán chặt cơ thể của cô vào cơ thể anh, tiếp tục hôn đôi môi ngọt ngào của cô. Bỗng anh dừng, đầu anh nghiêng qua, hạ xuống một chút, khẽ cắn vào cổ của cô, một dấu đỏ thật đậm xuất hiện trên cổ cô.

Diệu Phương cô đối với loại cảm giác này còn mới mẻ, cô cảm thấy cổ mình ngứa ngứa nhưng không dám động đậy.

-Đây là dấu ấn! Em là người của tôi!

Lý trí cuối cùng còn lại của anh mách bảo. Anh buông tay ra khỏi người cô, tận tình gài cúc áo lại cho cô. Bàn tay to lớn lau nước mắt cho cô.

-Đi thôi!

Anh nắm tay cô, lôi cô đi khỏi phòng, ngồi vào xe anh, cô bất giác rung mình. Khi bình tĩnh quay trở lại, cô hỏi anh:

-Anh đưa tôi đi đâu!

-Ăn!-Anh nói ngắn gọn, bình thản tiếp tục lái xe.

Ăn? Đúng rồi, trưa giờ cô chưa có gì bỏ bụng. Đi ăn cũng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Từ Bỏ...

Chương 31: Từ bỏ...

Anh và cô vào một quán ăn, đến bây giờ cơn nóng trong người anh mới hạ xuống. Quán ăn cũng khá bình dân, điều đặc biệt là món ăn ở đây rất ngon. Anh và cô đã ăn ở đây vài lần vào hơn năm năm trước. Cô mặc kệ mọi thứ, ăn thật nhanh vì quả thực cô rất đói.

-À, Tuấn Anh sao rồi?

Cô cũng quên mất không hỏi thăm tình trạng của Tuấn Anh.

-Sau khi phẫu thuật, anh ấy mất khá nhiều máu!-Anh chậm rãi nói.-Phẫu thuật thành công nhưng anh ấy vẫn đang bất tỉnh!

Hôm qua, anh ở bệnh viện bên Mỹ suốt, đến khi phẫu thuật xong anh mới nhanh chóng về Việt Nam vì biết cô sẽ không ổn. Quả thực đúng như anh nghĩ, Từ Phúc Thanh này quả thực cao tay. Tuy anh không ủng hộ, nhưng quả thực điều này có lợi cho anh. Anh cười ngạo bân thân mình, cuối cùng anh cũng chẳng nỗ lực gì cô.

Cô im lặng không nói nữa. Ăn xong anh dẫn cô về nhà anh.

-Sao lại đưa tôi đến đây?

Hỏi xong cô cảm thấy ân hận, cô cứ nghĩ anh quên mất cái điều anh nói ở Royal.

-Ở Royal chưa xong! Về nhà tôi tiếp tục!-Nhìn vẻ mặt không tự nhiên của cô anh khẽ cau mày.-Chẳng phải ở Royal đồng ý rồi sao? Muốn đổi ý? Đừng hòng!

-Gia đình anh?

Gia đình? Anh khẽ cười khinh khi. Từ lúc còn rất nhỏ anh cũng chẳng cảm nhận được mình có gia đình, dù có ba mẹ đầy đủ. Ba mẹ anh làm việc sáng đêm, lại đi công tác thường xuyên, không thể hiện được một chút tình thương, quan tâm đến anh.

-Vào!-Anh không muốn giải thích điều này với cô.

Vào bên trong, anh kéo tay cô đến thẳng căn phòng anh. Phòng anh lấy màu tối làm chủ đạo, ra trải giường màu tối. Anh không bật đèn phòng, mở cửa tủ lấy cho cô một chiếc áo sơ mi.

-Tắm đi!

Bật đèn phòng tắm, anh buông tay cô ra. Cô có cảm giác cổ tay đau buốt. Vào phòng tắm, cô mở nước, nước vòi hoa sen hoà lẫn với nước mắt cô rơi xuống. Cô cố tắm thật lâu vì không muốn bước ra khỏi phòng tắm. Điều gì đang đợi cô ở căn phòng tối tắm ngoài kia? Cô rất sợ điều đó! Anh xem cô là gì chứ? Có khác gì các cô các ở quán bar để anh tùy tiện phát tiết, phục vụ nhu cầu. Nói khó nghe một chút, nếu anh và cô thực sự có mối quan hệ đó vào đêm nay, cô và anh chẳng khác gì kiểu nữ và đại gia! Cô không phải hạng người đó, nhưng anh đã xem như vậy, cô cũng chẳng muốn giải thích. Dù sao, ba mẹ, Chính Phong ra nông nổi này là do cô có quen biết anh ta cách đây sáu năm.

Giá mà cô không đi làm phục vụ cho nhà hàng đó! Giá mà cô không thi vào trường chuyên danh tiếng đó! Giá mà cô đừng để anh đụng mặt cô rồi đòi lại chiếc áo sơ mi! Giá mà anh đừng để mắt đến cô! Giá mà cô đừng để tìm lỗi nhíp vì anh! Giá mà sáu năm sau cô đừng gặp lại anh! Giá mà cô chưa từng được sinh ra... Thì có lẽ gia đình cô đã không vì cô mà lâm khó khăn! Thì có lẽ tìm cô sẽ không đau như thế này!

Nhưng tất cả chỉ là “giả như”, câu điều kiện không có thực ở hiện tại...

***

Bảo Anh ngồi ghế sofa xem ti vi. Bụng cô cũng còn nhỏ, cô cảm thấy hạnh phúc vì có thiên thần nhỏ này. Thiên thần nhỏ sau này có thể sẽ là bản sao của anh ấy...

Tiếng chuông cửa vang lên, Bảo Anh nhẹ nhàng đi mở cửa, bây giờ baby là quan trọng nhất.

-Bảo Anh!

-Phương Thảo! Mình nhớ cậu quá!

Cô gái là Phương Thảo. Phương Thảo mang một phong cách lai Tây, cô trước cũng mang $\frac{1}{4}$ dòng máu Mỹ. Bà nội Phương Thảo là người Mỹ, ông nội là người Trung, ba có nét con lai, mẹ lại là người Việt. Nhưng Phương Thảo rất yêu quê mẹ. Bảo Anh và Phương Thảo ôm chăm nhau, cũng gần 3 năm họ chưa gặp nhau.

-Cậu có thai? -Phụ nữ vốn rất nhạy cảm, Phương Thảo ôm Bảo Anh liền nhận ra ngay.

-Ừ.-Bảo Anh cười nhẹ.

-Cậu sẽ giữ lại? -Phương Thảo biết tính cách của người bạn này.

-Đây là bảo bối của mình! -Bảo Anh cười.-Mình sẽ chăm sóc tốt cho bảo bối thay cả phần của anh ấy!

-Haha... mình sẽ là mẹ nuôi bảo bối của cậu! -Phương Thảo cười.

Phương Thảo bước vào. Đây là căn hộ của Tuấn Anh.

-Cậu ở ở đây quen chứ?-Phương Thảo nhìn xung quanh thấy phòng ốc rất gọn gang, ngăn nắp.

-Tất nhiên!-Bảo Anh cười.

-Cậu cần thận một chút! Dù sao cũng đang có baby đừng thường xuyên dọn dẹp nhà cửa quá!

-Minh biết mà!-Bảo Anh nói.-À, Phương Thảo, mình nghe tin Từ Phúc Thanh trở về!

-Ừ. Con bé ở Mỹ cũng đã lâu!-Phương Thảo nói.

-Chị em cậu xem ra chẳng tiến triển gì!-Bảo Anh thở dài.

Từ Phúc Thanh là em gái của Phương Thảo. Năm Phương Thảo 16 tuổi, Phúc Thanh 14 tuổi, thì ba mẹ ly hôn vì ba của hai người có người phụ nữ bên ngoài. Họ tên lúc nhỏ của Phương Thảo là Từ Phương Thảo, nhưng do ba mẹ ly hôn, Phương Thảo theo mẹ về đất Việt sinh sống nên lấy họ mẹ là họ Nguyễn. Gia thế mẹ Phương Thảo ở Việt Nam cũng không hề đơn giản, gia đình phải nói là có tiền và cả thế lực. Năm 18 tuổi, em gái là Phúc Thanh được ba cho phép qua Việt thăm mẹ trong thời gian dài, tiếng Việt của Phúc Thanh cũng rất tốt. Phúc Thanh và Phương Thảo lúc bấy giờ tình cảm cũng rất tốt. Bây giờ thì cực kì tệ.

-Cậu không cần phải lo lắng cho Phúc Thanh.-Thấy Phương Thảo suy tư, Bảo Anh nói.-Từ Phúc Thanh tuy trẻ tuổi nhưng cũng không phải là dạng vừa!

-Dù sao cũng là em gái mình!-Phương Thảo nói.-Thôi, không nói vấn đề này nữa. Hôm nay mình ngủ cùng cậu!

***

Trong quán bar, tại thời điểm đó. Một cô gái trẻ ngồi cùng một chàng trai điển trai. Cô gái là Từ Phúc Thanh, người con trai họ và tên là...

Âu Nhật Hào.

-Chào mừng em trở về!

Cô gái chỉ cười không nói.

-Em bỏ công làm sự nghiệp ở một xí nghiệp nhỏ tỉnh Y phá sản nhưng Âu Khắc Huy đã giúp đỡ!-Chàng trai nhếch môi cười.

-Sao có thể?-Cô gái khá ngạc nhiên nhưng không để lộ.

-Có gì mà hấn ta không thể nhưng...-Nhật Hào cười đều.-Lần này em giúp hấn hơi nhiều đấy!

Phúc Thanh nhìn Nhật Hào không đoán được.

-Giúp hấn và người phụ nữ của hấn gần nhau hơn!

-Chết tiệt!-Phúc Thanh khẽ chửi thề một tiếng.

Phúc Thanh không hề nghĩ đến tình huống này vì bản thân cô gái này cho rằng Khắc Huy rất hận Diệu Phương, đúng là càng hận càng yêu.

-Em muốn đến với Khắc Huy, em phải loại bỏ cô gái bên cạnh hấn!-Nhật Hào giọng ngọt ngào.

-Anh cũng có hứng thú với cô gái Hạ Diệu Phương đó?-Phúc Thanh nhìn chằm chằm, ra mặt khinh bỉ người đàn ông trước mặt.

-Hùng thú? Cô ta không đẹp nhưng cơ thể cũng đáng để tận hưởng...-Nhật Hào cười cười.-Nhưng chắc cũng chẳng còn trong trắng. Tôi chỉ muốn thưởng thức người phụ nữ của em trai tôi thôi!

***

Một cô gái mặc áo dài học sinh, đang đi bộ trên đường, hôm nay người yêu của cô bận nên cô đi một mình, cảm giác cũng không tệ. Một chiếc xe hơi chặn đường cô, một người phụ nữ đứng tuổi bước xuống. Gương mặt của người phụ nữ rất giống một ai đó mà tạm thời cô không nhớ ra. Người phụ nữ nhìn chăm chăm vào cô.

-Cô là Hạ Diệu Phương?

-Vâng. Là cháu ạ!-Diệu Phương chắc rằng cô chưa từng gặp người phụ nữ này.

-Cô là bạn gái của Khắc Huy?

Chẳng lẽ người phụ nữ này là mẹ anh? Nên trả lời thế nào đây?

-Tôi muốn nói chuyện với cô!

Thấy cô không trả lời, bà ta nói tiếp. Hai người vào một quán cà phê gần đó. Quả thực cô chẳng biết nói gì.

-Cô chắc hẳn đoán được tôi là mẹ của Khắc Huy!

-Vâng!

-Được rồi, tôi rất bận, không muốn nói nhiều!-Bà ta nói một mạch nhưng chậm rãi.-Tôi không muốn con trai mình từ bỏ tương lai phía trước chỉ vì phụ nữ. Hiện tại, Khắc Huy sẽ phải du học ở Mỹ nhưng nó không đi. Lý do chắc hẳn cô đoán được! Cô muốn tiền, tôi sẽ cho tiền. Cô không nhất thiết phải bám theo Khắc Huy!

Tiền? Mẹ anh đang nghĩ rằng cô theo anh chỉ vì thứ này?

-Thưa bác, cháu tuy nghèo nhưng cháu không phải hạng người như bác nói!-Cô cũng phải đấu tranh chứ.

-Tôi không quan tâm cô là hạng người nào!-Đáy mắt chất chứa sự khinh bỉ.-Chỉ xét về gia cảnh, cô đã không xứng với con trai tôi! Nếu Khắc Huy theo cô, tôi sẽ cắt quyền thừa kế của nó và từ đưa con trai đó...

-Nhưng cháu... thực sự yêu anh ấy!-Cô can đảm lắm mới nói ra được câu này.

-Yêu?-Lại chất giọng đầy khinh khi.-Đừng nói chữ yêu ở đây! Dù cô có muốn bám theo thì người xấu hổ vẫn là gia đình cô. Tôi đã gặp ba mẹ cô! Mong cô tránh xa con trai tôi, nếu cô không xem trọng cuộc nói chuyện này, e rằng người gánh hậu quả này là gia đình cô! Tôi phải đi!

Nói xong mẹ anh bỏ lại một tờ 500 nghìn trả tiền café rồi bước đi. Tâm trạng của cô cực kì tệ. Điện thoại reo lên, cô mở máy.

-Alo...

-“Chị hai, em là Chính Phong! Ba mẹ đang rất giận chị!”-Giọng nam khá chững chạc.

-Sao?-Cô lơ mờ nghĩ lại lời nói của mẹ anh.

-“Một người phụ nữ giàu có xuống quê mình! Bà ta nói chị làm nghề không tốt trên thành phố, còn nói chị bám lấy con trai bà! Chị, ba mẹ rất buồn! Bà ta si nhục ba mẹ, lúc đó còn có hàng xóm! Bà ta nói nếu chị không rời ra con trai bà ta, bà ta sẽ làm xí nghiệp nhà mình rơi vào khốn đốn!”

-Mai chị về, giúp chị trấn an ba mẹ!-Tay cầm cô bắt đầu run run.

Cô tắt máy, gục xuống bàn. Phải làm sao? Điện thoại lại reo lên...

-Alo...-Giọng cô cực kì mệt mỏi.

-“Diệu Phương, em sao vậy?”-Là giọng của anh.

-Không!-Nhìn màn hình là anh gọi, cô cố đổi giọng ngay.

-“Em đang ở đâu!”-Anh hỏi.

Cô nói ra địa chỉ quán cà phê.

-“Yên đó!”-Anh nói rồi cúp máy.

Cô cố gắng cười, hôm nay nữa thôi, cô sẽ rời xa anh theo như ý muốn của mẹ anh!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Khinh Bĩ...

Chương 32: Khinh bĩ...?!

Cô được anh đến đón, chở cô đến biệt thự gần bờ sông. Cô cũng đã vào đây vài lần. Vừa bước vào, cô bắt gặp ngon nết lung linh trước mặt. Một chiếc bánh kem sinh nhật không quá lớn nằm giữa, xung quanh là các món ăn.

-Diệu Phương, hôm nay là kỉ niệm mình quen nhau được một năm!

Nước mắt cô rơi, không phải cô quên, nhưng cô không muốn nhớ. Ngày mai, cô sẽ rời anh, cô đã quyết định. Cô không thể ích kỉ, cô còn gia đình mình, tương lai anh sẽ khôn rạn vỡ nếu cô vướng víu cô. Khắc Huy dẫn cô vào bàn ăn, cô cố cười, nụ cười của cô từ gượng gạo thành tự nhiên. Chỉ còn hôm nay, vậy thì cứ vui cho hết hôm nay, như bữa hôm nay là tiệc chia tay.

Cô và anh cười nói vui vẻ không khác gì mọi ngày. Cô uống rất ít rượu, anh cũng uống, rượu giúp cô đối mặt với anh tự nhiên hơn.

-Khắc Huy, em yêu anh nhiều lắm!!-Cô cười híp mắt trong rất tình nghịch là đáng yêu.-Anh sẽ mãi yêu em chứ?

-Anh sẽ yêu em mãi mãi!-Anh nắm tay cô thật chặt.-Dù cho kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa em vẫn sẽ là cô nhóc của anh!

-Tại sao cứ hay gọi em là cô nhóc thế?-Cô phụng phịu.

-Từ cái nhìn đầu tiên đối với anh, em là một cô nhóc tình nghịch, bướng bỉnh!!-Anh cười nhẹ nói.-Và định mệnh đã định sẵn, nhóc mãi chỉ có thể là của anh!

-Sao anh lại yêu em?-Cô cứ hỏi.

-Vì em là của anh!-Anh trả lời không một chút suy nghĩ.

Tại sao anh lại yêu cô? Anh thực sự cũng không giải thích được. Nên anh trả lời một câu không hề liên quan gì đến câu hỏi của cô.

Hôm đó cô ngủ lại biệt thự, hai người ngủ cùng phòng. Nhiều lúc anh cũng không kiềm lòng được, nhưng anh yêu cô, anh luôn dừng lại ở mức an toàn. Đêm đó, anh và cô ôm nhau ngủ thật ấm áp đến sáng...

***

Bây giờ là 3 giờ sáng. Diệu Phương bật người dậy. Mồ hôi trên trán rơi lã chã, anh chồm người dậy:

-Em sao vậy? Làm chuyện xấu nên mơ thấy ác mộng sao?

Khác với lời nói, anh bên cạnh diệu dàng vuốt tóc cô. Cô điều chỉnh nhịp thở, đẩy tay anh ra. Nhưng đây cũng không hẳn là ác mộng, lúc được bên cạnh anh thực sự rất hạnh phúc.

Đêm hôm qua cô cứ ở trong phòng tắm, sợ cô bị sốt, anh xông vào thì cô đã mặc chiếc áo sơ mi của anh, quần đùi màu trắng, chiếc áo sơ mi dài đến đùi cô chỉ chừng 5cm, anh thực sự ân hận vì đã để cô mặc chiếc áo này. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần short. Anh bế cô lên giường, tắt đèn, rồi ôm cô ngủ. Nói là ngủ chứ anh không ngủ được, đến lúc mới nhắm mắt được một chút là bây giờ cô đã bật dậy vì gặp ác mộng.

-Ngủ tiếp đi!

Anh ôm cô, cô quay người đi chỗ khác nhưng anh giữ cô lại. Đầu cô vùi vào bờ ngực rắn chắc của anh.

-Đêm chưa kết thúc đâu, nếu em còn động dậy, em sẽ ân hận!

Cô ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay anh. Cô cảm nhận được nhịp tim anh đang đập mạnh mẽ, tim cô lỡ nhịp lần nữa... Cô nghĩ lại những chuyện trước khẽ cười khổ, năm năm trước, mẹ anh dùng tiền hù dọa cô rời xa anh, năm năm sau, anh dùng tiền ép buộc cô ở bên cạnh. Nếu bây giờ mẹ anh xuất hiện tiếp tục dùng tiền ép cô rời xa anh, anh lại dùng tiền ép cô bên cạnh anh, thật thì cô điên mất. Từ đầu lẽ ra không nên dính líu đến anh!

***

Sáng hôm sau, 7 giờ sáng, cô tỉnh giấc chợt nhớ đến tình trạng của gia đình khẽ lay anh dậy.

-Khắc Huy...

-Ngủ đi!

Anh vẫn nhắm mắt, nhưng miệng vẫn nói, giọng nói của anh có một cái gì đó khiến người nghe phải sợ. Cô nằm im nhưng không ngủ được nữa, vòng tay của anh ôm cô rất chặt. Điện thoại cô reo lên, là số của Chính Phong.

-“Chị hai, xí nghiệp đã ổn rồi, ba cũng được chuyển lên thành phố, đang chờ ngày phẫu thuật. Chị làm sao có được số tiền đó giúp gia đình?”

Giọng Chính Phong khản trương, có lẽ cậu cũng đã hiểu chuyện.

-Bạn chị...

-“Bạn mà cho chị mượn số tiền đó! Người đứng ra giải quyết họ Áu!”-Chính Phong nói thật chậm.-“Là bạn trai cũ của chị!”

Nghe Chính Phong nói, tim cô như sắp rơi ra ngoài, Chính Phong biết hết mọi chuyện trước đây của cô.

-Anh ấy giúp chị...

-“Với điều kiện?”-Chính Phong có thể đoán ra được một vài phần.

Khắc Huy đột nhiên mở mắt vớ lấy điện thoại trên tay cô.

-Điều kiện chị cậu phải ở bên cạnh tôi mỗi đêm!

-“Anh...”-Tay cầm Chính Phóng run run.

Diệu Phương lấy lại cái điện thoại, Khắc Huy nhếch môi, dù sao điều cô không nói được anh cũng đã nói nên để cô lấy lại điện thoại một cách dễ dàng.

-Em cứ nói với ba mẹ là bạn chị đứng ra giải quyết giúp! Đừng nói bất cứ chuyện gì với ba mẹ, chị sẽ giải thích sau với em!

Nói rồi Diệu Phương tắt máy ngay, cô quay qua anh gất giọng gần như là mắng.

-Anh điên à? Anh không chờ lại cho tôi một chút tự trọng hay sao?

-Tự trọng? Nó đã mất từ cái ngày em lên giường với người đàn ông khác!-Anh buông tay cô ra, đi về phía phòng tắm.

Người cô run run, anh nghĩ vậy nhưng không hề đụng đến cô. Đây không phải tôn trọng, mà là khinh bỉ! Năm năm trước anh không động đến cô vì tôn trọng. Năm năm sau anh không động đến cô vì khinh bỉ. Cô không đáng để anh động đến!

Một lúc sau anh bước ra, mặc quần áo nghiêm chỉnh.

-Em có thể đi làm, trước 7 giờ tốt, tôi muốn em có mặt ở căn biệt thự này!-Anh bước đến nâng cằm cô lên.-Nếu không em sẽ phải ân hận!

Sau khi anh đi khỏi, cô ngồi dậy thấy một bộ đồng phục công sở trên bàn, lấy rồi bước vào phòng tắm. Khi nhìn mình trong gương cô hốt hoảng, một dấu hôn đỏ rất đậm còn hiện rất rõ ở cổ, dù có mặc áo kính cổ chắt gì đã che được, bây giờ lại là mùa hè. Một lúc sau cô bước ra với bộ đồ công sở, nhìn cô cũng chẳng khác thường là mấy chỉ điều cô xoa tóc. Tóc dài hơn vai tạm che đi vết đỏ hồng đấy.

***

Hôm nay, Bảo Anh vừa đến Royal hơi muộn. Cô gặp ngay một người phụ nữ đứng tuổi. Bà là mẹ của Tuấn Anh. Bảo Anh đã gặp người này vài lần.

-Ta có thể gặp con một chút!

-Vâng.-Bảo Anh nhẹ nhàng.-Mời bác lên phòng cháu!

Sau khi lên phòng Phó tổng, gương mặt của mẹ Tuấn Anh không hề có một nụ cười.

-Như con đã biết Tuấn Anh đã mất!

Bà mẹ Tuấn Anh đích thân sang Anh để tìm hiểu vụ việc. Tuy nhiên Khắc Huy đã chuẩn bị tất cả. Bà mẹ Tuấn Anh chỉ nhận được thông tin là nổ bom nên không tìm được xác.

Bảo Anh gật đầu.

-Ta nghe tin cháu có thai. Có phải là con của Tuấn Anh?

-Vâng!-Bảo Anh gật đầu.

-Giữ đứa bé hay không là quyền của con!-Bà nói, giọng giữ ở mức điệu dàng.-Con còn rất trẻ hãy suy nghĩ thật kĩ! Mặc dù ta rất muốn đứa cháu nội này nhưng... con trai ta không còn nữa, ta cũng không muốn ích kỉ, nhưng thế quá bất công với con!

-Con đã quyết định rồi! Con sẽ giữ đứa bé này!-Bảo Anh cười nhẹ.

-Được! Con giữ gìn sức khỏe! Mang thai lần đầu lại không có chồng bên cạnh, con sẽ vất vả lắm đấy!-Bà nói.-Ta hy vọng có thể được chăm sóc cho con!

-Vâng. Con không dám phiền trường bồi đâu ạ! Con sẽ tự chăm sóc cho mình, bác có thể đến thăm bất cứ lúc nào ạ!-Bảo Anh rất lễ phép với trường bồi.

Bà gật đầu hài lòng, giá mà con trai bà còn sống thì thật quá tốt.

-Còn 5% cổ phần ở Royal, theo bác biết, Tuấn Anh đã nhượng lại cho con?

-Vâng!-Bảo Anh hơi hoảng hốt nhưng bình lặng gật đầu.

-Thật ra số cổ phần được thừa kế của Tuấn Anh chỉ là 8%, còn 7% còn lại là công sức từ lúc mới trưởng thành.-Giọng có chút đau thương.- Tuấn Anh đã nhượng cho con 5% cổ phần khi còn sống, 10% còn lại sẽ thuộc về đứa con trong bụng của con khi đủ 18 tuổi!

-Con có thể tự lo cho bản thân mình! Bác giữ lại 10% xem như...-Bảo Anh nói giọng nhẹ, có phần đau thương.-...xem như anh ấy bất hiếu, không lo được cho bác lúc tuổi già!

Giọt nước mắt lăn trên má Bảo Anh, nhưng nhanh chóng được lau đi.

-Được rồi!-Bà nói.-Ta mong con sẽ hạnh phúc, đừng đau lòng vì cái thằng thất hứa như nó!

Nói chuyện một hồi, mẹ Tuấn Anh rời khỏi. Bảo Anh lại khóc, lại một lần nữa khóc, lại một lần nữa đau lòng. Chỉ vì một người.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Anh Sợ Mất Em...

Chương 33: Anh sợ mất em...

Diệu Phương vào phòng Bảo Anh, cô nghe người làm Tập đoàn nói có một người phụ nữ đứng tuổi đến tìm Bảo Anh. Thấy Bảo Anh dựa vào sofa khóc. Diệu Phương bước vào ngồi kế Bảo Anh, Bảo Anh dựa vào vai cô, tiếng thút thít dần dần nhỏ lại...

Bảo Anh đã kiềm nước mắt mấy ngày hôm nay vì không muốn ai nhìn thấy một Bảo Anh yếu đuối. Nhưng hôm nay chuyện ấy được nhắc lại, Bảo Anh không kiềm được nước mắt...

Hồi sau, Bảo Anh lấy lại nụ cười với Diệu Phương. Cô có thể đoán được Bảo Anh khóc vì chuyện gì, cô không hỏi vì không muốn chị lại đau lòng.

-Phương Thảo về rồi. Sống cùng chị ở căn hộ của... anh ấy!

-Em phải qua chào chị ấy mới được!-Cô cười cười.

-Phương Thảo nói sẽ qua chào hỏi em!-Bảo Anh nói chậm chậm.-Có quà cho mọi người nữa thì phải?

-Quà?-Cô hỏi.

-Phương Thảo từ Pháp về, thứ đặc biệt bên Pháp, em đoán đi!-Bảo Anh nói giọng bí ẩn.

-Nước hoa phải không chị?-Cô chỉ biết nước Pháp là đất nước lãng mạn, nhắc đến Pháp nghĩ ngay đến nước hoa.

Bảo Anh nhẹ gật đầu. Nhìn vào cổ cô, Bảo Anh chợt hốt hoảng.

-Diệu Phương, em... vết đỏ này? Em đã có bạn trai à?

Bảo Anh là người từng trải việc này không hề giấu được. Lúc này đi ăn trưa với Hạ Lâm, Hạ Lâm gần hỏi cô đủ điều nào là đêm qua ở đây, làm gì, với ai, vết hôn đỏ này là sao? Cô không phải muốn giấu nhưng chuyện xấu hổ này cô không muốn nói ra. Cô thề chửi anh, không làm gì thì thôi, lại để trên cổ cô một vết như thế làm sao cô dám gặp ai!

-Không như chị nghĩ đâu! Sự cố thôi ạ!

Cô không muốn kể, Bảo Anh không ép. Hai người ngồi nói chuyện một hồi, hết giờ nghỉ trưa, cô về phòng làm việc.

***

Cô đang làm việc thì nghe tiếng gõ cửa, nhìn ra là Gia Minh.

-Hạ Diệu Phương, ra đây một chút!

Cô bước ra không cái nhìn không bình thường của mọi người.

-Anh tìm em?

-Đây, của em!-Gia Minh đưa cô một chiếc túi nhỏ.-Quà của Phương Thảo, sáng nay cô ấy có đến Tập đoàn sớm chào mọi người, nhưng không gặp em và Khắc Huy! Hôm nay em đến trễ?

Cô gật đầu, nhận lấy túi đồ. Việc đi trễ này là vi phạm kỷ luật.

-Hình như Khắc Huy có gọi điện cho Trưởng phòng Giang xin cho em đi trễ mà? Chị ấy là khó dễ em?

-Không đâu ạ!-Cô nói, đó là lý do vì sao hôm nay cô vào trễ mà không ai nói tiếng nào, chị Trưởng phòng chỉ bảo lần sau rút kinh nghiệm.

Gia Minh cười nhẹ gật đầu, nhận ra vết đỏ trên cổ của cô, Gia Minh không khỏi ngạc nhiên nhưng không nói, điều nghĩ ngay đến là... Khắc Huy. Từng là playboy chuyện thể này sao qua mắt được Gia Minh chứ!

-Sáng giờ anh không thấy mặt mũi Khắc Huy đâu, em có gặp nó không?-Vừa hỏi, Gia Minh vừa quan sát động tĩnh trên gương mặt cô.

-À... em thì làm sao biết được!-Cô nói.-Em vào làm việc!

Nói rồi cô nhanh chóng bước vào. Gia Minh bên ngoài nhếch môi, đúng như Gia Minh này nghĩ. Diệu Phương và Khắc Huy rõ ràng có mờ ám...

***

Khắc Huy mua vài cật dụng cá nhân và đồ đạc cá nhân cho cô. Cô ở căn biệt thự này cũng chẳng có gì là không tốt. Anh không động đến cô, chỉ là cứ chỉ có đôi khi có lạnh lùng. Hôm nay sau khi Khắc Huy bước ra khỏi phòng, cô cũng đứng dậy chuẩn bị đi làm. Một hồi sau từ phòng tắm bước ra với bộ đồ công sở mới. Cô nhìn thấy túi quà của Phương Thảo nằm lẩn lóc trên bàn, hình như đã có người mở ra xem, nhắm mắt cô cũng đoán được ai mở ra.

Bên trong túi có một hộp nước hoa hương oải hương, cô rất thích mùi này, còn có một hộp nhỏ như là hộp trang sức. Mở ra là một cái đồng hồ và một sợi dây chuyền hình ổ khoá màu xanh lá, hình như hơi quen quen, cứ như cô đã nhìn thấy ở đâu thì phải. Cô không am hiểu về trang sức, hai loại trang sức này bề ngoài đơn giản, có vẻ cũng không đắt tiền là mấy, cô đeo chiếc đồng hồ vào tay, sợi dây chuyền lung linh trên cổ của cô, cô tiện tay sử dụng một ít nước hoa, cô vẫn xoa tóc vì dầu gội hòng trên cổ vẫn chưa biến mất.

Đến Royal với tâm trạng tốt hơn hôm qua rất nhiều. Vừa bước vào, ánh mắt của mọi người nhìn cô rất kì lạ nhưng cô mặc kệ bước vào chỗ ngồi.

-Hạ Diệu Phương, Phan Phó tổng mời cô lên Phòng phó tổng!

Cô bắt đầu hiểu ánh mắt của mọi người là sao rồi! Hôm qua giám đốc Triệu đích mời ra nói chuyện, hôm nay Phan Phó tổng đích thân mời lên phòng. Đến phòng Phó tổng, cô gõ cửa bước vào. Có nhiều hơn một đôi mắt đang nhìn về phía cô.

-Diệu Phương! Chị nhớ em quá!-Giọng nữ vang lên, là Phương Thảo.

-A, lâu rồi mới thấy chị! Chị khác quá!-Diệu Phương cười cười.

Không những có Phương Thảo mà Dương Thắng, Gia Minh, Hạ Lâm và... Khắc Huy cũng ở đó.

-Ngồi xuống đi!-Bảo Anh nhẹ nhàng nói.

Diệu Phương ngồi kế Phương Thảo, cô cảm thấy có một người chăm chú nhìn cô, cô không dám ngước mặt lên vì không muốn đụng chạm ánh mắt đó.

-Cậu được lắm, Phương Thảo!-Khắc Huy điềm tĩnh lên tiếng.-Cậu cũng chẳng đơn giản!

-Sao? Hài lòng chứ?-Phương Thảo nhìn anh mong chờ tán thưởng.

-Được!-Anh lạnh lùng phóng ra một chữ không xúc tích.

Sao cô nghe không hiểu gì hết vậy? Nhìn Dương Thắng và Hạ Lâm đeo một chiếc đồng hồ cặp, cô định reo lên nhưng bất giác nhìn qua cổ tay Khắc Huy, một chiếc đồng hồ giống như của cô, chỉ điều to hơn, đậm vẻ nam tính. Cô quay qua khẽ lườm Phương Thảo, Phương Thảo cười giàng.

-Em làm công ăn lương đấy à!-Diệu Phương cười cười.-Cần gì phải gọi em lên đây?

-Em muốn gặp Phương Thảo mà!-Bảo Anh nói.-Chị chỉ gọi em lên để gặp!

Dương Thắng bỗng dung lên tiếng.

-Áu Nhật Hào từ Pháp về phải không, Khắc Huy?

Khắc Huy không nói chỉ gật đầu.

-Phương Thảo, Tì Phúc Thanh từ Mỹ về phải không?

Phương Thảo không mấy hiểu nhưng cũng khẽ gật đầu.

-Chắc hẳn Khắc Huy cậu có gặp Tì Phúc Thanh ở Mỹ khi du học 5 năm!-Gia Minh lên tiếng.

-Đã sao?-Anh gương mặt không biểu lộ cảm xúc.

-Lý do lần này Âu Nhật Hào về đã đoán ra được!-Gia Minh ra vẻ suy tư.-Nhưng Tì Phúc Thanh trở về để làm gì?

Câu trả lời chung trong đầu mọi người chỉ có thể là món nợ năm năm trước. Nếu Phúc Thanh và Nhật Hào có cùng mục đích hợp tác chung là chuyện tất yếu.

***

Hai tuần sau, mọi thứ không có gì khác. Diệu Phương mỗi đêm ở bên cạnh anh nhưng ngoài ôm cô ra, anh không làm gì khác. Royal gặp một đối thủ lớn trong kinh doanh tại Việt Nam, King. Tập đoàn King phát triển ở Trung Quốc, dần dần lấn sang các nước khác. Có tin đồn Tập đoàn này làm ăn phi pháp. Khắc Huy ngồi tại phòng Chủ tịch, anh nhìn hồ sơ điều tra về Tập đoàn King khẽ nhếch môi.

Tì Phúc Thanh, Tổng giám đốc Tập đoàn King với tuổi đời 22. Ba cô ta là Chủ tịch. Ngoài ra người giúp Phúc Thanh quản lý công ti thực chất là... Âu Nhật Hào. Với chức vụ Phó Tổng. Tập đoàn King chủ yếu là kinh doanh đá quý và một số mặt hàng, ngoài ra còn thường xuyên có các vụ phi pháp là kinh doanh vũ khí, ma túy và ma túy đá.

Âu Nhật Hào và Tì Phúc Thanh, hai người này hợp tác xem ra có cuộc đối đầu giữa Royal và King.

-Khắc Huy, dạo này anh lơ người ta rồi à?

Ngọc Yến bước vô cô, sau hai tuần không bị anh ngó ngàn gì, Ngọc Yến bắt đầu tấn công.

-Tôi bận.-Anh ngăn gọn, mắt không hề nhìn về phía Ngọc Yến.

Ngọc Yến đi đến xoa bóp cho anh.

-Thư giãn một chút đi mà!

Khắc Huy thả lỏng nhìn Ngọc Yến. Hai tay Ngọc Yến không yên phận tiếp tục di chuyển trên cơ thể anh, thấy ly rượu kế bên, Ngọc Yến cầm lên đổ lên chiếc váy mỏng đang mặc. Chiếc váy vốn đã mỏng, khi bị ướt càng thêm dính sát vào cơ thể.

Diệu Phương mỗi đêm nằm bên cạnh anh như cái xác không hồn, anh chỉ ôm cô, anh không động đến cô. Anh không động cô bởi vì anh sợ rằng mình nhớ lại chuyện ngày trước và làm tổn thương cô, anh sợ rằng chính anh sẽ cảm nhận được cô đã thuộc về một người khác, không phải anh. Nhưng anh vẫn giữ cô lại bên mình bởi vì, anh không muốn xa rời cô, anh sợ mất đi cô như năm năm trước.

Khắc Huy cũng là đàn ông, anh cũng muốn phóng túng. Nhưng trong đầu anh lúc này hiện rõ hình ảnh Diệu Phương khóc đêm hôm ấy, hình ảnh cô chủ động gỡ cúc áo, hình ảnh từng đường nét trên cơ thể cô, từng đêm cô nằm cạnh anh, mà anh chỉ có thể kiềm chế bản năng của mình. Anh đứng dậy, Ngọc Yến lao đến hôn anh. Đẩy anh dần dần đi đến giường ngủ, khi đến giường, hai thân thể nặng nề ngã xuống, anh lao vào như hổ đói... Trong mắt anh lúc này, người con gái trước mặt và người con gái anh nhìn thấy lại hoàn toàn khác nhau. Diệu Phương dần dần chiếm lĩnh đôi mắt anh...

***

Chương 34: Mất Tích...

Chương 34: Mất tích...

Tôi đến, Khắc Huy về căn biệt thự sớm bình thường, có lẽ anh muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô. Điện thoại reo lên.

-Alo...

-“Ấu tổng, Trần Phó tổng đã có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy!”-Anna nói, giọng gấp gáp.

-Tốt! Tôi sẽ sắp xếp qua Mỹ!-Khắc Huy nói.-Tạm thời phiền thư ký Anna chăm sóc giúp Trần Phó tổng, công việc ở Royal, trợ lý của tôi sẽ gánh bớt giúp cô!

-“Vâng!”-Anna nói.

Bước vào ngôi biệt thự, tất cả im lặng, lòng anh có chút hụt hẫng. Nhìn đồng hồ chỉ mới 6 giờ, cô chưa về cũng phải.

***

Vừa tan sở lúc chiều, cô tranh thủ thời gian vào thăm ba. Ba cô đang nằm ở bệnh viện lớn ở trung tâm thành phố, chỉ còn vài ngày nữa ông sẽ phẫu thuật. Nhìn ba nằm trên giường, gương mặt trắng bệch không chút sức sống, lòng cô bỗng xót xa. Mẹ cô cũng gầy gộc hơn rất nhiều. Cánh cửa phòng bệnh viện mở ra, là Chính Phong. Có lẽ đang tìm cách gặp cô mấy bữa nay nhưng không được.

-Chính Phong, mấy ngày nay chị có ghé thăm ba, nhưng không gặp em!-Diệu Phương nói khi thấy cậu em trai mình bước vào.

-Hôm nay, lớp em về sớm!-Chính Phong nói.-Chị hai, em muốn hỏi chị một chút về đề tài của trường Đại học! Ra ngoài đi!

Ba cô tuy không nói được nhưng ông có thể nghe, mẹ cô cũng ở đó nên tốt nhất là ra ngoài. Cô gật đầu, cô hiểu Chính Phong muốn gì, có lẽ cũng nên cho cậu em trai này biết sự thật.

Ra ngoài khu công viên bệnh viện, Diệu Phương ngồi trên ghế đá, Chính Phong tựa người đứng tựa cây cổ thụ, hai tay bỏ vào túi. Chính Phong cũng trưởng thành rồi, cô chợt nhận ra điều này.

-Vẫn là anh ta!-Chính Phong có hơi nhếch môi.

Cô gật đầu nhẹ. Chính Phong thật ra lúc đi ra công viên bệnh viện, đi đằng sau cô, gió thổi vào tóc cô, vô tình nhìn thấy một dấu vết đỏ đỏ trên cổ cô, làm thanh niên đã trưởng thành, tất nhiên Chính Phong biết đây là gì, rất tức giận nhưng chỉ có thể vò tay thành nắm đấm để trút hận. Khắc Huy tuy không động vào cô nhưng những dấu vết đỏ trên cổ hầu như ngày nào cũng là dấu vết mới.

-Năm năm trước, mẹ anh ta hại gia đình mình! Năm năm sau anh ta lợi dụng tình hình gia đình mình để ép bức chị!-Chính Phong nói, giọng có chút đắng sượng.-Anh ta nhất định phải trả giá!

-Em cũng thấy tình hình của gia đình mình!-Cô nhẹ giọng.-Anh ta cố tình hại gia đình mình! Mục đích của anh ta, chẳng phải quá rõ sao?

-Sao? Anh ta làm ư? Vậy tại sao anh ta lại giúp chúng ta?-Chính Phong không nghĩ được điều này.-Không phải giúp, anh ta lợi dụng chuyện này để bức chị!

Những lời Chính Phong nói như những giáo ngọn đâm thẳng vào tim cô không thương tiếc.

-Anh ta chỉ muốn gây khó dễ cho chị và gia đình mình nên mới làm xí nghiệp ra nông nổi này!-Diệu Phương nói, giọng có chút chua chát.

-Không có khả năng!-Chính Phong nói, giọng chắc chắn.

Diệu Phương đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu em trai.

-Theo như tất cả những gì em biết, bà kinh doanh không cảnh giác đối phương nên bị hại!-Chính Phong chậm rãi.-Công ty hại chúng ta, là một chi nhánh của King, tập đoàn đối lập với Royal của anh ta!

-Sao có thể?-Diệu Phương ngơ ngác.

Khắc Huy không phải người hại gia đình cô, anh chỉ là giúp thôi sao?

-Điều này là chắc chắn!-Chính Phong tuy trẻ tuổi nhưng cũng giúp bà về mặt kinh doanh trong xí nghiệp, về mặt này, Chính Phong có phần hiểu biết hơn cô.-Chỉ trừ khi, anh ta hợp tác với người đứng đầu King, Từ Phúc Thanh!

Từ Phúc Thanh? Cô không tin là Khắc Huy có thể hợp tác với Phúc Thanh! Không thể nào!

-Đằng sau Từ Phúc Thanh, người nắm quyền điều hành là Âu Nhật Hào!-Nhìn về mặt cô, Chính Phong biết là chị gái này biết cái tên Từ Phúc Thanh, nên nói thêm một cái tên nữa.

Âu Nhật Hào càng không thể! Sao mọi chuyện rối thế này!

-Nhưng lần này ít ra cũng nhờ chuyện này chúng ta mới phát hiện ra bệnh tình của bà!-Chính Phong nói.-Nhưng Âu Khắc Huy, em sẽ làm cho anh ấy trả giá vì những chuyện đã làm với chị!

Nói chuyện một hồi, nhìn đồng hồ đã sáu 6 giờ 30. Cô nhanh chóng dời khuất mắt sang một bên, nhanh chóng ra về.

Cô để chiếc xe máy cho Chính Phong nên cô đi xe buýt. Xe buýt không đi dừng ngang ngôi biệt thự, cô bắt buộc phải đi bộ vào. Đang đi thì từ đằng sau có một người đi tiến đến, giơ tay chụp một chiếc khăn trắng vào miệng cô. Cô hốt hốt hoảng muốn la lên nhưng không được, mắt cô từ từ nhoè đi đến khi bị một màu đen hoàn toàn bao phủ...

***

Khắc Huy ngồi trong căn biệt thự, nhắm mắt lại, tựa vào thanh ghế. Đã 7 giờ 2 phút, chưa thấy cô về lòng anh như lửa đốt nhưng vẫn tỏ ra bình thản. Những ngày gần đây, cô về rất đúng giờ, anh biết cô không có gan về trễ. Rút điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc.

Cô tắt máy, điện thoại không có tín hiệu. Khuya, cô vẫn chưa về, lòng anh lo lắng. Phúc Thanh và Nhật Hà đã về, lẽ ra anh nên cho người đi theo cô. Anh gọi cho một số điện thoại khác.

-“Anh Huy! Anh tìm em?”-Giọng một cậu nhóc.

-Tìm giúp tôi Hạ Diệu Phương!-Anh nói.-Có bới cả thành phố này cũng phải tìm ra cô ấy!

Cậu nhóc này học chung với Diệu Phương năm lớp 11. Đàn em thân tính của Khắc Huy, rất có máu mặt trong gian hồ.

-Vâng, em sẽ làm ngay!-Giọng có chút khẩn trương rồi nhanh chóng tắt máy.

Chết tiệt! Không có hình, thằng nhóc này liệu có nhớ mặt cô! Anh tức giận khoác áo đi ra ngoài. Ngồi trên chiếc moto, anh gọi điện cho tất cả rất nhiều người hỏi xem có biết cô ở đâu. Nhưng kết quả vẫn là con số không. Anh phóng chiếc moto trên con đường, đi đến Royal, phòng trọ của cô, đi đến ngôi trường cấp ba ngày xưa, thậm chí anh còn đi đến những nơi cô và anh ngày xưa ở bên nhau. Anh vào bệnh viện mà ba cô đang chữa trị, không thấy cô trong phòng, anh định bước ra thì đụng mặt Chính Phong. Chính Phong nhanh chóng xác nhận đây là Khắc Huy vì anh từng xuất hiện trên truyền thông, từng về nhà gặp gia đình cô nên Chính Phong nhận rõ được. Khắc Huy cũng xác định được người phía trước là ai, anh đã từng gặp, từng thấy hình trong trường Đại học của cậu ta.

Chính Phong không suy nghĩ, vội lao đến đưa nắm đấm ngay mặt Khắc Huy. Anh không nghĩ đến tình huống này nên không tránh kịp. Chính Phong định đưa tay đánh thêm nhưng Khắc Huy nhanh chóng chặn lại, Khắc Huy dùng một tay đỡ, tay còn lại vương nắm đấm lên sắp trúng vào mặt chính Phong thì dừng lại.

-Một bài học cho nhóc! Một chiêu không thể đánh bại người khác hai lần!-Nói rồi anh buông tay ra.

-Anh...-Chính Phong là đang rất tức giận.

-Không ngờ đây là cách chào hỏi của em trai Hạ Diệu Phương!-Anh nhếch môi nhẹ.-Đừng dùng bạo lực nhiều quá! Tốt nhất hãy dùng lý trí!

-Anh... -Chính Phong giọng tức giận.-Anh phải trả giá vì những gì đã làm đối với gia đình và chị gái của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vị Trí Nào...

Chương 35: Vị trí nào...??

Anh im lặng một hồi.

-Câu gặp chị cậu? Vào lúc nào?

-Chiều nay!-Cách trả lời tỏ rõ thái độ địch thủ.

-Mấy giờ?-Anh không có thời gian để đùa co với cậu nhóc này.

-Khoảng 6 giờ 30!-Chính Phong nhàu mày, không thể nào đoán ra được người trước mặt đang suy nghĩ cái gì.

-Có gặp chị cậu, bảo cô ấy gọi lại cho tôi!-Anh nói rồi nhanh chóng bước đi.

***

Anh lái chiếc moto đi trên đường từ bệnh viện về ngôi biệt thự. Anh lái rất chậm, quan sát trên đường để tìm kiếm người con gái ấy. Điện thoại bỗng reo lên:

-“Khắc Huy, Âu Nhật Hào gọi đến, nói là muốn gặp cậu!”-Bảo Anh nói.-“Hắn ta gọi đến phòng thư ký, tôi đã bắt máy!

-Ở đâu?-Cuối cùng thì cũng lòi đuôi, anh giữ khuôn mặt lãnh đạm, nhếch nhẹ môi.

-“Tập đoàn King!”-Bảo Anh nhẹ giọng khi nghe thấy chất giọng bất bình thường của anh.-“Tôi đi với cậu!”

-Không cần.-Anh nói.-Cậu ở nhà, nếu đêm nay tôi không gọi cho cậu, tôi tuyệt đối cấm cậu gọi cho tôi! Đến sáng hãy báo với mọi người! Được chứ?

-Được!-Giọng Bảo Anh khẽ run run, không chắc chắn.

Âu Nhật Hào là ai? Bảo Anh biết, hắn là kẻ máu lạnh trong giới giang hồ, kẻ ngang tàn, mạng người bị hắn xem là cỏ rác, cả người thân cũng không từ thủ đoạn! Vì vậy Bảo Anh mới lo lắng. Nhưng Âu Khắc Huy là ai chứ? Là Âu tổng mà mọi người xem trọng, là người lí trí, có nguyên tắc, đôi khi vì nguyên tắc anh trở nên ngang tàn, khó đoán, là người cực kì thủ đoạn trong giới thương trường, các đại ca có tiếng trong giới giang hồ rất xem trọng, nể phục anh vì tính liêm minh, chính trực dù anh không giỏi giết người, cũng chẳng làm ăn phi pháp, nhưng kĩ thuật dùng vũ khí cũng rất đáng nể.

***

Tập đoàn King, anh bước vào, bảo vệ đường như cũng được dặn trước nên không gay khó dễ. Lên thẳng phòng chủ tịch dưới sự hướng dẫn của bảo vệ. Vừa bước vào, mùi thuốc lá nồng nặc xộc vào mũi. Căn phòng không hề bật đèn, một người đàn ông đứng trước cửa sổ, thoắt ẩn

thoác hiện dưới ánh trăng.

-Nhanh đấy!-Giọng nói dứt khoát, thoát lên vẻ nam tính.

Khắc Huy dựa người vào bức tường cách xa Nhật Hào hơn một mét.

-Anh tìm tôi?-Anh nói, giọng anh có chút bồn chột.-Nếu để dòng họ Âu biết được Âu Nhật Hào anh tìm gặp Âu Khắc Huy tôi, có lẽ...

-Đù sao cậu đã đến! Thông cảm, tôi không có thói quen bật đèn khi ở một mình!-Nhật Hào cũng có chút bồn chột.-Tôi tin chắc là cậu cũng vậy! Dù sao chúng ta cũng là những người quen thuộc với bóng đêm!

-Chỉ có anh, tôi là bạch đạo!-Anh nói chắc nịch.-Được rồi, Âu Nhật Hào, vào vấn đề chính đi, anh tìm tôi để làm gì?

-Được, vậy tôi sẽ nói thẳng!-Nhật Hào nâng ly rượu trong tay, húp hết một.-Người tình bé nhỏ của cậu đang ở trong tay tôi!

-Người tình?-Anh hơi nhếch môi.-Anh phải biết là Khắc Huy này có bao nhiêu người tình, chính tôi còn không đếm được!

Tuy nói là thế, nhưng anh đã chắc chắn rằng Diệu Phương đang nằm trong tay Nhật Hào, nếu để lộ sơ xuất hẳn sẽ xem cô là điểm yếu của anh.

-Đúng là thế thật!-Nhật Hào hơi nhếch môi.-Sáu năm trước là người tình của cậu, sau năm năm xa cách, khi cậu quay về cô ta vẫn là người tình của cậu! Cậu nghĩ người ngoài nhìn vào sẽ nói gì? Chàng trai và cô gái yêu nhau rất sâu đậm!

-Yêu? Anh nên thừa biết trong anh và cả tôi không nên có thứ tình cảm này!-Anh giữ thái độ lãnh đạm, hơi nhếch môi.

-Được! Vậy tôi nói thẳng!-Nhật Hào cười đều.-Người tình bé nhỏ của cậu, Hạ Diệu Phương đang nằm trong tay tôi, cậu thấy thế nào?

-Hạ Diệu Phương?-Anh nhếch môi.-Chẳng phải anh cũng biết tôi đã từng bị cô ta bỏ rơi, anh nghĩ bây giờ tôi quan tâm đến sống chết của cô ta sao?

Khắc Huy trong lòng thầm mừng nhưng lời nói vẫn hiên ngang bất cần. Dù gì cũng có chút tin tức của Diệu Phương. Cô nằm ở vị trí nào trong lòng anh, anh là người hiểu rõ nhất! Chỉ cần làm cho Nhật Hào suy nghĩ rằng cô không hề có một chút vị trí trong lòng của anh thì chắc chắn cô sẽ được thả ra. Anh biết rõ Nhật Hào là người thế nào. Tuy hắn là đại ca giang hồ, giết người không nương tay, nhưng Nhật Hào chỉ giết những kẻ phản bội lại bang nhóm, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng người vô tội trừ trường hợp ngoài ý muốn. Chỉ cần anh không yêu cô, tự khắc cô sẽ thành người vô tội!

-Tôi cũng chẳng vòng vo nhiều với cậu!-Nhật Hào nói.-45% cổ phần ở Tập đoàn Royal, nếu cậu chuyển 30% lại cho tôi, người tình bé nhỏ của cậu sẽ an toàn trở về!

-Tại sao tôi phải làm vậy?-Anh thản nhiên.

-Cậu sẽ chuyển, tôi tin rằng con bé đó, có vị trí trong lòng cậu!-Nhật Hào nhếch môi nhẹ.-Đêm còn dài, cứ từ từ mà suy nghĩ! Ngày mai 9 giờ tại bến cảng sẽ là cơ hội cuối cùng của cậu! Bây giờ tôi có việc bận!

-Vậy anh cứ làm gì mình muốn, miễn là đừng ảnh hưởng đến tôi là được!-Khắc Huy nói rồi thản nhiên bước ra ngoài.-Tôi về!

-Không tiễn!-Nhật Hào nói vọng ra.

Nhìn bóng lưng của anh, Nhật Hào lại nhếch môi. Một hồi lâu sau, Nhật Hào cũng ra khỏi căn phòng.

***

Về đến căn biệt thự, Khắc Huy nhận tin báo bình an cho Bảo Anh. Anh nặng nề ngã xuống giường. Đến sáng, khoảng 6 giờ, Gia Minh đến. Anh không xuống mở cửa, Gia Minh đành leo rào vào. Anh thừa biết là Gia Minh nên huỷ các hệ thống bảo vệ cho đến khi Gia Minh bước vào phòng thì thấy anh đang ngồi vô ưu lo trên chiếc ghế làm việc trong phòng làm việc của anh.

-Này! Cậu có lương tâm không? Tôi đến để cùng cậu tìm cách vậy mà cậu để tôi leo rào!

-Nếu tôi không có lương tâm!-Khắc Huy hơi xoa xoa trán.-Có lẽ bây giờ cậu đã vào bệnh viện vì hệ thống an ninh của căn biệt thự này!

-Cậu...-Gia Minh rất tức giận vì thái độ này của anh, nhưng vẫn giữ hoà khí.-Thôi bỏ đi, cậu định việc của Diệu Phương như thế nào?

-Cậu biết?-Anh hơi nhiu mày.-Bảo Anh à?

-Cậu cũng biết cậu ấy có thai, hay suy nghĩ lung tung!-Gia Minh nói.-Nhóm mình đều biết, cậu định sẽ thế nào?

-Thì chuyển cổ phần cho hấn!-Anh thân nhiên nói.

-Cậu điên à?-Gia Minh lộ rõ vẻ tức giận.-30% cổ phần của Tập đoàn cậu biết quy ra tiền được bao nhiêu không? Đó là công sức gây dựng của cậu và gia đình cậu!

-Diệu Phương là do tôi kéo vào chuyện này!-Anh nói.-Nếu tôi mất đi 30% cổ phần, e rằng cái ghế Chủ tịch sẽ mất! Nhưng tôi tin cổ phần của chúng ta cộng lại, hơn hẳn 30% kia!

-Tùy cậu!-Gia Minh nói.-Dù sao Diệu Phương đối với cậu cũng rất quan trọng!

-Tôi đang chờ luật sư gửi hồ sơ chuyển nhượng!-Khắc Huy nói.

Khắc Huy dựa vào ghế, nhắm mắt lại, trong anh suy tư, nhìn vào anh, chẳng ai đoán được anh đang nghĩ điều gì.

***

Mắt Diệu Phương dần dần mở ra, cô dần dần lấy lại ý thức, đầu đau như búa bổ, cả người đau nhức. Cô đang nằm trên một cái gì đó êm nhưng không phải bằng nệm. Cô có cảm giác mình đang ở một cái phòng phé liệu nào đó, xung quanh là bóng tối, thấp thoáng ánh sáng do nhà dột. Cổ tay, cổ chân đau nhức do bị trói. Cô nghe được một đoạn đối thoại.

-Con nhỏ này tươi! Không biết khi nào mới đến lượt chúng ta!-Giọng nói có chút khao khát.

-Nghe đồn là người tình của Âu Khắc Huy, đại ca trong bạch đạo!-Giọng nói khá run run khi nhắc đến tăm tiếng của anh.

-Tên này đúng là ghê gớm! Đã là trùm của bạch đạo, lại nổi danh ở hắc đạo! Cả thế giới hắc đạo không ai không nể hấn!

-Nhưng trừ đại ca của chúng ta! Đại ca của chúng ta dù sao cũng là anh của hấn!

-Suyt! Khẽ thôi!-Đại ca rất ghét ai nói đến chuyện thân thế của đại ca!

Anh của anh? Cô đang liên tưởng đến một người. Anh là con một, nếu như anh của anh thì chỉ có thể là anh họ. Họ mẹ của anh thì chỉ có Trương Lan Nhi, họ ba anh thì... Không được rồi, cô phải tìm cách trốn đi. Nếu thật sự hấn bắt cóc cô thì chỉ có thể mục đích là uy hiếp anh. Cô bỗng nhíu mày. Cô có là gì của anh? Cô nằm vị trí nào ở trong lòng anh? Anh chỉ có khinh ghét cô, hận thù cô, luôn tìm cách dày vò cô. Hấn dùng cô uy hiếp anh, xem ra không có khả năng. Dù sao cô cũng phải tự cứu bản thân mình. Bây giờ không phải là lúc để chùng chừ, sợ hãi. Dù sao bọn chúng cũng không phải là người tốt!

Cô xác định bên ngoài có hai tên. Nhìn xung quanh căn phòng, cô thấy có mấy chai thủy tinh, gần đó lại có mấy mảnh thủy tinh. Cô cố gắng dịch người nhích qua một chút. Cổ tay đau nhức cố gắng nhích để động đến miếng thủy tinh nhỏ, cố gắng hết sức cô cũng từ từ cửa được sợi dây. Khi nhìn lại, cổ tay của cô đầy máu đỏ.

-Com đây!

Cánh cửa bị đập không thương tiếc. Một phần com trắng để trước mặt cô, hân hơi khôm đầu để đặt thức ăn xuống đất...

“Xoảng...”

Diệu Phương dùng chai thủy tinh đánh vào đầu hân một phát mạnh, máu ứa ra rất nhiều, hân nằm xuống, cô khá hoảng hốt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cời trói cho mình. Những bước đi đầu tiên rất chập chững do chân cô bị trói cả đêm, cô nấp ở sau cửa.

-Chuyện gì vậy?-Một tên khác chạy vào nhìn người đàn ông nằm úp, máu chảy ra không ngừng.-Nó đâu?

Hân cố gắng chỉ đằng sau nhưng...

“Xoảng...”

Diệu Phương một lần nữa đập chai thủy tinh vào đầu tên này. Cô hốt hoảng nhưng giữ bình tĩnh. Cô chạy, tốc độ của cô tuy không nhanh nhưng đây là tốc độ hết sức của cô, cô cứ chạy...

***

-Chết tiệt! Có một đứa con gái chân yếu tay mềm làm cũng không xong, tôi nuôi lũ tụi mày làm gì?

Nhật Hào vẻ rất tức giận không hề kiềm chế, hiện tại Nhật Hào, Phúc Thanh và bốn tên dưới quyền hân đang ngồi trong một phòng vip của quán bar.

-Đại ca, xin cho tụi em cơ hội!-Một tên dưới quyền nói.

Thấy Nhật Hào im hơi lặng tiếng, hắn nói tiếp.

-Đại ca, con nhò đó vừa hết ảnh hưởng tác dụng của thuốc ngủ, chân tay lại bị trói! Chắc hắn chưa chạy xa được, với lại địa hình ở đây rất phức tạp! Em đã cử nhiều nhóm chia ra tìm kiếm, trừ khi có cánh nó mới thoát được!

-Con nhò lần này nhất định không được để nó xổng!-Nhật Hào to tiếng.

-Vâng ạ!-Bốn người thuộc hạ ở đó đồng thanh.

Khi bốn người bước ra, Phúc Thanh cười nhếch môi.

-Anh nghĩ con nhò đó có thể về nhà được à? E rằng với tình trạng đó của nó chỉ có hai con đường, một là chết đói do bị lạc, hai là bị chúng ta tóm lại!

-Em nói đúng!-Nhật Hào cười thái độ bất cần.-Nhưng con đường nào nó cũng sẽ chết!

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Không Thoát...

Chương 36: Không thoát...

Tờ mờ sang khoảng 2 giờ. Diệu Phương đã chạy hơn 2 tiếng, chạy mãi nhưng vẫn không ra được đường chính, nơi cô đang đứng như một cái hẻm mê cung giữa vùng quê. Chân cô bỗng dưng đau nhói, cô ngã khụy xuống.

-Một đứa con gái chân yếu tay mềm làm sao mà chạy xa được! Tìm nhanh lên!

-Chia nhau ra tìm! Nó cũng không đi xa được đâu!

Hai giọng nói truyền đến tai làm cho cô hốt hoảng. Cô cố gắng nhích người vào một góc khuất, miệng thở dốc, chân thu lại gọn nhất có thể. Vô tình chân cô động phải một mảng vụn phát ra âm thanh. Cô đặt tay lên tim mình, điều chỉnh lại nhịp thở. Cô biết bản thân mình không thể thoát khỏi bọn chúng.

-Bên này!-Giọng của một tên con trai vang lên khiến tim cô như sắp ngừng lại.

Cô không nhìn thấy được được gì nữa, mắt cô nhanh chóng nhoè lại. Cô kiệt sức, cô đã chạy giữa đêm khuya, hôm qua cô chưa có gì bỏ bụng.

“Bóp...”

Cảm giác vùng má đau buốt, có một số tiếng nói ngang tàn của một số người đàn ông.

-Mẹ kiếp! Con nhỏ này khiến tao cả đêm mất ngủ! Đưa nó về!

***

Trời chưa sang, Diệu Phương tỉnh lại, đang nằm ở một căn phòng tối, cô tỉnh giấc, cơ thể co đau nhức, nhìn tay chân đầy vết đỏ do bị đánh, má ề buốc do bị tát, tay chân cô vẫn bị trói, cơ thể không di chuyển nổi. Cô nghĩ tới bọn này dùng cô để uy hiếp Khắc Huy, cô cười khổ, anh hận cô như vậy làm gì cô chuyện sẽ đi cứu cô.

Năm năm trước

Sau ngày kỉ niệm một năm quen nhau. Cô biến mất bên cạnh anh lúc nào anh cũng không hay. Sáng dậy, anh tìm cô khắp nơi, nhưng không hề thấy mặt cô.

Sáng sớm tỉnh dậy, cô nhanh chóng đi về quê, sau ba tiếng, cô trở về nhà ở dưới quê của mình.

“Bốp...”

Vừa bước vào chào ba mẹ, ba cô không nói không rành tát vào mặt cô một cái.

-Mày còn mặt mũi về nhà à? Ba mẹ tin tưởng mày, cho mày lên Sài Gòn học để mày hư như thế hả Diệu Phương?

-Không phải đâu ba!-Cô gần như gục xuống, nước mắt bắt đầu rơi.-Con không có!

-Mày không có tại sao người ta tìm đến tận đây mắng mày! Mắng gia đình này không biết dạy con!

-Con không có!-Cô lắc đầu tuyệt vọng.

-Mày xem bây giờ còn mặt mũi nào ra đường không?-Giọng ba cô khàn khàn, mệt mỏi.-Mày nhanh chóng cắt đứt mối quan hệ với thằng đó trên thành phố, nếu không ba mẹ sẽ từ mày!

-Diệu Phương, con về quê đi! Quê nhà vẫn hơn, về quê sống yên ổn sau đó lấy chồng, sinh con!

-Không mẹ ơi, con đang học rất tốt! Con sẽ cắt đứt mối quan hệ với người đó!-Con nói, giọng nói đau.

-Không được! Con về quê đi!-Ba cô giọng khàn khàn nói.

-Ba... con muốn tiếp tục đi học!-Cô gần như giọng vang xin.

Nhìn giọt nước mắt của cô con gái, ông đau lòng không kém.

-Thôi được rồi! Con đừng để gia đình này xấu hổ vì con!-Mẹ nhàn nhã nói.

Ba cô im lặng không phản kháng. Cô cố giữ những giọt nước mắt, khi chạy vào phòng, nước mắt bắt đầu tuôn rất nhiều. Chính Phong lúc này chỉ là cậu học sinh 14 tuổi, đi ngang qua, nhìn thấy chị gái khóc, cậu bước vào. Thấy cậu, Diệu Phương cố nhịn khóc.

-Chị khóc đi, khóc rồi sẽ vui!-Chính Phong nói, giọng ôn nhu.

Nghe Chính Phong nói, nước mắt Diệu Phương bỗng chốc rơi ra, Chính Phong cho chị gái mượn vờ vai. Đây là lần đầu tiên chính mắt Chính Phong nhìn thấy chị gái bị ba mẹ tát.

Hiện tại

Đó là khoảng thời gian đau đớn của cô. Có lẽ cả đời này anh cũng không bao giờ biết cô đã từng như vậy. Anh chỉ nghĩ rằng cô là người vô tình, anh chỉ có hận cô. Anh là người vô tình, tàn nhẫn trong thương trường sao? Bây giờ nếu anh cứu cô, cứu người từng phản bội anh? Chẳng phải rất mực cười sao?

***

Khắc Huy vẫn ngồi ở bàn làm việc, Gia Minh đã về từ lâu. Anh gọi điện cho một số người, sau khi cho rằng mình đã làm xong tất cả, anh ngồi tựa vào ghế làm việc, mắt nhắm lại toát lên vẻ nặng nhọc khó đoán. Điện thoại lại reo lên.

-Alo...

-Khắc Huy, tất cả tôi đã sắp xếp xong!-Là Dương Thắng

Dương Thắng ngoài làm kinh tế còn là một luật sư. Tám bằng kinh tế anh học ở Việt và bằng luật sư anh học ở Mỹ. Chức vụ của anh ở Royal bao gồm cả việc làm luật sư đại diện.

-Được!-Khắc Huy nói.-Cậu giữ bí mật giúp tôi!

-Tất nhiên!-Dương Thắng nói.-Tôi sẽ mang đến cho cậu trước 7 giờ sáng mai.

-Được!-Anh nói rồi dập máy ngay.

Sau khi đập máy, nếu như không để ý kỹ sẽ không ai nhận ra rằng anh đang thở dài, một hơi rất ngắn. Anh đã sắp xếp hết tất cả, hy vọng lần này sẽ ổn.

Sáng hôm sau, sau khi Dương Thắng mang một số hồ sơ đến cho anh.

-Tốt! Cậu về đi!

-Tôi đi với cậu!-Dương Thắng nói một câu chắc chắn.

-Không cần!-Anh không phải phải nhận lòng tốt của Dương Thắng nhưng thực sự điều này không cần thiết.

-Tôi sẽ đi với cậu!-Dương Thắng nói lại.

-Tôi không muốn nhắc lại!-Khắc Huy nói.-Cậu ở nhà đợi tin!

Anh không muốn Dương Thắng đi vì cũng không mấy cần thiết. Nhật Hào sẽ không dám giết anh, nhưng Dương Thắng thì khác, để một mình Diêu Phương liều mình, anh đã không yên, thêm một người bạn thân nữa, làm sao anh đồng ý?

-Thôi được! Tôi đợi tin cậu!

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Giải Cứu...

Chương 37: Giải cứu...

Bến cảng lúc khoảng 9 giờ. Cánh cửa phòng mở toang ra. Diệu Phương ngửi thấy mùi nước, cô đoán mình đang ở bến cảng nào đó trong thành phố. Khoảng chưa sáng tỏ, có người chuyển cô đi nơi khác. Cô cố ngược mắt lên nhìn người đàn ông phía trước mặt, cô hốt hoảng nhưng bây giờ đã không còn sức. Nhật Hào hơi khom người xuống, mạnh tay nâng cằm cô lên.

-Có lẽ cô em không có giá trị gì với tên Khắc Huy kia! Giờ này vẫn chưa đến!

Cô cười khổ. Đúng như cô nghĩ, anh sẽ không đến!

-Vậy làm sao bây giờ? Cuộc đời của Âu Nhật Hào này làm ăn không bao giờ chịu lỗ!

Vừa nói, bàn tay vừa di chuyển theo đường cong mềm mại, quỳn rũ trên cơ thể Diệu Phương. Cơ thể cô có nhiều vết trầy xước, quần áo có vài chỗ bị rách, tóc cô rối bời, cô bây giờ không thể nhúc nhích nổi. Bàn tay của Nhật Hào dừng lại ở cổ cô, ngay chỗ có vết hôn đỏ của Khắc Huy, tuy có nhiều vết trầy nhưng không hề che đậy dấu ấn kia, Nhật Hào cố tình xoa mạnh chỗ đó khiến cô đau nhói. Từng nút áo bị xé ra, cánh xuân không hề che đậy.

Cô đau đớn cả thể xác và tinh thần hơn bao giờ hết. Cô không khóc, cô sẽ không khóc! Cô bây giờ có khác gì người chết, cái xác không hồn.

-Xem ra dấu vết trên cổ chỉ là cổ tình nguy tạo! Cơ thể em không hề có dấu vết của đàn ông!

Nhật Hào vừa đưa môi xuống cổ cô, cô đang nhắm mắt lại, người cô thấy là Khắc Huy, anh đang cười với cô như năm năm trước đây, cô không muốn mở mắt ra, không muốn thấy người đàn ông đáng kinh tởm trên cơ thể cô. Một dấu đỏ đậm mới để lại trên cổ cô.

-Đại ca, Khắc Huy đến!

Từ ngoài có một giọng nói của đám dưới quyền Nhật Hào vang lên. Nhật Hào ngẩng đầu lên, bàn tay cố tình xoa nắn thật mạnh thân trên của cô khiến cô đau nhói. Hôn mạnh lên đôi môi chuyển sắc do mệt mỏi của cô.

-Một lát sau chúng ta tiếp tục!

Nhật Hào đứng lên quay người đi, trong lòng cô nhẹ hẫng đi. Nhưng Khắc Huy anh thực sự đến tìm cô? Cô cười khổ.

Bên ngoài, Khắc Huy đứng ở khoang tàu, lập tức tàu chạy, có ba người cấp dưới của Nhật Hào đứng xung quanh anh. Nhật Hào bước ra, khẽ nhếch môi lên.

-Đến rồi sao? Nếu cậu đến trễ hơn nữa bây giờ tôi và người tình của cậu đã lên thiên đường rồi!

-Giấy chuyển nhượng ở đây! Tôi muốn gặp cô ấy!

Khắc Huy không bỏ ngoài tai lời nói của Nhật Hào. Điều này có nghĩa hắn chưa động đến cô. Anh muốn hắn chủ động thả cô ra, nhưng không thấy động tĩnh anh đành xuất hiện.

-Được!-Nhật Hào ra lệnh đám đàn em đưa Diệu Phương ra.

Diệu Phương được đưa ra ngoài. Cúc áo vẫn chưa kịp cài lại, cơ thể nhếch nhác khiến Khắc Huy không khỏi đau nhói. Lúc này anh chỉ muốn ôm cô vào lòng nhưng anh đang kiềm chế cảm xúc. Cô ngã xuống cách không xa anh, anh định bế cô lên nhưng bị cản lại.

-Bản chuyển nhượng!

-Đây!-Khắc Huy lấy trong người ra một bản chuyển nhượng có công chứng, chữ kí hằn hoi.

Nhật Hào đưa tay lên lấy thì Khắc Huy thu tay về không cho Nhật Hào lấy giấy chuyển nhượng.

-Có gì bảo đảm anh sẽ giữ lời hứa?

-Với tư cách là đại ca giang hồ, tôi đảm bảo là cậu sẽ lành lặn rời khỏi đây!

Anh không tin tưởng Nhật Hào nhưng không làm theo không được. Anh vừa đưa giấy chuyển nhượng cho Nhật Hào. Anh định đỡ cô dậy thì bọn đàn em của Nhật Hào từ đâu đến, có rất nhiều tên, chừng hơn năm chục người. Một tên trong đám đồ Diệu Phương đứng dậy.

-Thả cô ta xuống nước!

-Nhật Hào, anh dám thất hứa!-Anh nhìn Nhật Hào, mày khẽ nhủ lại, gương mặt không chút biểu cảm.

-Không hề! Tôi chỉ hứa để cậu lành lặn rời khỏi đây! Còn về phần người phụ nữ của cậu, tôi không có hứa!

Một tên lao đến đánh Khắc Huy, anh không còn thời gian đôi co nhiều. Anh ra tay đánh đàn em của Nhật Hào không chút thương tiếc, anh muốn đến giành lại cô thì bị các tên còn lại ngăn cản.

-Thả cô ta xuống nước!-Nhật Hào một lần nữa ra lệnh.

Tên đàn em gạt đầu rồi nhanh chóng thi hành. Tiếng nước động vì có vật thể rơi xuống nước kích thích hệ thần kinh của anh, anh nhanh chóng vượt qua đám đàn em Nhật Hào lao nhanh xuống nước. Thật ra, lệnh giết Diệu Phương thật ra từ Phúc Thanh chứ không phải Nhật Hào, Nhật Hào chưa thường thức được cơ thể đấy cũng có chút tiếc nuối. Tàu của Nhật Hào vụt đi mất.

Khắc Huy nhảy xuống nước, anh cảm giác nước xanh trong có chút chuyển thành màu đỏ, anh biết đấy là máu, theo dấu tích, anh tìm thấy Diệu Phương, cô do bị rơi mạnh xuống nước, đầu va chạm mạnh với vật thể cứng cứng nào đó mà đầu chảy máu không ngừng. Anh đưa tay lên chỗ bị thương bịt lại để tránh bị mất máu nhiều. Anh và cô ngoi lên khỏi mặt nước, cô đã hoàn toàn ngất xỉu. Một chiếc tàu từ xa đến, người trong khoang vẫy tay với anh.

Gia Minh và Dương Thắng không an tâm nên đi theo Khắc Huy. Đến khi thấy tàu của Nhật Hào chạy đi, hai người nhanh chóng thuê tàu để đi ra đây. Vừa lúc kịp cứu Diệu Phương và Khắc Huy.

***

Trưa, tại bệnh viện, Diệu Phương vẫn ở phòng cấp cứu. Khi Khắc Huy cứu cô, anh cảm nhận vết thương ở đầu cô thực sự nguy hiểm. Anh ngồi ngoài phòng cấp cứu với bộ đồ ướt đầm, đôi mắt nhắm hờ mệt mỏi.

-Đồ đây! Cậu đi thay đi!-Là Bảo Anh.

Bảo Anh nghe tin cũng vội đến xem tình hình của anh như thế nào. Phòng cấp cứu mở ra.

-Ai là người nhà của bệnh nhân Hạ Diệu Phương!

-Tôi!-Bảo Anh tiến lại gần cô y tá.

Khắc Huy cũng vậy nhưng anh không nói lời nào.

-Bệnh nhân cần tiếp máu gấp! Hiện tại ngân hàng máu của chúng tôi đã hết nhóm máu A+.

-Tôi cùng nhóm máu với bệnh nhân!-Khắc Huy nói, giọng cũng có chút lo lắng.

-Vậy anh theo tôi lấy máu!

Anh và cô trước đây có tham gia từ thiện hiến máu, anh biết được cô và anh có cùng nhóm máu A+.

Anh vào trong rất lâu, hồi sau bước ra với gương mặt trắng bệch không chút sức sống. Anh tiếp một lượng máu khá lớn cho cô. Ra ngoài, anh ngồi vào hàng ghế chờ, Bảo Anh, Gia Minh và Dương Thắng đều đang ngồi ở đó chờ đợi. Trong đầu anh hiện tại là cảnh tượng năm năm trước.

Năm năm trước

***

Sau ngày kỉ niệm một năm yêu nhau của Khắc Huy và Diệu Phương, cô gần như biến mất khỏi cuộc đời anh, anh tìm cô khắp nơi nhưng không gặp.

Từ Phúc Thanh là em gái của Phương Thảo, anh và cô đã gặp vài lần, gần đây hầu như ngày nào cũng ve vãng bên cạnh anh khiến anh mệt mỏi.

-Khắc Huy, em thấy Diệu Phương vào bar!

-Cô thấy Diệu Phương?

Anh đã bơi cả thành phố lên nhưng không thấy bóng dáng cô.

-Cô ấy đi với một tên đàn ông nhìn rất quen mắt! Em còn thấy cô ấy vào khách sạn mới vừa này!

-Không thể! Được, anh không tin thì cứ đến kiểm chứng.

Khắc Huy không tin, nhưng anh vẫn đến, anh không hy vọng sẽ gặp cô ở đây. Sau khi biết thế lực và gia thế của anh, tiếp tân nhanh chóng đưa anh chìa khoá phòng của cô gái tên Hạ Diệu Phương đăng kí phòng.

Vừa mở cửa phòng, một cảnh tượng đập thẳng vào mắt anh. Trên giường một thanh niên nằm đắp chăn che nửa thân dưới, ra giường nhăn nhúm, bộ váy, áo sơ mi, đồ lót rơi rải rác ở dưới sàn, anh đủ hiểu được đây là kết quả sau cơn hoan lạc của đôi nam nữ. Thấy có người lạ bước vào Bá Thông nhanh chóng mặc quần đùi vào như phản xạ tự nhiên. Trong phòng tắm tiếng nước chảy dừng lại, một cô gái mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, quấy rầy bước ra khiến anh ngỡ ngàng. Là Diệu Phương, đúng là cô, nhưng cô ở với người đàn ông khác.

-Em...

-Sao? Anh ngỡ ngàng gì chứ! Đây vốn là bản tính thật của tôi!

-Em lừa dối tôi?

-Không hề! Chỉ là anh ngốc quá mới không nhận ra!

Khắc Huy lúc này cảm thấy mình bị tổn thương lòng tự trọng một cách nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mang Thai...

Chương 38: Mang thai...??

-Diệu Phương đừng lớn tiếng, không tốt cho đứa nhỏ trong bụng đâu!-Bá Thông đi đến khoác vai cô, tay kia xoa xoa bụng cô

Đứa nhỏ? Nghe hai từ này, anh sững người, cô và Bá Thông yêu nhau qua lại lén lút và có thai với nhau. Cô mang thai và anh chưa hề động đến cô.

Trong một bữa tiệc anh được mời, anh đã dẫn Diệu Phương đến ra mắt mọi người. Ở đấy, Bá Thông cũng là một vị khách được mời. Từ đó Bá Thông theo đuổi cô rất nhiều lần nhưng bị từ chối.

-Chẳng có gì để em phải lớn tiếng!-Cô lên tiếng, giọng điệu rất nhiều.

-Đây là thứ em cho là hạnh phúc?-Anh gương mặt điềm chùi buồn bã nhưng môi nhếch lên.

-Đúng! Bên anh, tôi chỉ có tiền, không có hạnh phúc!-Cô nói giọng rất trôi chảy, lưu loát.

-Tiền? Không hạnh phúc?-Gương mặt anh đậm vẻ lạnh lùng, không hề có cảm xúc.

Cô ở bên anh vì tiền? Cô không hạnh phúc khi ở bên cạnh anh? Anh đối xử với cô rất tốt, tốt nhất có thể trong khả năng của anh. Những gì một người bạn trai có thể làm cho bạn gái anh đều cố gắng làm tốt nhất có thể. Còn cô thì sao? Bây giờ cô lại nói rằng cô không hạnh phúc!

-Tôi không yêu anh! Nên ở bên anh, tôi không hề hạnh phúc!-Cô quay mặt không nhìn anh, tay xoa xoa bụng.-Người tôi yêu, La Bá Thông và hiện tại tôi đang có con với anh ấy!

-Được, vậy cứ ở đây hưởng cái gọi là hạnh phúc của em! Đừng để tôi thấy mặt em lần nào nữa!

Khắc Huy nói rồi quay người bước ra ngoài, anh đâu hay rằng người con gái phía sau anh khụy xuống, khóc nức nở, khóc đến hết nước mắt.

Hiện tại

Anh vẫn đang ngồi trên hàng ghế chờ đợi, bên cạnh là Bảo Anh. Gương mặt lạnh lại có phần thê lương. Thám tử anh thuê tìm hiểu về cuộc sống của cô nói rằng cô không hề có đứa con nào, và quan hệ với Bá Thông còn là dấu chấm hỏi. Cô làm việc ở Phú Nhuận bị mọi người đồn là bạn gái của Bá Thông và hai người cũng không đính chính lại.

-30% cổ phần cậu đã chuyển nhượng cho Nhật Hào?-Gia Minh hỏi, phía sau là Dương Thắng đi cùng.

Anh không trả lời, chỉ im lặng. Nhưng đôi khi im lặng cũng là một câu trả lời.

-Nhật Hào đã đến Royal tuyên bố! Hắn muốn tập hợp các cổ đông mở lại cuộc họp Hội đồng quản trị để tìm chủ nhân mới và xứng đáng cho cái ghế Chủ tịch Royal!-Dương Thắng chậm rãi nói rõ từng chữ.

-Được rồi!-Anh nói.-Khi nào?

-Sáng ngày mai, 8 giờ!-Gia Minh trả lời.

Khắc Huy chỉ gật đầu không nói gì. Gia Minh và Dương Thắng cũng im lặng. Ấu Nhật Hào không hề có hứng thú với Tập đoàn Royal. Lần này hắn lấy 30% cổ phần không phải vì muốn Royal mà muốn nhìn thấy Khắc Huy thất bại. Nhưng anh là dạng người gì chứ? Không phải dạng vừa đâu!

-Diệu Phương sao rồi?-Gia Minh hỏi sau một hồi im lặng.

-Chưa biết!-Vì y tá chưa ra nên anh cũng không biết tình hình thế nào.

Điện thoại anh vang lên, là số của Anna. Anh lặng lẽ đi ra chỗ khác rồi bắt máy.

-Alo...

-“Chủ tịch, Tuấn Anh đã tỉnh nhưng đi chứng căn phẫu thuật vẫn để lại!”-Anna trong điện thoại nói chậm rãi.-“Căn phẫu thuật có kết quả khác với ban đầu bác sĩ dự tính! Phẫu thuật có phần không thành công!”

Bác sĩ trước đó cho biết tình hình của Tuấn Anh phẫu thuật chỉ có hai khả năng. Thành công sẽ sống mặc dù chân có thể sẽ tập vật lý trị liệu lâu dài. Nếu ngược lại, Tuấn Anh sẽ mất mạng. Nhưng bây giờ lại là kết quả không được đoán trước. Lúc chưa phẫu thuật, chân anh chỉ tê liệt không có cảm giác, sau khi phẫu thuật, lúc tỉnh dậy anh luôn than chân anh có đau nhức. Bác sĩ nói là cần phẫu thuật lần nữa. Anna tường thuật lại ngắn gọn xúc tích với anh. Anh không nói không rằng tắt máy.

Khắc Huy trở lại chỗ của Diệu Phương cũng là lúc anh vừa quay về, vừa kịp để nghe y tá nói bệnh tình của cô.

-Cô ấy không có dấu hiệu bị cường hiếp, vẫn nguyên vẹn! Cô ấy bị tẩm thuốc mê loại rất có hại cho sức khỏe. Cô ấy bị đánh đập rất mạnh tay, bị ngạt nước, đầu va chạm mạnh nên đầu bị thương khá nặng. Khi cô ấy tỉnh lại mới có kết quả chuẩn xác!

Nói rồi cô y tá bước đi. Khắc Huy bây giờ trong lòng rất nặng nề. Anh đã dự tính sai một bước chẳng?

***

Sáng hôm sau lúc, lúc 8 giờ, Khắc Huy đưa Lan Nhi đến Royal. Dương Thắng, Gia Minh, Bảo Anh và các cổ đông đến đầy đủ. Âu Nhật Hào bước vào, có rất nhiều phóng viên truyền thông của báo chí đến lấy tin tức nhưng không được vào cuộc họp.

Khắc Huy vẫn ngồi ở vị trí cao nhất. Âu Nhật Hào lên tiếng.

-Thưa các vị, người mở cuộc họp lần này là Âu Nhật Hào tôi!

Mọi người bàn tán. Thật ra cuộc họp cũng không mấy đông người. Khắc Huy, Lan Nhi, Dương Thắng 10% cổ phần, Bảo Anh 10%, Gia Minh 10%, ba Tuấn Anh 10%, 15% còn lại là của 5 người khác đã đứng tuổi.

-Tôi hiện tại có 30% cổ phần của Royal, tôi mong mọi người chọn ra người đứng đầu Royal thích hợp hơn!

-30%?-Khắc Huy lên tiếng làm mọi người ngạc nhiên.-Tôi không biết là anh đã mua lại cổ phần Tập đoàn Royal từ đâu?

-Từ Âu tổng anh!-Nhật Hào trả lời có phần tự tin vì đã nhiều lần kiểm tra bản chuyển nhượng.

-Xin lỗi nhưng tôi không chuyển nhượng cho anh!-Khắc Huy nói.-Tôi chuyển cho em gái tôi 15% cổ phần Royal và người thân tôi 15% cổ phần còn lại. Hiện tại trong tay tôi chỉ có 15% cổ phần!

Nhật Hào lấy một tờ giấy chuyển nhượng có chữ kí của Khắc Huy.

-Đây là bản chuyển nhượng có chữ kí của cậu!

Khắc Huy đưa ra một bản chuyển nhượng khác.

-Đây là bản chuyển nhượng cổ phần của tôi cho em gái là Trương Lan Nhi. Còn đây là chứng cứ xác nhận trong tay tôi chỉ có 15% cổ phần! Tôi không có khả năng chuyển nhượng 30% cổ phần lại cho anh!

-Đây rõ ràng là bản chuyển nhượng của cậu!-Nhật Hào có vẻ tức giận.

-Vậy mời luật sư của Royal, Dương Thắng xem xét giúp tôi hai bản chuyển nhượng và bản xác nhận này!

Dương Thắng bước đến xem xét tờ giấy từ tay Nhật Hào và hai tờ giấy từ tay Khắc Huy. Mọi người hồi hộp chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Về Với Anh...

Chương 39: Về với anh...

Những giấy tờ này không phải do Dương Thắng làm, Dương Thắng chỉ làm bản chuyển nhượng cho Nhật Hào, khi cầm lên xem có phần bất ngờ. Dương Thắng ân hận vì lúc này đã xem thường cách xử trí của người anh em này vì dám lấy tận 30% cổ phần để đánh cược. Dương Thắng đã sai, Khắc Huy là người điều khiển lý trí và cảm xúc rất tốt, hầu như hai cái không liên quan gì đến nhau. Lý trí và tình cảm tồn tại song song trong con người Âu Khắc Huy anh.

-Bản chuyển nhượng của ông Âu Khắc Huy cho Âu Nhật Hào 30% cổ phần được kí nhận và công chứng sau bản chuyển nhượng của ông Âu Khắc Huy cho em gái là cô Trương Lan Nhi sau một ngày! Vì vậy, bản chuyển nhượng cũng như chữ kí và công chứng của ông Âu Nhật Hào không có hiệu lực trên pháp luật!

Mọi người xem xét kĩ rồi gật đầu, đúng như là Dương Thắng nói.

-Gọi bảo vệ lên mời những người không có liên quan đến cuộc họp này ra ngoài!-Gia Minh nói nhằm khiêu khích đối phương.

Nhật Hào tuy tức giận nhưng luật vẫn là luật do hắn làm việc lần này quá sơ suất không để phòng Khắc Huy nên đây là hậu quả, Nhật Hào bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của Nhật Hào, gương mặt Phương Thảo có chút biến sắc. Bảo Anh ngồi bên cạnh khẽ gọi.

-Này, cậu sao vậy?

Phương Thảo chỉ lắc đầu không nói. Mẹ của Phương Thảo đứng tên 5% cổ phần của Royal, lần này thay mặt mẹ đại diện đi cuộc họp này.

-Được rồi! Mọi người, việc đề bạt Chủ tịch mới của Royal, các vị có ý kiến gì?

Khắc Huy, Lan Nhi và một người nữa có 15% cổ phần. Và 15% cổ phần là cao nhất của Tập đoàn. Mọi người không ai nói gì.

-Mọi người không có ý kiến tức là tôi, Âu Khắc Huy vẫn đảm nhận chức vụ Chủ tịch Hội đồng quản trị!

***

Chiều, Khắc Huy đến bệnh viện, cô vẫn chưa tỉnh lại, anh khẽ vuốt tóc cô.

-Với 15% cổ phần vẫn giữ vững chức vụ Chủ tịch! Phục anh đấy, Khắc Huy!-Lan Nhi nói.

Hạ Lâm, Lan Nhi và Gia Minh bước vào phá vỡ không khí im lặng do chính anh tạo ra. Nhìn thấy hai người họ, Khắc Huy không nói gì, chỉ im lặng.

-Anh Huy, có cần em trả lại 15% cho anh không? Cổ phần Royal là tài sản của họ Âu, không phải họ Trương!

Royal là Tập đoàn của nhà họ Âu, ba của Khắc Huy, Lan Nhi là em của anh bên họ mẹ là họ Trương.

-Khi cần thiết!-Anh nói, mắt vẫn ôn nhu nhìn Diệu Phương.

Tay Diệu Phương khẽ lay động, nhìn thấy vậy, anh vội gọi bác sĩ. Sau một hồi lâu đứng bên ngoài chờ đợi, bác sĩ cũng bước ra lắc đầu.

-Áu tòng, bệnh nhân Hạ Diệu Phương do va chạm mạnh mà mất trí nhớ! Xin lỗi anh, chúng tôi đã cố gắng hết sức!

Thời gian như dừng lại, có ai đó cảm mũi tên đâm vào tim của anh chẳng? Sao nó lại nhói như thế. Khi bác sĩ rời đi, bước vào, không trí trong phòng căn thẳng thấy rõ.

-Hạ Diệu Phương! Em đã ngủ hơn một ngày!-Giọng Khắc Huy lãnh đạm và ôn nhu như khuấy vào nhau, không thể phân rõ được.

Một cô gái ngồi khép gọn trên giường, gương mặt vẻ hoảng loạn thấy rõ. Cô nhìn anh đang bình lặng dựa người vào tường, đôi mắt khép hờ lại. Người đàn ông này, tư thế này? Quen quá đôi nhưng không sao nhớ ra được.

-Diệu Phương, mình Hạ Lâm đây còn nhớ mình chứ!-Hạ Lâm lại gần nắm lấy tay cô.

Cô chỉ lắc đầu, gương mặt chăm chú nhìn người đàn ông đang lãnh đạm dựa người vào tường kia.

-Anh là Gia Minh!-Gia Minh nói, giọng khẽ buồn.-Hy vọng em không quên anh!

Cô chỉ lắc đầu không nói gì cả, đôi mắt vẫn không thay đổi hướng nhìn.

-Chị, em là Lan Nhi đây ạ!-Lan Nhi nắm tay cô.-Chị nhớ em chứ? Em là em họ của Khắc Huy, chúng ta cũng từng nói chuyện với nhau nhiều lần rồi!

Cô im lặng, cảm nhận không khí căng thẳng trong phòng.

-Xin lỗi... tôi...-Cô bịt tai lại, vẻ hoảng loạn.-...không biết!

Khắc Huy bước đến, nhẹ nhàng ôn nhu nắm lấy bàn tay cô, di chuyển đôi tay cô ra khỏi vị trí tai của cô.

-Em là Hạ Diệu Phương!

Cô lẩm nhẩm ba chữ Hạ Diệu Phương mãi rồi nhìn gương mặt điển trai của anh lúc này chỉ có sự ôn nhu, cô khẽ gật đầu.

-Tôi là Hạ Diệu Phương!-Cô nói, giọng bớt hoảng loạn.-Nhưng... anh là ai?

-Ấu Khắc Huy!-Anh nói rõ ràng chậm rãi để cô nhớ.

Ấu Khắc Huy? Cái tên này có gì đó mãnh liệt đối với trí óc cô nhưng cô không nhớ ra.

-Anh Ấu Khắc Huy, anh là gì của tôi?-Cô hỏi, giọng không còn hoảng sợ mà ngược lại còn cảm nhận được sự tinh nghịch.

-Anh là...-Anh khẽ dừng một chút.

-Diệu Phương, em vẫn ổn chứ?

Bên ngoài, Bảo Anh, Phương Thảo và Dương Thắng bước vào. Bảo Anh cất tiếng hỏi.

-Chị là...

Ba người ngớ ngàng.

-Chị ấy bị mất trí nhớ do va chạm mạnh!-Lan Nhi nói đơn giản.

Phương Thảo từng nghiên cứu rất tỉ mỉ về tâm lý, bên Pháp, từng là một bác sĩ tâm lý nổi tiếng. Phương Thảo tiến gần Diệu Phương.

-Không sao hết! Chúng ta làm quen lại từ đầu! Chị là Nguyễn Phương Thảo!

Khi con người mất toàn bộ ký ức, khi không có quá khứ, không nhớ bản thân mình là ai chắc chắn sẽ rơi vào khủng hoảng nghiêm trọng. Khi đó họ cần sự ôn nhu mềm mại chứ không phải là sự ép buộc phải nhớ lại.

-Em là... Hạ Diệu Phương!-Cô có thiện cảm với Phương Thảo ngay khi bắt đầu nói chuyện.

-Sao em biết tên của mình?-Bảo Anh hơi thắc mắc, mất trí nhớ chẳng phải là không nhớ gì sao?

-Anh ấy nói với em!-Gương mặt cô có sắc hồng rõ rệt.-Anh Khắc Huy!

Mọi người khá ngạc nhiên nhưng đây không phải là không tốt.

-Được rồi! Chị là Bảo Anh!-Bảo Anh nói rồi hất mặt về phía Dương Thắng.-Đây là Dương Thắng!

-Chị có baby sao?-Cô hỏi, hiện tại cô như trang giấy trắng, không màu, không mùi, không vị, rất thanh khiết, cô không nhớ gì cả.

-Ừ.-Bảo Anh nói.

-Cha của đứa trẻ là ai ạ?-Cô hỏi như một đứa trẻ ngây thơ không biết gì.

Không khí trong phòng im lặng, có chút căng thẳng.

-Được rồi! Diệu Phương, sao khi xuất viện, em về biệt thự với anh!-Khắc Huy nói, đây giống là một câu ra lệnh hơn.

-Về với anh?-Gương mặt hiện rõ sự ngây ngô.-Gia đình tôi đâu? Anh là gì của tôi?

-Gia đình em, anh sẽ dẫn em đi gặp họ sau!-Anh nói, giọng có chút trầm xuống.-Tạm thời em cứ ở biệt thự nhà anh vì anh là... người chăm sóc em!

Cô gật đầu dù không hiểu là mấy. Cô có cảm giác thân quen và ấm áp khi nói chuyện với anh.

Mọi người trong phòng dồn về gương mặt của Khắc Huy, chỉ có sự ôn nhu dành cho người con gái trước anh.

Diệu Phương mất trí nhớ nên nghĩ việc ở Royal, cô về biệt thự của Khắc Huy. Khi bị mất trí nhớ, người ta đáng lẽ phải hành động theo lý trí vì tình cảm họ cũng không còn nhớ, nhưng cô lúc này lại ngược lại, cô hoàn toàn làm theo cảm xúc.

Lý trí và tình cảm phải đi chung với nhau, nếu có lý trí mà không có tình cảm sẽ trở thành người vô tình, nếu có tình cảm mà không có lý trí sẽ trở thành người nhu nhược, yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Là Của Anh...

Chương 40: Là của anh..

Bảo Anh và Phương Thảo vẫn sống cùng nhau ở căn hộ của Tuấn Anh. Hôm nay, nhìn Phương Thảo rất lạ, Bảo Anh có thể thấy rõ.

-Từ lúc về, cậu kì lạ quá! Cậu có chuyện gì vậy?

-Không...

-Này, nhìn mình!-Bảo Anh nắm vai Phương Thảo để hai người nhìn vào mắt nhau.-Cậu xảy ra chuyện gì?

-Mình...

-Có xem mình là bạn không?-Bảo Anh có thể nhìn thấy nỗi lo lắng trong mắt Phương Thảo.-Nói ra sẽ nhẹ nhõm hơn!

-Mình...-Phương Thảo giọng giật giê chậm rãi.-Ba năm trước, mình gặp Nhật Hào ở Pháp và yêu anh ta.

Phương Thảo từng là hoa khôi của khối, không thiếu người theo đuổi, lại đi thích Nhật Hào. Nhật Hào tuy cũng rất lý trí, có tài, vẻ bề ngoài cũng rất điển trai nhưng sớm bị hận thù làm mờ mắt.

-Chẳng phải trước đây cậu cũng đã gặp Nhật Hào sao?-Bảo Anh có phần không tin lời Phương Thảo.

Sáu năm trước, Phương Thảo đã gặp Nhật Hào.

-Lúc đó khi biết anh ta đối đầu với Khắc Huy và nhóm mình, mình đã lựa chọn che giấu!-Giọng Phương Thảo.-Khi gặp lại ở Pháp, là mình theo đuổi anh ta!

-Cậu điên à?-Bảo Anh rất bất ngờ.-Cậu có thiếu gì người theo đuổi, sao lại đi theo đuổi loại người đó?

-Bây giờ mình mới thấy lúc đó mình ngốc!-Giọt nước mắt rơi xuống khóe mi.-Mình ngốc lắm phải không? Mình ngốc lắm mới mang thai với anh ta!

-Mang thai?-Bảo Anh không bao giờ nghĩ sự việc tồi tệ thế này.-Là thật?

Phương Thảo ôm chầm lấy Bảo Anh như một điểm tựa.

-Anh ta chỉ xem mình là đối tượng tình một đêm!-Phương Thảo khóc một to hơn.-Mình ngốc lắm mới lên giường với anh ta, ngốc lắm mới không dùng biện pháp phòng thai, ngốc lắm mới đòi giữ lại đứa con đó!

-Phương Thảo, cậu bình tĩnh lại chút đi!-Bảo Anh cũng khóc giùm cô bạn này.

Ông trời đúng thật công bằng, mỗi người mỗi cảnh, ai cũng có cái khổ riêng.

Một hồi sau, Phương Thảo bình tĩnh lại, Bảo Anh vuốt tóc tóc Phương Thảo, giọng an ủi.

-Bây giờ ổn rồi! Nhưng đứa bé?

-Mình bị xảy thai!-Phương Thảo chậm rãi.-Vào tháng thứ năm, mình bị tai nạn và xảy thai!

-Không sao!-Bảo Anh nhẹ giọng.-Thời đại bây giờ người ta không quan trọng thứ đó đâu! Cậu quên hẳn ta và sống thật tốt đi!

-Mình...-Phương Thảo giọng thê lương.-...không còn có khả năng làm mẹ!

Hôm nay, Phương Thảo dẫn dắt Bảo Anh từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Bảo Anh không ngờ được Phương Thảo ở bên Mỹ chỉ bốn năm đã xảy ra việc tài đình này với Nhật Hào. Bảo Anh lúc này càng ghét Nhật Hào thậm tệ. Có lẽ trước đây Bảo Anh quá đề cao hẳn ta, không ngờ hẳn ta cũng là kẻ vô tình, vô trách nhiệm. Nhưng bỗng nhớ lại Khắc Huy cũng vậy, Bảo Anh khẽ thở dài. Đàn ông đúng là chỉ biết làm cho phụ nữ đau khổ. Tuấn Anh không như thế! Từ lúc quen Tuấn Anh, Bảo Anh gần như hưởng được trọn vẹn sự hạnh phúc. Nhưng Tuấn Anh cũng không thể chịu trách nhiệm về cái thai của Bảo Anh được!

-Được rồi! Thời nay không thiếu đàn ông!-Bảo Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ.-Chỉ cần cậu sống vui vẻ, chỉ cần có người nào đó thật lòng yêu thương cậu, nhất định sẽ chấp nhận cậu!

Phương Thảo cười khổ. Có thể tiếp tục sống với người đàn ông khác với cái quá khứ tồi tệ này? Không ai có thể chấp nhận được và Phương Thảo cũng không thể quên được người đàn ông đầu tiên của bản thân dù là ba năm sau gặp lại, người ấy không hề nhìn Phương Thảo dù chỉ là một cái liếc qua.

***

Diệu Phương cùng Khắc Huy về căn biệt thự của anh. Anh và cô ngủ khác phòng, anh tuyệt đối không có hành động lố măn. Hôm nay Khắc Huy vào bếp nấu một bữa.

-Khắc Huy, anh nấu ăn ngon quá!

Anh chỉ gật đầu không trả lời. Nhìn những giọt mồ hôi trên trán anh, cô khẽ thấy xót trong lòng.

-Sau này, cứ để em lo chuyện bếp núc! Dù sao em cũng ăn nhờ ở đậu nhà anh!

Anh ngất má cô, cảm giác thân thuộc đến nỗi anh không sao phân biệt được có phải là anh đã quay về quá khứ gặp cô của năm năm trước hay không. Cô trong sáng, ngây thơ, thuần khiết và còn đôi khi tình nghịch.

-Ngốc quá! Em là cô nhóc tình nghịch, sao anh dám để em vào bếp đây? -Anh khẽ cười. -Ngộ nhớ em phá nhà bếp anh thì sao?

-Em có cảm giác bản thân mình cũng biết nấu những món này! -Cô hơi cười cười. -Đừng coi thường nhóc này quá chứ!

Cô có cảm giác yên bình, ấm áp từ bàn tay to lớn kia, bỗng chốc tim hồi hộp, cảm thấy có phần hạnh phúc. Mặc dù cô không nhớ quá khứ đã như thế nào. Cô bị mất trí nhớ, vậy mà lại rất tin tưởng anh. Nhưng hiện tại, trong một góc rất nhỏ của trái tim cô mách bảo rằng, cô không có cảm giác an toàn.

-Nhóc là nhất rồi! -Anh cũng cười.

Sau khi ăn cơm xong, anh ngồi xem phim để cô rửa chén. Là cô đòi rửa chén, không phải anh ức hiếp phụ nữ.

Ti vi bật, nhưng anh không hề nhìn vào ti vi. Cảm giác ngày hôm nay thực sự giống với năm năm trước, rất giống. Lúc đó anh và cô cũng cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán gẫu. Anh thường bẹo má cô và nói cô là nhóc. Cô thường cười tình nghịch với anh. Giả như thời gian dừng lại ở đây để cô mãi ở bên anh. Anh mong muốn rằng thà cô đừng nhớ lại, nhớ lại quá khứ chỉ làm cô đau khổ thêm, chỉ bằng cứ như thế này, mãi như thế này chẳng phải rất hạnh phúc sao? Hạnh phúc? Chỉ là hạnh phúc của anh chà đạp lên sự đau khổ của cô. Anh quá ích kỉ! Nhưng ích kỉ cũng được, miễn là có cô bên cạnh!

-Anh đang nghĩ gì vậy?

-Ngôi nhà và những đứa trẻ!-Anh trả lời.

Câu trả lời của anh làm cô thoáng chột dạ.

-Chúng ta thực sự là mối quan hệ đó ư?

Anh gạt đầu, tay vuốt tóc cô.

-Vậy vì sao anh dễ dàng để em ngủ khác phòng vậy?

-Vì anh tôn trọng em!-Anh vẫn đùa nghịch tóc cô.

-Một thời gian nữa nhé, em muốn nhớ lại tất cả!-Giọng cô có chút phụng phịu.

Anh cười gạt đầu không nói gì thêm. Nhìn đồng hồ đã hơn 9 giờ, anh bế cô đứng dậy.

-Này, anh làm gì vậy?

Rõ ràng anh hứa sẽ ngủ khác phòng cơ mà!!

-Đi ngủ, trễ rồi!

Cô không phản kháng mà ngược lại khi anh thả cô xuống giường, cô luyến tiếc mùi hương trên cơ thể anh. Anh không dùng nước hoa, là mùi hương của đàn ông trưởng thành. Anh khẽ đắp chăn lại cho cô rồi tắt đèn.

-Nhóc ngủ ngon!

Đã lớn rồi, xưng hô kiểu này anh và cô không thấy kì kì mà ngược lại còn thấy vui. Anh nhìn cô một hồi rồi khẽ thì thầm vào tai cô.

-Định mệnh nhóc là của anh!

Anh bật một bài hát trong điện thoại anh rồi để xuống đầu giường cô rồi nhanh chóng ra ngoài.

...

Ánh mắt yêu thương ta trao phút giây ban đầu..

Cảm giác yêu nhau cho ta luôn nghĩ đến nhau..

Có lẽ hôm nay hai ta sẽ yêu nhau rồi..

Mình cùng chung lối nhé em người ơi!!

Anh sẽ bên em ôm em những khi em buồn..

Anh sẽ ru em cho em yên giấc ngủ ngon..

Những lúc cô đơn anh vẫn giữ em trong lòng..

Giành trọn con tim nguyện trao đến em!!

Khi em bước đến bao nhiêu muộn phiền trong anh biến tan..

Em như ánh sáng soi cho đường tình anh không sai lối..

Anh xin mãi mãi yêu em trọn đời yêu không oán than..

Chỉ cần em vui đối với anh vậy thôi...

Đôi khi những lúc vu vơ giận hờn xin em bỏ qua..

Mong em hãy nhớ anh yêu thật lòng và không gian dối..

Anh sẽ cố gắng cho em những gì mà em ước mong..

Anh sẽ nắm lấy tay em không bao giờ buông...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Người Yêu Hay Người Tình...

Chương 41: Người yêu hay người tình...?!

Ba ngày sau, thấy vết thương trên cơ thể Diệu Phương tuy chưa lành nhưng cô đã hoàn toàn khỏe lại, anh dẫn cô đến Royal vì cô ở nhà than buồn chán.

-Trước đây em làm việc ở đây sao?

Nhìn căn phòng Chủ tịch xa hoa của anh, cô không khỏi ngạc nhiên.

-Đúng.-Anh nói đều đều.

-Em làm gì vậy?

-Trước đây em làm nhân viên!-Anh nói.-Còn bây giờ em làm thư kí cho anh!

Cô ngạc nhiên, cô bị mất trí nhớ đấy, làm sao có thể làm việc được.

-Em tốt nghiệp trường Đại học khoa Quản lí.-Anh ôn nhu nói.-Anh sẽ giúp đỡ em!

Được sự giúp đỡ của Khắc Huy, cô làm tốt công việc của mình. Thực ra tuy mất trí nhớ, nhưng có những công việc cô vẫn làm được có thể là theo quán tính hoặc thói quen. Cô làm việc chung phòng với anh . Những nhân viên vào phòng anh đều ngớ ngàng trước sự có mặt của cô gái từng làm ở phòng Marketing hơn một tháng này.

-Anh vẫn chưa nói với em nguyên nhân em bị tai nạn và gia đình em!

Buổi chiều, sau khi kết thúc công việc, cô bất chợt hỏi anh.

-Một thời gian nữa, anh sẽ đưa em gặp gia đình em!-Anh nói.

Cô im lặng, không nói gì.

-Em bị tai nạn tất cả là do anh!-Anh nói, chất giọng đâu đó có sự ân hận.-Đối thủ của anh bắt cóc em để uy hiếp anh. Em như thế là do anh!

Cô chợt cảm thấy đầu mình rồi tung lên. Anh ôm cô vào lòng. Cô bỗng thấy trên cổ anh có một vết thương nhỏ, còn khá mới. Cô lấy tay chạm vào vết thương kia...

-Cái này? Đau không?

-Không! Có em anh không thấy đau!

-Anh cũng bị thương khi đó phải không?

Anh gạt đầu, không nói gì.

***

Tối đến, khi đang ở căn biệt thự, điện thoại Khắc Huy reo lên.

-Alo...

-“Tôi... Tuấn Anh!”-Giọng nói có phần yếu ớt nén đau đớn.

-Anh ổn chứ?-Khắc Huy nhận ra giọng nói bất thường kia khẽ lo lắng.

-“Bảo Anh...?”-Tuấn Anh không còn sức để nói nguyên câu.

-Cô ấy rất ổn!-Anh khẽ tức giận.-Chỉ có anh là không ổn!

-“Chào Âu tổng, tôi là Anna!”

Tuấn Anh đưa máy cho Anna vì không còn sức để nói.

-Tuấn Anh khi nào sẽ phẫu thuật lần hai?

-“Hai ngày nữa! Anh có thể sắp xếp qua đây?”

-Được!

Sau khi tắt máy, Diệu Phương tiến đến gần bên anh.

-Ai vậy anh?

-Bạn anh.-Anh nói.-Chắc ngày mai anh sẽ đi Mỹ một chuyến!

-Anh đi mấy ngày?

-Hai, ba ngày!-Anh nói chậm chậm.-Hay em đi với anh nhé!

-Thôi anh đi công việc có phải đi chơi đâu, không cần dẫn em theo!

Cô cười cười, anh khẽ vuốt tóc cô. Giả như cô không nhớ lại... Cuộc sống như thế này chẳng phải quá tốt sao?

***

Ngày mai đi Mỹ, nhưng sáng anh vẫn đến Royal với cô. Đến trưa thì anh rời, chỉ có cô ở căn phòng Chủ tịch. Cô mãi mê với những công việc này. Có lẽ những công việc này trước đây cô rất thuần thuộc. Cánh cửa đột ngột mở ra, cô theo quán tính ngược lên nhìn người bước vào, một cô gái xinh đẹp.

-Chào cô! Âu tổng không có ở đây!

-Hạ Diệu Phương, tôi tìm cô!

Nghe tin cô làm thư ký cho anh vào ngày hôm qua, Ngọc Yến có phần tức giận. Hôm nay khi nghe tin anh có việc đi Mỹ, Ngọc Yến vào đây muốn dạy cho cô một bài học.

-Xin lỗi cô! Tôi không nhớ cô!

-Cô giỏi lắm! Giả bộ ngây ngô để lấy lòng Khắc Huy sao!-Ngọc Yến nhếch môi lên.-Tôi là người yêu của Âu Khắc Huy!

Người yêu của anh? Chẳng phải anh nói cô là người yêu của anh sao? Thấy cô im lặng, Ngọc Yến nói tiếp.

-Cô đúng là ngây thơ thật!-Ngọc Yến đắc ý ra mặt.-Khắc Huy là một playboy, người tình của anh ta không thiếu và Hạ Diệu Phương có là một trong số ấy!

Cô là người tình của anh? Không thể nào? Mấy ngày nay anh đối xử rất tốt với cô. Lúc này cô phải bình tĩnh lại.

-Nếu nói như cô thì...-Cô nói, lời nói có gai độc.-Cô cũng là một trong những người tình của anh ấy!

-Tôi là người yêu của anh ấy!-Ngọc Yến khẽ tức giận khi cô nói vậy.

-Nếu là người yêu, tại sao mấy ngày nay anh ấy luôn bên cạnh tôi 24/24 giờ!-Cô khẽ nhếch môi.-Là người yêu mà suốt mấy ngày không gặp anh ấy. Vậy cô chẳng phải chỉ là người tình sao?

-Cô dám...

Ngọc Yến giơ tay lên định tát xuống mặt Diệu Phương thì bàn tay bị dừng lại ở không trung, Ngọc Yến bị một lực lớn hất ra.

-Ngọc Yến, cô chỉ là người mẫu bình thường ở đây! Nếu không vừa mắt, chúng tôi sẽ thẳng tay đuổi việc cô bất cứ lúc nào!

Dương Thắng đi ngang qua phòng Chủ tịch thấy không đóng cửa, nhìn vào thì thấy hai người phụ nữ như đối địch nhau trong căn phòng khẽ quan sát. Thấy thái độ của cô, Dương Thắng bật cười. Không ngờ một Diệu Phương điệu dàng, yếu đuối cũng có thể nói những câu khiêu khích đối phương. Khi thấy Ngọc Yến xuống tay tát cô, Dương Thắng nhanh chóng chạy đến, nắm lấy cổ tay Ngọc Yến bóp mạnh, sau đó hất ra một bên.

-Em không sao chứ, Diệu Phương!-Dương Thắng quay qua Diệu Phương hỏi.

Cô chỉ lắc đầu không nói gì.

-Được lắm! Hạ Diệu Phương này quả thực rất biết cách câu dẫn đàn ông!-Ngọc Yến mắt mặt nên nói không suy nghĩ.-Đến cả Dương giám đốc cũng bị cô làm cho mê mẩn đấy!

-Mong cô tự trọng, đừng nói bừa!-Dương Thắng rất tức giận với thái độ này của Ngọc Yến.

-Trả lại không gian cho hai người!-Nói rồi Ngọc Yến bước ra ngoài.

Nhìn gương mặt có chút loạng lạng của cô, Dương Thắng vội giải thích.

-Em đừng nghe cô ta nói bậy! Anh là Dương Thắng, người yêu của Hạ Lâm, bạn thân với em!

Cô gật đầu, cô đã nói chuyện với Hạ Lâm nhiều lần, tuy có cảm giác quen thuộc nhưng cô vẫn không nhớ rõ. Nhưng lúc này việc cô suy nghĩ nhiều nhất là lời nói của Ngọc Yến.

-Khắc Huy, anh ấy là playboy?

-Không!-Dương Thắng trả lời rất chắc chắn.-Playboy là những kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, trêu chọc các cô gái. Khắc Huy không phải loại đó!

-Vậy tại sao, cô ta lại...-Cô càng nghĩ càng ngu ngơ.

-Khắc Huy là đàn ông, cũng có nhu cầu!-Dương Thắng nói.-Cậu ta chỉ bỏ tiền ra để các cô gái phục vụ nhu cầu, Ngọc Yến là một trong số đó, nhưng khác là cô ta tự nguyện dâng hiến.

Dương Thắng không hề bao che cho người anh em mình. Có sao nói vậy, không hề nói dối.

Nghe vậy cô hơi buồn nhưng dù sao đó cũng là nhu cầu thiết yếu của đàn ông. Cô không quản được.

-Lúc đó, Khắc Huy chưa gặp lại em!-Dương Thắng nói tiếp.-Từ khi gặp lại em, cậu ta rất hạn chế về mặt đó!

Cô nghe vậy có phần hơi vui nhưng bỗng chốc thấy mùi nguy hiểm từ Khắc Huy anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ích Kỷ...

Chương 42: Ích kỷ...

Hôm nay không có anh đưa về, mặc dù Dương Thắng và Gia Minh bảo sẽ đưa cô về nhưng cô đã từ chối. Dù sao Khắc Huy cũng cho người đi theo cô 24/24 chỉ ra mặt khi cô gặp nguy hiểm, và mấy ngày nay cô cũng nhớ đường từ Royal về căn biệt thự của anh.

Cô đi xe buýt, một cảm giác quen thuộc và dễ chịu. Có lẽ trước đây cô đã đi phương tiện công cộng rất nhiều lần. Sau khi xuống xe, cô đi bộ vào căn biệt thự. Đang đi bỗng một người gọi tên cô.

-Chào cô, Hạ Diệu Phương!-Là một người con gái.-Tôi là Từ Phúc Thanh!

-Xin lỗi, tôi không nhớ cô!

Phúc Thanh hơi nhếch môi, tất nhiên, phải biết rằng Diệu Phương cô bị mất trí nhớ cô ta mới tìm đến đây.

-Không sao! Trước đây, chúng ta từng biết nhau!

Cô chỉ gật đầu không nói gì thêm.

-Cô ở với Âu Khắc Huy?-Gương mặt của Phúc Thanh không hề để lộ ra bất cứ gì bất thường, chỉ là hỏi thăm như trước đây hai người từng là bạn.

Cô cũng chỉ biết gật đầu.

-Vì tôi và cô từng biết nhau, tôi dành cho cô một lời khuyên!-Phúc Thanh nói, giọng pha chút nguy hiểm.-

-Cô Hạ, tôi là người của Âu tổng!-Từ xa, một người đàn ông bước đến.-Cô Hạ, cô mau vào biệt thự để đảm bảo an toàn!

Cô gật đầu với người đàn ông rồi quay qua Phúc Thanh.

-Chào cô, hy vọng sẽ gặp lại!

-Tất nhiên sẽ gặp lại!-Lời nói của Phúc Thanh có chút ẩn ý.

Diệu Phương không hề để ý đến thái độ của Phúc Thanh, cô bước vào biệt thự.

-Chị về rồi à?

Anh đi công tác, không an tâm về cô nên mới bảo Lan Nhi qua căn biệt thự của anh ở trong thời gian anh vắng nhà. Vừa thấy cô, Lan Nhi lên tiếng như chào hỏi.

-Em là em họ của Khắc Huy?-Cô nhớ người này có mặt trong lúc cô vừa tỉnh lại.

-Em là Lan Nhi!-Cô hơi cười cười.-À, chị Bảo Anh và chị Phương Thảo gọi đến bảo là sẽ qua đây ngủ lại!

Diệu Phương cười, cô gật đầu. Lan Nhi như một cô gái vô ưu vô lo, có lẽ là vì tuổi đời còn quá trẻ, từ nhỏ lại sống trong nhung lụa. Cô bỗng cười, nụ cười khá ngây ngô, mắt trí nhớ cô cũng chẳng biết mình có gì để lo lắng hay không, thôi thì cứ vô ưu vô lo trong thời gian này.

-Hạ Lâm, chị ấy cũng sẽ qua!-Lan Nhi nói.-Càng đông càng vui chị nhỉ?

Bảo Anh, Phương Thảo và cả Hạ Lâm đều là do Lan Nhi rủ qua cho đông vui.

-Chị lên thay đồ đây!-Cô cười rồi bước lên lầu.

Cô bước lên lầu, vào phòng của mình. Điện thoại reo lên, cô bắt máy...

-Alo...

-“Là anh!”-Giọng nói ôn nhu quen thuộc với cô.-“Anh có gọi Lan Nhi qua ngủ với em!”

-Anh thật là! Làm phiền người khác quá!-Cô cười mỉm hạnh phúc.-Chị Bảo Anh, chị Phương Thảo và cả Hạ Lâm cũng sẽ qua!

-“Như vậy anh đỡ lo hơn!”-Anh nói, giọng có chút nhẹ nhõm.

-Công việc anh thế nào rồi?

Cô hỏi thăm công việc của anh nhưng lại nhớ đến câu nói của Phúc Thanh “Âu Khắc Huy không phải kiểu người đơn giản!”

-“Bình thường!”-Anh nói.-“Ngày mốt anh về!”

-Vâng!

Nói chuyện một hồi rồi mới luyến tiếc cúp máy. Cô nặng nề thả người lên chiếc giường êm ái. Ngọc Yến nói rằng cô chỉ là người tình của anh, không phải người yêu. Chiều nay lại có người xuất hiện nói với cô rằng anh không phải kiểu người đơn giản. Mấy ngày tiếp xúc với anh, cô cũng cảm nhận được anh không đơn giản, cảm giác có một sự không an toàn nhưng chỉ là thoáng qua, cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Bên anh, cô cảm giác mình hạnh phúc, cô cũng cảm nhận được cảm xúc dành cho anh không cũng hề đơn giản.

***

Wangshinton, Hoa Kỳ

Khắc Huy ngồi trên chiếc ghế gần giường bệnh nhân. Tuấn Anh đã được tiêm thuốc tê giảm đau, hiện tại không còn đau đớn ở chân. Khi nghe tin anh mất, mọi người ít nhắc đến anh cũng vì không muốn Bảo Anh buồn mà ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Anh nói cho Tuấn Anh về tình hình của mọi người, nhất là Bảo Anh và những chuyện xảy ra gần đây. Nghe chuyện của Diệu Phương, Tuấn Anh thở dài.

-Rối rồi đấy! Hay cậu cứ nói thật cho Diệu Phương biết mối quan hệ giữa hai người!

-Nếu như vậy...-Anh có chút khản.-Liệu cô ấy có còn tiếp tục chấp nhận ở bên cạnh tôi?

Tuấn Anh nhìn đường nét trên gương mặt của anh mà hoảng hốt, mắt nhìn trừng trừng không có dấu hiệu sẽ ngừng, như đang nghiên cứu một sinh vật lạ vừa xuất hiện trên trái đất.

-Này, anh nhìn gì vậy?-Anh rất khó chịu khi người khác nhìn chằm chằm vào mặt mình.

-Không. Cậu lạ quá!-Tuấn Anh chậm rãi nói.

Một Khắc Huy hết mình vì tình yêu, Tuấn Anh đã thấy cách đây năm, sáu năm! Nhưng hôm nay, trước mặt Tuấn Anh là một Khắc Huy ích kỉ vì tình yêu, lần đầu tiên Tuấn Anh thấy anh lạ như thế này! Đúng là tình yêu đối với một người có thể sẽ làm con người ta thay đổi hoàn toàn. Và chỉ có Diệu Phương mới có thể làm cho Khắc Huy thay đổi. Năm năm trước vì cô, anh từ ít nói, ít hoà nhập, tính cách khó chịu thành người ôn nhu, thoải mái. Năm năm sau vì cô, anh từ lạnh lùng, phóng khoáng, khó đoán mà gạt bỏ hận thù, ích kỷ muốn cô ở bên cạnh, dịu dàng chăm sóc cho cô.

-Lâu rồi cậu không tâm sự với tôi như thế này!-Thấy Khắc Huy im lặng, Tuấn Anh nói tiếp.

-Chân anh không đau à?-Anh hơi nhàu mày, nhìn Tuấn Anh.

-Không!-Tuấn Anh nói chắc chắn.-Có thuốc tê mà!

Thuốc tê này cũng chẳng có tác dụng là mấy. Nhưng Tuấn Anh lúc này tâm trạng khá tốt, vừa nghe tin Bảo Anh và thiên thần bé nhỏ khoẻ mạnh, Tuấn Anh rất vui. Lại còn được nghe anh nói về tình hình lúc này ở Việt Nam, tinh thần của Tuấn Anh tốt thêm. Dù tình hình ở Việt Nam rất căng thẳng. Nhưng anh rất ít khi tâm sự với ai điều gì, mà lần này anh lại nói với Tuấn Anh. Có nghĩa là Khắc Huy anh xem Tuấn Anh là anh em tốt.

Về phần Khắc Huy, anh đang bế tắc trong chuyện giữa cô và anh. Anh muốn nói với Tuấn Anh vì hai lý do. Thứ nhất là vì Tuấn Anh cũng lớn hơn anh một tuổi, kinh nghiệm tình trường lại lâu hơn anh, biết đâu nhận được lời khuyên. Đây là lần đầu tiên Khắc Huy nghĩ đến chuyện xin lời khuyên của người khác. Thứ hai là vì Tuấn Anh sắp phẫu thuật lần 2, anh tin rằng nếu tinh thần tốt thì phẫu thuật càng thuận lợi.

-Được rồi!-Tuấn Anh nói tiếp.-Ích kỷ thường là điều không thể thiếu của tình yêu! Nhưng đôi khi ích kỷ lại phản tác dụng chính đối với tình yêu. Nhất là trong trường hợp của cậu!

-Ý anh là...-Anh đoán được ý muốn của Tuấn Anh.

-Cậu hãy lựa dịp thích hợp để nói với Diệu Phương! Nếu để Diệu Phương tự tìm hiểu được sự thật, nhất định sẽ càng hận cậu!-Tuấn Anh nói.-Chữ duyên thường đã được định trước, nếu yêu nhau, nếu có duyên với nhau, nhất định sẽ đến được với nhau! Chúc hai người thành đôi!

Anh suy ngẫm từng lời nói của Tuấn Anh.

-Sau khi tôi vào phòng phẫu thuật, cậu cứ về Việt Nam với Diệu Phương!-Tuấn Anh nói.-Đừng mất thời gian vì tôi nhiều quá!

-Anh nhất định phải phẫu thuật thành công!-Khắc Huy nói một câu không hề liên qua gì đến câu nói trước đó của Tuấn Anh.

-Tôi sẽ cố!-Tuấn Anh cười khổ.

Lúc Tuấn Anh vào phòng phẫu thuật, người cuối cùng anh nhìn thấy là Bảo Anh và một đứa bé nhỏ. Lúc đó anh rất sợ phải chết. Tuấn Anh không phải người ham sống sợ chết nhưng lúc này lại khác, anh có vợ, có con, tại sao lại lúc này thì lại bị như thế? Suy nghĩ đến đây, Tuấn Anh bỗng lại cười khổ, Bảo Anh và Tuấn Anh chưa kết hôn, danh bất chính, ngôn bất thuận, Bảo Anh vẫn chưa là Trần phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tuyệt Vọng...

Chương 43: Tuyệt vọng...

Tất cả tình yêu đều có thể từ bỏ, chỉ cần bạn đủ tuyệt vọng!

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Đêm, Diêu Phương ngủ chung với Hạ Lâm. Trán cô ướt đầm mồ hôi, một giấc mơ, có thể gọi là ác mộng với cô lúc này.

***

Cô đang đi về một căn nhà tại một vùng quê. Trong căn nhà khá lớn có một người phụ nữ giàu sang đang nói chuyện với một cặp vợ chồng, thấy rõ thấy độ khinh bỉ.

-Con gái của hai người cũng rất biết điều!-Bà ta ném một cục tiền xuống bàn.-Đây là tiền thù lao của gia đình ông khi bắt con gái rời xa con trai tôi!

-Tuy gia đình tôi nghèo nhưng cũng không muốn trèo cao!-Người đàn ông tức giận thấy rõ.-Con gái tôi rất biết điều! Nên tôi mong Âu phu nhân cất số tiền này!

-Được!-Bà ta nhếch môi khinh bỉ.-Tốt nhất Hạ phu nhân nên quản con gái nếu không tiếp tục ở cái thành phố xa hoa, nó sẽ vẫn bám vào đàn ông, cầu dẫn đàn ông để tiếp tục sống!

Nói rồi bà ta nhanh chóng bước đi ra khỏi căn nhà. Người đàn ông đứng tuổi tức giận ôm lấy phần ngực bên trái, nơi trái tim của mình đang đập. Ông ta từ từ khụy xuống, người phụ nữ bên cạnh đỡ lấy ông ta, lay lay người, rất lo lắng.

-Ông à, ông sao vậy?

Cô chạy đến chỗ người đàn ông, bắt giác khẽ gọi.

-Ba, ba ơi! Ba sao vậy, con đưa ba đến bệnh viện!

Đến bệnh viện tỉnh, sau khi được chăm sóc, ông Hạ cũng tỉnh lại. Ông khẽ vuốt tóc cô.

-Diệu Phương, con gái ngoan của ta! Con đẹp lắm, vì vậy đừng để tuổi xuân lãng phí vì người con trai ấy. Tất thấy tình yêu đều có thể từ bỏ, chỉ cần có đủ tuyệt vọng!

Cô lắng nghe lời nói kia. Mắt hơi rung rung.

Tại một nơi khác, như là vào thời điểm khác, như một thành phố xa hoa, cô đang đi bộ thì gặp một người con gái chặn đường.

-Tôi là Từ Phúc Thanh, em gái của chị Phương Thảo!

Cô chỉ gật đầu,, nhìn vào thì có vẻ cô đã biết người này trước.

-Tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với cô.-Phúc Thanh nói không chút nể nang.-Tôi và anh Khắc Huy đã xây ra quan hệ, vì vậy chúng tôi sẽ cưới nhau sớm nhất có thể, nên mong cô rời xa anh ấy!

Tim cô nhói lên, cô muốn khóc, nhưng cô không còn khóc được nữa.

-Cô có thể rời xa anh ấy!-Phúc Thanh nói có chút chậm rãi.-Chỉ cần cô có đủ tuyệt vọng đối với tình yêu này!

Một người đàn ông kéo cô đi, cô không nhìn rõ mặt người này, cũng không kịp chào Phúc Thanh.

-Đúng như người đời nói: Chỉ cần có đủ tuyệt vọng thì có thể từ bỏ được tất thấy tình yêu.-Anh nói không chút cảm xúc, ôm cô từ phía sau vì vậy cô không thể thấy được mặt anh.-Em lên giường với người đàn ông khác, đây là điều làm tôi tuyệt vọng. Và sự tuyệt vọng này đủ để tôi quên em!

Tìm cô nhói lên rất nhiều, điều cô muốn nói không thể nói được, bỗng dừng miệng cô nói mà cô không hề suy nghĩ.

-Minh chia tay nhé!

-Được thôi! Em có người khác tôi cũng chẳng muốn làm khó em!-Anh nói, lúc này cô vẫn không thể nhìn thấy được gương mặt của anh.-Chỉ cần em hạnh phúc!

Anh nói rồi anh sai bước dài bước đi nhanh chóng.

“Kít...” “Ám...”

Mùi tanh của máu lan đến mũi cô, người con trai nằm song soài trên vệ đường, máu tuôn ra rất nhiều. Mọi người xung quanh toán loạn gọi cấp cứu, đến khi chiếc xe cứu thương chở anh đi mất, cô lập tức đến bệnh viện. Đến bệnh viện, cô gặp ngay người phụ nữ giàu sang ở vùng quê.

“Chát...”

Người phụ nữ xuống tay đánh cô thật mạnh, người đàn ông kế bên vội đẩy bà ta ra. Mả cô bỗng dưng đau nhói, nhưng trái tim cô lúc này đau hơn, cô chỉ muốn biết tình hình của người trong phòng bệnh.

-Những người đưa đến nói rằng, con trai chúng ta đang nói chuyện với một đứa con gái thì bỗng quay lưng chạy đi do không nhìn đường nên bị tai nạn.-Bà ta hét lớn, giọng thấy rõ sự thù hằn.-Là cô hại con trai tôi bị thế này, tất cả là tại cô! Cô chỉ đem đến xui xẻo cho con trai tôi! Từ nay, tôi cấm cô đến đây thăm nó!

-Xin lỗi!

Cô chỉ nói được hai chữ này rồi khụy xuống, dựa người vào góc tường.

-Tình hình của bệnh nhân không mấy khả quan.-Bác sĩ bước ra.-Bệnh nhân cần có thời gian hồi phục! Tốt nhất nên đưa bệnh nhân qua Mỹ để chữa trị bằng y học tiên tiến nhất!

Người phụ nữ lúc này đang khóc, bà ta dựa vào người đàn ông kế bên. Miệng không ngừng mắng rủa cái tên Hạ Diệu Phương và đuổi cô đi. Cô mệt mỏi lắm rồi, cô từng bước về ký túc xá mệt mỏi. Đến công viên thì trời mưa, cô vào công viên tìm chỗ trú.

Công viên mưa to, không một ai qua lại. Một cô bé đang ở chừng độ tuổi 18 ngồi ở góc khuất nhất ở công viên. Cô đang khóc, khóc rất nhiều, khóc như chưa từng được khóc. Cô tự hứa với lòng đây là lần cuối cùng cô khóc vì anh, người con trai cô yêu. Lần này có lẽ cô đã đủ tuyệt vọng để quên anh.

-Khắc Huy, em xin lỗi! Em là đứa con gái không ra gì, tại sao anh lại yêu em chứ! Khắc Huy, anh phải sống tốt! Anh nhất định là sống tốt rồi, vì em không có bên cạnh anh, không còn gây rắc rối cho anh được nữa! Anh phải hạnh phúc, vì em yêu anh, Khắc Huy!

***

-Khắc Huy!! Khắc Huy!!-Hạ Diệu Phương bật người dậy.

Trên trán cô lấm tấm những giọt mồ hôi. Hạ Lâm kế bên cũng tỉnh giấc, lo lắng.

-Diệu Phương cậu mơ thấy ác mộng à? Không sao đâu, chỉ là mơ thôi!

-Không sao!-Sau khi bình tĩnh, cô nói.-Cậu ngủ tiếp đi!

Diệu Phương nằm xuống, Hạ Lâm cũng vậy.

-Hạ Lâm, mình hỏi cậu nhé!-Cô bỗng dừng hỏi.-Làm thế nào để quên được một người!

-Tất cả tình yêu đều có thể từ bỏ!-Hạ Lâm nói như một lời khuyên.-Chỉ cần cậu có đủ tuyệt vọng!

Gương mặt cô biến sắc khi nghe câu nói đấy.

-Sao vậy? Cậu muốn quên ai?-Hạ Lâm hỏi.-Chẳng phải cậu đang sống rất tốt với Khắc Huy sao?

Cô chỉ gật đầu không nói gì thêm. Thấy cô không muốn nói, Hạ Lâm cũng không ép. Từ khi tỉnh giấc, Diệu Phương không thể ngủ lại được nữa. Trong đầu cô lúc này như đang tua lại rõ ràng những hình ảnh trong giấc mơ và câu nói “Tất cả tình yêu đều có thể từ bỏ, chỉ cần người đó đủ tuyệt vọng!”. Câu nói này trong giấc mơ từ người đàn ông lạ mặt nhưng rất quen thuộc với cô, mà cô đã gọi là ba trong giấc mơ. Câu nói này cũng từ một cô gái trong giấc mơ tên Từ Phúc Thanh, cái tên này rất quen và cô nhận ra được đây là tên của cô gái mà cô gặp lúc chiều ở gần biệt thự. Câu nói này từ một người đàn ông, à không có lẽ là thanh niên chừng 19, 20 tuổi. Cô nhớ ra cô có lần đã gọi người thanh niên này là Khắc Huy. Cô nhớ ngay đến anh. Cô và anh thực sự trải qua thời gian ấy sao? Vậy tại sao bây giờ lại hạnh phúc. Cô nghĩ hoài mà không thể tìm ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Một Mỗi...

Chương 44: Một mỗi...

Sáng hôm sau, Diệu Phương, Hạ Lâm, Phương Thảo, Lan Nhi, Bảo Anh cùng nhau ngồi vào bàn ăn. Bảo Anh ngồi nhìn tờ báo mà gương mặt có chút kì quái.

-Sao vậy?-Phương Thảo thấy vậy hỏi.

-Tin tức mới: Kế hoạch thâm tóm Tập đoàn Royal của Tập đoàn King hoàn toàn thất bại!-Bảo Anh đọc tựa bài báo.

Nội dung trên báo chủ yếu nói về cổ phần ở Royal mà Âu Nhật Hào dùng thủ đoạn chiếm được, nhưng không ngờ là Âu Khắc Huy có phòng ngừa. Bài báo cũng nói thêm nói bớt rất nhiều thứ vì chuyện về Khắc Huy, ít có ai điều tra được căn kẽ. Cuối bài báo còn có tấm hình Nhật Hào thất bại quay lưng ra khỏi Royal. Và câu hỏi cuối cùng của bài báo khiến người đọc sắc mặt có phần lạnh xuống: Âu Nhật Hào và Âu Khắc Huy, mối quan hệ giữa hai thiên tài kinh doanh vẫn làm một bí mật? Bên dưới là bức ảnh của Nhật Hào và Khắc Huy dưới hào quan.

-Âu Nhật Hào và Âu Khắc Huy!?-Hạ Lâm nhìn tờ báo nói.-Thực sự mối quan hệ của hai người này thu hút mọi người quá!

-Thất bại của Âu Nhật Hào chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến Tập đoàn King!-Lan Nhi lắc đầu.-Lần này thực sự Nhật Hào đã rất bất cẩn!

-Tại sao lại vậy?-Diệu Phương nhìn mọi người với gương mặt ngây ngô không rõ.-Âu Nhật Hào là ai?

-Ừm...có thể gọi là đối thủ của Khắc Huy trong thương trường!-Bảo Anh suy nghĩ rồi nói.

-Hai người đều họ Âu?-Cô thắc mắc về họ của hai người.

-Trùng hợp thôi!-Bảo Anh bình thản trả lời.

Hạ Lâm, Lan Nhi Phương Thảo im lặng, ánh mắt chăm chăm vào mặt của Bảo Anh như cùng một thắc mắc. Bảo Anh nhún vai tỏ vẻ bình thường.

-Mọi người sao vậy?-Diệu Phương để ý đến thái độ của mọi người.

Mọi người lắc đầu trước câu hỏi của cô. Bảo Anh lúc này tuy cười nhưng trong lòng cực kỳ rối. Hôm qua Khắc Huy gọi cho Bảo Anh bảo là giữ tuyệt mật về chuyện quá khứ, không được nói gì. Bảo Anh tuy không muốn lừa dối cô nhưng dù sao đây cũng là chuyện giữa anh và cô, không tiện xen vào. Bảo Anh cũng không nói gì nhiều chỉ qua loa.

***

Tin tức báo chí lan rộng khắp nơi, cổ phiếu Tập đoàn King bị hạ xuống trầm trọng.

Trong phòng Tổng giám đốc, Phúc Thanh quăng tờ báo lên bàn với vẻ tức giận. Nhật Hào bước vào căn phòng.

-Xem báo rồi chứ?

-Tất nhiên!-Nhật Hào khẽ nhếch môi.-Lần này tổn hại cho King nhỉ?

-Là tại anh!-Phúc Thanh nhìn chăm chăm vào người đối diện.

-Tại tôi?-Nhật Hào cười đều.-Kế hoạch lần này do cô nghĩ ra, cô biên đạo, tôi chỉ giúp cô diễn thôi!

-Anh...

-Cô có thể cho sa thải tôi khỏi King!-Nhật Hào cười vẻ bình thản.-King dưới sự lãnh đạo của cô, e rằng chẳng đứng được ở đây bao lâu!

-Được! Vậy anh làm thế nào để cổ phiếu của King tăng lên như trước?

-Đây là cách của tôi!-Nhật Hào trả lời với thái độ bất cần.

Nhật Hào không hề xem đây là thất bại. King hay Royal đối với anh ta chẳng là gì! Thứ Nhật Hào muốn thì anh ta sẽ làm tất cả bất chấp cả thủ đoạn để đạt được.

***

Khắc Huy về Việt Nam sớm hơn dự kiến. Anh vừa về đã vào Royal vì anh biết cô sẽ ở đó. Bước vào không thấy cô anh có chút thất vọng, nhìn đồng hồ là giờ nghỉ trưa, có lẽ cô đang đi ăn trưa, anh muốn gọi di động cho cô nhưng rồi thôi. Ngồi trên chiếc ghế Chủ tịch, một lần nữa, chuyện của ngày xưa hiện rõ ràng trong đầu anh.

Năm năm trước

Sau khi anh gặp cô và Bá Thông tại khách sạn, hầu như anh không gặp cô trong những ngày sau đó. Nếu muốn anh có thể đến trường tìm cô, nhưng anh đã không làm vậy. Lúc yêu nhau, họ hay liên lạc với nhau qua mạng xã hội là Facebook. Ngồi trước chiếc máy tính buồn chán, anh vô thức vào đăng nhập vào Facebook. Nhìn thấy cô đang online, anh có phần ngạc nhiên. Bàn tay anh vô thức gửi cho cô một tin nhắn với nội dung.

- “Chúng ta chưa nói chia tay!”

Đã xem. Nhìn hai chữ này hiển thị phía dưới phần tin nhắn, lòng anh vui giận không rõ. Có trời làm chứng, lúc này anh chờ đợi cô trả lời đến nhường nào.

- “Được, vậy chúng ta chia tay!”

Nhìn tin nhắn của đối phương anh có phần hụt hẫng.

- “Tôi là người rõ ràng! Gặp nhau hãy nói!”

-“Được, gặp lại sẽ nói!”

Offline. Chữ này hiện lên nick cô khiến anh càng giận vô cớ. Cô rõ ràng trốn tránh anh! Vì sao? Vì thấy có xấu hổ nên không dám đối diện anh sao? Anh nhanh chóng thoát khỏi Facebook. Đây là lần cuối cùng anh vào trang mạng xã hội đầy kỉ niệm này.

Anh khoác áo đi ra ngoài, dạo bộ xung quanh, đi qua những nơi anh và cô đã đi qua. Từng người, từng người bước qua con phố, đâu hay chàng trai đứng giữa dòng người vội vã rất đang cô liêu.

Đằng xa, hai cô gái đang nói chuyện với nhau bị tầm mắt của anh phát hiện, một trong hai đó chính là cô. Nhìn vẻ mặt của cô, anh chợt buồn bã. Anh bước đến, kéo tay cô đi hết như không hề có sự tồn tại của cô gái đang nói chuyện với cô. Đến góc khác, anh thả tay cô ra, nhìn bàn tay ửng đỏ của cô, anh chợt có chút ân hận.

-Đúng như người đời nói: Chỉ cần có đủ tuyệt vọng thì có thể từ bỏ được tất thảy tình yêu.-Anh nói không chút cảm xúc, ôm cô từ phía sau vì anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt cô, nhìn thấy gương mặt cô lúc này, làm sao anh có thể nói những lời này được nữa.-Em lên giường với người đàn ông khác, đây là điều làm tôi tuyệt vọng. Và sự tuyệt vọng này đủ để tôi quên em!

-Mình chia tay nhé!

Giọng nói trong trẻo của cô thốt lên khiến tim anh đau đến mức không thể chịu đựng.

-Được thôi! Em có người khác tôi cũng chẳng muốn làm khó em!-Anh nói, anh cố tình quay đi để không nhìn thấy mặt cô.-Chỉ cần em hạnh phúc!

Nói rồi, anh nhanh chóng bước đi thật nhanh.

“Kít...” “Àm...”

Anh có thể ngửi được mùi máu tanh của bản thân mình, bóng dáng cô vẫn thấp thoáng phía xa xa, mắt anh dần dần nhoè lại, mờ nhạt, rồi

một màu đen phủ lấy tất cả, mọi người ùa lại từ phía sau, anh được đưa lên xe cứu thương.

Khi anh tỉnh dậy đã là ba ngày sau, nhìn mẹ ngồi bên cạnh lo lắng cho anh từng li từng tí, anh xót xa.

-Khắc Huy, con đã tỉnh rồi?

-Mẹ, có ai đến thăm con không?

-Có.-Bà Âu nói.-Tuấn Anh, Dương Thắng, Gia Minh, Bảo Anh, Phương Thảo thôi! Tin tức con bị tai nạn được giữ tuyệt mật!

Anh cười khổ, dù tuyệt mật đến mấy cô cũng là người chứng kiến cảnh anh bị tai nạn, cô không đến thăm anh, vậy mà vừa mới trong con mê mang tỉnh dậy, anh đã muốn gặp cô.

-Sức khoẻ con chưa ổn định!-Bà Âu tiếp tục nói.-Con cần qua Mỹ để tiếp tục điều trị!

-Được! Sau khi chữa trị, con sẽ du học ở Mỹ!

Bà Âu gạt đầu hài lòng. Chân của Khắc Huy vẫn chưa thể cử động, nhân cơ hội này, bà Âu muốn Khắc Huy đến Mỹ để rời xa cô gái kia.

Khi lên máy bay tư nhân cùng Tuấn Anh, lòng anh trĩu nặng.

-Anh có nói với ai không?

-Không!-Tuấn Anh trả lời.-Cậu không nhớ sao?

-Biết sao được!-Giọng Khắc Huy trầm hẳn.-Cô ấy từ đầu đến cuối đều không phải là của tôi!

-Diệu Phương không phải người như vậy!-Tuấn Anh nói với giọng chắc chắn.-Tôi tin là như vậy!

-Tôi chỉ tin những gì mình nhìn và nghe thấy!

Khi đến Mỹ, sao khi chữa trị xong, anh làm thủ tục nhập học ở trường Harvard tại Mỹ. Có trời làm chứng, mỗi ngày trôi qua, anh nhớ cô đến mức nào. Anh nhớ đến nỗi chỉ muốn nhanh chóng về Việt Nam gặp cô. Có nhiều lúc anh muốn gọi cho cô. Anh muốn nói là anh nhớ cô rất nhiều. Rất tiếc, anh không còn đủ khả năng để làm việc đó. Anh thực sự mệt mỏi.

***

-Sao anh về sớm vậy?-Tiếng nói trong trẻo quen thuộc của người con gái trong phòng khiến suy nghĩ của anh khựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cafe Cũng Không Quá Đáng...

Chương 45: Cafe cũng không quá đáng...

-Ừ.-Anh trả lời ngắn gọn, nhưng giọng cực kì cứng nhắc.

Anh đặt cô ngồi lên đùi mình, khẽ vuốt tóc cô. Diệu Phương nhìn anh có chút cảnh giác, câu nói của Phúc Thanh hiện lên rõ trong đầu cô. Anh không phải dạng người đơn giản?

-Em và anh yêu nhau lúc đi học sao?

-Sao em biết?

Anh vẫn vuốt tóc cô vẻ thản nhiên nhưng lòng anh thực sự nóng như lửa đốt, tại sao cô lại biết.

-Em nhớ ra được một chút!-Cô gật gù đầu đều đều.

-Một chút?-Anh nhúu mày lại nhìn cô.

-Ơm... chúng ta yêu nhau rồi chia tay vì gia đình! Em chỉ nhớ được như vậy!

Chia tay vì gia đình? Không phải chứ?

-Tại sao chia tay vì gia đình?-Anh nhìn cô, gương mặt rõ sự thắc mắc.

-Anh sao vậy? Anh không biết?

Cô rất muốn hỏi anh lý do tại sao lại quay lại, thế mà anh lại không biết lý do chia tay của hai người.

-Thật ra em mơ thấy ác mộng!-Thấy sự im lặng của anh, cô khẽ thì thào.-Cảnh chúng ta chia tay!

-À...-Anh nhẹ nhõm hẳn.-Chỉ là mơ thôi, đừng tin tưởng vào nó quá!

Cô gật gật đầu.

Trong đầu Khắc Huy lúc này lại là một suy nghĩ khác. Không phải anh không tin vào giấc mơ của cô. Nhưng anh không muốn cô nhớ lại tất cả, nhất là vào lúc này. Nhưng chia tay vì gia đình? Anh thực sự không thể nào hiểu nổi.

***

Tối hôm ấy, nhận được cuộc gọi của Dương Thắng, Diệu Phương lo lắng cực kỳ. Hạ Lâm sau khi rời khỏi căn biệt thự của Khắc Huy thì gần như mất tích. Dương Thắng không thấy Hạ Lâm chỉ trong một ngày mà đã làm ầm lên. Hạ Lâm gần như mất tích trong thế giới của Dương Thắng. Khắc Huy cũng cho người tìm nhưng không có tin tức. Kết luận cuối cùng là Hạ Lâm không hề có mặt ở cái thành phố này. Khi mọi người tụ tập ở biệt thự Khắc Huy để tìm Dương Thắng.

-Câu bình tĩnh lại chút đi!

Gia Minh khẽ thở dài khi thấy Dương Thắng mất bình tĩnh.

-Được rồi! Biết đâu cô ấy về quê thăm gia đình thì sao?-Bảo Anh nói.

-Đúng rồi, tôi sẽ về quê cô ấy xem như thế nào?-Dương Thắng nói.

-Bây giờ đã tám, chín giờ tối rồi để mai hãy đi!-Gia Minh khuyên.

Nhưng câu nói này không hề lọt vào tai của Dương Thắng. Dương Thắng leo lên chiếc xe thể thao bốn bánh lao đi mất.

Giữa đêm khuya, một chiếc xe thể thao bốn bánh lao nhanh trong gió. Người con trai ngồi trong xe lúc này lòng như lửa đốt.

Mười hai giờ khuya, Dương Thắng đến nhà Hạ Lâm ở vùng quê. Một căn nhà khá lớn so với những căn nhà gần đây. Anh gõ cửa.

-Xin lỗi! Là ai đến giờ này vậy?

Là giọng của Hạ Lâm. Giọng nói thanh thoát đã khắc sâu vào tâm trí của Dương Thắng.

-Là anh!-Hai chữ ngắn gọn phát ra từ miệng Dương Thắng đủ để Hạ Lâm hốt hoảng.

Hạ Lâm mở cửa ra.

-Sao anh lại ở đây?

Mặc tất cả, Dương Thắng ôm lấy Hạ Lâm, hôn đôi môi mềm mại ướt át kia. Hạ Lâm cũng không phản kháng.

-Chúng ta ra xe nói chuyện!-Hạ Lâm nói sau khi nụ hôn kia đi qua.-Ba mẹ em ở trong nhà!

Trong xe, trong khi có chút căng thẳng.

-Được rồi, Dương Thắng! Mình chia tay đi!

Người Dương Thắng khựng lại.

-Em nói sao?

-Mình chia tay đi!-Hà Lâm nói.-Ba mẹ em, không chấp nhận anh!

-Chấp nhận?-Dương Thắng nói, giọng có chút khó hiểu.-Đã gặp anh lần nào, tại sao lại nói là không chấp nhận?

-Trên báo chí và ti vi!

Dương Thắng có một vài lần xuất hiện trên báo, tuyệt nhiên không phải là trên bìa báo như Khắc Huy. Những lần Dương Thắng lên báo đều là xuất hiện cùng Khắc Huy và mọi người ở Royal. Chợt nhớ ra... Một tháng trước, có một lần đi cùng khách hàng là phụ nữ, chị ta tận tình uống đến say, gọi về gia đình không được nên Dương Thắng đành đỡ vào một khách sạn kế bên nơi gặp khách hàng. Việc này vô tình bị nhà báo bắt gặp, cho lên trang bìa bài báo với tựa đề “Giám đốc Dương của Royal, Dương Thắng vào khách sạn với người mẫu có tiếng nhất thế giới showbiz hiện nay!”, do bị say rượu nên chị khách hàng này đi không nói, hầu như dựa người vào Dương Thắng tạo ra một tư thế vô cùng tình tứ. Vì việc này Dương Thắng đã giải thích rất nhiều với Hà Lâm mặc dù Hà Lâm không hề hỏi, nhưng Hà Lâm rất buồn, điều này Dương Thắng có thể nhìn thấy. Dần dần cũng qua đi, nhưng thái độ của Hà Lâm vô cùng thay đổi, Hà Lâm lạnh nhạt hơn hẳn...

-Không phải...

-Anh làm gì thì anh tự biết! Dù sao em cũng không có lòng tin ở anh!

Nói rồi Hà Lâm mở cửa bước ra ngoài, một bàn tay ấm áp giữ người con gái lại.

-Sáu năm! Không đủ để em có lòng tin ở anh sao?

-Không! Vì có lẽ em chưa bao giờ hiểu anh nên không có lòng tin ở anh!

Hạ Lâm gần như là hất bàn tay của Dương Thắng ra khỏi tay mình. Hạ Lâm bước thật nhanh vào trong nhà, vào nhà đóng cửa lại, Hạ Lâm dựa vào cửa, ngồi xuống, gương mặt nhếch nhát, nước mắt lại rơi ra trên gương mặt xinh đẹp.

Bên ngoài, Dương Thắng tuyệt vọng dựa vào thành ghế, mắt nhắm lại, trong rất mệt mỏi.

***

Sáng hôm sau, Khắc Huy và Diệu Phương vào phòng làm việc như mọi ngày thì gặp Gia Minh chờ sẵn bên trong. Gia Minh nói rất nhiều về công việc của công ty rồi im lặng, muốn nói gì đó nữa nhưng không dám.

-À, Khắc Huy, Hạ Lâm đã tìm được chưa?

-Hạ Lâm ở quê của mình! Nhưng Dương Thắng cũng không thấy đâu!-Anh nói.

Gia Minh im lặng, căn phòng im lặng.

-Rốt cuộc cậu muốn nói gì?-Nhìn thái độ của Gia Minh, anh thừa sức đoán được có việc.

Gia Minh khẽ liếc cô, anh nhìn thấy thế thì nói.

-Không sao! Cô ấy là người của tôi!

-Không phải không tin, nhưng chuyện này thực sự rất...-Gia Minh nói nhỏ hết sức có thể.-...phức tạp.

-Khắc Huy, em ra ngoài pha café cho hai anh!-Cô rất biết ý tứ của Gia Minh nên lịch sự bước ra ngoài.

Sau khi Diệu Phương ra ngoài, không khí bên trong căn thẳng thấy rõ. Anh không nói gì chỉ đợi Gia Minh lên tiếng.

-Tôi có con!

Khắc Huy gần như trợn mắt nhìn Gia Minh.

-Đùa?

-Không, là thật!

-Không! Tôi biết là thật!-Khắc Huy nói.-Ý tôi là cậu chơi đùa với ai à?

Anh biết rõ Gia Minh từng là playboy.

-Chỉ là qua đường!

-Vậy Lan Nhi đối với cậu như thế nào?

-Đối với Lan Nhi lại khác!-Gia Minh có chút ngập ngừng.

-Cậu chơi bời cũng phải phòng ngừa hậu quả!-Khắc Huy ngán ngẩm lắc đầu.-Cậu tính như thế nào với đứa con của cậu và cả Lan Nhi?

-Tôi sẽ không bỏ Lan Nhi!-Gia Minh nói bằng giọng chắc chắn.-Nhưng đứa con, cô ta không đồng ý phá bỏ! Cô ta bảo muốn tôi lấy cô ta! Nếu là cậu, cậu sẽ làm thế nào?

-Tôi? -Anh hơi nhiu mày.-Tuyệt đối chỉ cười người tôi yêu! Dù có bất cứ lý do gì đi chăng nữa tôi cũng không từ bỏ!

Gia Minh gật gật đầu tán thành.

-Cậu dám làm khổ Lan Nhi, tôi sẽ không tha cho cậu!

-Tất nhiên!

Gia Minh lúc này tuy rối tung nhưng có điều rất chắc chắn rằng dù có thế nào cũng không buông tay Lan Nhi.

-Café của hai người!

Diệu Phương bước vào với hai ly café nóng. Gia Minh cầm lên nhấp nhấp.

-Café em pha ngon thật! Không quá ngọt cũng không quá đắng! Vị ngọt không hề làm mất đi vị đắng vốn có của café!

-Đúng!-Khắc Huy gật đầu.

Diệu Phương cười cười, cô là người pha nên biết rõ hơn ai hết hương vị của cà phê. Cà phê có khi vào lưỡi có vị đắng, nhưng lúc sau lại là vị ngọt. Cà phê cũng không quá đắng! Cũng như cuộc sống này đôi lúc rất hạnh phúc, ngọt ngào, nhưng đôi khi cũng đắng cay, đau khổ.

***

Đêm nay, Phương Thảo không về biệt thự với Bảo Anh mà đi vào bar uống rượu. Nếu như là ngày trước nhất định sẽ kéo Bảo Anh theo, nhưng Bảo Anh hiện tại không thể uống rượu được nên đành đi một mình.

Một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu đen bó sát người thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Một chàng trai bộ dạng khá ăn chơi bước đến.

-Chào người đẹp!

Phương Thảo không nói gì, môi chỉ nhếch lên, lúc này Phương Thảo chưa hề say.

-Anh có thể vinh hạnh ngồi cùng người đẹp không?

-Tự nhiên!

Phương Thảo tẩu rượu rất tốt nên cũng không có gì lo ngại.

-Em đi một mình!

Phương Thảo chỉ gật đầu.

-Thật hay, anh cũng đi một mình! Chúng ta xem như là bạn nhé!

-Bạn?-Phương Thảo hơi nhếch môi.-Tôi không có thói quen xem người chỉ gặp chưa đầy năm phút là bạn!

-Ngôn ngữ có cần phải cay cú thế không hả người đẹp!

Phương Thảo không nói gì, môi chỉ hơi cong lên. Cô từng ở Pháp, từng đi rất nhiều các quán bar, những lời nói trêu hoa ghẹo bướm như thế này nghe quen rồi thấy chán.

-Người đẹp có thể nhảy với anh?

-Được!

Phương Thảo bước ra sàn nhảy. Theo điệu nhạc, như xưa tan đi muộn phiền trong lòng, giá mà Phương Thảo có thể quên đi cái quá khứ kia để mở lòng yêu một người mới. Người con trai nhảy bên cạnh muốn phối hợp nhảy chung nhưng Phương Thảo không muốn vậy. Cùng lắm hai người chỉ ôm nhau nhảy nhưng bị Phương Thảo gạt ra nhảy độc lập ngay sau đó.

Sau khi thấm thoát chút mồ hôi, anh chàng này đưa Phương Thảo một ly rượu.

-Này, uống đi có sức mà nhảy tiếp!

Lúc này, Phương Thảo đang rất có tâm trạng, cũng không hề từ chối. Uống xong ly rượu, một lát sau, một cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến. Phương Thảo không nhìn rõ xung quanh, mọi thứ nhanh chóng nhoè đi. Anh chàng khẽ cong môi lên, bế Phương Thảo về hướng căn phòng VIP trong bar. Anh ta đi mà không hay rằng tất cả hành động của anh ta và Phương Thảo đều thu vào một tầm mắt của một người, ánh mắt người này rất quý dị và đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Quá Trình Và Kết Quả...

Chương 46: Quá trình và kết quả...

Tại một quán bar khác, Gia Minh và Dương Thắng ngồi uống rượu với nhau.

-Khắc Huy không đến?-Dương Thắng hỏi.

-Có người đẹp bên cạnh thì đâu cần mấy người anh em này!-Gia Minh nói như oán trách.

-Xem ra Diệu Phương mắt trí nhớ cũng tốt!-Dương Thắng nói.-Dù sao họ cũng xa nhau năm năm, năm năm đó như thử thách tình cảm của họ!

-Buồn thật! Nhớ lúc trước chúng ta có đến bốn người!-Gia Minh giọng có chút buồn buồn.

-Tuấn Anh đáng chết dám bỏ chúng ta đi sớm như thế!-Dương Thắng gần như là quát lên.

-Thôi bỏ đi!-Gia Minh nói.-Cậu có chuyện gì?

-Hà Lâm muốn chia tay?-Giọng có chút cay cay.

-Lý do?-Gia Minh khẽ nhủ mày.

-Ba mẹ cô ấy không chấp nhận!-Đương Thăng rút một điếu thuốc ra hút một hơi.

Gia Minh cũng hút thuốc. Từ lúc có bạn gái cả hai rất ít khi uống rượu, hút thuốc giải sầu thế này. Lâu rồi không đụng đến có khác. Thuốc lá có chứa một chất gì đó khi hút vào làm ta có cảm giác trút hết muộn phiền.

-Sau hai người không cùng nhau thuyết phục!-Gia Minh nói trong làn khói trắng.

-Cô ấy không có lòng tin ở tôi!

Gia Minh nhìn Dương Thăng bằng ánh mắt khó hiểu. Khoảng thời gian sáu năm tuy không quá dài nhưng cũng không hẳn là ngắn.

-Thôi bỏ đi! Còn cậu thế nào? Trong cậu cũng có tâm sự thế kia?

-Lan Nhi biết chuyện tôi có con bên ngoài!-Gia Minh nhẹ giọng nói.-Cô ấy không chấp nhận và đòi chia tay với tôi!

Gia Minh đã giấu Lan Nhi chuyện này vì tin rằng một mình mình có thể giải quyết ổn thoả. Không ngờ cô gái đang có con với Gia Minh không an phận, đến tận trường học tìm Lan Nhi khiến Lan Nhi thực sự mất mặt trước mọi người, nhưng điều cô gái này quan tâm nhất là: Gia Minh đã phản bội Lan Nhi.

-Cậu có con với cô gái kia khi nào?

-Trước hai tuần kể từ khi tôi chính thức quen Lan Nhi!

-Như thế cũng không được xếp là phản bội nhỉ?-Dương Thắng uống đã kha khá rượu.-Chao ôi, playboy Gia Minh chơi bời không ngừa hậu quả! Cậu bất cẩn thế không biết có bao nhiêu đứa con rơi nhỉ!

-Chỉ là lần đó tôi không cẩn thận! Tôi đã bắt cô ta uống thuốc ngừa nhưng cô ta không uống!-Gia Minh cùng ngà ngà say.

-Vậy là do cô ta gài bẫy cậu!-Dương Thắng hơi nhếch môi.-Cái cô ta muốn là được làm Triệu phu nhân!

-Đời này kiếp này đã định, Triệu phu nhân của Triệu Gia Minh này chỉ có Trương Lan Nhi!

Dương Thắng không nói, chỉ hơi nhếch môi lên.

-Có phải cuộc tình quá suôn sẻ trong quá trình thì kết thúc sẽ rất đau khổ không?-Dương Thắng ngẫm lại bản thân mình mà hỏi.

Có lẽ Dương Thắng và Hạ Lâm đã một quá trình rất hạnh phúc và suôn sẻ hầu như không hiểu lầm, không cãi nhau, rất hợp ý nhau nên kết quả sẽ là đau khổ. Còn Khắc Huy và Diệu Phương, thời gian họ quen nhau chỉ vỏn vẹn có một năm, nhưng năm năm sau gặp lại họ vẫn yêu nhau và hiện tại họ có kết thúc thật hạnh phúc.

-Tôi biết cậu đang nghĩ gì! Khắc Huy và Diệu Phương chưa hẳn đã là kết thúc! Cũng như cậu và Hạ Lâm chỉ đang còn trong quá trình tiến đến kết thúc thôi!-Gia Minh nói.

Dương Thắng nhìn chằm chằm Gia Minh như nhìn một sinh vật lạ vừa xuất hiện trên trái đất.

-Này, nhìn gì vậy? Người khác nhìn vào sẽ nhầm tôi và cậu bị bắt thường về giới tính đấy! Thế thì làm sao tôi lấy vợ sinh con đây!

Dương Thắng bị câu nói của Gia Minh làm cho sặc nước vì cười. Cũng may là Dương Thắng chỉ uống trà chứ nếu mà uống rượu thì bị sặc rượu mất!

-Chỉ là tôi thấy cậu việc trong nhà thì mù tịt còn việc người khác thì rất sáng dạ!-Dương Thắng nói một câu khen không ra khen, phê bình cũng không ra phê bình.-Gia Minh mà cũng có lúc nói những câu như thế!

Dương Thắng khẽ cười. Đúng thật như người ta thường nói: Người ngoài thường sáng suốt hơn người trong cuộc.

-Người ngoài tuy sáng suốt hơn người trong cuộc! Nhưng chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu và cảm nhận được nỗi đau từng trải.-Gia Minh buộc miệng nói.

Lại một lần nữa Dương Thắng dùng ánh mắt sẫm soi sinh vật lạ nhìn Gia Minh. Gia Minh nói cứ như đọc được suy nghĩ của Dương Thắng.

-Này, cậu cứ nhìn thế sau này tôi không lấy được vợ,?sẽ lấp cậu vào chỗ đó đấy!

-Thôi, cho tôi xin!-Dương Thắng cười cười.-Playboy gái theo đến mức xếp hàng như cậu mà cũng có lúc ế vợ thì trái đất này ngừng quay mất!

-Playboy thì đã sao? Tôi cũng chỉ muốn lấy người tôi yêu!-Gia Minh nói một câu chắc chắn.

-Thôi được rồi, hôm nay cứ uống thật say đi!-Dương Thắng nói.-Quản lý là tụi đàn em của chúng ta trong cấp 3, tôi đã bảo nếu tôi với cậu uống say thì đưa chúng ta về!

-Được! Không say không về!-Gia Minh nói rồi uống hết phần còn lại của một chai rượu trước mặt.

Từng chai rượu được bung ra, mãi cho đến khi hai người nằm xuống bàn ngất đi vì quá say. Tầu rượu của bọn họ rất tốt nên mãi gần đến sáng mới ngưng.

***

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng lúc sáng chiếu qua khe cửa làm cho mắt Phương Thảo nhu lại, đầu có chút đau nhói, một cơn đau từ hạ thể truyền đến đại não. Nhìn khung cảnh xung quanh, ý thức được cơ thể không hề vướng vùi đồ đạc, Phương Thảo tỉnh giấc ngay. Nhìn người đàn ông kế bên, Phương Thảo chợt hết hoảng. Người đàn ông mà có thể cả cuộc đời này cũng không thể nào phai mờ trong tâm trí của người con gái này. Gương mặt điển trai có chút lạnh lùng, gương mặt anh tú, mi dày, mắt như khẽ khép hờ lại, sống mũi cao, môi mỏng có chút sắc hồng, mái lệch qua để lộ một vài vết sẹo, cơn đau đầu lúc này dường như hoàn toàn tan biến, trong mắt lúc này chỉ là người đàn ông tuyệt mỹ này.

-Nhìn đủ chưa?

Thật ra Nhật Hào rất khó chịu khi người khác nhìn chăm chăm vào mắt mình nên mới lên tiếng.

-Tại sao? Đêm qua....?

-Tôi nghĩ em không còn ngại thẹn đến nỗi tôi phải giải thích với em!-Nhật Hào nói, giọng lạnh lùng khiến người nghe ớn lạnh đến xương sống.

-Không!-Lòng Phương Thảo co thắt đến mức đau đớn nhưng giọng nói vô cùng mạnh mẽ.-Tại sao anh lại ở đây?

-Tự nhớ lại đi!

Nhật Hào nói rồi đứng dậy bước vào phòng tắm, trên người là một bộ đồ ngủ. Tiếng nước chảy vang lên làm tâm trí Phương Thảo trở về với hiện thực. Đêm qua rõ ràng là đang ngồi uống rượu với người nào đó lạ rồi sau đó, sau đó lên sàn nhảy và sau khi uống một ly rượu thì không biết gì nữa.

Nhật Hào trong đầu lúc này là chuyện ngày hôm qua. Khi thấy một thanh niên bé Phương Thảo lên phòng VIP, Nhật Hào đã có chuyện không hay. Nếu là bình thường thì chắc chắn Nhật Hào sẽ bỏ mặt chẳng thèm nhưng người con gái đã từng nằm vào lòng hắn, hắn không muốn điều

đồ xảy ra với Phương Thảo và người con trai khác. Khi hai người sắp đi vào phòng, Nhật Hào chặn đường và trợn mắt nhìn anh chàng dắt Phương Thảo đến đây. Anh chàng nhận ra Nhật Hào, trùm trong giới xã hội đen liền sợ hãi bỏ lại Phương Thảo cho Nhật Hào rồi bỏ chạy. Khi đưa Phương Thảo vào phòng, Nhật Hào chợt nhận ra là cô gái này bị bỏ thuốc kích thích. Định đỡ cô gái này vào phòng tắm để tỉnh táo lại, nhưng không kịp thì đã bị ai đó xô ngã xuống giường, do không kiểm chế được và cũng không muốn kiểm chế nên chuyện đó đã xảy ra.

Lúc sau, Nhật Hào bước ra.

-Cảm ơn!

-Lát nữa tiếp tân sẽ mang cho em một bộ váy, thay đi!

Nói rồi Nhật Hào bỏ một mạch ra ngoài, không hề quay đầu lại. Phương Thảo lòng đau nhói, tâm như chết lặng.

***

Bốn giờ sáng, Hạ Lâm vẫn đang dưới quê, Khắc Huy tìm đến Hạ Lâm.

-Anh tìm em sao? Thật ngạc nhiên đấy!

-Dương Thắng đêm qua uống say, lại đi đua xe, hiện đang nằm trong bệnh viện!-Anh nói với một giọng cấp bách.-Có thể không qua khỏi, anh mong em lên thành phố gặp cậu ta lần cuối.

-Sao? Dương Thắng nằm viện?-Hạ Lâm lo lắng thấy rõ.

-Cậu ấy buồn chuyện tình cảm nên uống rượu nhiều sau đó đi đua xe và bị tai nạn!

Hạ Lâm kéo tay Khắc Huy vào trong xe rồi nói tiếp. Gương mặt anh vẫn lạnh, thoát lên vẻ chững chạc nên Hạ Lâm tin. Hạ Lâm rất lo lắng cho Dương Thắng. Nếu Dương Thắng xảy ra chuyện gì, nửa đời sau làm sao Hạ Lâm có thể sống tiếp?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Giấy Chứng Nhận...

Chương 47: Giấy chứng nhận...???

Tại bệnh viện Quốc tế, Dương Thắng nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt. Hạ Lâm đi cùng Khắc Huy, khi đến gần phòng Dương Thắng nằm thì gặp được bác sĩ đi từ phòng Dương Thắng ra. Ngồi ở ghế chờ còn có Gia Minh, Bảo Anh. Khắc Huy lên tiếng hỏi:

-Bác sĩ Tiêu, cho tôi hỏi bệnh nhân phòng này thế nào rồi!

Bác sĩ nhìn anh lắc đầu.

-Thời gian của bệnh nhân còn rất ít! Người nhà vào để gặp lần cuối!

Hạ Lâm như nghe xong thì cơ thể bủn rủn không còn suy nghĩ được gì. Trước lúc đến đây Hạ Lâm đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với tình huống xấu nhất nhưng khi đến đây cũng không thể kiềm chế được, nước mắt rơi trên má, Hạ Lâm nhanh chóng chạy vào trong phòng Dương Thắng nằm.

-Dương Thắng, sao anh lại đưa xe chứ! Đã hứa với em là sẽ không bao giờ đưa xe nữa mà!

Hạ Lâm nức nở, lay tay Dương Thắng, gần như đánh vào ngực Dương Thắng. Mặt Dương Thắng khẽ nhăn lại nhưng đôi môi khẽ cong lên, chi tiết này phải nhìn thật kỹ mới thấy được. Hạ Lâm đang lo lắng nên không để ý.

-Hạ Lâm! Cậu ấy nói do em không tin cậu ấy nên cậu ấy mới buồn mà uống rượu rồi đua xe!-Gia Minh đứng bên cạnh nhìn Hạ Lâm có chút xót nhưng nên nói ra sự thật.

-Dương Thắng! Em tin anh mà!-Hạ Lâm gần như gào lên.-Sáu năm tuy không dài nhưng đủ để em tin anh thật mà!

Tiếng khóc của Hạ Lâm vang khắp phòng.

-Tin anh, sao bỏ anh lại một mình?

Tiếng nói phát ra từ miệng Dương Thắng khiến tim Hạ Lâm dường như ngừng đập. Nhìn sắc mặt hồng hào kèm với đôi môi hơi cong lên của Dương Thắng làm Hạ Lâm rất tức giận. Hạ Lâm đấm một phát ngay ngực Dương Thắng rồi định nhanh chóng chạy ra ngoài thì bị khựng bước lại...

-A... đau thật đấy! Em đúng là ác thật mà!

-Chẳng phải đây là màng kịch của anh sao?

Hạ Lâm lấy tay lau nước mắt, giọng nói trở nên mạnh mẽ không còn quy lụy như nãy nữa.

-Hạ Lâm, thật ra cậu ấy bị tai nạn là thật!-Gia Minh nói, giọng nhẹ nhàng.

Hạ Lâm quay lại nhìn Gia Minh với ánh mắt muốn nói lên rằng “Các anh cùng một chuộc với nhau, chỉ biết bênh nhau!”. Gia Minh nhìn bằng ánh mắt muốn phản kháng lại “Là thật mà! Em làm khổ Dương Thắng rồi không muốn nhận sao?”

-Em có thể tới sở cảnh sát để tìm hiểu xem Dương Thắng có thực là bị tai nạn!-Giọng nói điềm tĩnh, chân thật của Khắc Huy vang lên.

Một tiếng động lạ vang lên trong căn phòng. Đó là do Dương Thắng dùng tay xé các băng y tế trên ngực và vai trái xuống, để lộ bờ ngực rấn rấn có nhiều vết thương sâu, bờ vai rộng máu vẫn chưa đông lại, khe chảy xuống vài giọt.

-Anh bị thương thật đấy! Anh cần em chăm sóc cho anh trong khoảng thời gian này!

Nhìn vết thương của Dương Thắng, Hạ Lâm có phần nhói đau nhưng như thế cũng tốt hơn là anh biến mất khỏi thế giới này rất nhiều. Vậy nên Hạ Lâm cũng không cần day dưa với anh thêm nữa.

-Anh tìm người khác chăm sóc! Em phải đi!

Hạ Lâm bước ra khỏi cửa phòng, bước đi không hề quay đầu lại. Dương Thắng nằm trên giường với gương mặt thất vọng đau đớn.

Đêm hôm qua, quản lý bar định đưa Dương Thắng về nhưng Dương Thắng muốn đi một mình, vì thế nên quản lý đành thôi. Trên đường về do quá say nên xảy ra tai nạn. Dương Thắng bị thương nhiều chỗ, nhưng không đến mức mạng. Thế là nhờ Khắc Huy về quê Hạ Lâm nói với cô ấy là Dương Thắng có thể sẽ mất mạng để xem phản ứng của Hạ Lâm. Phản ứng của Hạ Lâm lúc đầu khiến Dương Thắng hài lòng nhưng lúc sau thì khiến anh chàng này đau lòng rất nhiều. Cuối cùng Hạ Lâm vẫn bước đi! Mọi người ra ngoài trả yên lặng do Dương Thắng.

***

Bên ngoài bệnh viện, Khắc Huy đưa cho Gia Minh một vài tấm hình. Trong tấm hình là cảnh nóng của một cặp nam nữ.

-Có phải Lâm Ngọc Thy?-Khắc Huy hỏi.

-Lâm Ngọc Thy?-Gia Minh hơi cau mày với cái tên xa lạ.-Là ai?

-Là người đã bị cậu xem là qua đường nhưng lại có con với cậu?-Đối với Gia Minh, nói chuyện thẳng thắn một chút cũng không sau, Gia Minh vốn là người phóng khoáng mà.-Cả cái tên của người từng chơi bời, cậu cũng không nhớ?

-À... tôi chỉ là học theo cậu thôi!-Gia Minh hơi nhếch môi.

-Lâm Ngọc Thy từng qua lại với tôi để lên chức Thư ký Royal!-Anh cười cười.-Nhưng chán thì bỏ!

-Có khi nào là con của cậu không?-Gia Minh nói đùa chọc anh.

-Thời gian không khớp!-Anh trả lời một cách chắc chắn.

Gia Minh nhìn vào tấm hình. Người phụ nữ chính là Lâm Ngọc Thy, người đã tự nhận rằng đang mang thai con của Gia Minh, bên cạnh là một người đàn ông trong rất lạ.

-Đàn em của tôi điều tra! Cậu nên cẩn thận đi! Điều tra thật kỹ cái thai trong bụng cô ta rồi tính tiếp!-Khắc Huy nói.

-Tôi muốn điều tra người đàn ông này!-Gia Minh đôi môi cong lên, gương mặt đáng sợ.

-Người đàn ông là đại ca của một nhóm xã hội đen nhỏ! Không đáng ngại, muốn trừ khử lúc nào có thể làm ngay!-Giọng nói của Khắc Huy có chút máu tanh.

-Được! Tôi sẽ chuẩn bị!-Gia Minh gật đầu.

***

Chạng vạng, Khắc Huy về nhà. Máy bữa nay khi anh không đi làm thì Diệu Phương cũng chỉ ở nhà. Cô đang ngồi trên ghế sofa thì anh vào, cô nở nụ cười chào anh.

-Em thay đồ đi, đi với anh một chút!

-Đi đâu vậy anh? -Cô nhìn anh ánh mắt có chút háo hức.

-Đi khác biệt! -Anh phung ra ba chữ lạnh lùng nhưng chất giọng ôn nhu của anh làm mất đi sự lạnh lùng của câu nói này.

Cô lên phòng, mặc một chiếc quần jean, áo sơ mi trắng rồi xuống phòng. Anh đang dưới phòng, nhưng trang phục của anh... Lúc này là đồ vest nhưng sao bây giờ anh lại mặc chiếc quần jean và áo sơ mi trắng giống cô vậy?

-Hy vọng lần sau em sẽ mặc váy đen và áo sơ mi trắng!

Anh nhìn cô nói, không phải là cô xấu nhưng anh thích nhìn cô trong bộ váy hơn là quần jean. Mặc áo sơ mi trắng là sở thích của cô, sở thích này hầu như chưa thay đổi. Anh cố tình mặc thế này để giống cô.

-Lần sau em sẽ mặc váy!

Anh cong môi lên cười, hai người ra ngoài, cô ngồi vào chỗ đằng sau của chiếc moto.

-Đi xe moto sẽ dễ ngắm cảnh hơn! -Anh nói rồi thả cho cô cái nón bảo hiểm.

Anh mà cũng đội nón bảo hiểm sao? Không ngờ anh cũng chấp hành luật lệ an toàn giao thông! Cô cười.

Không khí mát mẻ, cảnh quan về đêm sinh động nhiều màu sắc, tiếng ồn ào của thành phố, cảnh vật trở nên lãng mạn. Anh chạy với tốc độ tương đối an toàn, cô ngồi đằng sau anh do chưa quen với xe moto nên ngồi sát vào anh. Anh nắm tay cô đặt vào eo mình, như anh ra lệnh cho cô phải ôm eo anh.

-Tay kia nữa cơ!-Anh nói.

Cô thắc mắc gương mặt lúc này của anh sẽ như thế nào, nhưng rất tiếc cô không nhìn thấy được. Hai tay cô ôm lấy eo rắn chắc của anh, cảm giác ấm áp xen tận đáy lòng.

Đến một bệnh viện lớn khác, anh dừng lại.

-Sao lại đến đây?

-Xin lỗi, đáng lẽ anh phải đưa em đến đây sớm hơn! Ba em bị bệnh nằm ở đây!

Cô cùng anh bước vào trong, căn phòng ông Hạ đang nằm trị bệnh, kế bên là bà Hạ đang nằm gục đầu ngủ. Anh định bước vào thì tay cô kéo anh lại.

-Đấy là ba và mẹ em?

Anh không nói, chỉ gật đầu.

-Minh đứng ở ngoài đi! Vào trong mẹ sẽ thức giấc!-Cô khẽ thì thào.

Có lẽ bà Hạ chăm sóc cho chồng rất mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Cô không muốn vào vì sợ làm mẹ thức giấc

-Được!

-Ba em bệnh tình thế nào?

Nhìn ông Hạ, tuy cô không nhớ ra người đàn ông này nhưng trong thâm tâm loé lên một tin ảm áp. Trong đầu cô lúc này hiện câu nói của ông Hạ trong giấc mơ “Diệu Phương, con gái ngoan của ta! Con đẹp lắm, vì vậy đừng để tuổi xuân lãng phí vì người con trai ấy. Tất cả tình yêu đều có thể từ bỏ, chỉ cần có đủ tuyệt vọng!”

-Ba em bị ung thư tim! Có lẽ ngày mốt sẽ phẫu thuật!

Cô không hỏi nhiều nữa, nhìn chăm chú vào ông Hạ và bà Hạ. Cô muốn vào hỏi thăm họ nhưng lúc này cô không nhớ được gì, vào rồi có lẽ sẽ làm họ đau lòng hơn. Đứng một hồi lâu...

-Chúng ta về! Bữa khác anh sẽ dẫn em đến!

Nhìn cô đứng lâu chắc cũng không thoải mái nên anh thúc cô về. Cô khẽ gật đầu rồi đi theo anh.

-Chi phí phẫu thuật?-Cô buộc miệng hỏi khi ngồi trên chiếc moto của anh.

-Yên tâm! Không để em mình lo lắng đâu! Nhóc à!

Chữ “nhóc” với chất giọng ôn nhu của anh, làm lòng cô ảm áp hẳn. Anh chở cô đến một quán ăn nhỏ. Anh bảo cô vào bàn rồi bước đi lấy đồ ăn, nhìn bóng lưng anh mua đồ ăn, cô cảm thấy hạnh phúc. Khi anh quay về với hai tô cháo lòng và bánh quẩy.

-Trước đây mình cũng từng ăn ở đây sao?

Anh gật đầu. Ngày đó cô rủ anh vào quán này, nhưng người chính là người lấy đồ ăn rồi bung ra là cô, khác với bữa hôm nay.

-Nếu anh muốn kết hôn!-Anh nói.-Em có nguyện ý đăng ký kết hôn với anh không?

-Không!-Cô vừa ăn vừa trả lời.

Câu trả lời của cô khiến anh khựng lại.

-Anh không cầu hôn em!

Anh thực sự bị chọc cười bởi cô gái này.

-Nếu anh cầu hôn em, em sẽ lấy anh?

Cô chỉ cười cười rồi gật đầu.

Thức ăn ở đây thực sự rất ngon, có mùi vị quen quen nhưng cô không thể nào nhớ được. Sau khi ăn xong, anh dẫn cô đến một số nơi trước đây hai người từng đi qua, mỗi giây phút đều động lại hạnh phúc trong lòng cô. Cô không nhớ được lúc trước mình đã yêu anh nhiều như thế nào nhưng cô chắc chắn rằng ngay bây giờ cô rất yêu anh!

Khoảng chín giờ tối, anh dẫn cô đến văn phòng luật sư.

-Sao lại đến đây?-Cô kéo tay anh lại.

Anh chỉ cười, không nói gì rồi đi tiếp.

-Âu tổng, anh đến rất đúng giờ!

Căn phòng bật đèn sáng như ban ngày. Bên trong là một vị luật sư như đang đợi anh.

-Tất cả đã chuẩn bị xong chỉ cần Âu tổng và cô Hạ đây kí tên thủ thực sẽ hoàn!

-Phiền anh rồi, Joey!

Joey là bạn thân của anh cũng là một luật sư nước ngoài có văn phòng thám tử ở Việt Nam. Luật sư anh tin tưởng chỉ có Dương Thắng và Joey, nhưng Dương Thắng hiện tại tình trạng không tốt nên mới gọi Joey về Việt Nam. Joey đưa tờ giấy cho hai người. Nhìn vào tờ giấy gương mặt cô gần như biến sắc. Giấy chứng nhận kết hôn...???

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Only Love...

Chương 48: Only Love...

Giấy chứng nhận kết hôn? Cô nhìn vào thấy có tên cô Hạ Diệu Phương và tên anh Âu Khắc Huy ghi rõ ràng.

-Anh...

-Em nói sẽ đồng ý lấy anh khi anh cầu hôn em!-Khắc Huy nói.

-Nhưng anh đã chưa!-Cô nói, giọng có chút bất mãn.-Và em cũng chưa nhớ lại!

-Hạ Diệu Phương, nhìn anh này!

Bất gặp ánh mắt nghiêm túc của anh, cô bất giác đầu óc trống rỗng. Anh đưa một bàn tay ra như muốn cô nắm lấy tay anh...

-Không có em bên cạnh, có thể vẫn sẽ tiếp tục sống. Nhưng có lẽ cuộc sống đó rất vô vị. Vì vậy, Hạ Diệu Phương em hãy giúp anh làm cho cuộc sống của anh thêm ý nghĩa nhé!-Khắc Huy nói chậm, từ ngữ tràn đầy sự chân thành.-Hoa, nến, rượu vang và cả nhẫn cũng không có! Dù cho buổi cầu hôn có đơn giản... Anh vẫn muốn nói với em: Làm vợ anh nhé!

Một giọt nước mắt từ hốc mắt tràn ra ngoài, nhanh chóng được anh lau đi.

-Mỗi ngày đều nhìn thấy anh. Mỗi ngày chúng ta đều sống hạnh phúc như ngày hôm nay. Từng ngày chúng ta đều nắm chặt tay nhau để bước tiếp. Hạ Diệu Phương, em có đồng ý là Án phu nhân của Án Khắc Huy này.

Đầu óc cô lúc này trống rỗng, tựa như cả thế giới này chỉ có mình anh. Cô gạt đầu, một vài nước mắt lại rơi ra. Dù cho cô chưa nhớ lại, dù cho quá khứ có như thế nào, dù cho có thế nào, cô cũng sẽ không hối hận chỉ cần có anh bên cạnh, chỉ cần anh yêu cô.

-Ngoan nào! Em phải cười!

Anh lau nước mắt cho cô.

-Tôi chưa thấy có ai đến gặp tôi rồi mới cầu hôn như hai vị!-Joey nhìn cảnh này khẽ cười.-Bút đây!

Joey đưa ra cây bút. Khắc Huy không nói, chỉ cười cười. Cô và anh ngồi cạnh nhau, đối diện Joey.

-Luật sư thay thế cho mục sư sao?-Cô cười hạnh phúc.

-Sau này, khi mọi người xung quanh ổn rồi chúng ta sẽ tổ chức đám cưới cùng mọi người!-Giọng anh ôn nhu hơn bao giờ hết.-Được chứ?

-Tất nhiên!

Khắc Huy cầm cây bút lên, đặt ngòi bút vào chữ kí của người chồng, ba chữ Âu Khắc Huy được kí vào. Diệu Phương cũng cầm bút lên, tay cô có hơi run run, anh thấy vậy nên nắm chặt tay trái của cô, cô như có thêm dũng khí, đặt bút xuống kí ba chữ Hạ Diệu Phương. Hai người nắm tay nhau cười một nụ cười hạnh phúc.

-Hoàn thành thủ tục!-Joey cười cười.-Tôi xin được tuyên bố rằng anh Âu Khắc Huy và cô Hạ Diệu Phương chính thức làm vợ chồng hợp pháp!

-Phiền cậu rồi, Joye!-Anh cười.

-Không cần khách sáo thế!-Joey cười thích thú.-Chỉ cần anh giới thiệu cho tôi cô Anna Vesstel, thư ký độc nhất của anh ở Anh cho tôi là được!

Khắc Huy không nói, chỉ im lặng nhìn Joey. Anna hơn Khắc Huy một tuổi, Joey lại kém anh hai tuổi. Vậy tất nhiên Anna sẽ hơn Joey ba tuổi. Joey vốn là gốc Mỹ, Anna gốc ở Anh. Xem ra có nhiều khoảng cách. Tất nhiên khoảng cách này đều có thể vượt qua chỉ cần có tình yêu. Nhưng nhắc đến Anna, anh lại nhớ Tuấn Anh đang được chữa trị bên Mỹ.

-Tôi gặp lại cô ấy ở Mỹ cách đây không lâu!-Joey nói.

Cái khoảng cách về tuổi tác kia, Joey không hề quan tâm đến. Người Mỹ vốn phóng khoáng hơn.

-Được rồi! Chúc cậu may mắn!-Anh nói.-Tôi về!

Anh đưa cô về căn biệt thự. Từ ngày hôm nay cô bắt đầu một thân phận mới, cuộc sống mới là Âu phu nhân của Âu Khắc Huy anh. Dù rất hạnh phúc nhưng cô vẫn muốn nhớ lại quá khứ.

***

Khuya, cô không ngủ được, đang ngồi nghịch chiếc điện thoại.

-Hai giờ sáng rồi! Sao chưa ngủ?-Anh bước vào phòng hỏi.

-Sao anh lại vào đây?-Cô bỏ chiếc điện thoại đang nằm trên tay xuống.

-Đây là phòng của chúng ta!-Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

-Nhưng...

-Từ ngày hôm nay, em là vợ hợp pháp của anh! Hôm nay là đêm động phòng của chúng ta!-Anh nói đều đều, giọng ảm áp hẳn.

Cô im lặng nhìn anh không nói gì. Giấy chứng nhận kết hôn là do cô kí, nói gì được nữa.

-Anh muốn em đấy, nhóc à!!

Anh lấy chiếc điện thoại ra, mở một bài hát. Tiếng nhạc trong căn phòng làm mất đi các âm thanh khác.

Two a.m. and the rain is falling..

(Hai giờ sáng và mưa giăng rả rích)

Here we are at the crossroads once again..

(Ta nơi đây ngay ngã tư con phố)

You're telling me you're so confused..

(Đôi môi em sao vẫn vương ngượng ngùng)

You can't make up your mind..

(Rằng tâm trí mình sao quá vu vơ)

Is this meant to be...

(Cảm giác này liệu có phải...)

You're asking me...

(Em đang trách hỏi lòng tôi...)

But only love can say..

(Chỉ tình yêu sẽ cất nổi thành lời..)

Try again or walk away..

(Gắng lần nữa hay quay bước ra đi..)

But I believe for you and me..

(Anh vẫn hằng tin, về em về an..)

The sun will shine one day..

(Rằng vầng dương sẽ ló dạng ngày nữa..)

So I'll just play my part..

(Và riêng anh sẽ cố mãi vẹn tròn..)

And pray you'll have a change of heart..

(Nguyện cầu trái tim em sẽ đổi thay..)

But I can't make you see it through..

(Nhưng anh chẳng thể cho em hiểu thấu..)

That's something only love can do...

(Đó là điều chỉ tình yêu có thể thực hiện...)

In your arms as the dawn is breaking..

(Vòng tay em, rạng đông chợt vỡ tan..)

Face to face and a thousand miles apart..

(Mặt kề mặt nhưng nghìn trùng xa cách..)

I've tried my best to make you see..

(Anh sẽ gắng khiến em nhận ra..)

There's hope beyond the pain..

(Sau nỗi đau, hi vọng luôn kề bước..)

If we give enough, if we learn to trust...

(Nếu ta trao trọn cho nhau, nếu học cách tin tưởng về nhau...)

But only love can say - Try again or walk away..

(Chỉ tình yêu sẽ cất nổi thành lời - Gắng lần nữa hay quay bước ra đi)

But I believe for you and me..

(Anh vẫn hằng tin, về em về anh..)

The sun will shine one day..

(Rằng vầng dương sẽ ló dạng ngày nữa..)

So I'll just play my part..

(Và riêng anh sẽ cố mãi vẹn tròn..)

And pray you'll have a change of heart..

(Nguyện cầu trái tim em sẽ đổi thay..)

But I can't make you see it through..

(Nhưng anh chẳng thể cho em hiểu thấu..)

That's something only love can do...

(Có những điều chỉ trái tim biết cách...)

I know if I could find the words..

(Anh hiểu rằng nếu tìm được lời nói..)

To touch you deep inside..

(Để chạm đến sâu thẳm tâm hồn em..)

You'd give our dream just one more chance..

(Em sẽ trao trọn giấc mơ đôi ta, một cơ hội..)

Don't let this be our good-bye...

(Đừng để tình ta chỉ lờn biệt ly...)

But only love can say - Try again or walk away..

(Chỉ tình yêu sẽ cất nổi thành lời - Gắng lần nữa hay quay bước ra đi..)

But I believe for you and me..

(Anh vẫn hằng tin, về em về anh..)

The sun will shine one day..

(Rằng vầng dương sẽ ló dạng ngày nữa..)

So I'll just play my part..

(Và riêng anh sẽ cố mãi vẹn tròn..)

And pray you'll have a change of heart..

(Nguyện cầu trái tim em sẽ đổi thay..)

But I can't make you see it through..

(Nhưng anh chẳng thể cho em hiểu thấu..)

That's something only love can do...

(Đó là điều chỉ tình yêu có thể thực hiện...)

That's something only love can do...

.....

Một chút đau đớn của lần đầu, chen lẫn hạnh phúc, hương vị tình yêu càng trở nên ngọt ngào! Cô chỉ là của mình anh, Hạ Diệu Phương chỉ là của một mình Âu Khắc Huy này, mãi mãi chỉ là cô nhóc mà anh muốn bảo vệ, chăm sóc đến hết cuộc đời.

***

Sáng hôm sau, cô vừa mở mắt ra cảm giác người đau nhói. Thật ra, đêm qua, anh cứ nghĩ cô đã xảy ra quan hệ với Bá Thông nên rất mạnh tay và... cuồng nhiệt. Anh đang ngồi trên ghế gần cửa sổ, tay cầm ly rượu nhìn cô, phốc chốc lại nhìn màu đỏ tươi trên ga giường, anh cười hài lòng.

-Khắc Huy, sao anh dậy sớm vậy? -Cô mắt nhắm mắt mở nhìn về phía anh.

Nhìn thấy cô thức dậy, anh đến lại gần cô.

-Không phải rất mệt sao? -Anh nhàu mày lại. -Sao không ngủ tiếp?

-Không có anh, lạnh lắm! -Cô nói ngủ điếu rất nũng nịu.

-Được, anh ngủ với em!

Anh vào trong chăn, ôm lấy cô. Cô như nhận được hơi ấm từ anh, lòng cô ấm áp hẳn.

-Trước khi đi ngủ, em muốn người cuối cùng em nhìn thấy là anh! -Cô nhắm mắt lại nói. -Sau khi ngủ dậy, người đầu tiên em nhìn thấy là anh!

Anh không nói gì, lần tay qua cổ cô, đeo cho cô một sợi dây chuyền, rồi đeo cho cô một chiếc nhẫn anh đã chuẩn bị sẵn. Nhìn sợi dây chuyền có mặt ổ khoá, đem qua cô lại phát hiện anh có đeo một sợi dây chuyền có hình móc khoá, lòng cô vui sướng hẳn, đây là dây chuyền đôi. Khẽ nhìn chiếc nhẫn, đây chắc là nhẫn cưới. Cô thiếp đi trong sự hạnh phúc dâng trào.

Anh không ngủ mà chỉ nằm đó nhìn cô say đắm, phóc chốc không kìm được khẽ vuốt tóc cô nhẹ nhàng.

Hôm nay anh thức dậy là do cuộc gọi của Anna bên Mỹ về. Tuấn Anh đã phẫu thuật xong nhưng chưa tỉnh lại.

***

Hai tháng sau, mọi thứ không có thay đổi nhiều. Cuộc sống vợ chồng của Khắc Huy và Diệu Phương tương đối hạnh phúc, cô vẫn chưa hồi phục trí nhớ hoàn toàn. Dương Thắng không gặp lại Hạ Lâm dù chỉ một lần, chỉ lao đầu vào công việc. Gia Minh vẫn đang trong quá trình bị Lan Nhi tránh mặt, lạnh nhạt. Phương Thảo từ ngày đó thì lặng lẽ đi Pháp, chỉ gọi cho Bảo Anh một cuộc điện thoại để cô bạn an tâm. Trong suy nghĩ của mọi người, Tuấn Anh đã chết, nhưng hiện tại vẫn còn đang hôn mê. Phía Nhật Hào, Phúc Thanh cũng như Tập đoàn King im lặng hẳn.

Khắc Huy đang nhìn vào thiệp cưới trước mặt, mặt có chút khó chịu.

-Khắc Huy, cậu gọi tôi vào?

Dương Thắng vào phòng do anh gọi lên, Dương Thắng thông thả ngồi vào sofa.

-Nhìn đi!

Anh ném cái thiệp lên trên bàn sofa. Nhìn thấy sắc mặt Dương Thắng có chút thay đổi, nhưng giọng vẫn tỏ ra bình thường.

-Đã sao?

Tám thiệp cưới có tên và hình của Hạ Lâm và một người đàn ông khác họ Châu. Thiệp chỉ gửi cho Diệu Phương, Bảo Anh, Phương Thảo, Lan Nhi còn mấy người còn lại không có thiệp. Anh biết cũng là do cô nói.

-Tôi cứ nghĩ cậu thông minh lắm chứ?-Anh nói, giọng có chút mỉa mai.-Cậu không tìm hiểu tại sao cô ấy rời xa cậu?

Dương Thắng hơi khựng lại.

-Cô ấy không liên quan gì đến tôi!-Dương Thắng giọng lạnh lùng hơn bao giờ hết.

-Được! Chuyện hai người tôi không tiện xen vào!-Giọng lạnh đến độ âm.-Làm gì thì làm, đừng để sau này phải hối hận!

“Làm gì thì làm, đừng để sau này hối hận!”, câu nói này do Dương Thắng nói với Khắc Huy cách đây năm năm khi anh và Diệu Phương xảy ra vấn đề. Và bây giờ là anh đang khuyên Dương Thắng với tư cách bạn bè

-Nếu không còn gì để nói nữa, tôi về phòng!

Nói rồi Dương Thắng bỏ đi một mạch không quay lại. Thật ra Dương Thắng cũng muốn biết nhưng chỉ sợ khi biết rồi thì không có đủ can đảm chấp nhận.

***

Chiều đến, Gia Minh đến trước cổng trường đại học Đại học của Lan Nhi đang học. Hầu như ngày nào Gia Minh cũng đến và cũng bị Lan Nhi lãng đi. Hôm nay lại khác, vừa nhìn thấy Lan Nhi định né đi, Gia Minh nhanh chóng bắt lấy tay cô.

-Anh làm gì vậy? Đây là trường học!

Mặc kệ lời của Lan Nhi, Gia Minh kéo cả người Lan Nhi vào người mình như một điểm tựa.

-Anh buông ra cho tôi!

Gia Minh giữ Lan Nhi lại khoá môi cô trước cổng trường Đại học trước hàng nghìn con mắt của các sinh viên khác. Không gian như hoàn toàn ngừng lại, người đàn ông có thân hình cao ráo với gương mặt điển trai đang hôn một cô gái xinh đẹp, đang là trung điểm.

Gia Minh đem hết nhớ nhung và điển loại vào nụ hôn này.

“Chát...”

Đó là âm thanh sau khi Gia Minh buông Lan Nhi ra thì phát lên, kèm thêm một chút đau nhói ở vùng má Gia Minh.

-Tôi đã nói. Đừng làm phiền tôi!

Lan Nhi với gương mặt tức giận nhìn Gia Minh.

-Lan Nhi, cậu đừng tức giận quá!

Anh chàng đi chung với Lan Nhi, bây giờ Gia Minh mới để ý. Anh chàng này cũng thuộc kiểu hotboy.

-Được rồi, Tuấn Khải! Chúng ta đi tiếp, mặc kệ anh ta!

Lan Nhi khoác tay qua tay anh chàng này như thể hiện rằng hai người đang yêu nhau. Gia Minh khá tức giận nhưng lúc này lại không làm gì được. Tuấn Khải? Không lôi cậu ra đánh một trận hả giận thì Gia Minh này không còn mang họ Triệu nữa! Nghĩ là vậy nhưng trước mặt Lan Nhi, Gia Minh không muốn gây thêm chuyện xấu nữa nên đành lên xe vụt đi mất.

Ở cách đó không xa, Lan Nhi bỏ tay ra khỏi bàn tay của Tuấn Khải.

-Cảm ơn cậu đã cho tôi mượn tay!-Lan Nhi hơi cười cười.

-Có gì đâu!-Tuấn Khải nói.-Đó có phải là anh chàng playboy mà cậu phải lòng không?

-Lúc trước là thế!-Lan Nhi có phần hơi buồn.-Bây giờ thì chia tay rồi!

-Câu chia tay với anh ta?-Tuấn Khải gương mặt có chút vui mừng.-Vậy tôi có cơ hội theo đuổi cậu chứ?

-Theo đuổi thì tôi không có quyền cấm cậu!-Lan Nhi giọng nói nghiêm túc.-Nhưng cậu nên bỏ cuộc bởi vì tôi không thích cậu! Cảm ơn cậu vì lúc này, tôi về trước!

Lan Nhi nói rồi đi nhanh lên chiếc taxi gần đó dường như không muốn dlay đưa nhiều với Tuấn Khải. Lan Nhi thấy dạo này ngày nào Gia Minh cũng đến làm phiền cô nên cô mới nhờ Tuấn Khải giúp đỡ như hai người đang yêu. Nhưng hôm nay, hành động của Gia Minh trước cổng trường Đại học làm trái tim Lan Nhi khẽ run lên, nhưng cũng không vì thế mà tha thứ cho Gia Minh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Người Nhà...

Chương 49: Người nhà...

***

Chiều, Khắc Huy dẫn Diệu Phương đến bệnh viện thăm gia đình cô. Ông Hạ đã phẫu thuật xong, phẫu thuật khá thành công, nhưng cũng không thể trở về như ngày tháng trước. Mặc dù không nhớ rõ chuyện quá khứ, nhưng ở bên ông bà Hạ, cô có cảm giác thân thuộc nên rất tự nhiên. Họ cũng không phát hiện ra cô mất trí nhớ. Khắc Huy chỉ nói chuyện với bác sĩ, không vào gặp họ. Vì vậy, ông bà Hạ không biết được chuyện hai người đã kết hôn.

Trời gần tối, Khắc Huy đưa cô về. Anh và cô vào nhà xe thì gặp Chính Phong.

-Chị hai!

Cô nhìn Chính Phong bắt gặp được ánh mắt quen thuộc, nhưng không nhớ được. Nhìn cô, chợt Chính Phong hiểu ra điều gì đó.

-Tôi muốn nói chuyện với anh, Khắc Huy!-Chính Phong quay qua nhìn anh.

-Được!-Anh quay qua cô.-Em vào xe chờ anh!

Cô gật đầu rồi quay qua Chính Phong.

-Có thể cho tôi biết tên?

-Hạ Chính Phong!-Giọng nói chậm rãi từng chữ, lại chứa sự dịu dàng.-Khi khác em sẽ gặp chị sau!

-Chào em!

Cô nói rồi bước vào trong xe. Bên ngoài xe, không khí có phần căng thẳng.

-Khắc Huy, anh hãy chăm sóc tốt cho chị tôi!

Anh khẽ nhủ thầm nhìn Chính Phong. Xem ra Chính Phong không hề đơn giản như chị của cậu ta. Liệu cậu nhóc này đã biết được điều gì?

-Tôi biết anh và chị tôi kết hôn hai tháng trước!-Chính Phong nói.-Chị tôi bị mất trí nhớ nên anh mới thừa cơ hội làm cho chị ấy yêu anh rồi sau đó kết hôn với anh! Dù sao chị tôi cũng đã lấy anh, nếu chị ấy biết được quá khứ anh từng lợi dụng gia đình để cưỡng đoạt chị ấy. Chị ấy sẽ thế nào?

-Tôi biết tự lo liệu!-Tuy hơi ngạc nhiên khi Chính Phong biết được điều này nhưng anh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, bất cần.

-Tôi biết anh yêu chị ấy!-Chính Phong với giọng trầm trầm.-Vì vậy tôi tin anh! Tôi hy vọng chị ấy sẽ hạnh phúc bên anh!

-Được!-Anh hơi nhếch môi.

-Dù sao tôi cũng cảm ơn anh vì chi phí phẫu thuật của ba tôi!-Chính Phong giọng nhẹ lại.

-Đừng khách sáo! Người nhà cả mà!-Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “người nhà”.

-Được rồi! Tôi chỉ muốn nói có vậy thôi!-Chính Phong nói.-Chào anh, tôi phải đi!

Trước khi rời, Chính Phong vẫy tay chào Diệu Phương đang ngồi trong xe.

-Đó là em trai em phải không?-Khi anh vừa mở cửa xe bước vào, cô hỏi ngay.

Anh chỉ gật đầu.

-Có chuyện gì vậy?-Cô hỏi.

-Không! Lần sau chị em em sẽ gặp nhau nhiều hơn! Bây giờ trễ rồi, anh đưa em về nhé!

Cô gật đầu cười. Anh không nhận được, hôn nhẹ lên trán cô, mắt cô rồi hôn lướt qua môi. Rồi anh nhanh chóng buông ra.

-Về nhà, ở đây không tiện chút nào!

Anh nói rồi cười. Cô đỏ mặt lên vì câu nói của anh. Chẳng đáng đáng chút nào!

***

Trước đây, Khắc Huy và Lan Nhi sống ở căn biệt thự họ Âu. Nhưng lúc sau anh dọn đến căn biệt thự của mình ở cùng cô. Lan Nhi cũng không sống ở đó nữa nên căn biệt thự họ Âu bây giờ để trống, nhưng vẫn có người đến dọn thường xuyên. Lan Nhi chuyển đến một căn hộ gần với căn hộ của Tuấn Anh mà Bảo Anh đang sống. Gia Minh thường xuyên đến tìm Lan Nhi nhưng Lan Nhi lại không chịu gặp. Hôm nay, Lan Nhi ghé sang Bảo Anh. Bảo Anh phản bụng nhô lên một chút, đã hơn bốn tháng rồi.

-Chị, bé con ngày càng lớn! Không biết cảm giác làm mẹ như thế nào nhỉ?

-Hạnh phúc!

Đó là hai chữ duy nhất Bảo Anh miêu tả được, nhưng có lẽ sẽ hạnh phúc hơn nếu có Tuấn Anh bên cạnh.

-Thích thì bảo Gia Minh, sinh một đứa!-Bảo Anh đùa.

-Chị này! Lại đùa!-Lan Nhi thoáng cười nhưng nụ cười nhanh chóng tắt.-Em và anh ấy chia tay rồi!

-Sao? Chị cứ tưởng là hai người huề nhau rồi chứ!-Bảo Anh khá ngạc nhiên.

-Huê sao được! Người tình của anh ấy đến tận trường em học nói là em hãy buông tha cho Gia Minh bởi vì cô ta đã mang thai con của anh ta!-Lan Nhi kể.-Anh ta cũng chưa nói với em cách giải quyết của anh ấy! Làm sao em tin tưởng!

-Em cứ tin đi! Playboy mà không giải quyết được vấn đề này thì chắc có lẽ sẽ có con rơi ngoài đường rất nhiều!-Bảo Anh nửa đùa nửa thật.

-Chẳng lẽ anh ấy bắt cô ta bỏ thai! Như thế tàn nhẫn quá!-Lan Nhi hỏi nhăn mặt.

-Vậy nếu không như vậy thì em sẽ tình nguyện nuôi con của chồng và tình nhân sao?-Bảo Anh nghiêm túc nói.-Hay em nhường cả chồng của mình cho cô ta?

-Chồng gì chứ? Dù sao tụi em cũng chưa có gì ràng buộc nhau! Còn cô ta lại có con với anh ta!-Giọng pha lẫn buồn và tức giận.

-Em biết tên?-Bảo Anh hỏi.

-Lâm Ngọc Thy!-Lan Nhi nhớ rõ khi cô ta đến trường gây sự, cô ta nói rất rõ.

-À...-Bảo Anh chợt nhớ ra.-Lâm Ngọc Thy từng làm việc ở Royal, chính chị đã sa thải cô ta! Lịch sử của cô ta rất hoành tráng!

Nhìn Bảo Anh khẽ cười khinh bỉ, Lan Nhi cũng tò mò.

-Cô ta làm ở phòng Marketing, Gia Minh lại là Giám đốc Marketing. Lúc trước cô ta tìm mọi cách leo lên cái chức thư ký Chủ tịch bằng cách quyến rũ Khắc Huy nhưng thất bại. Sau, cô ta lại tìm cách quyến rũ Gia Minh để lên chức Trưởng phòng Marketing nhưng xem ra cũng thất bại.-Bảo Anh cười nửa miệng.

-Vậy mà lại thất bại sao?-Lan Nhi có phần khinh bỉ người phụ nữ này.

-Chỉ sa khái cô ta cách đây cũng hai tháng với lý do là thường xuyên vi phạm điều lệ của Tập đoàn!-Bảo Anh nói.

-Gia Minh không can thiệp sao chị?-Lan Nhi chờ đợi câu trả lời.

-Không! Chính cậu ấy là người bảo chị sa khái cô ta nữa là!-Bảo Anh nói.-Gia Minh không tìm ra được lý do sa khái nên nhờ chị giúp!

Lan Nhi có phần vui, ít ra Gia Minh không bảo vệ cho cô ta.

-Lâm Ngọc Thy không phải chỉ với một hai người đàn ông! Vì vậy cái thai chưa chắc là của Gia Minh!-Bảo Anh không phải bênh Gia Minh, nhưng đó là sự thật.

-Nhưng chính miệng Gia Minh nói là thời gian trùng khớp!-Lan Nhi hơi nhếch môi.-Playboy như anh ta cũng cũng bị gạt được sao?

-Biết đâu được!-Bảo Anh cũng cười.-Lâm Ngọc Thy không phải là người đơn giản! Trùng khi đó Gia Minh cũng chỉ là người đàn ông bình thường!

-Thôi được! Em sẽ tìm anh ấy nói về vấn đề này xem sau!-Suy tư một chút, Lan Nhi trả lời.

Bảo Anh khẽ cười, thế là Gia Minh có cơ hội rồi! Lan Nhi định gọi cho Gia Minh, nhưng vừa nhìn thì thấy có 27 tin nhắn mới. Chợt nhớ ra thời gian này tin nhắn mới từ Gia Minh Lan Nhi không bao giờ động đến. Nhìn nội dung tin nhắn, Lan Nhi khẽ cười.

“Lan Nhi à, từ khi quen em anh thề anh không có qua lại với bất kỳ cô gái nào hết! Cô ta là thời gian trước nữa cơ! Em phải tin anh chứ!”

“Lan Nhi, sao em không trả lời tin nhắn anh vậy! Có biết anh nhớ em lắm không?”

“Sao ở trường lại xem anh như người xa lạ vậy! Có biết tìm anh đâu lắm không?”

.....

Những tin nhắn của Gia Minh chỉ đại loại như vậy nhưng cũng khiến Lan Nhi cười. Cắt điện thoại vào, quyết định sẽ không gọi cho Gia Minh nữa. Ra khỏi nhà Bảo Anh, Lan Nhi nhanh chóng leo lên một chiếc taxi.

***

Gia Minh đang ở ngôi biệt thự nhỏ do chính Gia Minh mua, ngồi dựa vào chiếc ghế sofa. Tay cầm điện thoại...

-“Xem ra cậu cũng có bản lĩnh!”-Là giọng của Khắc Huy trong điện thoại.

-Tất nhiên! Thu xếp ổn thoả chuyện này tôi sẽ giải thích với Lan Nhi một thể!-Gia Minh cười.-À, nhờ cậu tìm hiểu tình nhân của Lâm Ngọc Thy trong bức ảnh!

-“Xong rồi!”-Khắc Huy khẽ cười.

Tiếng chuông cửa vang lên...

-Xem ra đã đến lúc rồi! Chào cậu!-Nói rồi Gia Minh tắt máy.

Bước ra ngoài mở cửa. Là một người phụ nữ với phần bụng nhô lên. Gia Minh khẽ nhếch môi. Ngọc Thy tiến lại mạnh bạo ôm lấy Gia Minh. Gia Minh cũng không đẩy ra. Hai người bước vào trong.

Vừa ngồi vào sofa, Ngọc Thy cố tình mở hai nút đầu tiên của chiếc áo dành cho phụ nữ mang thai, tô son đậm lại. Gia Minh cười khinh bỉ nhưng Ngọc Thy không nhận ra. Ngọc Thy tiến gần Gia Minh, gỡ hai cúc áo của chiếc áo sơ mi, bàn tay cố tình vuốt những sợi tóc nhuộm vàng.

-Anh yêu, con chúng ta ngày càng lớn rồi!

Gia Minh không trả lời, nhìn người phụ nữ ngày lại khế cười khinh bỉ. Gia Minh vòng tay qua cổ Ngọc Thy, thoạt nhìn cứ tưởng như đang vuốt ve nhau...

-Hai người....!!!

Túi xách trên tay rơi xuống đất. Lan Nhi không tin được những gì đang xảy ra trước mắt. Cách đây không đến mười phút, Lan Nhi còn hy vọng hai người sẽ như trước. Nhưng không ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chia Tay...

Chương 50: Chia tay...

Gia Minh nhìn thấy Lan Nhi thì hết hoảng, chưa biết nên làm sao.

-Trương Lan Nhi! Cô muốn đến cướp cha của con tôi sao?

Lan Nhi không nói gì, hiện tại đôi mắt đang tập trung ở Gia Minh, khẽ lắc đầu. Nước mắt rơi xuống má. Gia Minh định bước lại lau nước mắt cho Lan Nhi thì bị Lan Nhi mạnh tay đẩy ra. Gia Minh do không phòng bị nên dễ dàng bị hất ra.

“Bốp...”

Đây là lần thứ hai Lan Nhi xuống tay với người mình yêu như vậy. Gia Minh biết là hiện tại, cô gái này rất thất vọng, nhưng Gia Minh này làm gì cũng có mục đích cả.

-Đúng là hồ ly tinh không biết xấu hổ! Cô đưa vào đầu mà đánh anh ấy!-Ngọc Thy lên tiếng, bàn tay như đang vuốt ve má của Gia Minh.

-Không đến lượt cô lên tiếng!-Gia Minh hất mạnh tay Ngọc Thy ra.

Nước mắt Lan Nhi đã khô, bây giờ gương mặt Lan Nhi đang là nụ cười nửa miệng.

-Đôi cậu nam nữ này, mấy người đừng diễn trò nữa!-Lan Nhi lấy ra trong túi sách một vài món đồ.-Đây là chìa khoá căn biệt thự của anh, tôi trả lại! Đây là nhẫn tỏ tình của anh, tôi cũng trả! Sau này tôi và anh không quen không biết!

Nói rồi Lan Nhi ném chìa khoá và hộp đựng nhẫn vào ngực Gia Minh. Chìa khoá là lúc trước Gia Minh đưa cho Lan Nhi, nhẫn là do Gia Minh tặng khi tỏ tình, mấy tháng giận dỗi, Lan Nhi cất chiếc nhẫn vào trong hộp với hy vọng sẽ đeo nó lại lần nữa. Nhưng rất tiếc... Lan Nhi vội vã chạy ra ngoài.

Cảm thấy vùng ngực đau đớn, Gia Minh định đuổi theo Lan Nhi thì Ngọc Thy nắm tay kéo lại, Gia Minh không hề thương hoa tiếc ngọc mà hất mạnh tay Ngọc Thy ra. Vội vã đuổi theo Lan Nhi.

Được một khoảng, Gia Minh cũng đuổi theo kịp Lan Nhi bắt lấy tay lại. Mưa đổ xuống nhanh chóng... Gia Minh nhìn Lan Nhi bằng ánh mắt mãnh liệt.

-Lan Nhi, anh là thật lòng!

Lan Nhi không trả lời, né tránh cái nhìn đầy mãnh liệt kia, muốn thoát khỏi bàn tay kia nhưng sức lực thì không thể, nước mắt hoà vào nước mưa. Nghe câu nói của Gia Minh, Lan Nhi chợt khinh bỉ người đàn ông trước mặt. Đúng là hai lòng!

Gia Minh ép Lan Nhi vào bức tường có mái hiên gần đó để Lan Nhi không bị ướt. Gia Minh bên ngoài bị mưa tạt vào, cơ thể Gia Minh như che chở cho Lan Nhi. Đôi môi mạnh mẽ chà xát lên môi Lan Nhi. Một cảm giác tê dại xuất hiện ở môi làm cơ thể Lan Nhi trở nên bủn rủn. Lan Nhi không phản kháng được, Gia Minh thừa cơ gập nhẹ môi dưới Lan Nhi, từ từ tiến vào bên trong. Hai hàm trắng Lan Nhi như đã biết trước vội vã phòng ngừa nên Gia Minh không thể xâm nhập vào bên trong trong. Bàn tay Gia Minh không yên phận, di chuyển từ cổ Lan Nhi xuống đến phần vai, phần eo...

-Anh...-Lan Nhi bất giác lên tiếng.

Vừa mở miệng ra, chiếc lưỡi hồng kia đã thừa dịp tiến sâu vào miệng không chút chần chừ lấp đi tiếng nói của Lan Nhi. Lan Nhi với cơ thể bủn rủn do đầu lưỡi bị Gia Minh mạnh bạo khiêu khích không thể chuyển động, người như thể thiếu không khí, tay vòng qua cổ Gia Minh, xem như là một điểm tựa. Gia Minh là chuyên gia trong chuyện này, một cô gái mới đôi mươi làm sao chống đỡ nổi!

Dưới mưa, chàng trai hôn người con gái mãnh liệt như thể tình yêu mãnh liệt của anh ta dành cho cô gái...

***

Sáng, Diệu Phương vẫn dúi đầu trong bờ ngực săn chắc của Khắc Huy. Điện thoại anh reo lên làm cho cô tỉnh giấc ngủ.

-Alo...-Anh lười biếng bắt máy, tay kia vẫn ôm lấy cô.

-“Cậu đã nghe được gì chưa?”-Là giọng của Gia Minh.

-Chưa!-Anh trả lời.-Mà cậu đang ở đâu vậy?

-“Căn hộ của Lan Nhi!”-Gia Minh đắc ý.

-Huê à?-Anh như bình tĩnh dậy.

-“Cũng có thể!”-Gia Minh khẽ cười.-“Cậu giúp tôi nghe ngóng nhé”

-Được!

-“Vậy có gì nói sau nhé!”

Gia Minh nói rồi nhanh chóng tắt máy.

-Sao vậy anh?-Diệu Phương mắt vẫn nhắm hỏi anh.

-Chuyện Gia Minh với Lan Nhi thôi!-Anh nằm xuống ôm cô.-Này, sau này gọi ông xã nhé!

-Được! Ông xã, còn sớm mà, anh đừng dậy sớm vậy chứ?-Cô khẽ nũng nịu anh.

-Ngủ với bà xã, làm sao anh dậy sớm được đây!-Anh cười, kéo cô sát vào lòng mình.

***

Lan Nhi nằm một góc trên giường, chăn trùm kín, quay lưng lại với Gia Minh. Đêm qua, Lan Nhi về căn hộ, Gia Minh cứ đi theo. Đến khi vào căn hộ chừng một tiếng thì vẫn thấy Gia Minh đứng bên ngoài, lúc này lại bị mắc mưa, sợ Gia Minh bị cảm lạnh nên Lan Nhi mở cửa. Sau khi tắm rửa, Gia Minh lại không có đồ mặc. Lan Nhi lấy một bộ đồ võ hồi trước ra, đối với Lan Nhi bộ đồ này rất rộng, nhưng đối với Gia Minh, bộ đồ này dường như rất chật, ôm sát cơ thể Gia Minh làm cơ thể khó chịu. Khuya lại không yên phần mà động chạm đến Lan Nhi. Gia Minh đem lại một cảm giác dễ mê, thoải mái có phần khó chịu, đau đớn khiến Lan Nhi không thể thích nghi cũng chẳng thể phản kháng. Cơ thể như có một luồng điện chạy qua, không thể nào phản kháng. Hôm qua Lan Nhi đã mệt mỏi đến mức ngất đi.

Sáng dậy, nhìn một vết đỏ trên ga giường, Gia Minh có phần ân hận, tuy nhiên cũng có phần hài lòng. Cứ nghĩ Lan Nhi là hoa khôi của trường, lại từng có bạn trai nên đã từng trải. Không ngờ được... Có lẽ phụ nữ Việt và phụ nữ bên Mỹ khác nhau rất nhiều! Nhưng phụ nữ Việt cũng có nhiều loại, chẳng hạn như Ngọc Thy, cô ta làm sao có thể so sánh với Lan Nhi của Gia Minh này! Tuy đã tỉnh lại, nhưng Lan Nhi không nói với Gia Minh câu nào, bỏ chăn ra, đi một mạch vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Thà Lan Nhi cứ mắng Gia Minh này, cứ đánh Gia Minh này, có lẽ sẽ dễ chịu hơn khi cứ im lặng thế này. Lòng Gia Minh chợt trở nên chua xót.

***

Hôm nay, Khắc Huy và Diệu Phương vẫn khoác tay nhau đến Royal như thường lệ. Những ánh mắt xăm xoi đã biến mất. Đến giờ ăn trưa, anh vẫn chăm chú nghe cái gì đó.

-Anh nghe gì mà tập trung thế?

-Có liên quan đến Gia Minh, nghe không?-Anh ôn nhu nhìn cô.

Cô gật đầu rồi đón cái headphone từ anh.

-“Playboy Gia Minh nổi tiếng một thời vậy mà tin em ư?”-Giọng một người đàn ông.

-“Hắn ta cũng là đàn ông, làm sao biết được!”-Giọng người phụ nữ.-“Dù sao cái thai này cũng là của anh, anh đừng bỏ rơi mẹ con em nhé!”

- “Tất nhiên, sau khi lấy được một ít gia tài của nhà họ Triệu đó!”

- “Anh hý sinh mẹ con em để lấy tiền à?”

- “Nào có! Chỉ là một chút bảo đảm sau này!”

Khi nghe đến đây, cô vội tháo headphone, cô nhìn anh như muốn hỏi. Anh giải thích với cô rồi gửi đoạn hội thoại đó qua e-mail của Gia Minh. Nghe xong cô cũng có chút tức giận, cũng là phụ nữ tại sao có người như vậy. Điện thoại anh đổ chuông...

-Alo...

- “Là dì đây!”-Là mẹ của Lan Nhi, dì Trương.- “Khắc Huy, con có biết Lan Nhi đòi về Mỹ không?”

-Lan Nhi đòi về Mỹ à?-Anh hơi bất ngờ, hôm qua nghe Gia Minh nói có thể huề nhau cơ mà.-Con không biết!

- “Nó nói đã đặt vé, còn 20 phút nữa sẽ lên máy bay!”-Giọng dì Trương có chút khẩn cấp.

-Vâng, con cúp máy!

Khắc Huy gọi ngay cho Gia Minh nói. Gia Minh vừa nghe xong vội chạy đến sân bay.

***

Lan Nhi đang chuẩn bị bước vào phòng cách ly, bàn tay run run bấm tin nhắn.

“Gia Minh à, có lẽ chúng ta chưa hiểu nhau! Em tin anh, nhưng em tin những gì mình nhìn thấy! Thời gian sẽ cho chúng ta một đáp án chính xác nhất! Nếu anh yêu em và em vẫn còn yêu anh, chắc chắn chúng ta sẽ quay lại! Em ra đi lúc này để em và anh cùng bình tĩnh và suy nghĩ lại! Đừng tìm em!”

Sau khi bấm “send”, Lan Nhi bước vào phòng cách ly.

Gia Minh chạy đến chỉ nhìn thấy bóng lưng Lan Nhi, Gia Minh định kêu thì điện thoại đang cầm trên tay có tin nhắn từ Lan Nhi. Sau khi đọc tin nhắn, Gia Minh không gọi cô, chỉ đứng lặng đó nhìn bóng lưng của Lan Nhi. Được, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Đến lúc đó, dù cho thế nào Gia Minh này cũng sẽ làm cho Lan Nhi yêu thêm lần nữa. Gia Minh đứng cho đến khi chuyến bay của Lan Nhi thông báo cất cánh rồi chậm rãi bước ra khỏi sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Quá Khứ...

Chương 51: Quá khứ...

Lan Nhi về Mỹ với gia đình, việc học ở Mỹ sẽ tốt hơn ở Việt Nam, Gia Minh không đi tìm Lan Nhi. Gia Minh có gắn một thiết bị nghe lén rất nhỏ vào người của Ngọc Thy nên mới nghe được đoạn đối thoại của cô ta với người tình. Gia Minh đã cho người xử tên đàn ông đó, tuy không chết nhưng cả đời còn lại cũng phải tàn tật. Còn về Ngọc Thy, Gia Minh đưa đoạn ghi âm ra, cô ta tái mét mặt mày. Gia Minh tuy là playboy nhưng rất có máu mặt trong giang hồ, xử lý công việc có phần tàn nhẫn không thua kém Khắc Huy là mấy. Ngọc Thy vội vã nói sẽ bỏ cái thai. Sau khi bỏ cái thai, Ngọc Thy bị bọn đàn em Gia Minh hành hạ, sau đó làm việc ở một club tối tăm. Mọi chuyện giải quyết đã xong, nhưng có còn ý nghĩa gì nữa khi Lan Nhi đã ra đi...

***

Khắc Huy và Diệu Phương đến Royal như thường lệ, tiếp tân nói là có người phụ nữ đứng tuổi tìm gặp hai người. Cô hơi ngạc nhiên nhưng

không hỏi là ai. Khắc Huy chỉ hơi nhếch môi.

-Chào, Âu phu nhân!

Nhìn người phụ nữ đứng tuổi ngồi trên ghế sofa trong phòng Chủ tịch, anh mở miệng chào, cố ý nhấn mạnh ba chữ “Âu phu nhân”, cô bên cạnh cũng chỉ gật đầu xem như lời chào. Bà ta tên Diệp Vân, vợ hợp pháp hiện tại của ba Khắc Huy, Âu Khánh Duy.

-Khắc Huy, con không gọi ta là “mẹ” cũng nên gọi ta một tiếng “đi”!

-Xin Âu phu nhân thứ lỗi! Mẹ tôi chỉ có một! Còn đi là người thân của mẹ tôi!-Giọng như bắt đắc dĩ.-Tôi gọi bà là Âu phu nhân là thích hợp nhất!

-Được! Con gọi thế nào ta không quản vì muốn quản cũng không quản được!-Bà liếc qua Diệu Phương.-Đây là sao đây? Con dâu của ta sao?

-Rất xin lỗi, đây là con dâu của mẹ tôi, không phải con dâu của bà!

Diệu Phương chưa kịp trả lời thì anh đã nói.

-Vậy cũng là con dâu của cha con! Và cha con cũng là chồng của ta!-Trên môi bà ta là nụ cười đắc ý.

-Tôi không có cha!-Giọng trầm tĩnh, lạnh lùng một cách đáng sợ.

-Không có? -Âu phu nhân hơi nhíu mày.-Vậy con tại sao con lại thừa kế toàn bộ sự nghiệp của ông ấy?

-Là sự nghiệp của Trương gia, không phải Âu gia!-Giương mặt anh lãnh đạm.-Tôi kính tởm Âu gia nhà các người!

-Nên nhớ, con cũng mang họ Âu!-Tuy có chút tức giận, nhưng Âu phu nhân nén lại nói tiếp.

-Tôi mang họ Âu, nhưng không phải là người của Âu gia các người!-Anh nói.

-Ta biết! Do di nguyện của mẹ con để lại!-Âu phu nhân giọng có phần đe dọa.-Con nên chuẩn bị! Royal này sẽ trở về với chủ nhân thật sự của nó!

-Chủ nhân thật sự của Royal chắc chắn không phải là con trai bà!-Anh hơi nhếch môi.

-Cái đó còn chưa biết được!-Âu phu nhân nói.-Ta đến để chào hỏi các con, lần sau gặp sẽ khônh bỏ ngỡ!

-Nếu bà đã thăm xong! Tôi sẽ mời người tiễn bà về!-Anh nói như đuổi khéo.

-Không cần! Ta sẽ tự đi!

Sau khi Âu phu nhân rời khỏi, cô có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi anh.

-Quá khứ của anh? Có thể kể em nghe không?

Tuy nhiều thắc mắc nhưng hỏi chỉ được có vậy.

-Thật sự muốn nghe?-Anh hỏi.

Cô chỉ gật gật nhẹ đầu.

***

Năm anh 9 tuổi, gia đình anh rất hạnh phúc. Cha anh là Âu Khánh Duy, mẹ anh là Trương Hạ Lan. Gia đình ba người hạnh phúc. Chợt một ngày, lúc mẹ anh đi công tác ở Mỹ, anh đã tận mắt chứng kiến cha anh dẫn một người phụ nữ khác về vào phòng ba mẹ, do cánh cửa chưa kịp khoá lại nên anh nhìn thấy toàn bộ bên trong và cả những tiếng động kia. Một đứa bé 10 tuổi, chưa trưởng thành nhưng không phải là không biết chuyện gì. Lúc nhỏ được gia đình bao bọc nên anh rất yếu đuối. Vừa nhìn thấy anh biết người phụ nữ đấy. Người phụ nữ này hay nói chuyện với cha và mẹ rất nhiều lần, tên là Diệp Vân. Mẹ còn dặn anh phải gọi người này là “đi Vân”. Anh khụy xuống chẳng biết làm gì khác... Năm 9 tuổi, tận mắt chứng kiến cảnh cha và người tình ân ái trong căn phòng của ba mẹ.

Vào lần sinh nhật thứ 10, chẳng hiểu lí do gì mà anh lại phải về nhà họ ngoại. Họ ngoại chỉ có vài người, cậu mợ Trương và Lan Nhi, lúc đấy Lan Nhi còn rất nhỏ. Như một gia đình, mọi người tổ chức sinh nhật cho anh, chỉ có vắng mặt cha anh.

Sau đó hai ngày, anh vẫn ở nhà ngoại, vừa mới ngủ dậy, anh nghe tiếng mắng nhiếc của cha. Nhìn thấy cha, anh rất muốn ôm lấy, nhưng nhìn ánh mắt của ông ấy, anh như bị khiếp sợ.

-Cô đòi lại gia sản?-Giọng đàn ông lớn tiếng.

-Đấy vốn là của Trương gia chúng tôi! Anh quyết định theo con hồ li tinh đấy thì không có tư cách nhận bất cứ cái gì từ Trương gia!-Tuy giọng nữ nhưng không chút yếu đuối.

-Tôi muốn giành quyền nuôi con!

-Anh không có tư cách! Anh dẫn một người đàn bà khác về nhà! Ngay tại căn phòng trước đây của tôi và anh! Nếu Khắc Huy nhìn thấy, nó sẽ nghĩ sao? Tôi không chấp nhận con trai tôi đi theo người cha như anh!

-Em có cần tuyệt tình thế! Chỉ cần em làm lơ mọi thứ, gia đình ba người chúng ta sẽ vẫn tiếp tục sống bên nhau!

-Làm lơ việc anh có người phụ nữ bên ngoài? Hay việc vào mười bảy năm trước, trước khi cưới tôi, anh đã có đứa con với người phụ nữ đó?

-Có...

Một chút nữa là cái tát đã giáng xuống gương mặt xinh đẹp của Trương Hạ Lan. Âu Khánh Duy nhìn thấy anh, cố kìm nén tức giận, bỏ đi. Năm 10 tuổi, ba đến cãi nhau với mẹ tại nhà bên ngoại, thấy anh thì bỏ đi...

Thời gian sau đó ông ta không đến làm phiền họ. Tuy lúc này anh vẫn còn là đứa trẻ 10 tuổi, nhưng rất hiểu chuyện. Hai mẹ con sống khá ổn định mặc dù không có ông ta.

Anh sống với mẹ đến năm 12 tuổi. Mẹ anh mất do bệnh hiểm nghèo. Lúc biết mình lâm bệnh nặng khó qua, bà nói với anh những lời như hấp hối.

-Mẹ biết, con rất hận ông ấy! Nhưng dù sao con cũng mang dòng máu của ông ấy! Vì vậy, con phải trân trọng chữ Âu trong Âu Khắc Huy!

Có một lần anh nói rằng anh hận chữ Âu trong tên anh. Vì nó là họ của ông ấy. Anh rất muốn theo họ mẹ nhưng mẹ anh không đồng ý. Nghe bà nói vậy, anh gật gật đầu, bàn tay nắm chặt tay mẹ.

-Gia sản của Trương Gia, là 50% cổ phần ở Royal! Hiện tại cha con chỉ còn 5% cổ phần! Số còn lại nằm trong tay cậu Trương, sau khi con đủ 18 tuổi, con sẽ đứng tên theo quyền thừa kế! Con phải cố gắng duy trì Royal lớn mạnh! Đừng để gia sản cuối cùng của Trương gia rơi vào tay họ Âu!

Anh gật đầu, nhìn mẹ. Trương Hạ Lan, bà mới ngày hôm qua còn xinh đẹp, trang nhã, còn có người theo đuổi bà, vậy mà hôm nay xuống sắc quá!

-Còn chú Hạo...-Chú Hạo là người theo đuổi mẹ anh, ông ấy có vẻ đứng tuổi, vợ qua đời sớm, ông ấy rất tốt với mẹ con anh.-...con đừng

nhận bất cứ ân huệ nào của ông ấy! Tuy ông ấy rất tốt! Nếu có thể, con hãy gọi ông ấy một tiếng dương Hạo!

Anh gật đầu. Lúc này anh cũng còn rất nhỏ, bây giờ anh chỉ nghe lời mẹ.

-Con đừng hận cha con!

Năm 13 tuổi, Trương Hạ Lan qua đời. Mẹ, người thân thương yêu của anh không còn trên thế giới này...

Ba anh nhờ luật sư bắt anh về sống với ông. Hiện tại ông đã kết hôn với Diệp Vân và sống cùng một đứa con trai hơn anh 4 tuổi. Diệp Vân trước mặt ba anh thì nhỏ nhẹ thương yêu anh, sau lưng thì đánh đập, chửi mắng, nhưng anh phải công nhận con người ấy rất khi phách. Chỉ được vài tháng, Diệp Vân do chương mắt anh nên bỏ anh ở cô nhi viện.

Vào cô nhi viện vậy mà tốt hơn là sống chung với ông ta. Anh không biết phản ứng của ông ta như thế nào khi anh đột ngột biến mất, nhưng anh nghĩ rằng chỉ cần Diệp Vân bà ta nói vài câu hay khóc lóc xin lỗi nói là do sơ xuất thì chắc ông ta cũng cho qua. Dù sao anh đối với ông ta chắc gì đã quan trọng.

Ở cô nhi viện, do việc học của anh xuất sắc nên được cấp học bổng học ở trường tư. Anh làm quen và kết được với Gia Minh, Dương Thắng do cùng lớp, ngồi cùng nhau và thường xuyên tham gia chung các phong trào. Anh học cách tự lập, tự sống và mỗi ngày mỗi vươn lên. Năm 14 tuổi, anh được học bổng học ở nước Mỹ, Gia Minh cũng tự túc đi cùng. Gặp Tuấn Anh ở Anh với tư cách là đàn anh của anh. Tuấn Anh giúp đỡ anh và Gia Minh rất nhiều. Năm 16 tuổi, ba người là học sinh ưu tú được học bổng du học tại Nhật và gặp Dương Thắng tại đây. Năm 18 tuổi, anh cùng bạn bè trở về Việt Nam. Anh gặp Diệu Phương, yêu nhau. Anh gặp lại ba anh, ông ta muốn anh nhượng lại cổ phần cho con trai ông ta. Anh không đồng ý vì anh không đứng tên số cổ phần đó và theo lời mẹ anh nói. Lúc này anh càng không muốn nhìn thấy ông ta...

***

Cô ngồi trên đùi anh, chăm chú nghe anh nói, mi cô uơu ướu.

-Sao vậy?-Anh đưa tay vuốt mi cô.

-Không ngờ ông xã trải qua những ngày tháng như vậy!-Cô nhìn anh rất chân thành.

-Vậy sao này bà xã đừng bỏ rơi ông xã nhé!-Anh nắm tay cô, khẽ vuốt ve từng ngón.

-Sẽ không!-Cô cười cười nhìn anh.

Anh hơi cong môi lên, môi anh tìm kiếm môi cô. Đôi môi chà xát nhau. Dù lúc nhẹ nhàng hay mạnh mẽ chà xát, cô cũng cảm giác môi mình tê tê, tay chân bủn rủn. Cảm giác này rất quen, như những lúc khác ở nhà, tiếp theo sẽ là... anh ăn cô không thương tiếc! Nhưng ở đây là nơi làm việc. Đầu lưỡi anh tiến sâu vào tìm kiếm lưỡi cô mà hưởng thụ vị ngọt. Bàn tay không yên phận di chuyển khắp cơ thể cô cả những nơi nhạy cảm. Khi môi anh chuyển hướng xuống cổ cô, cô vội đẩy anh ra.

-Đừng đứng chút đi! Đây là nơi làm việc!

-Nhưng anh không muốn! Đã khơi dậy rồi mà không làm thì khó chịu lắm!

-Nhưng đêm nào cũng... Em mệt lắm!

-Yên nào!

Tay anh vẫn duy chuyển đều đặn. Môi đi qua cổ cô để lại một dấu đỏ đậm... Anh đứng dậy bế cô vào nơi nghỉ ngơi của phòng làm việc mà ăn cô cho đến hết...

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lặng Lẽ...

Chương 52: Lặng lẽ...

Chạng vạng, trên chiếc giường trong phòng nghỉ ngơi, anh quàng tay ôm cô, mặt cô vùi vào bờ ngực rắn chắc của anh. Chiếc chăn mỏng che thân hình hoàn mỹ của hai người.

-Sinh cho anh một đứa nhé!

-Tất nhiên!-Cô cười.-Em cũng muốn thế!

-Vậy chúng ta cùng cố nữa nhé!

Bàn tay anh tiếp tục di chuyển...

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, anh khẽ chử thề, định làm lơ nhưng nghe thấy tiếng Bảo Anh, anh đành mặc quần áo vào.

-Một cú ngủ tiếp! Vì đêm nay em sẽ không thể ngủ được đâu!

-Đáng ghét!-Cô khẽ nói đủ để anh nghe thấy.

Trước khi ra ngoài, anh lại nói thế làm lòng cô bất an, cơ thể cô đang đau nhức cũng là do anh.

Nơi nghỉ ngơi của phòng làm việc anh chỉ được che chắn bằng tấm màn. Do Diệu Phương nằm gọn vào trong nên cứ ngỡ Bảo Anh không thấy được.

-Tôi xin nghỉ phép!-Bảo Anh đưa ra một tờ đơn.

-Bao lâu?-Anh nhìn tờ đơn nhíu mày.

-Dài hạn!-Bảo Anh bình thản trả lời.

-Lý do?-Anh hỏi

-Tôi muốn tỉnh dưỡng để sinh con!-Bảo Anh hơi xoa xoa cái bụng đã nhô lên.-Tôi muốn du lịch nước ngoài!

-Cũng tốt!-Anh hơi cười cười.-Cậu cứ đi du lịch tỉnh dưỡng! Chúc Phó tổng luôn chờ cậu quay về!

Bảo Anh hơi cười cười không nói nhiều. Bảo Anh là người tinh tế, nhìn Khắc Huy trên trán lấm tấm mồ hôi, lúc vào lại thấy Diệu Phương đắp chăn trong phòng nghỉ.

-Cậu có tin vui nhớ báo cho tôi nhé!

-Tất nhiên!-Anh hiểu được Bảo Anh nói gì nên cười cười trả lời.

-Hai người cố gắng nhé!-Bảo Anh lại cười.-Tôi không làm phiền!

Anh cười cười nhìn Bảo Anh rời đi. Bước vào với cô, thấy cô đã ngủ, anh khẽ vuốt tóc cô, nhìn gương mặt thiên thần đang say giấc ngủ...

***

Chủ nhật, hôm nay cũng là lễ cưới của Hạ Lâm và người đàn ông họ Châu. Bảo Anh và Lan Nhi đã rời khỏi nên không đến. Chỉ có Khắc Huy đưa Diệu Phương đi về quê của Hạ Lâm dự. Cô cũng không muốn đi vì có cảm giác rằng hôn lễ này không vui vẻ như bên ngoài của nó. Lúc mới tỉnh dậy, cô được biết là Hạ Lâm và Dương Thắng yêu nhau sáu năm.

Thấy Dương Thắng không ra mặt, anh cũng chẳng làm gì được. Khi đến nhà hàng tổ chức đám cưới, Hạ Lâm mặc áo cưới ở cổng, khoác tay với người đàn ông khác, Hạ Lâm chào cô và anh.

-Chúc cậu... hạnh phúc!-Lời chúc của cô có chút ngượng ngạo.

-Anh và Dương Thắng mong rằng lựa chọn của em sẽ mang đến hạnh phúc cho em!-Anh nói.

Lời nói của anh như mũi tên đâm thẳng vào tim Hạ Lâm. Dương Thắng? Có phải anh cố tình nhắc đến?

-Hạ Lâm, anh xem em là em gái! Vì vậy sẽ luôn mong em được hạnh phúc!-Anh chậm rãi.-Còn về phần Dương Thắng, nếu em đã quyết định như thế thì đừng để cái tên đó trong lòng em!

Anh không biết tại sao Dương Thắng im lặng không chút động tĩnh. Dương Thắng thực sự để Hạ Lâm kết hôn với người đàn ông khác sao?

Khi khách đến có vẻ đông đủ, MC mời cô dâu chú rể lên sân. Chú rể là người họ Châu, tên Châu Thành. Người này có vẻ giàu có, đứng tuổi, chừng trên 30 tuổi. Nhìn vào đám cưới là biết là giàu có.

Chẳng lẽ Hạ Lâm lấy người đàn ông này vì ông ta giàu có? Không đúng, Dương Thắng không phải cũng rất giàu sao? Diệu Phương cũng suy nghĩ mãi nhưng không thể nghĩ ra.

Mọi thứ diễn ra rất bình thường. Nhưng đến lúc trao nhẫn...

-Dừng lại...

Tiếng nói từ ngoài sảnh vọng vào...

Là một người đàn ông xa lạ, cùng với năm người đằng sau hắn bước vào, nhìn có vẻ là dân xã hội đen với hình xăm to trên cánh tay phải.

-A...-Nhìn thấy người đàn ông, Châu Thành hơi hốt hoảng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.-Anh Lý, anh đến dự thật vinh hạnh, anh vào chỗ dành cho khách mời!

-Tôi không đến để dự tiệc!-Ông Lý hơi cười cười, nụ cười man rợ.-Mà là đến để đòi nợ!

Mọi người xung quanh hốt hoảng, tiếng bàn tán rì rầm của khách mời làm Châu Thành bối rối.

-Thiếu nợ? Châu Thành, thiếu nợ? Ông thiếu nợ người khác?

Hạ Lâm nắm lấy tay áo Châu Thành giật giật, chiếc nhẫn vì vậy mà rơi ra ngoài. Châu Thành im lặng không nói.

-Này anh Châu, có lẽ tôi đến không được đúng lúc!-Người đàn ông nói với giọng đe dọa.-Anh nhanh chóng trả số nợ này, nếu không đừng trách tôi!

Châu Thành im lặng, khẽ gỡ cánh tay đang bấu chặt vào tay mình của Hạ Lâm.

-Châu Thành! Ông được lắm, xem như không có hôn lễ này!

Nói rồi Hạ Lâm dùng tay gỡ khăn cưới trên đầu rồi chạy thật nhanh vào trong, mẹ Hạ Lâm cố đi nhanh vào bên trong theo cô. Mọi người hụt hẫng bỏ ra về. Châu Thành bị những người đòi nợ đã thương nặng nề.

Anh cũng đưa cô ra khỏi nhà hàng, ngồi vào trong xe của anh.

-Có vẻ không như vẻ bề ngoài, nhỉ?

Anh nhìn cô, cô có vẻ có suy nghĩ như anh.

-Hạ Lâm đối với cuộc hôn nhân này là ép buộc!

Anh đỡ khóc đỡ cười, tưởng rằng cô gái của anh thông minh hơn một chút. Ai ngờ chỉ đoán được có vậy...

-Ừ. Chắc chắn là vậy!

Anh đoán được nguyên do mà Hạ Lâm chia tay Dương Thắng. Nhưng cũng chỉ là suy đoán. Có điều là, anh chắc chắn rằng Dương Thắng cũng có suy đoán như anh...

***

Cách đó không xa, một chỗ khuất nhưng có thể nhìn thấy được rõ trong nhà hàng, nhìn thấy rõ cảnh đám cưới không thành.

Dương Thắng ngồi trong chiếc ghế thao đòi mới, khẽ hút một hơi thuốc. Nhìn người con gái kia mặc áo cưới đứng khoác tay với một người đàn ông khác, cô trời mới biết, Dương Thắng này đau biết nhường nào!

Là Dương Thắng anh đích thân tìm hiểu gia thế của nhà họ Châu kia! Là muốn cho Hạ Lâm một sự đảm bảo! Là do vẫn còn yêu Hạ Lâm rất nhiều!

Dương Thắng được biết gia thế tên họ Châu này nổi tiếng giàu có trong vùng. Nhưng gần đây do ăn chơi xa đọa, nên Châu gia dường như ngày một xuống dốc, được biết có mang nợ lớn không có khả năng chi trả. Điều đầu tiên Dương Thắng nghĩ đến khi hẳn cưới Hạ Lâm chính là lợi dụng Hạ Lâm, bán Hạ Lâm để có thể trả được số nợ. Còn lý do mà Hạ Lâm phải đồng ý lấy hẳn ta, Dương Thắng không truy ra được, nhưng cũng đoán được phần nào, tuy nhiên suy đoán vẫn chỉ là suy đoán! Người lúc này đến là do Dương Thắng dùng tiếng tăm trong giới xã hội đen của mình để người đòi nợ đến sớm, ngay lúc hôn lễ.

Nói thật, nếu như người đòi nợ họ Lý không đến, Dương Thắng cũng sẽ tự mình ra mặc cướp cô dâu. Dương Thắng sẽ không bao giờ để Hạ Lâm phải sống khổ sở trong nửa quãng đời còn lại. Luôn tự hứa với lòng rằng sẽ cố gắng bảo vệ Hạ Lâm, dù chỉ là lặng thầm.

***

Sáng sớm hôm sau, vẫn còn đang ôm cô ngủ, điện thoại anh bỗng reo lên. Anh bắt máy, là Anna.

-“Ấu tổng, có tin tốt! Trần Phó tổng đã tỉnh lại!”

-Tình hình thế nào?-Nghe tin tốt, tâm trạng anh hưng phấn hăng.

-“Bác sĩ nói sức khỏe anh ấy đang tiến triển rất tốt! Có thể sau năm tháng, anh ấy sẽ đi lại bình thường!”

Năm tháng, tức là lúc này Tuấn Anh vẫn phải tiếp tục tập vật lý trị liệu.

-Được, tôi sẽ sắp xếp qua đó!

Anh tắt máy. Anh do dự không biết có nên báo tin tốt này cho Bảo Anh hay không. Chần chừ một chút anh cũng bấm máy gọi... Nhưng nhận được một giọng nói của tổng đài do số điện thoại không liên lạc được.

Chẳng phải Bảo Anh mới nghĩ phép ngày sao? Chẳng lẽ đi du lịch nhanh đến thế?

Anh định nếu gọi được cho Bảo Anh, sẽ cùng Bảo Anh đến Mỹ gặp Tuấn Anh. Lúc đó cho dù Tuấn Anh có muốn che dấu cũng chẳng được.

Nhưng có lẽ ý trời không muốn thế! Anh bỏ điện thoại sang một bên rồi chui vào trong chăn, ôm lấy cô và nằm xuống, tiếp tục suy nghĩ.

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tình Cũ...

Chương 53: Tình cũ...

Khắc Huy rời Việt Nam đến Mỹ. Thoạt đầu, cũng có ý nghĩ sẽ dẫn cô theo nhưng rồi lại thôi. Anh nói với cô là đi công tác.

***

Washington, Hoa Kỳ

Tuấn Anh ngồi trên chiếc xe lăn, sắc mặt có chút hồng hào, người đẩy xe là Anna, đi kế Anna là Khắc Huy.

-Đã phẫu thuật xong rồi! Có muốn báo để Bảo Anh qua với anh không?-Anh khoanh tay trước ngực, vừa đi vừa hỏi.

*-Đừng! Cô ấy mang thai cũng được bốn tháng! Nếu cô ấy biết, cô ấy sẽ qua đây chăm sóc cho tôi!-Chất giọng của Tuấn Anh có chút lạnh
đạm.*

-Muốn thế nào đây?-Anh khuyên.-Có thể ở cùng nhau là hạnh phúc rồi, có cần phải làm khổ nhau thế không?

-Chăm sóc cho người tật quỵền, cậu nghĩ thế nào?-Tuấn Anh giọng buồn.-Sẽ rất vất vả, tôi không muốn Bảo Anh như thế!

-Chỉ chừng vài tháng sau anh sẽ bình thường!-Anna nói thêm vào.-Chỉ cần anh cố gắng!

-Vài tháng sau? Tập vật lý trị liệu phải cần có thời gian dài!-Tuấn Anh thở dài.-Liệu tôi có thể đi lại một cách bình thường?

-Tất nhiên! Đừng quá bi quan!-Anna cười nói.

-Được rồi!-Tuấn Anh nói.-Khi đến lúc, tôi sẽ gọi cho cô ấy!

***

Paris, Pháp

Bảo Anh vừa đến Pháp lập tức tìm gặp Phương Thảo. Phương Thảo sống ở một căn hộ gần trung tâm thành phố, rất dễ tìm thấy.

Vừa bước vào căn phòng, nhìn Phương Thảo đang gục trên chiếc ghế sofa, Bảo Anh hoảng hốt lay Phương Thảo, nhìn thấy trên tay có mấy viên thuốc lại, dưới đất là que thử thai có hai gạch. Bảo Anh hét hoảng vội gọi taxi.

Đến bệnh viện, bác sĩ là Việt kiều, bạn của Bảo Anh lúc cấp 3, Tiêu Vân. Sau khi bước ra từ phòng cấp cứu...

-Anh Tiêu, bạn tôi thế nào?

-Cô ấy bị sốc thuốc ngủ, bây giờ đã ổn! Tình trạng thai nhi cũng đã ổn định!-Tiêu Vân nói.-Cậu đừng để cô ấy bị quan! Cô ấy trước đây từng sảy thai, cơ hội có con sau này rất thấp. Vậy có đứa con này là do may mắn, may mắn có thể sẽ không đến lần nữa!

-Cảm ơn cậu! Tôi có thể vào thăm cô ấy? -Bảo Anh hỏi.

-Được!-Tiêu Vân nói.-Hy vọng có dịp có thể mời cậu đi ăn!

-Tất nhiên!-Bảo Anh cười.

Tiêu Vân có quen biết Bảo Anh năm cấp 3, có thể gọi là bạn. Anh chàng thầm thương Bảo Anh, nhưng khi biết Bảo Anh đã có người yêu thì hụt hẫng, học hết cấp 3 thì đi du học nước ngoài. Khi gặp lại, Tiêu Vân có chút vui mừng. Nhưng là một bác sĩ, Tiêu Vân có thể biết được Bảo Anh đang mang thai, và có lẽ đã kết hôn.

Bảo Anh bước vào phòng cấp cứu. Phương Thảo nằm trên giường bệnh, mặc áo bệnh nhân.

-Cậu điên à? Tại sao lại nghĩ đến cái cách chạy trốn tiêu cực như thế?

-Phải, mình điên lắm!-Phương Thảo giọng mệt mỏi, gần như nói không rơi hơi.-Rất điên, rất ngốc!

-Cậu còn có mọi người!-Bảo Anh không hài lòng thái độ của Phương Thảo.-Đừng quên, sau lần trước cậu sảy thai, để lại một di chứng là cậu

khó có khả năng mang thai. Vậy mà đứa trẻ này cũng đến với cậu, đây có thể gọi là may mắn...

-Cũng vì chủ quan rằng mình sẽ không mang thai được nên mình đã không dùng thuốc ngừa!-Giọng Phương Thảo khàn khàn.-Rất ngốc phải không!

-Lại là Nhật Hào?

Phương Thảo khẽ gật đầu.

-Muốn mình gọi cho anh ta không?-Bảo Anh nhẹ giọng lại.-Dù gì anh ta cũng phải có trách nhiệm với cậu!

-Đừng!-Phương Thảo can ngăn.-Lần trước, sau khi biết mình mang thai! Nhật Hào bảo mình đi phá! Lần này chắc cũng chẳng khác!

-Thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều! Tịnh dưỡng đi!-Bảo Anh nói.-Sẽ không ai biết cậu và mình ở đây!

Phương Thảo mệt mỏi không bàn cãi nhiều, chỉ nằm nhắm mắt. Bảo Anh xót cho cô bạn của mình. Phương Thảo xinh đẹp lại giỏi giang, bao nhiêu người có thể yêu được lại không yêu, chỉ yêu người mà không thể yêu được.

Lúc còn ở Việt Nam, Phương Thảo có gọi một cuộc gọi cho Bảo Anh, tuy chưa nói rõ tình hình nhưng đã khóc rất nhiều. Bảo Anh do cũng muốn nghĩ ngơi nên xin nghỉ phép qua Pháp trấn an Phương Thảo, ai ngờ vừa qua lại xảy ra tình huống như thế.

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Khắc Huy không có ở nhà, anh lại bảo cô không cần đến Royal khi không có anh. Cô vừa định ra ngoài thì có người đến tìm. Do ban ngày ở biệt thự này có hai người giúp việc và hai vệ sĩ thân tín của anh nên cô cũng mở cửa cho người này. Người này tự xưng là La Bá Thông, là bạn cũ của cô.

Cô rất lịch sự, mời anh ta vào phòng khách nói chuyện.

-Diệu Phương, nghe nói em đã kết hôn!

Cô gật đầu. Cô không muốn tiết lộ cho người khác biết rằng mình bị mất trí nhớ. Vì cô chưa chắc chắn rằng người đối diện mình là người xấu hay người tốt!

-Xem ra em cũng rất hạnh phúc!

-Cảm ơn!-Cô chỉ cười cười.

-Hai người mới ngày nào...-Bá Thông úp mở.-Vậy mà bây giờ đã hạnh phúc!

Ý của Bá Thông là mới ngày nào còn xa nhau, như người lạ, nhưng cô lại hiểu theo nghĩa khác, cô nghĩ rằng Bá Thông quen biết anh và cô từ khi hai người mới quen nhau. Cô cười cười không nói.

-Sao em có vẻ xa lạ, lạnh nhạt với anh vậy?-Bá Thông nhàu mày không hài lòng.

-Không! Dù sao em cũng đã có gia đình, nên giữ khoảng cách với người...-Cô nói.-...đàn ông khác.

Cô định nói là với người lạ, nhưng như thế thì tàn nhẫn quá!

-Cũng phải!-Bá Thông cười khỏ.

Yêu cô sáu năm, chờ cô sáu năm, rốt cuộc thì cô cũng theo người khác lập gia đình. Bá Thông cười nhạo chính bản thân mình. Vậy mà khi nghe tin người ta lập gia đình, Bá Thông còn tìm đến tận nhà vì muốn biết người đó sống có hạnh phúc không! Có lẽ nên bỏ cuộc!

-Em hạnh phúc bên cạnh anh ta chứ?-Đây là câu hỏi duy nhất cho mục đích Bá Thông muốn đến đây.

-Rất hạnh phúc!-Nụ cười của cô rất ấm áp, rất hạnh phúc.-Khắc Huy, anh ấy rất tốt với em!

-Vậy là được rồi!-Bá Thông nở nụ cười mãn nguyện.

Cô tuy không hiểu lời nói cuối là ý gì nhưng cũng im lặng.

-Có lẽ lúc trước chúng ta cũng rất thân!-Sau một hồi im lặng, cô buộc miệng nói.

-Tất nhiên! Em còn làm ở Phú Nhuận, công ty anh nữa mà!-Bá Thông không để ý nét mặt của cô nên cứ nói.-Có lúc làm Khắc Huy hiềm lắm, có lẽ hai người đã biết sự thật!

-Hiểu làm?-Cô ngơ ngác.

-Ừ thì...

-Cô chủ... có người đến đây, tự xưng là Cao Ngọc Yến!

Lời nói của Bá Thông bị cắt đứt bởi một người giúp việc.

-Cho cô ấy vào!

Cô còn nhớ rất rõ, đây là người nói với cô rằng cô ta là người yêu của anh, còn cô chỉ là người tình. Bây giờ rõ rồi, cô là vợ anh, cô ta bất quá chỉ là người tình cũ của anh.

Ngọc Yến bước vào, vẫn xinh đẹp lộng lẫy như trước...

-Chào cô Jenny Yến!-Cô chào hỏi, đây là phép lịch sự tối thiểu.

-Chào cô, Diệu Phương...-Giọng Ngọc Yến có chút mỉa mai.-À không, phải gọi là Âu phu nhân hay Chủ tịch phu nhân nhỉ?

-Nếu được cô có thể gọi tôi là chị Âu!

Là cô cố ý dùng chữ Âu trong họ của anh.

-Cũng được!-Ngọc Yến cười rồi quay qua nhìn Bá Thông.-Chào anh, La giám đốc, anh đến thăm tình cũ à?

Ngọc Yến trước đây làm việc cho Phú Nhuận tất nhiên quen biết với Bá Thông. Chính Phú Nhuận đào tạo Ngọc Yến trở nên nổi tiếng.

-Cô ăn nói dần hoàng lại một chút!-Bá Thông nhìn Ngọc Yến như lời cảnh cáo.

-Chị Âu, chị cũng thật, lợi dụng lúc chồng đi vắng dẫn tình cũ về nhà!-Ngọc Yến bỏ mặc lời nói của Bá Thông, quay sang cô.-Người xưa có câu: Tình cũ không rủ cũng đến!

Nghe đến câu này, Bá Thông cười khổ. Tình cũ không rủ cũng đến? Câu này hợp với cô và Khắc Huy hơn nhiều. Hai người bọn họ yêu nhau năm năm trước, đến năm năm sau gặp lại vẫn yêu nhau và quyết định đi đến hôn nhân.

-Tình bạn cũ. Có gì phải ái ngại!-Cô trả lời một cách thản nhiên.

-Ồ, chỉ có chị Âu mới xem là bạn cũ!-Ngọc Yến hơi nhếch môi.-Còn lòng dạ người khác thế nào e rằng chị chưa biết được! Biết đâu người ta đến đây để tìm cách chia cách tình cảm của vợ chồng hai người!

Chữ “chị Âu” phát ra từ miệng Ngọc Yến nặng nề vô cùng. Diệu Phương chỉ hơi lườm.

-Cô nên suy nghĩ thật kĩ trước khi nói!-Bá Thông khá tức giận nhưng tuyệt đối kiềm chế.

-Tôi chỉ nói những gì tôi nghĩ!-Ngọc Yến nói.-Chẳng là người nghe có tội giết mình!

Thật ra, lúc trước có thời gian Bá Thông cũng để mắt đến Ngọc Yến do vẻ ngoài bốc lửa. Nhưng dần dần tiếp xúc lại thấy con người này không đơn giản. Về ngoài không thu hút Bá Thông như con người thật bên trong.

-Được rồi!-Cô can ngăn.-Cả hai người đều là khách của tôi, mong hai người tôn trọng nhau!

Bá Thông và Ngọc Yến im lặng.

-Cô Jenny, chẳng hay cô đến đây để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Quá Khứ Tươi Đẹp...

Chương 54: Quá khứ tươi đẹp...

-À, tôi có chuyện riêng muốn nói với chị!-Ngọc Yến vừa nói vừa khẽ liếc qua Bá Thông.

-Thôi được rồi!-Cô hiểu ý Ngọc Yến, quay qua Bá Thông.-Được rồi, Bá Thông! Hẹn dịp khác chúng ta sẽ nói chuyện với nhau!

-Được, anh về!

Bá Thông cười với cô, không thèm nhìn Ngọc Yến một cái rồi ra về.

Chỉ còn lại cô và Ngọc Yến.

-Chị Áu!-Ngọc Yến lên tiếng trước.-Theo như tôi được biết, chị bị mất trí nhớ!

Cô nhìn Ngọc Yến, cô ta muốn gì?

-Chị không thắc thòì gian trước hai người thế nào sao?

Sao lại không? Cô rất tò mò, và cũng đã hỏi anh, anh nói là rất hạnh phúc. Cảm giác của cô khi bên cạnh anh rất ấm áp.

-Không ngờ cô Jenny lại quan tâm đến chuyện vợ chồng người khác như vậy!-Cô vờ nở nụ cười như cảm ơn.

-Theo tôi được biết, trước lúc trước khi chị bị mất trí nhớ, Khắc Huy đã dùng tiền để bức ép chị bên cạnh anh ấy!-Ngọc Yến cười đắc ý.

Cô đáp lại bằng cười nụ cười tươi. Gì chứ? Lần đầu của cô là vào đêm mà hai người đăng kí kết hôn, làm sao có chuyện trước đây cô từng bị cưỡng bức!

-Cảm ơn cô đã quan tâm! Tuy nhiên, dù sao tôi cũng là vợ hợp pháp của anh ấy!-Cô cười cười.-Chuyện này không quan trọng!

-Nếu cô không quan tâm đến chuyện đó, vậy gia đình chị thì sao?-Ngọc Yến nhếch môi.

Cô nhìn Ngọc Yến, lại muốn gì nữa đây? Tình nhân gặp vợ hợp pháp có cần phải tỏ thái độ thế không? Cô không quan tâm trước đây anh quan hệ với các cô gái như thế nào! Hiện tại cô chỉ cần biết anh không trăng hoa, không hề có gái bên ngoài.

-Xí nghiệp nhỏ bé của gia đình chị, gần đây mới được phục hồi, trước đó bị thất bại đến nỗi cha chị có thể vào tù!-Ngọc Yến nói.-Chuyện này tôi được biết là do Khắc Huy gây nên! Còn nữa cha chị bị nằm viện cũng là do quá sức khi sự nghiệp cả đời bị sụp đổ! Tất cả là do Khắc Huy làm!

Cô im lặng. Cô không tin, anh chẳng phải rất tốt với gia đình cô sao?

-Và vụ tai nạn khiến cô bị mất trí nhớ!-Ngọc Yến đắc ý khi cô không trả lời được.-Như tôi được biết, Khắc Huy muốn cô mất trí nhớ, để quên đi anh ta trong quá khứ, để có thể chiếm đoạt chị dễ dàng hơn!

Không vẫn chưa rõ lí do mình bị mất trí nhớ. Cô hoang mang, lời nói của tình nhân cũ của chồng, liệu có đáng tin cậy không?

-Tất nhiên, tôi không có bằng chứng cho tất cả những chuyện này!-Ngọc Yến nói.-Nhưng đây là những thông tin rất đáng giá với chị! Phải không?

Cô gần như muốn ngã xuống ghế, nhưng cuối cùng cô đã bình tĩnh kết luận rằng: Người tình cũ của chồng không đáng tin.

-Còn một chuyện nữa, tôi muốn nói với chị!-Ngọc Yến cười.-Tôi đang mang thai, đã được ba tháng, con của Khắc Huy! Chị nên lựa đường rút lui! Dù sao anh ấy cũng sẽ không bỏ đứa con này! Con tôi cần có cha!

Nghe đến đây cô ngồi phịch xuống sofa. Anh có con với tình nhân bên ngoài? Cô có thể nhào đến Ngọc Yến đánh ghen ngay bây giờ! Nhưng cô đã không...

-Tôi đến chỉ để nói vậy! Chỉ là muốn tốt cho chị!-Ngọc Yến sải bước ra cửa.-Tôi phải về!

Ngọc Yến bước ra đến cửa...

-Sao cô biết những chuyện về quá khứ của tôi?-Diệu Phương lấy lại bình tĩnh hỏi.

-Đây là nguồn thông tin mật của tôi!-Ngọc Yến nhếch môi.-Chắc chắn là sự thật!

Ngọc Yến bước đi, cô cũng không hỏi gì thêm, chỉ ngồi lên ghế sofa thẩn thờ.

Chuyện này làm cô bỏ ý định đi ra ngoài. Tối đến, nằm trên chiếc giường còn đậm mùi hương của anh, gương mặt cô lạnh tanh. Anh đã từng qua lại với nhiều cô gái! Cô biết điều này chứ, nhưng cô không muốn quan tâm, quan tâm nhiều chỉ thêm buồn bực vô cớ. Cô suy nghĩ cũng có thể anh giống như Gia Minh, bị gài bẫy. Cô nghĩ rất nhiều rồi từng lúc thiếp đi...

***

Washington, Hoa Kỳ

Đã chín giờ tối, vì bị chênh lệch múi giờ nên anh vẫn chưa ngủ được. Tuấn Anh đã được đón về căn biệt thự của anh ở Mỹ. Anh đang trong phòng của Tuấn Anh.

Tuấn Anh đang cầm chiếc ipas trên tay, bàn tay run run. Anh nhìn được màn hình chiếc máy là một bức ảnh.

Bức ảnh là một chàng trai và một cô gái đang ngồi ăn cùng một chàng trai. Là Bảo Anh và một người con trai khác.

-Anh ghen à?-Anh khẽ lườm Tuấn Anh.

-Cậu nghĩ tôi còn tư cách để ghen sao?-Tuấn Anh cười khỏ.-Người này là Tiêu Vân, học chung với tôi và cô ấy hồi cấp ba! Tiêu Vân yêu thầm Bảo Anh, nhưng khi biết Bảo Anh đã có người yêu thì lặng lẽ chút cô ấy hạnh phúc!

Tuấn Anh vẫn còn nhớ rõ Tiêu Vân trước khi đi du học đã nói rằng nhất định Tuấn Anh anh phải làm cho Bảo Anh hạnh phúc. Vậy mà giờ thì sao? Tuấn Anh không có khả năng mang lại hạnh phúc cho Bảo Anh vậy còn làm người con gái này chịu nhiều đau khổ!

-Anh cho người theo dõi cô ấy à?-Anh nhìn bức ảnh, gương mặt chăm chú nhìn Tiêu Vân.

-Không. Đàn em của tôi ở Pháp, không hay tin tôi đã chết nên gửi email đến!-Tuấn Anh cười nói.-Tiêu Vân là người đàn ông thành đạt, có thể mang lại hạnh phúc cho Bảo Anh!

-Tuấn Anh, Bảo Anh đang mang con của anh đấy!-Anh nhìn Tuấn Anh không hài lòng.-Anh nghĩ cô ấy có thể kết hôn với ai trong khi đang mang thai giọt máu của anh! Hay là anh là kẻ vô trách nhiệm, không muốn chịu trách nhiệm với Bảo Anh!

Hai từ “giọt máu” từ miệng anh khiến Tuấn Anh sững sờ. Có lẽ bây giờ giọt máu ấy đã có chút hình thù. Tuấn Anh muốn tận mắt nhìn thấy nó, muốn tận tai nghe nhịp tim của nó!

Đàn ông có thể vô trách nhiệm với bất kỳ người con gái nào, chỉ riêng đối với người con gái mà họ yêu thật lòng thì nhất định không.

-Tiêu Vân gì đó có tốt như thế nào thì Bảo Anh cũng không thể yêu anh ta!-Anh nói.-Vì giọt máu Bảo Anh đang mang là của anh!

Anh biết hai từ “giọt máu” có tác dụng đối với Tuấn Anh nên cố tình nhắc lại. Tuấn Anh trầm ngâm không nói.

-Được rồi, thời gian còn dài!-Anh khẽ thở dài.-Cứ từ từ, anh và cô ấy sẽ hạnh phúc thôi!

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Nhật Hào ngồi trong quán bar, bên cạnh là ba mỹ nữ, ăn mặc hở hang. Nhìn bọn họ, đáy mắt Nhật Hào có phần kinh bỉ nhưng không tỏ thái độ gì, chỉ lặng lẽ uống rượu. Quan sát xung quanh, Nhật Hào như đang tìm một người. Người đó là ai? Cả Nhật Hào cũng không biết. Chỉ biết là đôi mắt đang rất muốn nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Nhưng tiếc rằng chẳng tìm được...

Nhật Hào dựa người vào chiếc ghế, bảo tất cả mọi người đi chỗ khác, để lại không khí yên bình cho hắn.

Sáu năm trước

-Mẹ, thứ con muốn không phải là cái gia sản vốn không phải là của chúng ta!

Vừa về nước sau chuyến du học, nghe mẹ nói về đề tài hắc kỳ ghét, Nhật Hào nói lớn tiếng với người phụ nữ trung niên, câu nói vừa này thực sự làm bà tức giận. Và bà ta là Diệp Vân, từng là người tình của Âu Khánh Duy, bây giờ là vợ hợp pháp của ông ta.

-Cái tài sản mà ông ta có chỉ là 5% cổ phần Royal!-Bà hơi nhăn mặt.-Thật ra người sở hữu Royal là Trương gia! Vì vậy để đảm bảo cuộc sống, chúng ta cần có nó!

-Không phải của mình thì cuối cùng vẫn không phải là của mình!-Nhật Hào nói.-Hà có gì phải tranh giành như thế! Con có thể nuôi mẹ quãng đời còn lại!

-Nuôi à?-Bà ta trừng mắt.-Con có thể? Nên nhớ hiện tại con đang có chỉ là hai bàn tay trắng.

-Nhưng Khắc Huy, nó là một đứa trẻ đáng thương mẹ ạ!-Giọng hắn có chút cay cay.-Và con sống trên sự đau khổ của người khác!

Ấu Khánh Duy thương nhắc cho hắn biết về người con tên Ấu Khắc Huy của ông. Kỳ thực hắn cảm thấy so với đứa trẻ này có lẽ hắn may mắn hơn.

-Con thương hại nó?-Diệp Vân lớn tiếng.-Con nên nhớ, quãng thời gian nó sống hạnh phúc bên gia đình con phải làm việc không ngừng ở đầu đường xó chợ, bị người ta chửi mắng là con hoang, bị người lớn hơn đáng đập! Đi học thì bữa học bữa nghỉ, còn bị bạn bè cô lập, bị chế ngạo khi không có tiền đóng học phí.

Quả thực tuổi thơ của Nhật Hào rất bất hạnh. Lúc mới sinh Nhật Hào, Diệp Vân dường như không có tiền, bà phải để Nhật Hào ở viện mồ côi. Diệp Vân tiếp tục công việc ở quán bar.

Ba năm sau thì quay lại đón, thế nhưng cuộc sống của bà cũng chẳng khá hơn. Bà rất yêu thương đứa con này, dù nó chỉ là bất đắc dĩ mới ra đời nên vẫn cho nó đi học. Có lúc bà bị bệnh, nằm liệt giường cả tuần lễ, nhà lại hết tiền, hết gạo, Nhật Hào phải bỏ học đi làm bốc vác, rửa chén, làm cây cảnh trong các biệt thự, giao hàng,... khi đó hắn chỉ mới 13 tuổi. Đến khi Diệp Vân khỏi bệnh, Nhật Hào nói bà nghỉ công việc, hắn sẽ nuôi bà. Nhưng Diệp Vân cũng không nỡ nhìn thấy đứa con trai mình cực khổ nên vẫn tiếp tục đi làm. Và ngày ấy bà tình cờ gặp lại ba của Nhật Hào, bám riết lấy ông ấy chỉ với mong muốn con trai mình cực khổ.

-Mẹ sai rồi! Quá khứ của con...-Nhật Hào chậm rãi nói.-...rất đẹp!

Diệp Vân trừng mắt nhìn con trai mình. Đúng là bà không thể hiểu nổi đứa con của mình.

Phải, trong mắt hắn, quá khứ của hắn rất tươi đẹp, vì... có sự xuất hiện của thiên thần bé nhỏ đáng yêu như cô ấy. Đến tận bây giờ hắn không nhớ bất cứ thứ gì về người ấy ngoại trừ cái tên “Nguyễn Phương Thảo”.

Nhật Hào đã làm vườn cho một nhà giàu có. Chủ nhân căn nhà là một người phụ nữ, và bà ta có một đứa con gái. Hắn thường xuyên nhìn thấy bóng hình nhỏ nhắn ấy thường xuyên đi xung quanh khắp nhà. Dần dần hắn kết thân với bé gái ấy, dù nhỏ hơn hắn tận 4 tuổi. Hai năm sau, hắn rời khỏi Việt Nam không kịp nói lời chia tay...

Năm 16 tuổi nhận lại cha là Âu Khánh Duy, hắn hờn dỗi vì ông đã bỏ mẹ con hắn, nhưng dần dần dưới sự chăm sóc của ông, hắn dần yêu quý ông. Và cũng năm đó, Nhật Hào bắt ngờ phải đi nước ngoài học.

Năm 22 tuổi, hắn trở về nước. Nghề mà Nhật Hào thích rất đam mê làm họa sĩ, nhưng mẹ hắn ép hắn học kinh doanh. Về Việt Nam, hắn cùng một số người bạn mở văn phòng kinh doanh. Ý tưởng kinh doanh của hắn rất hay nên được các nhà đầu tư góp vốn rất nhiều. Năm đó, một ngôi trường cấp ba nào đó mời Nhật Hào về trường để giúp học sinh hướng nghiệp vào trường đại học. Hắn nhận lời.

Đến trường, gặp học trưởng hội học sinh tên Âu Khắc Huy, hắn đoán được có lẽ đây là em cùng cha khác mẹ với hắn, hắn im lặng vì không muốn chuyện này đổ bể. Do có ngoại hình điển trai mà nữ sinh trong trường rất ưu ái hắn. Có lần hắn gặp người con gái trong quá khứ, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng, không dám chạy đến. Rồi do học sinh trong trường bàn tán, Nhật Hào biết được rằng, Phương Thảo, người con gái trong quá khứ của hắn là bạn gái của Khắc Huy, em trai cùng cha khác mẹ của hắn. Cái buổi mà Nhật Hào hướng nghiệp cho lớp 12 chuyên, hắn đã gặp cô ấy, nhưng đồng thời cũng nhìn rõ hơn người em trai. Ngày hôm đó, vất vả lắm, hắn mới tập trung được nói vào hướng nghiệp. Nhưng có lẽ cô ấy không nhận ra...

Hiện thực

Nhật Hào cười nhạo bản thân mình. Từ một học sinh, sinh viên ưu tú, từ một người trẻ kinh doanh thành đạt, vậy mà bây giờ lại trở thành đại ca xã hội đen, xử sự tàn nhẫn, xem mạng người như cỏ rác. Có lần, hắn đem một cô gái ở quán bar vào khách sạn, sáng hôm sau thì vào bệnh viện. Cô gái bị Nhật Hào hành hạ dữ dội đến nỗi sống không bằng chết.

-Đại ca, anh đã chăm được cô nào chứ? Em sẽ gọi vào phòng cho anh!-Quản lý giữ thái độ rất khiêm nhường.

-Có chịu nổi hay không?-Nhật Hào nhếch môi.-Như lần trước, mắt cá húng!

-Vâng...-Người quản lí đổ mồ hôi hột.-Anh quả thực rất mạnh cho nên...

-Tôi không muốn có gái bước đến bên cạnh tôi vào đêm nay!-Nhật Hào trừng mắt nhìn quản lí.

-Vâng! Em biết rồi!-Quản lí nhanh chóng vào trong vì sợ gương mặt của Nhật Hào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Truy Tìm Sự Thật...

Chương 55: Truy tìm sự thật...

***

Dù rất tin tưởng Khắc Huy, nhưng Diệu Phương vẫn muốn biết sự thật. Mà lúc anh chưa trở về là thời cơ có thể hành động nhất. Sáng sớm, cô quyết định đến Royal...

Qua nhiều lần đi cùng anh vào Royal, tiếp tân cũng như một số nhân viên rất niềm nở với cô. Một người phụ nữ đứng tuổi nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn, cô nhớ không lầm thì đây là trưởng phòng Marketing, kế bên là cô gái trẻ với nụ cười long lanh, chạy đến cô.

-Diệu Phương, lâu rồi không nói chuyện!-Gia Tuệ cười cười.-Mấy ngày gần đây cậu cứ đi bên cạnh Chủ tịch làm mình không dám đến gần!

Cô chỉ cười cười rồi gật đầu, quả thực là cô không nhớ người này là ai.

-Hôm nay có thời gian, chúng ta nói chuyện chút nhé!-Gia Tuệ cười.

-Cũng được!-Cô gật đầu, nói chuyện sẵn tiện hỏi luôn một vài điều.

Hai người bước vào canteen, khi bước qua trường phòng Marketing, Gia Tuệ hết sức dè dặt. Điều này Diệu Phương cô thấy rõ. Khi vào bàn ăn với mỗi người hai chai nước suối trên tay...

-Cậu tên gì?-Nhìn Gia Tuệ, cô hỏi.

-Cậu đùa sao?-Gia Tuệ tròn mắt nhìn cô.-Mình không tin rằng cậu quên mình, quên Lâm Gia Tuệ này! Lúc trước bọn mình có thời gian làm việc cùng nhau ở phòng Marketing đấy!

-Đùa đấy! Làm sao mình quên cậu được!-Cô khẽ cười.

-Thật lúc đó mình cũng chẳng thích cậu mấy!-Gia Tuệ nhìn cô nói.

-Sao?-Cô thật không hiểu, chẳng lẽ lúc trước cô sống rất mất lòng người khác sao?

-Không! Nói nhỏ cậu nghe nhé!-Gia Tuệ ghé sát vào tai cô.-Mình thích giám đốc Triệu, nên khi anh ấy cứ tìm gặp cậu, làm mình thấy khó chịu!

-Triệu Gia Minh?-Cô tròn mắt.

Giám đốc triệu?? Cô chỉ nghĩ đến Triệu Gia Minh.

Gia Tuệ gật gật đầu. Diệu Phương chỉ biết chửi thầm Gia Minh, thương xót cho Lan Nhi, Gia Minh bao nhiêu cô theo đuổi thế này, chẳng biết chờ được Lan Nhi tới bao lâu?

-Lúc mình vừa đến, chắc mọi người chẳng ưa mình!-Gia Tuệ đã nói rằng không thích cô, người khác chắc cũng vậy, cô nói câu này nhằm để thám thính.

-Tất nhiên! Nhất là Trưởng phòng Giang đấy!-Gia Tuệ nhấn giọng.-Lúc này đi ngang qua, chẳng phải chị ta nhìn cậu chăm chăm sao?

Cô lắc đầu, nhún vai, tỏ ý không biết.

-Lúc trước cậu vào đây, hồ sơ của cậu được chính Chủ tịch và Giám đốc Marketing duyệt!-Gia Tuệ nói.-Công việc này đáng lẽ của chị ta, nhưng đã có quyết định của Chủ tịch nên chị ta không có quyền xem xét lại! Thế là có tin đồn, cậu vào Royal làm việc được do có quen biết, không phải năng lực! Có kẻ còn suy đoán cậu lên giường với Chủ tịch nữa kìa!

Nghe đến câu cuối, cũng may là cô đã uống nước xong, chữ nếu không thì bây giờ cô đã sặc chết.

-Còn nữa! Lúc cậu nghĩ việc hai, ba tuần, sau khi vào lại Royal thì lên thẳng chức Thư kí Chủ tịch, mọi người trong công ty khẳng định cậu đã lên giường với Chủ tịch!-Gia Tuệ chậm rãi nói.-Cho đến khi Chủ tịch nói rằng hai người đã kết hôn thì mới chấm dứt!

Thì ra cô cũng không phải quan hệ lén lút với anh! Quan hệ lén lút? Nghĩ đến bốn từ này cô bật cười, cô và anh là quan hệ vợ chồng được pháp luật công nhận! Nhưng việc cô vào làm việc ở đây là do lợi dụng có quen biết với anh sao? Cô không tin mình là người như vậy. Nói chuyện với Gia Tuệ một hồi, cô cũng chẳng biết thêm được gì mới. Nhưng có hai chi tiết cô cần phải xâu chuỗi lại là: Cô chủ động rời bỏ Phú Nhuận, và đến với Royal do có sự sắp xếp của anh. Còn chuyện về xí nghiệp gia đình cô, cô vẫn không biết được.

Sau khi đến giờ làm việc, tạm biệt Gia Tuệ, Diệu Phương đến phòng của Dương Thắng để hỏi, không ngờ rằng Gia Minh cũng ở đó.

-Chào hai anh!-Cô cất tiếng chào lịch sự.

Dương Thắng và Gia Minh đang tập trung vào một dự án, khi thấy cô, gật đầu thay lời chào.

-Các anh đang làm việc à?-Cô cười.

-Bọn anh đang làm việc! Em ngồi đi!-Gia Minh cười cười.-Em tìm bọn anh có gì?

Cô lặng lẽ quan sát Gia Minh, đúng thật đây là con người lãng tử, đào hoa, nhìn Gia Minh chẳng có chút gì như thất tình, khác hẳn với thái độ im lặng của Dương Thắng.

-Em muốn hỏi một số vấn đề!-Cô nói, mặt cực kì nghiêm túc.-Hy vọng các anh có thể giữ bí mật với ông xã em!

Gia Minh và Dương Thắng khẽ cười rồi đồng ý. Cô cũng bất ngờ khi mình thốt ra được hai từ “ông xã” kia trôi chảy như thế!

-Có thật em và anh ấy đã yêu nhau đến sáu năm, không hề có chia lìa gì sao?-Cô nhìn hai người, chờ mong.

Thật ra cô đã nhớ ra rằng mình và anh bị mẹ anh chia cách khi mơ giấc mơ cách đây vài tháng. À không, không phải mẹ anh, đó là Diệp Vân, bà ta tìm anh vào mấy hôm trước. Khi bị chia cách, chẳng lẽ cô và anh không có xa nhau sao?

-Em muốn bọn anh trả lời thế nào?

Dương Thắng nhìn cô, Khắc Huy không nói gì với Dương Thắng, anh không hề bảo mọi người phải xử trí thế nào khi cô hỏi về vấn đề quá khứ. Mà anh cũng chẳng nói gì về việc anh có kể lại quá khứ cho cô nghe không!

-Những gì anh biết!-Cô nhìn Dương Thắng đầy tin tưởng.

-Được!-Dương Thắng nói.-Sáu năm trước, em và Khắc Huy yêu nhau, được một năm thì chia tay, năm năm sau thì gặp lại, và hai người vẫn yêu nhau!

Dương Thắng là người tôn trọng sự thật, biết đâu Khắc Huy đã nói cho cô biết, thôi thì cứ nói theo sự thật.

Cô trợn mắt không tin. Năm năm? Không phải là thời gian dài, nhưng không thể nào nói là ngắn được!

-Lý do thì bọn anh không biết!-Gia Minh tỏ vẻ tiếc nuối.

“Không sao, lý do thì em đã biết rồi!” Một chút nữa là cô đã nói ra câu này, nhưng nhanh chóng nuốt lại kịp.

-Em còn muốn hỏi gì không?-Gia Minh nói.

-Tập đoàn mình có kế hoạch thu tóm các công ty vùng quê không anh?-Cô hỏi rất tự nhiên.

-Sao em lại hứng thú với vấn đề này?-Gia Minh nhìn thắc mắc.

Cô định nói gì đó nhưng không kịp...

-Không hề! Bởi vì thu tóm các công ty vùng quê không đem lại lợi ích cho Tập đoàn!-Dương Thắng trả lời.

Không có thật sao? Vậy được rồi, cô gật đầu, miệng cười hài lòng. Anh không phải là người làm xí nghiệp nhà cô trở nên như vậy! Vậy anh cũng không phải là người bắt ép ba cô đến mức ông ấy phải nằm viện.

Khi về, cô nhìn thấy hòm thư có thư, thư không ghi tên người gửi, người nhận là Hạ Diệu Phương. Mở ra bên trong là một vài tấm ảnh và một cái USB. Trong tấm ảnh, một người đàn ông đang ôm hôn đắm đuối một người phụ nữ. Đó là anh và Ngọc Yến. Tay cô nắm chặt tấm ảnh, kiềm cho nước mắt không chảy ra. Anh vẫn qua lại với cô ta? Hay đây chỉ là những tấm ảnh ngày trước phong lưu của anh? Còn có một tấm ảnh xét nghiệm của bào thai đã được hơn hai tháng, tên người mẹ là Cao Ngọc Yến. Có lẽ Ngọc Yến muốn chứng minh cho cô thấy những gì cô ta nói đều là sự thật.

Cô không kịp xem trong USB là gì thì có điện thoại gọi tới. Dãy số hiện lên cái tên “Chính Phong”.

-Alo...-Giọng cô yếu đến mức như sắp khóc.

-Chị hai, em là Chính Phong, em sắp phải đi du học, em có thể gặp chị ngay được không?-Giọng Chính Phong trầm lặng.

-Tất nhiên!-Cô nói.

Sau khi hẹn địa điểm thì cô cúp máy, gặp Chính Phong, sẵn tiện cô hỏi một chút chuyện của anh, rồi thư giãn tinh thần một chút!

Đến điểm hẹn, là một quán café theo phong cách thuần việt. Nhìn Chính Phong rất ra dáng sinh viên đang ngồi đợi cô ở chỗ gần cửa sổ, cô bước đến.

-Sao không đến nhà chị?-Cô hỏi.

-Thôi! Ra đây tiện hơn!-Chính Phong chỉ cười cười.-Trong chị có vẻ hồng hào hơn trước, hình như là có mập ra một chút

Cô cười cười. Nếu Chính Phong không nói, cô cũng không để ý việc này, tay chạm vào bụng, đúng thật là vòng eo cô to hơn trước.

-Chị sống có vẻ tốt!-Chính Phong trầm ngâm nhìn ra cửa sổ.

-Rất tốt!-Cô cười nhẹ.-Em có bạn gái rồi nhỉ?

-Không!-Chính Phong lắc đầu.-Là do em yêu nhầm người nên bây giờ vẫn chưa có bạn gái!

-Yêu nhầm người?-Cô nửa đùa nửa thật.-Cô gái này mà có số tốt thế này?

-Em nghĩ người này chị biết!-Chính Phong nói.-Nhưng lúc khác em sẽ nói với chị!

-Cũng được!-Cô nói.-Miễn đừng có vì tình cảm mà để học hành sa sút.

-Chị hai, em nào dám!-Chính Phong cười tươi.-Em có được học bổng lần này quả thực rất khó khăn, em quyết định sẽ nắm bắt lấy nó. Là ngôi trường danh tiếng ở Nhật Bản!

-Được, khi nào chị sẽ qua đây gặp em!-Cô cười.-Ba đã hồi phục rồi chứ? Mẹ có khoẻ không?

-Ba và mẹ sức khoẻ vẫn tốt, đã về lại quê rồi!-Chính Phong chậm rãi nói.-Ba đã bán xí nghiệp để phần đời còn lại sống an nhàn bên cạnh mẹ!

-Là chị bất hiếu!-Cô nhẹ giọng oán trách bản thân.

-Không đâu, là do em không có sự nghiệp!-Chính Phong thở dài.-Chị yên tâm, sau khi chuyển du học nước ngoài hai năm này kết thúc, em sẽ về cưới vợ sinh con!

Cô cười cười. Đúng thật đàn ông nào cũng muốn sau sự thành công sẽ là bóng dáng của gia đình hạnh phúc.

-À, em biết lý do mà xí nghiệp nhà chúng ta suýt sập đổ chứ?-Cô dò hỏi.

-Chẳng phải lúc trước em đã nói với chị sao?-Thật ra Chính Phong biết cô mất trí nhớ nhưng vẫn muốn kiểm tra cô.

-Chị...-Cô lưỡng lự một hồi.-Kể cho chị nghe đi!

Cô gần như là hạ giọng nài nỉ, trong cô lúc này cực kì đáng yêu, Chính Phong cũng phải bật cười vì người chị này.

-Theo em biết, công ty hại chúng ta là công ty con của Tập đoàn King!-Chính Phong chậm rãi.

-King?-Cô không nhớ.

-Là Tập đoàn đối đầu với Royal của...-Chính Phong nói không có chút lưu loát.-... anh rề!

Diệu Phương đành kể việc mình bị mất trí nhớ cho Chính Phong làm câu cười thầm, thông tin từ người kia quả thực là sự thật! Cô kể cho Chính Phong nghe với mục đích là muốn hỏi cậu tất cả.

-Vị vậy, kể cho chị nghe tất cả những gì em biết!-Cô nói.

-Nếu chị muốn, em sẽ nói!-Chính Phong bắt đầu kể.

Tập đoàn King không thù không oán với xí nghiệp cha cô. Tập đoàn King lại đối đầu với Royal. Tuy nhiên vẫn có khả năng là King cầu kết với Royal để hại xí nghiệp nhỏ bé này. Khắc Huy lợi dụng việc xí nghiệp gia đình cô rắc rối, mà ép buộc rằng cô phải làm tình nhân của anh cho đến khi anh chán. Chính Phong cũng không biết nhiều, chỉ biết có được bấy nhiêu.

-Không thể nào! Lần đầu...

Do bức xúc nên cô xém nữa là nói ra rằng “Lần đầu của chị là đêm mà chị đăng kí kết hôn với anh rể em!” Đúng thật ai cũng cho rằng cô bị anh cưỡng ép.

Chính Phong nhìn cô, có lẽ không đoán được cô nói gì.

-Không... không!-Cô cười cười.-Em du học bình an nhé!

-Nhất định!-Chính Phong cười cười.

Hai người nói chuyện một chút nữa thì cũng ra về.

***

Chiều tối, cô về đến nhà thì thấy anh đã về. Cô muốn nhào đến ôm chầm lấy anh, cô rất nhớ anh, nhưng cô đã không làm vậy. Bởi vì những hình ảnh trong hòm thư và những lời nói của mọi người ám ảnh trong tâm trí cô.

-Em đi đâu?-Anh mở miệng hỏi, giọng anh lạnh đi chưa từng thấy.

-Em gặp Chính Phong!-Cô trả lời.

Ánh mắt của anh không còn dịu dàng như trước mà trở nên lạnh giá. Lúc vừa về, anh được biết là Bá Thông và Ngọc Yến đến tìm cô. Cả hai người này đều là những người mà cô không nên gặp trong lúc này. Và anh thấy được một vài thứ, một vài tấm hình anh và Ngọc Yến ân ái, một tấm ảnh xét nghiệm và chiếc USB.

-Được rồi! Thay đồ rồi ăn cơm cùng anh!-Anh cố giữ lại giọng bình thản.

-Dạ!

Sau khi thay đồ, anh và cô cùng ăn cơm. Không khí trong phòng có chút ngượng ngạo.

-Chuyện cái thai của Ngọc Yến...-Anh nói có chút lấp lửng.-Anh sẽ nhanh chóng xử lý!

-Xử lý? -Cô nhìn anh.-Cách xử lý thông thường của một người đàn ông là sẽ đem cô ta về nhà sống chung với vợ hợp pháp hoặc mua cho cô ta căn nhà khác để ở!

Rồi từ từ sẽ lãng quên người vợ hợp pháp!

-Ngốc quá!-Anh muốn cốc lên đầu cô gái này ngay lập tức nhưng kìm lại.-Sẽ không như thế!

-Vậy anh định sẽ thế nào? -Cô nhìn anh mong chờ.

-Anh sẽ có cách!-Anh nói.-Nhưng anh nhất định sẽ nắm tay em đi suốt cuộc đời! Kiếp này, anh sẽ không buông tay em ra!

Bằng chứng của lời nói này chính là anh đã đăng kí kết hôn với cô.

-Có câu này của anh là được rồi!-Cô cười cười nhìn anh.

Khi buổi ăn tối kết thúc, anh ôm cô cùng nhau xem ti vi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kết Cục Bi Thương...

Chương 56: Kết cục bi thương...

Sáng hôm sau, Khắc Huy và Diệu Phương đang ngồi trong phòng làm việc thì Dương Thắng bước vào với vẻ mặt nghiêm trọng, tiếp sau là Gia Minh.

-Khắc Huy, có chuyện rồi!

Anh nhìn Dương Thắng như muốn hỏi lý do.

-Sắp tới, Tập đoàn chúng ta sẽ tung ra mẫu thiết kế trang sức Rubi “Mùa yêu” hoàn toàn mới! Nhưng sáng nay, Tập đoàn King đã cho ra sản phẩm rất giống với mẫu thiết kế chúng ta lần này!-Dương Thắng gấp gáp nói.

-Bộ phim mà Royal mua lại bản quyền mang tên “Kiếp này em đã từng yêu anh” chúng ta sắp ra mắt lại giống với bộ phim “Trọn đời em yêu anh” vừa ra mắt sáng nay!-Gia Minh giọng căng thẳng nói.-Giống đến từng chi tiết và cả tên nhân vật! Và Tập đoàn King là người ra mắt bộ phim này!

Anh nghe thấy hơi nhủi mày. Làm sao có chuyện trùng hợp thế này được! Chắc chắn là King đã giở trò.

-Bộ phim “Kiếp này em đã từng yêu anh” và mẫu thiết kế Rubi mang tên “Mùa yêu” dự định sắp tới sẽ mang lại rất nhiều lợi nhuận cho chúng ta!-Dương Thắng trầm tĩnh phân tích.-Nếu bây giờ cứ tiếp tục đưa ra thị trường những sản phẩm “đụng hàng” như thế, chắc hẳn sẽ bị quần chúng phê phán. Nhưng nếu không đưa ra thị trường thì chắc chắn rằng tiến độ của chúng ta sẽ bị chậm trễ!

-Chuyện này có liên quan đến kỹ thuật thiết kế, có cần gọi Bảo Anh về không?-Gia Minh thuê thào hỏi.

-Không cần! Để cô ấy nghỉ ngơi!-Khắc Huy mặt tối sầm lại.-Thời hạn còn bao lâu?

-Bộ trang sức “Mùa yêu” sẽ ra mắt vào cuối tháng sau!-Gia Minh chậm rãi nói.-Còn bộ phim “Kiếp này em từng yêu anh” thì theo kế hoạch đầu năm sau sẽ ra mắt!

Bây giờ đã là giữa tháng sáu. Vậy chỉ còn sáu tháng nữa phải ra mắt bộ phim. Khắc Huy nhắm mắt, dựa vào thành ghế nhưng miệng nói:

-Được rồi, các cậu về phòng đi! Tôi sẽ giải quyết chuyện này nhanh nhất có thể!

Dương Thắng và Gia Minh nhìn nhau gật đầu rồi bước ra ngoài. Khi mà họ ra ngoài, anh mở mắt nhìn Diệu Phương chăm chăm như nghĩ ra được việc gì đó.

-Sao anh lại nhìn em?-Cô nhìn anh ngơ ngác.

-Lúc trước, khi còn đi học em đã từng nói có ý nghĩ sẽ muốn làm đạo diễn biên tập! Em cũng đã từng thử viết ra những câu chuyện!-Anh nói chắc chắn.

Chẳng những thế, cô còn thi học sinh giỏi Văn cấp trường và đạt giải nhì cấp Thành phố.

-Có sao?-Cô không có ấn tượng.

-Nhưng anh không hiểu tại sao lúc sao em lại thi vào Quản lí kinh doanh!-Anh nhìn cô nói.-Em có thể giúp anh một chút về kịch bản được chứ?

-Không...-Cô từ chối.-Em không có qua trường lớp về vấn đề này. Em không thể!

-Anh tin em sẽ làm được!-Anh nói.

-Em không chắc...-Cô có chút lưỡng lự.

-Không sao! Em có thể hỏi anh!-Anh cười cười.

Cô gật đầu. Không khí im lặng một chút...

-Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?-Cô lên tiếng phá tan không khí im lặng.

-Sáu năm!-Anh trả lời.

-Ở bên nhau sáu năm, không có xa cách hiểu lầm gì sao?-Cô nhìn anh, mong muốn câu trả lời của anh.

-Không...-Giọng anh có chút hơi lưỡng lự.

Cô hơi thất vọng, Dương Thắng đã nói họ chia tay năm năm.

***

Chiều, cô về biệt thự trước. Anh đến quán cà phê vì đã hẹn với một người. Hạ Lâm bước vào chiếc ghế đối diện anh.

-Cứ tưởng em không đến!

Hạ Lâm im lặng vì không biết nói thế nào. Anh để một tờ báo trước mặt Hạ Lâm. Đó là bài báo ra mắt bộ sản phẩm mang tên “Yêu thương” của Tập đoàn King, bộ trang sức này giống bộ trang sức “Mùa yêu” không chút khác biệt nào. Hạ Lâm là người vẽ ra bản thiết kế này nên anh mới tìm đến Hạ Lâm.

-Anh nghĩ em bán đứng Tập đoàn?-Hạ Lâm tròn mắt nhìn anh.

-Không.-Anh nói.-Anh sẽ tìm ra nội gián nhanh chóng. Anh chỉ muốn nhờ em làm lại giúp anh một bộ trang sức khác!

-Em nhớ không lắm là cuối tháng sau sẽ ra mắt! Liệu có kịp không?-Hạ Lâm nói.-Hiện tại em rất bận, với lại em cũng không còn là thành viên của Royal nữa, em có quyền từ chối!

-Anh sẽ thẳng thắn vào vấn đề!-Anh chậm rãi nói.-Nếu em giúp anh hoàn thành em sẽ giúp đỡ gia đình em cái khoản phí ở bệnh viện. Như vậy, em không cần phải bán hôn nhân của mình để kiếm tiền! Em cũng không cần làm việc bán mạng ở các quán bar, nhà hàng!

Hạ Lâm nhìn anh, làm sao anh biết được? Nhưng cô lại cười khổ, anh biết, tại sao Dương Thắng không biết? Chắc là do Dương Thắng không quan tâm đến những gì liên quan đến Hạ Lâm này nữa!

-Anh biết, người thân của em bị tai biến nằm liệt giường! Vì vậy hôm ấy người quan trọng như vậy lại không có mặt trong hôn lễ của em!-Anh chậm rãi nói.-Dương Thắng thất vọng vì ngay từ đầu em không tin tưởng cậu ấy, không nói cho cậu ấy biết!

Hạ Lâm im lặng, hôn lễ bất thành lần trước, ba không đến được do bị tai biến, nằm liệt giường. Chi phí phẫu thuật rất cao, và phải điều trị lâu dài. Hạ Lâm không muốn người khác nhìn vào nói là lợi dụng lòng tin của Dương Thắng nên mới chia tay và bán hôn nhân của mình để cứu cha. Và đây cũng là ý nguyện của mẹ, do bà không muốn gả con gái đi xa. Đồng ý cuộc hôn nhân đó có lẽ là một sai lầm lớn, lẽ ra không nên chấp nhận. Nhưng rất may đến phút cuối nhìn ra được sự giả dối của người đàn ông họ Châu kia nên đã bỏ hôn lễ.

-Được rồi, yêu cầu của anh, em sẽ chấp nhận! Sau hai tuần nữa em sẽ gửi cho anh một bản hoàn chỉnh!-Hạ Lâm nói chắc chắn, gạt bỏ những suy nghĩ trong lòng.

-Được! Hy vọng sẽ nhận được tin tốt của em!

Sau đó, Hạ Lâm về trước chỉ nói là có việc.

***

Hạ Lâm đến căn biệt thự Hoa Quỳnh, thật ra dạo này Dương Thắng không về nhà, và sống ở đây. Đi qua, đi lại cánh cổng, muốn bấm chuông nhưng không đủ bản lĩnh. Chiếc BMW chạy đến, ánh sáng làm chói mắt, nhưng Hạ Lâm vẫn nhận ra được kiểu xe quen thuộc này. Một người đàn ông bước xuống xe. Dương Thắng mặc trang phục đi làm, áo vest, chỉ là cà vạt kéo xuống, như chủ nhân của nó có chuyện không vui.

Ánh mắt Dương Thắng dừng lại ở người con gái trước cổng. Đã bao lâu rồi không gặp nhau? Chỉ một thời gian ngắn, trong cô gái vốn nhỏ nhắn này thêm xanh xao, gầy gò. Bốn mắt nhìn nhau, thời gian như dừng lại... Cả Hạ Lâm và Dương Thắng đều mong muốn thời gian ngay lúc này dừng lại, vì không biết sẽ phải nói gì với nhau, chỉ cần nhìn nhau là đủ!

-Sao lại ở đây?-Dương Thắng mở lời, phá tan không khí im lặng đến ngượng ngùng.

-Em...-Hạ Lâm có chút ngập ngừng.-Anh vẫn sống tốt chứ?

-Tốt!-Anh nói như mĩa mai.-Đáng lẽ phải để tôi hỏi cuộc sống của em, sau hôn lễ bất thành, em sống có tốt hơn không?

-Tốt! Rất tốt!-Hạ Lâm đau đớn ở nơi ngực trái, nơi chứa đựng trái tim duy trì sự sống.-Tốt hơn rất nhiều!

-Thì ra sống bên cạnh tôi, em không hạnh phúc bằng làm việc trong quán bar, bị đàn ông trêu đùa!-Miệng tuy cười, nhưng lòng đau gấp trăm lần.

-Không có. Em tuyệt đối chỉ làm nhân viên phục vụ! Không hề làm các công việc nào khiến lương tâm hổ thẹn!

Do cấp bách, tiền lãnh theo tháng sẽ không kịp tiền chữa trị hằng ngày ở bệnh viện của ba, nên Hạ Lâm mới làm việc ở quán bar vào ban đêm, còn ban ngày thì phục vụ ở nhà hàng. Ở nhà hàng công việc lãnh lương theo ngày, còn ở bar theo tháng nhưng tiền được bỏ thêm thì cũng rất khá. Hạ Lâm cũng có ngoại hình chỉ là chiều cao có chút khiêm tốn, làm việc chỉ là nhân viên phục vụ đơn thuần.

-Được!Vậy em đến đây làm gì?-Đương Thắng hơi nhếch môi.-Chẳng phải chúng ta chia tay rồi sao?

-Có thể...-Để nói được câu này, Hạ Lâm gần như lấy hết can đảm.-...quay lại chứ?

-Quay lại?-Đương Thắng nhìn Hạ Lâm, cười khinh khi.-Có phải do không còn ai để bán hôn nhân thích hợp nên em mới quay lại tìm tôi?

Bây giờ chỉ biết im lặng, ai bảo lúc trước Hạ Lâm sai.

-Khuya rồi, em về đi!-Đương Thắng dứt khoát nói, gương mặt quay vào trong, cố không để Hạ Lâm trông thấy.

-Nhưng... em thật sự cần có anh trong cuộc sống này!-Hạ Lâm vô thức bật lên câu này.

-Nhưng...-Đương Thắng cũng có chút bất ngờ bởi câu nói này của Hạ Lâm.-Rất tiếc, tôi không cần em! Không cần một người không tin tưởng tôi!

Đương Thắng mở cửa, xoay người bước vào bên trong.

Bên trong nhà, Dương Thắng đóng cửa, lưng dựa vào tường, khẽ thở dài. Bên ngoài, Hạ Lâm dựa vào cánh cửa cứng nhắc lạnh giá.

Có lẽ Hạ Lâm đã sai. Sai khi không nói cho Dương Thắng biết chuyện gia đình, sai khi chính miệng nói chia tay khi lòng không muốn, sai khi cách đây hơn nửa tiếng còn nghĩ rằng chưa muộn để họ quay lại, sai khi nóng nổi, bần bật chạy đến đây chỉ muốn nói là có thể quay lại hay không, để cho người ta sĩ nhục, cũng chỉ biết im lặng. Từ đầu đến cuối, Hạ Lâm chỗ nào cũng không đúng.

***

Tối hôm sau, thấy Diệu Phương đang chăm chú vào bản bản cũ và kịch bản sơ lược mới. Thật ra anh chỉ nhờ cô làm kịch bản sơ lược về cuộc đời của nhân vật chính, còn những chi tiết cụ thể thì đạo diễn chuyên nghiệp sẽ làm. Anh muốn cô tự nhớ lại ngày trước nên mới dùng cách này. Cô ngừng lại, chăm chú suy nghĩ...

-Có chút vuu vuu gì chẳng? -Thấy cô dừng lại, anh hỏi.

-Anh về rồi à! -Cô nói. -Thật ra có chút ở cái kết!

-Kết luôn rồi! Tốc độ của em nhanh thật đấy! -Anh cười cười, bàn tay vuốt tóc cô.

-Em có cảm giác công việc này rất quen thuộc với mình! Nhưng cũng chẳng nhớ ra. -Cô thở dài.

-Không sao! Từ từ rồi em sẽ nhớ ra! -Anh nói.

-Anh đọc thử kịch bản em hai ngày nay xem sao? -Cô đưa anh sấp giấy.

Kịch bản “Kiếp này em từng yêu anh” là một câu chuyện xoay quanh tình yêu đơn phương của cô gái tên Lâm Ngọc Hân đối với chàng trai tên Dương Khiết Đạt. Dẫu biết anh đã có bạn gái, dẫu biết anh không yêu cô, dẫu biết sẽ không có kết quả, cô vẫn yêu anh. Cô yêu anh từ lúc đi học, nhưng anh đã có bạn gái, và anh rất yêu người đó. Đại học, vô tình cô lại học chung trường với anh. Khó khăn lắm cô mới nín lòng, mới không bộc lộ, tìm mọi cách né tránh không đụng mặt anh. Cô yêu anh mỗi ngày mỗi để dành một chút, mỗi ngày lại yêu hơn một chút, ngày mai yêu nhiều hơn ngày hôm qua. Khi biết cô có tình cảm với anh, anh đã một mực thẳng thắn vì không muốn bạn gái hiểu lầm. Sau khi tốt nghiệp, cô đi du học, sau năm năm thì gặp lại anh. Anh không gây khó dễ cho cô, nhưng cô lại gây khó dễ cho chính bản thân mình. Vì cô đã yêu anh, yêu đến mức khắc sâu tận xương cốt, tìm gan...

Khát quát của kịch bản là vậy, nhưng chưa có cái kết.

-Anh nghĩ thế nào? Cái kết cho chuyện tình đơn phương này?-Cô nhìn anh hỏi.-Em chỉ nghĩ ra hai phương án.

Cô nói với anh hai phương án của mình...

Chuyện tình đơn phương này liệu sẽ có kết cục thế nào...??

Một là cô gái đến cuối cùng sẽ dứt khoát, đổi lòng với bản thân, sẽ cưới một người con trai khác!

Hai là chàng trai trong một lần bị thảm sát, cô gái đã dùng thân che chắn cho anh và kết cục là cái chết!

-Anh nghĩ nếu đã yêu đến mức khắc sâu vào xương tủy thì chỉ có cái chết mới làm cho người ta bớt đau đớn!-Anh thì thào sao khi nghe cô nói với mình hai phương án của mình.-Yêu đơn phương kết cục nhận lại thường là một kết cục bi thương.

-Kết cục như thế thì bi thảm quá!-Cô đưa mắt nhìn anh.

-Nhưng cuộc sống vốn như thế!-Anh nói, ánh mắt trầm lặng.

Căn phòng im lặng một chút...

-Thí dụ, nếu em không yêu anh và đã có người yêu, anh cũng sẽ chọn cái chết sao?-Cô hỏi, câu hỏi phá tan bầu không khí im lặng.

-Không! Anh sẽ làm mọi cách để em yêu anh! Dù cho cách gì đi chăng nữa!-Giọng nói chắc nịch vang bên tai cô, anh nhu mì nói.

-Vậy là anh không hiểu rồi! Một khi con người ta đã thực lòng thực dạ yêu, thì cho dù có người hoàn hảo hơn gấp bao nhiêu lần xuất hiện, thì họ vẫn không thể yêu người mới này được! Đó gọi nom na là lòng chung thủy!-Giọng cô ôn tồn.

-Nếu thế thì anh sẽ chọn cách đứng sang một bên nhìn em hạnh phúc!-Anh nói chậm rãi.-Và đời này kiếp này anh sẽ không lấy ai!

-Em chỉ đùa, anh đừng nói như vậy! Dù gì chúng ta cũng đã kết hôn!-Cô nói như hờn dỗi.

-Em thí dụ thì anh cũng chỉ thí dụ thôi!-Anh nhìn cô cười cười.

Hạnh phúc như vậy, liệu anh có thể nắm giữ suốt đời không? Anh chỉ nghĩ được câu này khi đang tay ôm cô.

Cô sẽ không phải có một kết cục bi thương như câu chuyện trong kịch bản cô viết chứ? Trong vòng tay anh tuy rất ấm áp, nhưng lòng cô có chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lớn Tiếng...

Chương 57: Lớn tiếng...??

Trưa hôm sau như mọi ngày, cô cặm cùi vào màn hình máy tính, anh cặm cùi nhìn vào đồng văn thư. Gia Minh bước vào, gương mặt rất nghiêm trọng.

-Khắc Huy, khu đất ở Hoa Đôn mà dự án của chúng ta là sẽ xây khu chung cư! Tập đoàn King cũng tham gia đấu giá khu đất ấy, dự án cũng hao hao giống chúng ta!

Lại là King, anh đang muốn tìm cách truy tìm nội gián, nhưng dù sao cũng phải tìm cách loại bỏ hậu quả.

-Nhất định là có nội gián!-Cậu nhanh chóng tìm nội gián cho tôi!

-Được! Tôi sẽ nhanh chóng điều tra!-Gia Minh nói.-Nhưng dự án này...

-Tôi sẽ tìm cách!-Anh nói.

-Vậy tôi ra ngoài!-Gia Minh nói.

Sau khi Gia Minh bước ra, cô mới lên tiếng hỏi anh.

-Nếu tụi dự án này, thiệt hại sẽ thế nào?

-Thiệt hại khá lớn!-Anh suy nghĩ ra một con số nhưng không nói ra.-Nhưng anh không cần tiền, anh chỉ cần em!

Cô cười khi nghe anh nói, câu nói của anh đủ làm cho cô thấy ấm lòng. Nụ cười của cô như nụ cười của một thiên thần, khi cô cười, cảnh vật xung quanh cô bừng sáng theo nụ cười của cô. Và nụ cười của cô chính là mục tiêu sống của anh.

***

Tập đoàn King...

-Đáng chết! Tôi đã nói rằng đừng ăn cắp bản quyền của người khác!-Nhật Hào tức giận, quăng cuốn báo lên bàn sofa.

Cuốn báo đang nằm ở trang món hàng trang sức do King giới thiệu với báo chí. Người ngồi đối diện Nhật Hào là Phúc Thanh và Diệp Vân. Nhật Hào từ ngày King trở nên lớn mạnh, rất muốn có dịp tranh tài giữa King và Royal, cạnh tranh công bằng trong giới thương nghiệp.

-Chẳng phải con bảo là sẽ giúp ta rửa hận sao?-Diệp Vân nói.-Chỉ là một chút khó khăn nhỏ. Nếu Khắc Huy không có bản lĩnh giải quyết được thì Royal đã sụp đổ từ lâu!

Nhật Hào nắm 22% cổ phần ở King, Phúc Thanh là 35% cổ phần, Diệp Vân nắm giữ đến 20%, ba của Phúc Thanh 20% cổ phần, phần còn lại là những người khác. Thật ra King là do Diệp Vân bán tất cả của hồi môn cộng với một phần tài sản của Âu gia, hợp tác với Từ gia để mở ra King tại Việt nam. Lúc đầu King chỉ là công ty nhỏ bé, sau đó mới phát triển thành tập đoàn lớn và có nhiều chi nhánh trên toàn thế giới.

-Kinh từ một công ty nhỏ bé trở thành lớn mạnh thế này, cũng có bao giờ làm chuyện hồ thẹn như thế!-Nhật Hào nói.-Mẹ muốn rửa hận, có rất nhiều cách, nhất thiết phải dùng danh dự của King sao?

Nếu như mọi người biết những hoạt động gần đây của King là do ăn cắp bản quyền từ Royal, ắc hẳn King sẽ rất mất mặt.

-Không hề có sơ hở! Mẹ rất chắc chắn điều này!-Diệp Vân nói.

-Được rồi! Nếu hai người có thể quản lý điều hành King thì tôi xin rút khỏi King!-Nhật Hào nói.-Thà “hữu thực vô danh”, chứ không bao giờ “hữu danh vô thực”!

-Con đừng nói vậy! King là do con xây dựng nên ngày hôm nay!-Diệp Vân nói.

Lúc đầu để King lớn mạnh, Nhật Hào không từ bỏ mọi thủ đoạn, buôn bán ma túy, hàng lậu, buôn bán vũ khí, tất cả đều tham gia. Nhưng khi King đã có chỗ đứng trong thương trường, Nhật Hào lui khỏi các việc làm phi pháp và điều hành một King thật trong sạch. Tuy nhiên nước đã nhiễm bẩn thì khó lòng trở về trạng thái tinh khiết ban đầu.

-Được! Dù sao tôi cũng muốn xin nghỉ phép, hy vọng được Từ Chủ tịch đồng ý!-Nhật Hào quay qua Phúc Thanh nói.

-Tùy anh!-Phúc Thanh nói.-Hy vọng anh quay lại, King cần anh!

-Nếu thực là như thế thì chuyện của ngày hôm nay sẽ không xảy ra!-Nhật Hào dứt khoát nói.

-Không phải là mẹ không tôn trọng ý kiến của con...

-Mẹ, con qua Pháp du lịch một thời gian! Khi nào muốn con sẽ về!-Nhật Hào nói rồi quay bỏ đi nhanh chóng.

Nhật Hào có tin là cô ấy đang ở Pháp, sẵn dịp này, anh qua Pháp tìm cô ấy. Chỉ muốn nhìn cô ấy, dấu chỉ là từ xa!

***

Tối, Khắc Huy và Diệu Phương đang ở biệt thự. Lúc anh đang trong nhà tắm, một dãy số lạ gọi cho máy cô...

-Alo...

-“Anh là La Bá Thông...”-Một giọng nói ồm ồm từ truyền đến.

-Sao anh lại biết số của em?-Cô hỏi, cô có cho ai số điện thoại bao giờ.

-“Đúng thật là khi em đổi số điện thoại, khó khăn lắm anh mới tra ra được!”-Tiếng cười vọng ra.-“Mai anh có thể mời em đi ăn?”-Bá Thông hỏi.

-Mai à... Em không biết, ngày mai sẽ liên lạc với anh!-Cô có chút do dự.

-“Được, hy vọng ngày mai câu trả lời của em sẽ là có!”-Bá Thông cười cười rồi dập máy.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, cô nghĩ rằng quan hệ của cô và Bá Thông trước đây có vẻ rất thân.

-Đàn ông khác gọi cho em! Em có cần thần thờ thế không?-Khắc Huy bước ra, trên người quần khăn tắm, để lộ thân trần phía trên và vài giọt nước còn đọng lại ở tóc, trong anh rất quyến rũ, nhưng gương mặt thì tối sầm lại.

-Em không có!-Cô bất giác trả lời.

-Vậy sao em không từ chối?-Anh nói, giọng gần như là lớn tiếng.

-Có vẻ trước đây em và anh ta đã từng có quan hệ thân thiết, nên em mới không tiện từ chối!-Cô giải thích.-Nhưng em cũng chưa đồng ý!

-Quan hệ thân thiết?-Anh nói lớn tiếng.- Nếu dù sao cũng từ chối, vậy hôm nay hay ngày mai có khác nhau chỗ nào? Chẳng qua, em như cho

anh ta một cơ hội!

Anh biết Bá Thông thích cô, yêu cô, đợi cô, nên anh rất bất an khi cô qua lại với anh ta.

-Sao anh nói chuyện vô lý và còn quát mắng em vậy? -Mắt cô rung rung nhìn anh.

-Không. Chỉ là anh không muốn em đi gặp anh ta! -Anh nói. -Em nên nhớ, em là vợ hợp pháp của anh!

-Anh rõ ràng là vô lý. Anh gặp tình nhân, qua lại rồi mang thai, em cũng nhin! Em chỉ gặp bạn bè, ăn uống thì đã bị anh quát mắng! -Cô ảm ức.

-Nếu ngày mai em muốn đi ăn với anh ta, thì cứ đi!

Anh nói lớn tiếng, lấy một chiếc quần bò và áo sơ mi trắng, đi vào nhà tắm.

-Anh ghen à? -Cô nhẹ giọng hỏi.

Không biết anh có nghe hay không, nhưng không hề có tiếng trả lời.

Anh bước ra với bộ trang phục chỉnh tề, bộ trang phục anh mặc hết sức bình dị, nhưng khi khoác vào người anh thì trở nên hoa mỹ, bộ trang phục toát lên khí chất tàn nhẫn nhưng trẻ trung của anh.

-Đêm nay anh không về. Em ngủ trước đi! -Nói rồi anh bước ra ngoài.

Cô rất muốn mở miệng hỏi anh đi đâu, nhưng chưa kịp thì anh đã đi mất. Cô muốn khóc, nhưng nhất định sẽ không khóc. Trong căn phòng rộng lớn này, đêm nay cô sẽ rất cô đơn. Cô nằm gọn lại, tay nắm chặt chăn, cuộn tròn trong chăn. Đêm nay sẽ không có vòng tay ấm áp của anh sưởi ấm cho cô, vì vậy cô phải học cách tự làm ấm bản thân mình.

***

Quán bar...

-Cậu có cần phải khắc khổ thế không? Có biết đã mấy giờ?-Gia Minh cầm rằm.

Hôm nay, Gia Minh lấy lại khi chất lãng tử, quyến rũ, trẻ con trên bộ trang phục là chiếc quần bò, áo sơ mi đen. Dương Thắng cũng đến, trang phục cũng là quần bò và áo sơ mi có màu sẫm.

-Thế thì cậu có thể về!-Anh nói.

Dương Thắng và Gia Minh ngồi vào chỗ đối diện của anh, nhìn nhau.

-Cậu và Diệu Phương xảy ra vấn đề?-Dương Thắng nhẹ giọng hỏi.

-Chỉ là muốn mời các cậu đến uống rượu! Lâu rồi đã không như vậy!-Anh cầm ly rượu lên, uống một hơi.

-Thật không? Mấy ngày qua có mỹ nhân bên cạnh, cậu có thêm ngó ngang gì bọn này!-Gia Minh nói như đùa.

-Được rồi, hôm nay không sai không về!-Khắc Huy nói.

Ba anh chàng nói với nhau rất nhiều về chuyện của quá khứ, hiện tại. Cả ba đều có nỗi khổ riêng của bản thân. Bỗng một bàn tay vòng qua cổ Khắc Huy, giọng nữ nụ...

-Anh Huy, lâu rồi không gặp anh!

Ngọc Yến xuất hiện với trang phục đen, bó sát người, lộ ra những đường cong hấp dẫn trên cơ thể, và đã thành công trong việc che bụng đã gần bốn tháng.

Khắc Huy không hất tay cô ta ra, chỉ im lặng. Hai cô gái khác cũng xuất hiện, trang phục mặc hở hang, ngồi bên cạnh Dương Thắng và Gia Minh, rót rượu và... phục vụ dịch vụ khác.

-Xin lỗi, chúng tôi không yêu cầu dịch vụ này!-Gia Minh lên tiếng.

Dương Thắng và anh hơi ngạc nhiên, playboy không có bạn gái bên cạnh cũng có thể từ chối dịch vụ này ở bar. Thật ra, Dương Thắng cũng định đuổi khéo cô gái này nhưng Gia Minh đã lên tiếng trước. Gia Minh ném hai sấp tiền trên bàn, toàn giấy năm trăm, không có vẻ khinh bỉ nhưng là về muốn đuổi người khác đi. Hai cô gái cũng rất biết điều và đi mất.

-Còn cô, Jenny Yến! Cô dù sao cũng là người mẫu nổi tiếng!-Dương Thắng hơi nhếch môi.-Để người ta thấy được cô chạy vào bar trù quén đàn ông thì thật mất mặt! Mấy mặt cho cả cô và Royal!

-Tôi chỉ trù quén cha của đứa con tôi! Có gì phải xấu hổ!

Ngọc Yến xiết chặt tay, định hôn vào môi anh nhưng bị anh đẩy ra.

-Hay cô giống các cô gái khi này!-Anh hơi nhếch môi.-Ném cho vài sấp tiền là bỏ đi!

-Anh...-Ngọc Yến có chút tức giận nhưng kiềm chế.

Ngọc Yến bước vào chỗ anh, ngồi trên đùi anh, vuốt ve phần ngực săn chắc của anh. Anh nắm tay, hất người Ngọc Yến ra. Ngọc Yến có chút tức giận nhưng vẫn bám riết lấy anh.

-Tôi đã không nhắc đến chuyện cô làm trái ý tôi, cố ý mang thai! Lại còn chạy đến nói chuyện với vợ tôi!-Khắc Huy lớn tiếng.-Bây giờ tôi cho cô hai sự lựa chọn. Một là nhanh chóng tự mình phá bỏ cái thai, sự nghiệp cô, tôi sẽ giúp cô đi lên hơn. Hai là chính tôi sẽ phá bỏ cái thai giúp cô, sự nghiệp, tiền đồ của cô sẽ tiêu tan ngay tức khắc! Cô là người thông minh, nên biết đường lựa chọn.

Như thế quá tàn nhẫn! Bào thai cũng đã bốn tháng, có thể đã có nhịp tim, sắp hình thành hình hài. Anh biết rõ nhưng vẫn làm vậy, quả thực tàn nhẫn!

-Anh có thể tàn nhẫn thế sao? Đây là con của anh!

-Tôi chỉ cho phép người phụ nữ tôi yêu mang thai con của tôi!-Anh nói dứt khoát.

-Anh...

-Cô nên suy nghĩ thật kĩ!-Anh nói.-Bây giờ mời cô bước ra!

Ngọc Yến rất tức giận, nhưng nghe thấy được sự uy hiếp trong lời nói của anh nên nhanh chóng bước ra.

-Cậu quyết định tàn nhẫn quá!-Gia Minh cảm thán.-Sao không điều tra xem đứa trẻ có phải là con của cậu hay không rồi quyết định?

-Tôi không quan tâm!

Có thể tàn nhẫn, nhưng anh thà tàn nhẫn với người khác chứ không muốn Diệu Phương phải đau khổ.

***

Anh về nhà lúc ba giờ sáng, anh nhiều nhưng không hề sai, nhìn thấy cô cuộn tròn trong chăn, anh định bước vào nhà tắm...

-Anh về rồi à?

Cô rời khỏi chăn, choàng tay qua ôm vòng eo săn chắc của anh từ phía sau.

-Xin lỗi, ngày mai em sẽ không gặp anh ta!

Cô ghì đầu vào lưng anh, một mùi hương lạ xộc vào mũi cô, là mùi nước hoa phụ nữ. Cô hơi sững người, buông tay anh ra.

-Em không có lỗi!-Anh quay người lại nhìn cô.-Lần đầu tiên sau hôn nhân chúng ta cãi nhau lại vì người đàn ông khác! Anh mong chuyện này sẽ không tiếp diễn!

Cổ áo anh có một vết son, cô sững người, đứng yên tại chỗ...

-Được chứ?-Anh nắm vai cô, nhìn cô chân thành.

-Được!-Cô khẽ gật đầu.-Anh tắm đi!

Anh vào nhà tắm, cô ngã người xuống giường. Lúc này cô muốn hỏi anh, nhưng họ vừa mới cãi nhau vừa mới hoà nhau, cô không muốn làm không khí mất vui, cô đành im lặng. Anh lại có người phụ nữ khác bên ngoài hay là Cao Ngọc Yến? Nước mắt được cô giữ lại, cô sẽ không khóc, vì cô sẽ tin tưởng anh!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không Giữ Được... (1)

Chương 58: Không giữ được... (1)

***

Paris, Pháp

Trong căn hộ nhỏ của Phương Thảo, Bảo Anh cũng đang sống tại đó. Cuộc sống cũng khá ổn định, tiền có một khoảng trong tài khoản, đủ để họ sống vài năm ở đây.

-Tiêu Vân mời cậu đi ăn, cậu thấy sao?

Phương Thảo ngồi ở bàn ăn, tay vặt rau, Bảo Anh đang nấu đồ ăn.

-Không! Như thế phiền người ta lắm!-Bảo Anh chỉ lắc đầu.-Lần trước cũng là anh ta mời.

-Hay mời người ta về nhà dùng bữa!-Phương Thảo nói.-Dù sao anh ấy cũng cứu sống mình đấy!

-Cũng được!-Bảo Anh nói.-Cậu hẹn anh ấy đi, dù sao hôm nay mình cũng nấu rất nhiều thức ăn!

Phương Thảo bước ra một góc tường bấm gọi, một lúc sau quay lại với vẻ mặt vui vẻ.

-Bảo Anh, Tiêu Vân theo đuổi cậu đã lâu vậy rồi!

Phương Thảo học chung với Bảo Anh, tất nhiên sẽ biết Tiêu Vân.

-Nhưng mình đã yêu một người đến mức khắc sâu vào tim gan, xương cốt! Mình không còn xứng đáng với tình cảm của bất kỳ ai khác...-Bảo Anh chậm rãi nói.-

Mình cũng đang mang thai!

-Mình chỉ hy vọng cậu được hạnh phúc! Dù sao anh ấy cũng không còn, nửa đời sau của cậu cần phải có đảm bảo!-Phương Thảo nói, giọng nhẹ lại.

-Mình sẽ tìm cách đảm bảo cuộc sống của hai mẹ con mình! Không dựa dẫm vào bất cứ ai.

Bảo Anh xoa bụng, bụng hơi nhô lên, nhìn kĩ sẽ biết được là phụ nữ mang thai.

-Còn cậu nữa! Sao cứ để thai phụ bốn, năm tháng lo cho thai phụ hai, ba tháng!-Bảo Anh đùa.

-Xin lỗi! Mình phiền cậu quá rồi!-Mặt Phương Thảo hơi trầm xuống.

-Đùa thôi mà, đừng nghĩ là thật!-Bảo Anh hơi nhăn mặt.

Phương Thảo chỉ gật đầu. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, vừa lúc chuông cửa đến. Phương Thảo ra mở cửa, là Tiêu Vân.

-Chào bác sĩ Tiêu, anh đến rất đúng hẹn!

-Gọi tôi Tiêu Vân là được!-Tiêu Vân cười.

Phương Thảo mời Tiêu Vân vào nhà. Từ đằng xa, có một cặp mắt theo dõi hai người này không rời, ngồi trong chiếc xe thể thao loại mới, tay nắm chặt vô lăng, miệng khẽ chữm thế. Vì khoảng cách quá xa không nghe được họ nói gì, chỉ nhìn thấy họ có vẻ thân thiết.

***

Hôm sau, cảm thấy cơ thể mệt mỏi nên Diệu Phương ở nhà, anh cũng định ở nhà, nhưng Royal có nhiều việc quá nên anh đi làm bình thường.

Khi anh đi khỏi, cô ngồi nhàn hạ trên sofa, xem một tờ báo. Nhìn bìa báo, cô khẽ cười. Bìa báo là hình ảnh Khắc Huy anh mặc một bộ vest, rất điển trai, nhìn dòng chữ kế bên là những lời khen ngợi, nhưng dòng chữ khiến cô chú ý nhất đó chính là anh là một trong mười người đàn ông độc thân hấp dẫn nhất mọi thời đại. Hai chữ “độc thân” như đánh vào ngực cô. Trong mắt mọi người, anh vẫn là một người đàn ông độc thân lý tưởng. Cô và anh tuy đã là vợ chồng hợp pháp nhưng trừ một vài người thân thì hầu như báo chí không biết, chắc là do anh không đề cập đến. Cô cần không phải là danh phận, chỉ cần tình yêu của anh, nhưng đôi khi có danh phận thì tình cảm cũng sẽ trở nên có cảm giác an toàn hơn.

Có chuông cửa, đi Lan, người làm của biệt này bước vào. Trên tay đi là thư. Nhìn lá thư này cô bỗng sực nhớ đến lá thư trước trong đó còn có USB nhưng sau đó USB nằm ở đâu?

-Cô chủ, cô có thư!

Trên thư ghi rõ người nhận là cô, nhưng lại không có tên người gửi. Có thể người gửi bức thư trước và bức thư này là một người, cái tên mà cô nghĩ ngay đến được chỉ có thể là Cao Ngọc Yến. Cô mở ra, lại là những tấm ảnh. Cô ngán ngẩm nhìn tấm ảnh, nội dung bức ảnh không có gì thay đổi, là hình anh và Ngọc Yến, Ngọc Yến khoác tay qua cổ anh từ đằng sau, nhìn qua cũng có thể biết là hai người đang tình tứ trong quán bar. Lúc đầu cô nghĩ đây có thể là bức ảnh cũ trước khi anh kết hôn với cô, nhưng nhìn kĩ lại, đây là bộ đồ đêm hôm qua anh đã mặc,

góc bên phải bức ảnh có ghi rõ cả ngày tháng, là ngày hôm qua. Cô hơi sững người, vợ vội chiếc điện thoại, khi định nhấn nút gọi cho anh thì cô hoàn hồn lại.

Ngày hôm qua, sau khi lớn tiếng với cô, anh đã ra ngoài gặp Ngọc Yến, rồi để cô ở nhà mòn mỏi đợi anh đến gần sáng. Anh thật sự giận vì cô không từ chối lời mời đi ăn của Bá Thông hay anh chỉ muốn dựa vào cơ đồ để ra ngoài phóng túng cùng người phụ nữ khác? Vậy mùi nước hoa phụ nữ và cả vết son trên cổ áo anh đêm qua là của Ngọc Yến. Cô tức giận. Ngay lúc đó Bá Thông gọi đến cho cô.

-“Em có đồng ý đi ăn với anh không?”-Lời nói của hiện rõ ý điệu dàng.

-Em...-Cô định từ chối vì hôm qua cô đã hứa với Khắc Huy, nhưng những bức ảnh trên tay cô tố cáo anh rõ rệt, anh lừa cô.-Được, ở đâu?

Bá Thông nói ra một địa chỉ và thời gian là trưa nay.

-Được!-Cô nói.

-“Không gặp không về!”-Giọng Bá Thông truyền lại loa điện thoại trước khi cô dập máy.

Chỉ mấy tiếng nói ít ỏi của Bá Thông nhưng lòng cô vô cớ được an ủi. Lẽ ra người an ủi cô lúc này phải là anh, chồng của cô, anh phải giải thích với cô, nhưng rất tiếc, cô không có can đảm gọi cho anh.

***

Quán ăn Bá Thông mời nằm ở trung tâm thành phố. Một quán ăn lớn kết hợp phong cách thuần việt. Mùi thơm mát và thanh khiết của hoa sen khiến lòng cô như trút bao gánh nặng, thoang thoảng có thể ngửi thấy mùi anh đào. Giá như lúc này người đi ăn chung với cô là anh thì tuyệt biết bao!

Bá Thông ngồi ở một chỗ gần cửa sổ, khẽ vẫy tay với cô. Cô mỉm cười ngồi xuống. Món ăn ở đây toàn là các món truyền thống. Cô nhường Bá Thông gọi món. Những món ăn thơm phức được gọi ra. Bá Thông và Diệu Phương cũng chỉ nói vài ba câu rồi thôi, chủ yếu là không gian im lặng chiếm lĩnh.

Một nữ phục vụ bước đến nói:

-Chào anh chị, trong hai anh chị rất hợp đôi!

-Không...-Cô muốn lên tiếng giải thích vì có lẽ cô phục vụ này có chút hiểu lầm.

-Quán của chúng em có thực hiện ưu đãi cho các cặp tình nhân đến đây ăn nhậu dịp mùa thu, mùa yêu đương đẹp nhất!-Cô gái phục vụ đưa ra cái menu có hình trái tim.-Gọi ba món tình nhân sẽ được tặng một chiếc bánh gato lớn hình trái tim, có thể mang về nhà.

Cô định từ chối nhưng Bá Thông đã nhào lên lấy menu.

-Không tệ!-Bá Thông gật đầu nhìn menu.-Diệu Phương, em thấy thế nào?

-Sao?-Cô không hiểu ý Bá Thông.

-Một chiếc bánh gato hình trái tim mang về rồi ăn cùng Khắc Huy, em thấy thế nào?-Bá Thông nói.

-Không tệ!-Cô gật đầu.

Ngày hôm qua, anh và cô thực sự rất xa cách. Kể cả khi tối, cô ngủ trong lòng anh nhưng vẫn thấy không an toàn. Săn díp lần này cô nên hâm nóng tình yêu một chút, cuộc sống vợ chồng sẽ không nặng nề như đêm hôm qua. Cô gái phục vụ có vẻ lớn tuổi hơn cô, hơi mỉm cười với cô, cô cũng cười lại.

-Em có thể mua bánh gato về riêng không ạ?

-Ồ, tất nhiên!-Cô gái gật đầu.

-Kem hương kiwi nha chị! Em mang về nhà!-Cô nói.

Cô gái phục vụ gật gật đầu ghi lại vào giấy rồi bước vào trong. Cô cứ suy nghĩ đêm nay nhất định sẽ rất vui...

Nhưng một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào xua tan ý nghĩ ấy của cô ngay. Khắc Huy từ cửa bước vào đã nhìn thấy cô, anh đi cùng hai người, một nam một nữ, có vẻ là đôi tác. Gương mặt anh tối sầm lại, khi lạnh toát ra từ người anh, anh khẽ quan sát sự thay đổi trên đường nét gương mặt cô, nhìn qua người ngồi đối diện với cô, anh lại càng thêm tức giận. Nhưng anh vốn là người kiềm chế cảm xúc rất tốt, anh bình thản cùng đôi tác đi qua cô như chưa hề nhìn thấy cô, hoặc là cô nhìn thấy nhưng không quen biết.

Anh cố ý chọn một chỗ ngồi có thể nhìn thấy cô và cô cũng có thể nhìn thấy anh. Cô gái cố ý ngồi kế bên anh, còn người còn lại ngồi đối diện anh. Cô gái mặc bộ đồ đồ bó sát người, tuy không hở hang như đường cong trên cơ thể lộ ra rõ rệt, chàng trai trong lịch lãm, phong độ.

-Áu tổng, hy vọng công ty chúng tôi được hợp tác với Royal của anh!

Chàng trai rất kiên nhẫn anh, đưa một bản hồ sơ bằng hai tay.

-Áu tổng, công ty của em rất hết lòng trong dự án này, mong được anh đầu tư!-Cô gái dùng giọng nũng nịu đàn ông nói, đôi mắt nhìn anh say đắm.

Anh cầm hồ sơ lên, nhưng hầu như anh không quan tâm những gì họ nói. Ánh mắt anh nhìn cô, anh muốn biết tại sao cô lại ở đây, chẳng phải cô đã hứa hôm nay sẽ không đi gặp anh ta sao? Sao cô lại xuất hiện ở đây cùng anh ta? Cô xem Bá Thông quan trọng hơn chồng của cô sao?

-Áu tổng! Anh thấy sao?

Thấy anh thần thờ, cô gái sốt ruột lên tiếng hỏi. Bàn tay cô ta lướt qua bàn đùi anh, đầu cúi sát, áp vào người anh như thể muốn dâng hiến. Nếu là bình thường, anh sẽ đẩy cô ta ra, nhưng...

-Ở đây không tiện chút nào! Tôi đi bar sẽ bàn kĩ hơn!

Anh cố tình nói lớn tiếng để cô nghe thấy. Khách ở quán vào lúc khá đông, toàn là những người tầng lớp như, nên không ai chú ý đến lời nói của anh, vì họ cho rằng quá đỗi bình thường.

Lời anh cố ý nói, làm cho trái tim cô rí máu. Anh vẫn phong lưu bên ngoài, vẫn không có gì thay đổi! Những lời nói trong lúc anh cầu hôn cô hiện lên rõ trong đầu cô, chính anh đã nói cần cô, cần cô làm cho cuộc sống của anh ý nghĩa. Anh cũng đã từng nói là anh cần cô giúp anh để xây dựng một gia đình hạnh phúc. Nhưng anh lại là người phá vỡ đi nó.

La Bá Thông ngồi đối diện cô, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn theo hướng ánh mắt của cô, thấy anh đang ngồi tình tứ cùng cô gái. Bá Thông tức giận định xông ra đánh anh, nhưng cô nắm tay ngăn Bá Thông lại, cô khẽ lắc đầu. Bá Thông rất muốn đánh anh nhưng hiện tại cô đã cần, Bá Thông đành thôi.

Từ hướng của anh nhìn vào, anh khẽ nhủ mày. Cô đang nắm tay Bá Thông. Nhìn vào cứ như hai người đang yêu nhau giận dỗi nhau, người con trai bỏ đi và người con gái nắm tay giữ người con trai lại. Anh lắc đầu bỏ đi cái giả thuyết vô thực này.

-Bánh gato tình nhân đến rồi!

Giọng của cô gái phục phụ hơi lớn, và đến được tai của anh. Gương mặt anh tối lại, mày nhủ chặt. Gato tình nhân? Cô và Bá Thông, hai người anh bán tình nhân sao? Anh tức giận, lúc này không thể tập trung vào công việc, nhanh chóng hện lại tối tại quán bar, sau đó bước ra khỏi quán ăn.

Cô nhìn theo bóng lưng anh, anh sai hay cô sai?

-Diệu Phương, bánh gato này...

-Em có việc về trước! Bánh gato này anh giúp em mang về!-Cô nói về gấp gấp.-Anh giúp em trả bữa anh này, chào anh!

Nói rồi, cô nhanh chóng chạy ra ngoài. Ánh mắt cô tìm kiếm bóng lưng rộng lớn của anh. Cô không muốn quan hệ giữa anh và cô cân bằng, cô không muốn anh và cô lại lớn tiếng như tối hôm qua, cô thực sự không muốn! Vì vậy hôm nay, ngay tại đây, nhất định phải giải thích rõ ràng với nhau.

Mắt cô trở nên mơ màng, nhìn thấy bóng lưng anh ở bên kia đường. Cô vội lao ra đường, cô muốn nắm tay anh lại, muốn nói rõ tất cả! Cô lao ra đường bất chấp tất cả, cô chỉ muốn nắm tay anh lại... Cô nhất định phải giữ được anh...

“Kittt...” “Âm...”

Sau một hồi còi xe kéo dài, một người con gái nằm ngã xuống đường, một chút máu chảy từ đầu, giữa đùi một chút máu chảy ra... Mùi máu lan toả trong không khí...

Anh quay lại, cảnh tượng trước mắt làm con tim anh nhói lại. Anh vội vàng chạy đến cạnh cô. Mọi người gọi xe cấp cứu đến. Một lúc sau tiếng còi xe vang đến, anh bế cô vào xe cấp cứu, anh cũng vào bên trong.

Bên trong anh nắm chặt lấy tay cô, chưa bao giờ anh sợ mất cô như lúc này.

-Anh... không... cần... em!

Cô gượng hết sức thuê tháo. Anh nắm chặt tay cô, anh khẽ lắc đầu. Lúc này lòng anh như lửa đốt, anh không thể nói được gì, anh chỉ muốn cô bình an. Anh sợ rằng mình không giữ được cô. Anh sợ mất cô, anh rất sợ...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không Giữ Được... (2)

Chương 59: Không giữ được... (2)

***

Mắt cô dần dần mở ra, cô có thể cảm nhận được mùi khử trùng của bệnh viện. Cơ thể cô đau nhức không thể cử động, nhất là ở phần bụng. Cô cố gượng người dậy nhưng vô ích.

Khắc Huy bước vào, gương mặt anh đầy sự thất vọng. Lời bác sĩ nói lần nữa trong đầu anh, vô tình như một viên kim đâm thẳng vào trái tim anh.

-“Xin lỗi anh, Áu tổng! Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng chỉ giữ được Áu phu nhân, đứa bé hai tháng tuổi đã mất! Phu nhân do bị xuất huyết quá nhiều nên không thể nào giữ được... Nhưng anh và phu nhân còn trẻ, sau này vẫn có thể sinh con được!”

Ánh mắt của anh lướt qua bụng phẳng lì không chút dấu vết của cô. Quả thực ở nơi đó đã từng tồn tại một giọt máu chưa mang hình hài, nơi đó đã từng tồn tại huyết thống của anh. Anh đã không thể giữ được đứa con của mình, liệu anh còn có thể giữ cô bên cạnh?

Ánh mắt cô nhìn anh có chút sợ hãi. Quá khứ như một đoạn băng chạy trong đầu cô. Cô đã nhớ hết tất cả, nhớ rõ ràng vụ việc của năm năm trước, nhớ rõ sự việc năm năm sau gặp lại anh, bao gồm cả việc anh dùng tiền ép cô ở bên cạnh anh.

-Diệu Phương, em...

Anh muốn chạm vào bàn tay cô nhưng cô nhanh chóng rút lại, ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ sợ hãi. Anh không muốn giấu cô chuyện cô bị sảy thai, nhưng nói ra liệu có tác dụng gì?

-Anh đừng động vào tôi!

Anh càng cố gắng lại gần, cô càng cố gắng né tránh, thậm chí còn lớn tiếng.

-Em sao vậy?

-Anh lợi dụng lúc tôi mất trí nhớ làm tôi động lòng để kết hôn cùng anh! Anh lừa tôi!

Cô bị kích động. Bàn tay run run nắm chặt lấy nhau, tóc rối tung, trên người cô là bộ đồ bệnh nhân, nhìn cô lúc này trông rất đáng thương.

Anh nhẹ nhàng dùng tay nắm chặt lấy bàn tay run run kia mặc cho cô vùng vẫy, anh vẫn giữ cô lại.

-Khắc Huy, anh là đồ khốn! Anh buông tha cho tôi và gia đình tôi được không? -Giọng cô run run, bàn tay không vùng vẫy nữa mà nằm im, dường như đây là lời cầu xin của cô.

-Em chán ghét tôi thế sao? -Anh đau nhói nhìn cô gái này.

Chán ghét? Không, cô cho rằng cô sợ anh nhiều hơn. Anh đã lợi dụng lúc cô mất trí nhớ mà làm cho cô yêu anh, tin anh. Sau khi kết hôn anh vẫn phong lưu bên ngoài, Ngọc Yến cũng đang mang thai con của anh.

-Phụ nữ đối với anh không thiếu! Tại sao anh lại kết hôn với tôi rồi làm tôi đau khổ như vậy! -Cô bình tĩnh nói, giọng nói tuy thê lương nhưng khi nghe lại thấy được sự mạnh mẽ của người con gái này.

Phụ nữ đối với anh không hề thiếu. Chỉ cần anh gạt đầu, bao nhiêu phụ nữ sẽ tình nguyện. Nhưng rất tiếc, tất cả anh đều không yêu.

-Được rồi! Nếu em ân hận vì đã kết hôn với tôi, tôi sẽ chuẩn bị giấy li hôn! -Anh trầm mặc. -Nhưng tôi hy vọng em hãy tịnh dưỡng đến khi khoẻ hẳn, đến lúc đó dù em có quyết định thế nào tôi cũng sẽ tôn trọng ý kiến của em!

Giọng anh không lạnh lùng mà chất chứa đầy sự cưng chiều vô hạn. Khi kết hôn với cô trong tình trạng cô mất trí nhớ anh đã phần nào đoán được sẽ có ngày hôm nay, ngày mà cô nhớ lại hết tất cả rồi cự tuyệt anh, anh chỉ không ngờ rằng nó đến quá sớm. Anh chọn sẽ tôn trọng quyết định của cô. Dù rằng anh có thể sẽ không giữ được cô bên mình!

Lòng cô trôi dạt một cảm giác ảm áp, cảm giác này khi chung sống với anh, cô đã cảm nhận được sâu sắc. Nhưng ảm áp kèm theo nỗi bất an thì thà không có còn hơn!

Cô chỉ gật gật đầu với anh, anh cũng buông tay cô, căn dặn cô một vài điều rồi anh bước ra ngoài. Cô bắt an, cô hận mình trong lúc mất trí nhớ đã nông nổi, đã yêu anh thắm thiết, yêu đến mức đồng ý kết hôn với anh mà bất chấp quá khứ và tất cả. Cô hận anh, hận cả bản thân mình...

***

Khắc Huy lên sân thượng, anh trầm mặc khác thường. Gia Minh và Dương Thắng cũng biết tình trạng của Diệu Phương nên đến thăm cô, nhận được tin nhắn từ anh, hai người lập tức lên sân thượng.

-Khắc Huy, tình trạng của cô ấy ổn rồi, cậu đừng lo lắng quá!-Gia Minh đặt tay lên vai anh.

-Dương Thắng, Gia Minh!-Anh nói như không hề để tâm đến lời khuyên của Gia Minh.-Sòng bạc ở Las Vegas có vấn đề!

Trước đây, Khắc Huy, Tuấn Anh, Gia Minh và Dương Thắng đã từng hùng vốn làm ăn ở thành phố này. Las Vegas là thiên đường của bàn bạc, đầu tư, mở sòng bạc là lợi nhuận lớn nhất. Bốn người đã mở sòng bạc khá lớn, rồi khi quay lại Việt Nam thì giao cho người thân tin quản lý.

-Tại sao chứ? Chẳng phải đang làm ăn được lắm sao?-Gia Minh khẽ nhàu mày.

-Gia Minh, tôi muốn cậu qua Las Vegas để quản lý và điều chỉnh sòng bạc đó lại!-Anh nói thẳng thắn không hề có vòng vo.

-Tình hình ở đây mới thực sự là rối! Cậu nên biết hiện tại Diệu Phương đang gặp chuyện, liệu cậu có xử lý được hết việc của Royal không?-Gia Minh nói.

-Chuyện ở đây tôi và Dương Thắng sẽ lo được!-Anh nói đồng dục.

-Được, chiều nay tôi sẽ đi ngay!-Gia Minh gật đầu.

Gia Minh chỉ hơi gật đầu đồng ý. Anh muốn Gia Minh qua Las Vegas thực ra là vì anh được hay Lan Nhi đang ở thành phố đó. Anh là đang muốn tác hợp cho hai người này. Anh nghe dì Trương nói là Lan Nhi dạo này tâm trạng không tốt, ăn uống không điều độ, ảnh hưởng đến sức khỏe. Anh cũng mong muốn rằng ông trời cũng sẽ tác hợp cho anh và cô. Nghĩ đến đây anh bật cười, một nụ cười thê lương, anh trước giờ dù là việc gì cũng tự mình phán đoán, không bao giờ trong đợi vào may mắn hay ông trời, vậy mà bây giờ anh phải chờ đợi ông trời tác hợp cho mối tình này của anh có kết thúc viên mãn.

***

Sáng sớm, Hạ Lâm đến Royal nhưng không được vào vì lý do không còn là nhân viên tại đây. Mùa thu không lạnh, nhưng gió vào buổi sáng, thêm vào đó là Hạ Lâm chỉ mặc chiếc áo ngắn tay mỏng manh. Hạ Lâm xoa xoa hai bàn tay lạnh ngắt của mình, đứng bên cửa đợi.

Một tiếng, hai tiếng trôi qua. Hỏi lại bảo vệ thì bảo vệ nói rằng Khắc Huy không đến Royal vào ngày hôm nay. Hạ Lâm đến là vì bản thiết kế mà anh đã nhờ. Định bỏ đi thì tiếng gọi làm bàn chân Hạ Lâm cứng đờ lại.

-Hạ Lâm, em đến đây làm gì?

Là Dương Thắng. Dù có như thế nào, Hạ Lâm vẫn không thể quên được giọng nói này. Giọng nói và gương mặt này như đã khắc sâu vào trái tim nhỏ bé kia. Khi nghe thấy giọng nói này, nhìn thấy gương mặt này, tim Hạ Lâm đau buốt. Nhưng vào lúc này, Hạ Lâm không được yếu đuối. Quay người lại, nở một nụ cười với Dương Thắng, đây là việc mà Hạ Lâm đã phải cố gắng mới làm được.

-Em đến tìm anh Khắc Huy! Anh ấy nhờ em thiết kế lại bộ sưu tập “Mùa yêu”!

-Hôm nay Khắc Huy không đến! Anh thay cậu ấy tiếp em!-Giọng Dương Thắng ấm áp, dường như hai người chỉ là bạn, hai người bạn bình thường.-Được chứ?

-Sao lại không!-Hạ Lâm vô thức nói.

Nhưng thật ra nếu thời gian có quay lại, Hạ Lâm cũng không biết phải từ chối như thế nào.

Hạ Lâm vào phòng làm việc của Dương Thắng. Đây không phải lần đầu tiên bước vào căn phòng này, nhưng lần này rất khác biệt. Dương Thắng vừa lấy nước cho Hạ Lâm vừa kể lại chuyện của Diệu Phương. Hạ Lâm nghe được thì mặt mày tái mét.

-Diệu Phương có sao không ạ?

-Cô ấy có lẽ không biết mình đang mang thai! Đứa bé vừa được hai tháng, nhưng tiếc rằng không giữ được!-Anh nói nhỏ, giọng thoáng thương tiếc.

Hạ Lâm im lặng, sự trầm mặc, im lặng chiếm lĩnh toàn không gian. Hạ Lâm biết Diệu Phương chắc chắn lúc này cũng rất đau khổ. Lòng xót xa cho cô bạn này vô cùng!

-Bản vẽ đâu?-Dương Thắng chìa tay ra.

Hạ Lâm đặt lên tay Dương Thắng một sấp giấy.

-Em cảm thấy nếu như bộ sưu tập lần trước điểm nhấn nằm ở những viên Rubi thì lần này chúng ta nên dùng chất liệu rẻ hơn nhưng không kém phần sang trọng và quý phái!-Hạ Lâm nêu quan điểm của mình.

Thật ra, Hạ Lâm cứ nghĩ là sẽ trình bày quan điểm với Khắc Huy nên đã chuẩn bị rất kỹ càng. Chỉ không ngờ phải trình bày những điểm này với anh.

-Anh chưa hiểu ý em lắm!-Dương Thắng thản nhiên xem các bản vẽ.

-Em nghĩ đến ngọc trai! Ngọc trai không khó tìm, tuy cũng quý và giá tiền cũng khá đắt nhưng có độ sáng và lấp lánh không thua đá Rubi! Em đã tìm hiểu trang sức mà King cho ra thị trường, tất cả đều được làm từ Rubi có độ sáng nhưng chỉ là loại đá Rubi hạng thường do màu sắc còn có chút khuyết điểm!-Hạ Lâm nói.

-Xem ra em rất chăm chút vào bản vẽ lần này!

Thật ra trang sức mà King cho ra thị trường có thiết kế giống không một chút khác bản thiết kế mà trước khi nghĩ, Hạ Lâm đã hoàn thành cho Royal. Hạ Lâm muốn tìm hiểu về những trang sức đó cũng không khó. Với lại, chính miệng Khắc Huy đã nói sẽ trả tất cả tiền viện phí cho bệnh viện nếu Hạ Lâm đồng ý vẽ lại một bản thiết kế khác tốt hơn. Hạ Lâm không dám là ấu và đây cũng không phải là phong cách làm việc đó giờ nên đã tìm hiểu và chăm chút từng tí để xứng đáng với tiền thù lao mà anh đã đưa ra.

-Anh thấy ý tưởng thế nào?-Hạ Lâm hỏi.

-Đúng là sinh viên ưu tú ở khoa Thiết kế có khác!-Đương Thăng gật gù.-Rất tốt! Ý tưởng thay thế Rubi thành ngọc trai cũng không tệ! Được rồi, anh sẽ nói lại với Khắc Huy!

-Vậy em xin phép về trước!

-Được! Anh không tiễn!

Hạ Lâm cười cười, cầm giỏ xách nhanh chóng bước ra ngoài. Khi quay lưng Hạ Lâm thay đổi nét mặt, khẽ thở dài một tiếng. Dương Thăng lúc này rất muốn giữ người con gái này lại. Nhưng đã không thể cất tiếng nói thành lời và chân cứng đờ không thể nào đứng dậy. Dương Thăng không giữ được Hạ Lâm, không giữ được người con gái mà Dương Thăng đã yêu, yêu cách đây hơn sáu năm cho đến bây giờ...

***

Las Vegas, Hoa Kỳ

Lan Nhi bước vào một ngôi trường đại học danh tiếng ở Mỹ. Mọi ánh mắt dồn lên người cô gái này, một cô gái người Đông Nam Á, mái tóc đen nhánh, dáng người nhỏ nhắn, mặc một chiếc váy kín đáo. Từ khi qua Mỹ, Lan Nhi sống ở Las Vegas với ba mẹ.

Las Vegas là một thiên đường giải trí, là một thành phố không bao giờ ngủ. Người phương Tây rất phóng khoáng và dễ gần, vì vậy Lan Nhi cũng không gặp khó khăn nhiều trong trường lớp.

Hôm nay, do giáo viên bận nên lớp Lan Nhi được về sớm. Ba người mà Lan Nhi tiếp xúc nhiều nhất ở đây chạy đến kéo tay giữ lại.

-Emmy, cậu đến Las Vages cũng chưa đi nhiều nơi, hôm nay chúng ta đi chơi nhé!

Do lúc trước cũng từng sống ở nước ngoài nên Lan Nhi có tên là Emmy. Cô gái kéo tay Lan Nhi lại là một cô gái người lai, giữa phương Tây và phương Đông, tên là Rin. Hai anh chàng đi theo đằng sau gật đầu tán thành. Bên trái là anh chàng người Tây điển trai, cao to lực lưỡng, tên là Christ. Bên trái là anh chàng người phương Đông, anh ta đến từ Nhật Bản, tên Tommy. Lan Nhi tiếp xúc nhiều với họ do cùng nhóm trong học tập. Quả thực là họ chưa bao giờ đi chung với nhau, chỉ nói chuyện trong lớp học.

-Đi đâu?-Lan Nhi hỏi.

-Thiên đường tại Las Vegas!-Rin búng tay cười.

-Được! Đi thì đi!

Lan Nhi cũng muốn biết nhiều hơn ở Las Vages.

Thiên đường ở Las Vegas mà Rin nói là một sông bài bạc. Sông bạc mang tên A.M.H.T. Dù là ban ngày nhưng bên trong vẫn tối như mực. Có lẽ sông bạc hoạt động không kể ngày đêm. Lan Nhi vừa bước vào đã nghe những tiếng nói rộn rã, ở đây rất ồn ào! Những người bạn của Lan Nhi có vẻ đã quen thuộc với nơi này. Rin và Tommy đi chơi các loại bạc. Christ đi theo sau Lan Nhi, giới thiệu các loại bài cho Lan Nhi, có vẻ hấp dẫn nhưng đáng tiếc Lan Nhi không có hứng thú với bài bạc. Đang nhìn một vài người chơi thì một dáng người quen thuộc đập thẳng vào mắt Lan Nhi.

Nhìn thấy người này, Lan Nhi khựng lại, không biết nên thế nào. Vội vàng chào Christ rồi chạy ra ngoài. Do vội vàng mà va vào một người đàn trung niên. Ông ta lớn tiếng chửi mắng do rượu sâm banh đang cầm đổ vào người, mắng và tiếng thủy tinh vỡ làm mọi người chú ý. Lan

Nhi ríu rít xin lỗi nhưng ông ta không cho qua.

-Xin quý ông bỏ qua cho! Tôi thực sự rất gấp!

Ông ta nhìn dáng người Lan Nhi, gương mặt hiện rõ sự ham muốn. Dáng người Lan Nhi vốn rất chuẩn và rất thu hút người nhìn.

-Người đẹp! Tôi sẽ cho qua!-Ông ta cười cười.-Hy vọng người đẹp có thể cùng tôi về nhà một lần!

Ở Mỹ vốn rất phóng khoáng. Những lời nói này, Lan Nhi hiểu rất rõ ý tứ của ông ta. Đang định phản bác thì một tiếng nói quen thuộc vang lên...

-Ông Jack, mong ông bỏ qua! Người của tôi vụng về quá!

Gia Minh bước đến lên tiếng khuyên nhủ, ông ta là một người có quyền thế cao ở Las Vegas này. Ba chữ “người của tôi” được cố tình nhấn mạnh để đối phương nghe hiểu ý tứ.

-Kelvin, thì ra đây là người của cậu! Xin lỗi đã mạo phạm!

Kelvin, tên tiếng anh của Gia Minh. Người đàn ông trung niên rất nể trọng Gia Minh, chỉ qua lại vài câu sau đó cho qua.

Khi người đàn ông bước đi, Gia Minh kéo tay Lan Nhi đi vào bên trong. Lan Nhi ngỡ ngàng vì hành động này, bàn tay đau nhức muốn tránh né nhưng không được...

Gia Minh cũng không ngờ sẽ gặp cô gái này ở đây. Bây giờ điều duy nhất muốn làm đó là nắm chặt lấy bàn tay của cô gái này, vì Gia Minh sợ rằng mình sẽ không giữ được Lan Nhi...

Chương 60: Tôn Trọng...

Chương 60: Tôn trọng...

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Diệu Phương ngồi trong căn phòng của bệnh viện. Ánh mắt cô xa xăm nhìn bên ngoài. Anh không hề đến gặp cô thêm một lần nữa. Tâm trạng của cô đang rất tệ! Cô muốn nhìn thấy anh, nhưng nhìn thấy rồi biết nói gì, biết đối diện với anh như thế nào!

Kỉ ức ủa về, cô nhớ lại tất cả, cô thực không muốn điều đó xảy ra, cô muốn như mấy ngày vừa qua bên cạnh anh. Nhớ đến năm năm trước chính miệng Từ Phúc Thanh đã nói với cô rằng hai người đã qua lại trong lúc cô và anh chưa chia ta, bây giờ Ngọc Yến lại đang mang cốt nhục của anh trong khi anh và cô vẫn là vợ chồng hợp pháp. Cả năm năm trước và năm năm sau, anh vẫn luôn là người phóng túng vô trách nhiệm vậy sau? Nếu bây giờ cô buông tay anh, thì anh và Ngọc Yến sẽ đến với nhau, gia đình ba người hạnh phúc chăng?

Một cô y tá bịt kín mặt mày, đẩy một loạt thuốc vào.

-Âu phu nhân, bác sĩ bảo tôi đem hồ sơ đến cho chị!

-À, vâng! Cảm ơn cô!-Cô cười nhạt với chị y tá.

Sau khi y tá bước ra ngoài, cô nhìn vào hồ sơ, đúng thật là tên của cô. Cô xem bên trong...

Tập giấy từ tay cô rơi xuống, gương mặt cô xanh lại, cô bịt miệng, không thể nào! Tại sao lại như vậy? Cô khụy xuống chân giường, nước mắt cô rơi.

Hồ sơ bệnh án của cô ghi khá dài dòng, nhưng chuyện khiến cô hốt hoảng thế này là, cô mang thai đã hai tháng, nhưng đứa bé đã được người nhà yêu cầu phá bỏ.

Khắc Huy dám yêu cầu phá bỏ con của cô? Không thể nào! Đó cũng là con của anh kia mà, làm sao anh lại dám làm chuyện như vậy, tự tay giết chết con của mình.

***

Khắc Huy ở Royal, xem lại một vài văn kiện quan trọng. Anh xem lại kịch bản đã được hoàn thành của bộ phim “Kiếp này em từng yêu anh”. Đây là một bộ phim có kết cục bi thảm nhưng mang đầy tính nhân văn và tình người. Có kết cục bi thảm cho nữ chính do cô gái chỉ yêu đơn phương, và nam chính không yêu cô. Nữ chính là cô gái tốt, yêu chàng trai đến mức có thể hy sinh tất cả, và có thể làm tất cả chỉ mong chàng trai được hạnh phúc.

Anh có phải cũng đang yêu đơn phương Diệu Phương không? Năm năm trước và trong thời gian cô mất trí nhớ, anh chắc chắn rằng cô yêu anh. Nhưng thời gian này, lúc mà cô nhớ lại tất cả, cô còn yêu anh không? Lẽ ra anh không nên vội đăng kí kết hôn với cô khi cô chưa nhớ ra. Anh thừa nhận bản thân mình ích kỉ, anh muốn cô hạnh phúc, nhưng lại không đủ kiên nhẫn để nhìn cô hạnh phúc bên một người đàn ông khác. Anh muốn cô là của anh mãi mãi.

Tiếng gõ cửa đưa anh về với thực tại. Khẽ gấp văn kiện lại, anh trở lại dáng vẻ điềm đạm mọi khi.

-Khắc Huy!-Dương Thắng bước vào trên tay là một số giấy tờ.-Cậu xem xét và kí vào giúp tôi!

Chỉ là một vài hợp đồng với các tập đoàn khác, nhưng khá quan trọng.

-Cậu để đó!-Khắc Huy nói.

-Dự án ở khu đất Hoa Đôn cậu định thế nào?-Dương Thắng hỏi.

-Tôi sẽ giải quyết!-Anh nói.

Dương Thắng hơi gật đầu.

-Giang Tuyết, trưởng phòng Marketing là nội gián!

Câu nói của anh làm Dương Thắng sững sờ. Giang Tuyết là trưởng phòng Marketing, làm việc ở Royal đã nhiều năm, luôn tận tụy với công việc, Dương Thắng lúc trước cảm thấy con người này hết lòng việc, lại có tài nên chính tay đã đề cử chị ấy lên làm Trưởng phòng.

-Tất nhiên! Trưởng phòng Giang cũng chỉ bị tác động từ bên ngoài!-Anh chậm rãi nói.-Câu qua đây!

Dương Thắng bước đến gần anh và chiếc máy tính. Camera ở Royal được kết nối với máy chủ ở phòng điều khiển và máy tính của anh. Trong máy tính là đoạn clip Trưởng phòng Giang đang ở trong phòng Giám đốc Marketing của Gia Minh lục lọi tài liệu. Sau đó, anh hơi nhích chuột chuyển qua đoạn clip khác, vẫn là Giang Trưởng phòng, đang xem và chụp lại kịch bản của các bộ phim và trang sức ở phòng thiết kế và phòng kĩ thuật. Có lẽ lúc cô ta hành động là vào lúc sáng sớm và giờ nghỉ trưa.

-Không ngờ...

-Dùng người nên cẩn thận một chút...-Anh khẽ nói.

-Câu định giải quyết cô ấy thế nào?-Gia Minh hỏi.

-Chắc chắn có người đứng sau!-Anh nói chắc chắn.

Anh biết con người Giang Tuyết, cô không có gan làm những chuyện thế này.

-Dù gì thì cũng nên giải quyết cô ấy!

-Chắc chắn! Tôi sẽ sa thải Giang Tuyết, nhân tài ở phòng Marketing không thiếu!

Dương Thắng gật đầu đồng tình. Anh quyết định sa thải Giang Tuyết là đúng. Thà dùng người chất lượng kém còn hơn là dùng người có mưu phản. Dù là Giang Tuyết bị ép buộc hay cưỡng chế làm điều phản bội Royal thì cũng không thể chấp nhận được.

-Diệu Phương...-Một hồi im lặng, Dương Thắng lưỡng lự hỏi.-Thế nào?

-Cô ấy sẽ sớm bình phục! Và tôi đã quyết định!-Anh nói.-Hôn nhân của chúng tôi, nằm trong tay cô ấy!

-Cậu chắc sẽ không ân hận chứ?-Dương Thắng nhìn sự biến sắc trên gương mặt anh.

Anh không trả lời vì chính bản thân anh cũng không biết mình có sẽ ân hận không. Anh biết anh muốn cô hạnh phúc, nhưng anh cũng biết bản thân mình cần cô. Anh tôn trọng cô nên sẽ để cô quyết định về cuộc đời sau này của cô.

***

Las Vegas, Hoa Kỳ

Gia Minh kéo tay Lan Nhi đi vào bên trong, phía sau khu bài bạc. Gia Minh đuổi tất cả những người bên trong ra ngoài.

Khi bị Gia Minh kéo, Lan Nhi đã hết sức vùng vẫy nhưng không hề làm Gia Minh buông tay. Bây giờ Lan Nhi mới chợt nhớ đến sông bạc

A.M.H.T chính là sông bạc được Tuấn Anh, Gia Minh, Khắc Huy, Dương Thắng tạo dựng lên. Nên khi nhìn bản hiệu, Lan Nhi đã thấy quen quen.

Gia Minh vẫn nắm tay Lan Nhi, kéo cơ thể cô gái này sát vào người mình, rồi ép cô vào tường.

-Anh...

Lan Nhi trừng mắt nhìn người đàn ông này. Gia Minh vẫn vậy, vẫn chẳng có gì thay đổi, đôi mắt đen hun, sâu hút, mi dài, sống mũi cao, môi mỏng. Gương mặt này, cơ thể này cộng với tài ăn nói, Gia Minh từng làm bao nhiêu cô gái hồn bay phách lạc.

Gia Minh không hề nhẹ tay, mà các động tác đều chứa đầy sự giận dữ và bạo lực. Nhìn cô gái này, lòng có chút xót. Lan Nhi có vẻ ốm đi một chút, chắc là do ăn uống. Tuy vậy nhưng vẫn xinh đẹp, vẫn có thể làm cho bao chàng trai say đắm.

Gia Minh cúi người, đôi môi khẽ chạm từ mi, xuống mắt, sống mũi và dừng lại ở môi. Bỗng Gia Minh dừng lại. Đôi môi rời khỏi Lan Nhi. Ánh mắt chạm ánh mắt. Ánh mắt Lan Nhi có chút bối rối, hoảng sợ, ánh mắt Gia Minh có chút xót xa, mãnh liệt.

Lan Nhi được dịp nhanh chóng hất bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình ra. Do không đề phòng mà Gia Minh đã vụt mất bàn tay của Lan Nhi.

-Đến cùng bạn trai sao?-Gia Minh cười khỏ.

Cái khái niệm bạn trai của Lan Nhi theo kiểu người Anh, nên Lan Nhi khẽ gật đầu. Bạn trai ở Việt Nam không có gì khác so với người yêu, nhưng Lan Nhi lại xem bạn trai chẳng qua chỉ là bạn thân thiết, đã đi xa mức bạn bè bình thường nhưng không hẳn đã là người yêu.

-Sao anh không ở nhà cùng vợ con? Đến xứ sở bài bạc này làm gì?-Lan Nhi nói.

-Vợ? Con?-Gia Minh nhú mày không hài lòng.-Chẳng phải...

-Thôi đi! Bây giờ anh nên tập trung lo công việc, sau đó về nhà với vợ! Đừng trêu hoa ghẹo nguyệt rồi khiến vợ đau lòng!-Lan Nhi nói.

-Vợ anh chỉ có thể là em!

Lan Nhi khá bất ngờ. Trái tim trong lòng ngực bắt đầu đập nhanh một nhịp. Nhưng nghĩ đến Lâm Ngọc Thy, thì lại không thể tha thứ.

-Vợ anh làm Lâm Ngọc Thy!-Lan Nhi cố ý nhấn mạnh.

-Vợ anh là Trương Lan Nhi!-Gia Minh kiên nhẫn.-Là vợ của anh, anh chọn sẽ hợp lý hơn!

-Anh muốn sao thì tùy! Tôi phải về!

Lan Nhi nhanh chóng chạy ra ngoài, nhưng bị Gia Minh giữ lại ở cửa. Không một chút kiêng nể, Gia Minh đẩy Lan Nhi ngã xuống ghế sofa gần đó, mãnh liệt tấn công bờ môi mềm mại kia...

Lan Nhi biết rõ mình bị cuốn theo mụ hôn đó, nhưng đến khi bàn tay Gia Minh không yên phận di chuyển trên cơ thể mình, ba chữ “Lâm Ngọc Thy” hiện rõ mồm một trên đầu. Lan Nhi không muốn bản thân mắc sai lầm thêm lần nữa. Lan Nhi lấy lại ý thức, dùng một lực mạnh đẩy người đàn ông phía trên ra.

Gia Minh không ngờ rằng ngay giây phút này, Lan Nhi còn có thể cự tuyệt nên không chút phòng bị và đã bị đẩy ra dễ dàng. Gia Minh gương mặt thoáng buồn, đứng dậy, chỉnh đốn lại trang phục ngay ngắn, quay lưng về phía Lan Nhi.

-Được rồi! Em có thể về!-Gia Minh chậm rãi nói.-Tôi chỉ muốn nói với em, cái thai của Lâm Ngọc Thy không phải của tôi và tôi cũng đã giải quyết!

Lan Nhi đang chuẩn bị bước ra ngoài. Nghe Gia Minh nói, tim Lan Nhi đập mạnh một nhịp. Bước chân khựng lại. Điều duy nhất Lan Nhi có thể nghĩ đến là sẽ nhào đến ôm Gia Minh từ phía sau. Nhưng liệu... đó có phải là sự thật?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Giấy Thoả Thuận Ly Hôn... (1)

Chương 61: Giấy thoả thuận ly hôn... (1)

-Thật ra tôi rời khỏi anh cũng không hẳn là do cái thai của Ngọc Thy!-Lan Nhi chậm rãi nói.

Gia Minh hơi nhúm mày, hiện tại thì anh chàng không thể nào đọc được suy nghĩ của cô gái.

-Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!-Lan Nhi hạ giọng nói.-Anh vốn dĩ là một playboy, dù cho có thế nào, anh cũng sẽ chẳng thay đổi!

Lan Nhi nói rồi xách giỏ bước thẳng ra ngoài không chút chùng chừ. Gia Minh ở bên trong đứng hình vì lời nói của Lan Nhi. Có lẽ, Lan Nhi không thể tin tưởng lần nữa!

***

Paris, Pháp

Cái không khí se se lạnh ở Pháp khiến cho Phương Thảo run cả bàn tay. Hiện giờ, trang phục trên người cô gái chỉ là bộ quần áo mỏng và chiếc khăn choàng. Trên tuyến đường, các cặp tình nhân nắm tay nhau bước đi. Chỉ riêng Phương Thảo lặng lẽ một mình.

Hôm nay là ngày khám thai định kì, Phương Thảo chỉ đi một mình. Đứa trẻ chỉ mới có nhịp tim. Cảm giác này đối với cô gái có chút quen thuộc. Cảm giác sắp được làm mẹ rất tuyệt vời.

Một chiếc xe bốn bánh chạy đến bên cạnh, anh chàng bên trong vẫy tay thay lời chào.

-Tiêu Vân, anh đi đâu vậy?

-Tôi đi làm về, tiện đường thấy cô nên chào hỏi!-Tiêu Vân cười cười.-Cô đang đi về sao? Sẵn tiện đường, tôi đưa cô về!

-Tôi thấy không tiện lắm!-Phương Thảo từ chối.

-Không sao đâu!-Tiêu Vân cười trừ.-Vốn dĩ tôi có chuyện muốn hỏi!

-Chuyện gì?-Phương Thảo ngược mày.

-Một chút chuyện của Bảo Anh!-Tiêu Vân bình thản trả lời.

-Được!-Phương Thảo gật đầu đồng ý.

Sau khi Phương Thảo lên xe, ở một góc khuất có một người mặt áo đen, bịt kín mặt mày, gọi điện cho một ai đó.

Bên trong xe đang lăn bánh chạy, không khí im lặng hẳn.

-Anh muốn hỏi gì về Bảo Anh?-Sau một hồi im lặng, Phương Thảo lên tiếng.

-Bảo Anh...-Giọng có chút xót xót.-Rõ ràng trước khi tôi đi Pháp, cô ấy rất hạnh phúc mà! Rõ ràng Tuấn Anh rất yêu cô ấy mà! Tại sao bây giờ lại như vậy? Tôi không tin Tuấn Anh lại bỏ rơi cô ấy!

-Đúng là Tuấn Anh không như vậy!-Phương Thảo giọng buồn hẳn.

-Vậy tại sao? Chẳng phải Bảo Anh đang mang thai sao? Là con của Tuấn Anh!-Tiêu Vân chưa xót nói.

-Anh vẫn yêu Bảo Anh?-Phương Thảo nói.-Vậy anh có thể chấp nhận cô ấy và đưa con trong bụng không?

-Điều đó không quan trọng! Nhưng tôi vẫn muốn biết lý do!-Tiêu Vân nói.

-Nhắc lại chỉ thêm buồn! Tôi cũng chẳng muốn nói nhiều về vấn đề này!-Phương Thảo nói.-Tôi biết anh có tình cảm với cậu ấy từ thời cấp 3, nhưng chẳng qua năm đó là do anh không có can đảm bày tỏ, chỉ biết đứng nhìn cậu ấy hạnh phúc!

Tiêu Vân im lặng, và im lặng đồng nghĩa với không phủ nhận. Có lẽ Phương Thảo nói không hề sai, là do Tiêu Vân không có can đảm. Nếu như bảy năm trước Tiêu Vân bày tỏ tình cảm của mình, không chừng người chiếm được trái tim Bảo Anh không phải Tuấn Anh mà là Tiêu Vân này! Nhưng rất tiếc, thời gian không thể quay ngược lại!

Khi Phương Thảo bước xuống xe, có cảm giác như có ai đang nhìn mình. Chợt quay ra sau nhìn, chỉ là một chiếc moto chạy với tốc độ chậm. Có lẽ Phương Thảo nhạy cảm quá! Sau khi chào Tiêu Vân, Phương Thảo bước vào trong nhà!

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Diệu Phương gồi người trên chiếc giường. Đã ba ngày anh không hề đến thăm cô. Nhưng nếu gặp anh, cô cũng không biết phải đối mặt với anh thế nào. Người đã tàn nhẫn giết chết đứa con của cô.

Tiếng bước chân mỗi một gần hơn. Tiếng bước chân quen thuộc làm tim cô loạn nhịp. Anh bước vào một cách bình thản. Khi nghe tiếng bước chân cô đã biết là anh cho nên khi anh vào cô không hề ngước lên nhìn anh.

Ánh mắt anh có một chút xót xa, nhìn cô ồm hơn lúc trước rất nhiều!

-Về thôi! Anh đã làm thủ tục xuất viện cho em!

-Về đâu?-Cô hỏi.

-Nhà của chúng ta!-Anh nói.

Cô im lặng, dù sao cô và anh vẫn là vợ chồng trên mặt pháp lý.

Anh đưa cô về nhà. Trên đường về, cô không mở miệng nói chuyện với anh bất kì câu nào! Về nhà, cô lên thẳng căn phòng ngày trước mà cô và anh sống chung, khoá cửa lại. Anh chỉ bất lực nhìn theo cô.

Tối, cô không xuống ăn cơm. Anh lo lắng làm cho cô một ít cháo, sữa và lấy chìa khoá dự phòng để mở cửa vào. Cô nằm trên giường vờ như đang ngủ. Anh biết là cô đang vờ ngủ, đặt tô cháo và chén sữa lên bàn. Anh không lay cô dậy.

Anh đổ một ngụm sữa vào miệng mình. Sau đó lên giường, môi anh tìm môi cô, cơ thể nặng nề của anh dường như đè lên người cô. Cô bất ngờ không thể phản kháng được. Tay anh giữ chặt cơ thể cô, môi anh chạm môi cô, đưa chất lỏng là sữa vào miệng cô. Cảm giác có vị ngọt của sữa vào miệng, cô đã biết anh làm gì, tay chân đang ngoan cố bỗng dung ngoan ngoãn nằm im. Đến khi cô nuốt sữa vào cổ họng, anh vẫn tham lam đóng chiếm môi cô không buông.

Đến khi cảm thấy cô dần dần mất không khí, anh mới luyến tiếc buông ra, anh ngồi dậy. Cô cũng ngồi dậy miệng thở gấp.

-Nhóc lười biếng! Bây giờ em đã chịu ngồi dậy ăn cháo chưa?

Cô không muốn anh dùng cực hình nên đành cầm to cháo lên ăn, anh gạt đầu hài lòng. Sau khi cô ăn xong, anh ép cô uống hết cả một ly sữa to. Trong lòng cô len lỏi một chút ấm áp, nhưng ngay sau đó bị dập tắt bởi điện thoại của anh ở trên giường reo lên, cô có thể nhìn thấy rõ ràng người gọi cho anh là Cao Ngọc Yến, hình ảnh Ngọc Yến mang thai hiện rõ trong đầu cô. Anh lấy tay tắt máy, sẵn tiện tắt nguồn, vì anh biết mỗi lần Ngọc Yến gọi là phải chờ cho đến khi nào anh bắt máy mới thôi.

-Thức ăn ngon không?-Anh vuốt tóc cô hỏi.

-Dì Hoà nấu dĩ nhiên ngon!-Cô buộc miệng nói, bàn tay đẩy tay anh ra khỏi tóc cô.

Dì Hoà là người giúp việc mà Khắc Huy thuê để làm việc nhà ở căn biệt thự.

-Là anh nấu!-Anh thôi không vuốt tóc cô nữa.

Cô im lặng, vì quả thực tô cháo này rất ngon, cô lại không thích nói dối nên đành im lặng!

-Em tắm đi, khuya tắm sẽ không tốt đâu!-Anh ôn nhu cười ngọt ngào nói.

Cô không trả lời chạy thẳng vào phòng tắm, cô rất muốn tránh mặt anh. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô mới phát hiện ra rằng mình không mang theo đồ để thay. Cô định mặc đồ bộ đồ cũ, nhưng do lỡ tay làm rơi áo lót xuống đất và bị ướt. Lúc từ bệnh viện về nhà cô mặc quần jean và áo sơ mi trắng, về đến nhà, cô thay chiếc quần jean thành quần short. Do áo lót bị ướt nên cô chỉ mặc áo sơ mi và quần short ra ngoài, và cô cứ nghĩ rằng có lẽ anh đã rời khỏi phòng.

Cô mở cửa ra thì hoảng hốt khi anh vẫn còn ở đây và còn đứng trước ngay cánh cửa phòng tắm. Do cơ thể cô còn ướt nên chiếc áo sơ mi dính sát vào cơ thể cô, đường cong trên cơ thể hiện rõ mồn một. Thân trên quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành hiện rõ trên lớp áo sơ mi mỏng của cô, do cô không mặc áo lót nên hiện ra rất ròn ràng. Ánh mắt anh chăm chú trên cơ thể cô, cơ thể anh dần có phản ứng, dần nóng lên.

Cô vội đẩy tay đóng cửa lại, nhưng đã không kịp, anh đã dùng tay chặn cánh cửa lại. Cô cố gắng tránh cái nhìn mãnh liệt của anh, tay dùng sức đẩy cửa đóng vào.

-Tôi... quên lấy quần áo!-Cô lắp bắp nói.

Ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chú vào thân hình phụ nữ trưởng thành của cô. Bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay đang cố dùng sức đóng cửa lại. Bàn tay cô mềm nhũn khi anh chạm vào.

Lướt theo bàn tay cô, tay anh lần lướt đến vai, đến cổ cô sau đó dần dần hạ xuống...

-Bà xã à, anh muốn em quá!

Anh cố ý nhấn mạnh chữ “bà xã” nhằm muốn thầm nhắc nhở cô rằng cô là vợ hợp pháp của anh và cô phải thực hiện bổn phận của người vợ.

-Tôi... tôi...

Cơ thể cô mềm nhũn trước những kiêu khích của bàn tay anh. Dần dần cô ngã vào vòng tay anh. Anh bế cô lên giường, từng cúc áo sơ mi được gỡ ra...

***

Đã đến giờ khuya, Dương Thắng không về nhà mà ghé một công ty là chi nhánh của Royal và Dương Thắng cũng là giám đốc quản lý của

công ty đó, công ty Tấn Hưng. Vào công ty, bảo vệ trực ca đêm cuối đầu chào. Dương Thắng do chiều có đi tiếp khách hàng, có uống một chút rượu nên sự tỉnh táo đã bị giảm đi đáng kể.

Phòng làm việc ở đây nhỏ hơn phòng làm việc của Dương Thắng ở Royal. Vừa bắt đèn lên, bỗng trước mắt Dương Thắng là hình ảnh của Hạ Lâm đang cười rất tươi. Dương Thắng bước đến, định chạm vào thì hình ảnh tan biến. Bàn tay dừng ở không trung, Dương Thắng thất vọng. Hoá ra Dương Thắng nhớ Hạ Lâm đến mức mà trong tưởng tượng cũng chỉ nhìn thấy một người.

Dương Thắng lấy chiếc điện thoại cầm ứng ra, bàn tay run run nhấn từng chữ.

“Đến với anh, Tấn Hưng!”

Ngón tay run run dừng lại ở phím “send”, Dương Thắng cuối cùng cũng hạ ngón tay xuống. Dương Thắng bấm gửi bởi vì nghĩ rằng có lẽ Hạ Lâm sẽ xóa cái tên Dương Thắng khỏi danh bạ điện thoại hoặc không chừng là đổi số điện thoại nữa không chừng!

Dương Thắng định lấy nước uống thì vô tình làm rơi ly thủy tinh. Tiếng động của thủy tinh bể vang vọng. Dương Thắng từ bỏ ý định đó, đi lại phía ghế sofa, gác chân lên ghế ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, Dương Thắng thấy Hạ Lâm đến, pha nước gừng cho anh uống, cô gái này ôm chặt lấy chàng trai như muốn sưởi ấm cho cơ thể đã ngấm rượu, có lẽ Hạ Lâm sợ rằng Dương Thắng sẽ bị cảm lạnh.

***

Sáng hôm sau, khi Diệu Phương vừa mở mắt đã thấy Khắc Huy đã mặc trang phục chỉnh tề như đang chuẩn bị đi làm. Con đau quen thuộc ở hạ thể nhắc nhở cô chuyện xảy ra đêm qua.

-Em xem qua và quyết định!-Anh đưa cho cô một tờ giấy.-Cuộc hôn nhân của chúng ta, anh giao cho em quyết định!

Sau khi anh ra ngoài, cô mới hoàn toàn tỉnh ngủ. Những từ ngữ trên tờ giấy khiến cô hoảng hồn. Giấy thoả thuận ly hôn...

Chương 62: Giấy Thoả Thuận Ly Hôn... (2)

Chương 62: Giấy thoả thuận ly hôn... (2)

Trên tờ giấy thoả thuận ly hôn có ghi rõ tên anh và tên cô, phân chia tài sản, con cái. Về quyền nuôi con, do hai người chưa có con cái nên phần này để trống. Về phân chia tài sản, theo pháp luật cô sẽ được hưởng phân nửa phần tài sản mà anh tạo dựng khi anh và cô đã kết hôn kết hôn, sau khi ly hôn cô sẽ nhận được bảy tỷ đồng.

Cô hơi sững người! Bảy tỷ đồng? Vậy trong ba tháng lợi nhuận của Royal cũng như các công ty chi nhánh mang lại cho anh cũng gần mười lăm tỷ đồng! Một con số không hề nhỏ!

Bên dưới anh đã kí tên, chỉ còn chỗ trống để cô ký. Tức là hôn nhân của anh và cô, người có quyền quyết định duy nhất lúc này là cô.

Trong những ngày ở bệnh viện, cô đã suy nghĩ rất nhiều về cuộc hôn nhân của hai người. Hai tháng trước cô mất trí nhớ, anh đối xử với cô rất tốt, quan tâm chăm sóc cho cô. Nhưng tại sao anh lại lợi dụng lúc cô mất trí nhớ để cô đồng ý kết hôn với anh? Và cả cái thai của Ngọc Yến làm cô hoang mang!

***

Trưa anh về, cô hơi ngạc nhiên vì cứ nghĩ rằng anh sẽ ở lại Royal như trước giờ. Về mặt anh như thể đang tức giận mà được kìm chế lại.

-Em kí tên chưa?-Anh hỏi.

Kí tên? Có lẽ anh muốn nói đến tờ giấy thoả thuận kết hôn. Họ đang ngồi ở bàn ăn, ăn trưa chung với nhau. Từ lúc anh về nhà không nói được với cô một tiếng, khi mở miệng ra nói lại hỏi cô đã kí tên vào giấy thoả thuận chưa! Một góc tim nào đó của cô nhói lại. Chỉ có trời mới biết, khi hỏi cô câu này, anh đã cố gắng giữ giọng bình thản. Anh sợ rằng cô đã kí tên vào nó.

Cô chỉ khẽ lắc đầu với anh. Anh chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Sau khi ăn xong, anh vẫn ở nhà, không đến Royal. Cô và Hạ Lâm hẹn nhau ra ngoài vì lâu rồi hai người chưa gặp nhau, đang phân vân xem có nên nói với anh là đi đâu không thì anh quay lại nhìn cô.

-Tôi... tôi đi ra ngoài!

-Em đi đâu?-Anh hỏi.

-Tôi có hẹn với Hạ Lâm!-Cô nói.

-Tôi đưa em đi!

Đây thích hợp là mệnh lệnh hơn là lời nói. Chưa kịp để cô phản bác anh đã đi ra xe ngồi vào. Cô cũng đành ngồi vào. Khi lên xe, anh hỏi cô địa chỉ cần đi đến, cô trả lời ngắn gọn nhất có thể, sau đó không khí im lặng bao phủ. Đến nói, cô mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy Hạ Lâm đang ngồi trong quán café vẫy tay ra. Trước khi vào, cô quay lại nhìn anh đang ngồi trong xe ở bãi đậu xe.

-Vào không?

-Không. Tôi đợi em ở đây!-Môi anh như đang cười.

Cô gật đầu rồi đi về hướng Hạ Lâm đang vẫy tay. Khi cô quay đi cũng là lúc nụ cười trên môi anh tắt đi, thay vào đó là một sự lãnh đạm. Trong chiếc xe BMW, người đàn ông với vẻ mặt cương nghị, nhắm mắt lại, dựa đầu vào ghế. Ai nói Âu Khắc Huy anh không có chuyện để phải suy nghĩ đến đau đầu chứ? Chỉ có cô mới có thể làm anh đau đầu đến thế này.

Hai tiếng trước

Khắc Huy đã đến nhà Âu Khánh Duy, người cha cùng huyết thống với anh. Ông có vẻ bị bệnh tình hành hạ, trong gầy hơn, xanh hơn trước rất nhiều.

Hôm nay ông ta lại gọi ông về, đây là một sự việc cực kì hiếm xảy ra. Anh đã định không về nhưng ông ta lại nói có chuyện liên quan đến 15% cổ phần còn lại ở Royal. Anh giữ 15% cổ phần, Lan Nhi giữ 15% và anh đã nhượng lại cho Diệu Phương 15% còn lại. Chuyện này anh làm khá cẩn mật vì không muốn cô gặp nguy hiểm.

Khắc Huy vừa bước vào trước cửa đã gặp ngay Âu Khánh Duy, ông như đang đợi anh.

-Cuối cùng anh cũng đến!

-Ông muốn gì cứ nói thẳng!-Anh đứng dựa vào cửa, không bước vào bên trong.

Tuy ông là cha anh, nhưng từ khi ông ta bỏ gia đình chỉ vì người phụ nữ bên ngoài, trong mắt anh, người cha này không đáng để kính trọng.

-Anh đăng ký kết hôn cũng phải nói cho tôi biết!-Ông nói vẻ như hờn trách.-Anh có xem người cha này ra gì không?

-Ông cũng quan tâm đến tôi sao!-Anh hơi nhếch môi.-Tôi những tưởng ông chỉ quan tâm đến 45% cổ phần của Royal bây giờ nằm trong tay ai!

Âu Khánh Duy im lặng như bị nói trúng chủ đích. Sau một hồi, ông cũng nói thẳng.

-Tại sao lại chuyển 15% cổ phần cho một đứa em họ và một người dung nước lã? Trong khi anh trai con, tại sao con không chuyển nhượng?

-Nếu phải chuyển nhượng cho con trai của kẻ đã gián tiếp giết chết mẹ tôi, xin lỗi, tôi không làm được!-Anh nói.-Huống hồ anh ta cũng bảo là sẽ không nhận!

-Khắc Huy, con nói chuyện với cha con thế mà xem được à?

Diệp Vân bước ra với khuôn mặt giận dữ. Anh cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng khoanh tay đứng nhìn bà ta.

-Được rồi! Anh ngồi xuống ghế đi! Chúng ta nói chuyện tiếp!-Âu Khánh Duy nói.

-Tôi không có thời gian!-Anh vừa nói vừa nhìn chiếc đồng hồ ở cổ tay.

-Được rồi! Anh lấy lại 15% cổ phần mà anh đã nhượng cho cô gái kia ngay!-Ông ra lệnh.

-Không có khả năng! Vì tôi không muốn!

Đúng, bởi vì anh không muốn, anh tuyệt đối sẽ không làm! Dù cho 15% cổ phần kia là của họ Trương! Cô chắc chắn sẽ đồng ý trả lại số cổ phần đó, anh tuyệt đối không nhìn sai người. Nhưng anh muốn cho cô đảm bảo sau này!

-Yêu nó sao?

-Chuyện của tôi!-Giọng anh lạnh lùng toàn hàn khí.

-Được rồi! Nếu anh không lấy lại được 15% cổ phần tôi sẽ giúp anh!-Giọng cô đoe đoạ.-Chỉ cần cô gái đó biến mất! 15% cổ phần kia sẽ tự khắc về tay anh!

-Ông dọa dọa tôi sao? -Anh hơi nhieu mày. -Ông nghĩ mình dọa dọa tôi?

-Tùy anh! Anh muốn nghĩ sao cũng được!

-Ông thời trẻ là một người rất có bản lĩnh! Nhưng bây giờ, để xem bản lĩnh của ông được đến đâu! -Anh hơi nhếch môi. -Xin phép ông, tôi có việc phải về!

-Hãy tự làm, đừng để ta phải ra tay!

Khi anh quay lưng đi, câu nói đó được phát ra từ miệng Âu Khánh Duy. Bước chân chỉ hơi khựng lại rồi ung dung bước tiếp. Anh ngồi vào chiếc xe của mình, bàn tay nắm chặt vô lăng. Anh phải làm gì đó trước khi ông ta ra tay!

Hiện thực

***

Bên trong quán cà phê, hai cô gái dùng muỗng khuấy cà phê, trong đầu theo đuổi những ý nghĩa riêng của mình.

-Cậu ổn chứ? Sắc mặt cậu không tốt? -Sau một hồi im lặng, Hạ Lâm cũng hỏi.

-Mình ổn mà! -Cô cười nhạt.

-Cậu và anh ấy, cậu đã quyết định mối quan hệ của hai người trong thời gian sau này chưa? -Hạ Lâm quan tâm hỏi.

-Có vẻ anh ấy muốn ly hôn với mình!-Cô nhỏ giọng.

-Cậu có muốn không?-Hà Lâm quan sát sắc mặt của người bạn mình.

-Mình không... biết!-Cô cúi mặt tránh cái ánh mắt dò xét.

-Hỏi trái tim của cậu xem, hỏi xem ý kiến của nó thế nào?-Hà Lâm nửa đùa nửa thật.

Cô nhắm mắt lại như đang hỏi: “Tim ơi, mày còn yêu anh ấy không? Mày có muốn xa anh ấy không?” Trái tim nhanh chóng trả lời: “Yêu, rất yêu! Không hề muốn xa! Nhưng phải xa!” Cô mở mắt ra với tiếng thở dài.

-Muốn quên một người dễ không?-Cô hỏi.

-Không dễ, cũng không khó!-Hà Lâm nói.-Mình đã từng nghe ai đó nói, tình yêu giống như là thuốc phiện, khi đã thử thì rất khó bỏ, nhưng không phải là không bỏ được! Tất cả chỉ cần có sự kiên trì!

-Chỉ cần có tuyệt vọng thì tất cả tình yêu đều có thể từ bỏ!-Cô hỏi.-Thật không?

Hà Lâm chỉ gật đầu, câu này chính Hà Lâm đã nói với cô cách đây không lâu. Đến lúc này, cô đã có quyết định về mối quan hệ của cô và anh sau này. Có lẽ cô đã có quyết định với giấy thoả thuận li hôn kia!

-Cậu và Dương Thắng thế nào?-Cô cũng thể hiện quan tâm của mình với cô bạn này.

-Hết rồi!-Giọng Hà Lâm trầm hẳn.-Anh ấy đã công khai bạn gái mới! Là một hoa khôi của trường cấp ba nào đó!

-Thôi! Đừng buồn! Chẳng phải cậu đã nói tình yêu có thể vứt bỏ được sao?-Cô hơi cười cười.-Cố lên!

Hạ Lâm gương cười rồi gật đầu. Hạ Lâm là đề lỗi mắt Dương Thắng nên không hề có tư cách để được tha thứ.

Có phải cô đang lừa mắt người đàn ông mà bao người phụ nữ mơ ước không?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Giấy Thoả Thuận Ly Hôn... (3)

Chương 63: Giấy thoả thuận ly hôn... (3)

***

Khi về không khí im lặng, không một tiếng nói. Đến khi cô vào phòng thì đã nhìn thấy anh chuẩn bị gối và mềm. Có lẽ anh anh chuyển sang phòng khác ngủ, có lẽ vì anh chán ghét cô chăng?

Anh đi khỏi phòng không nói với cô một tiếng nào. Cô hơi hụt hẫng, lên giường đắp chăn lại. Vài phút không ngủ được cô chợt lấy chiếc điện thoại ở đầu giường. Lâu rồi không xem tin tức.

Vừa lướt tin tức mới, cô thấy ngay tin tức Dương Thắng công khai yêu đương với một cô gái rất trẻ, có thể chỉ là học sinh cấp ba. Một tin tức được xem là rất hot kể bên, Khắc Huy và Ngọc Yến cùng nhau đi ăn được nhà hàng, nhìn tấm ảnh có vẻ như bị nhà báo nào đó lén lút chụp. Bên dưới là hàng trăm người comment với nhiều nội dung. Chủ yếu là nói hai người xứng đôi vừa lứa.

Cũng phải! Anh là một người khá có tiếng tăm trong giới kinh tế. Ngọc Yến là một người mẫu rất có tiếng tăm. Hai người hợp lại có lẽ rất

xứng đôi. Ngón tay đang lướt trên màn hình điện thoại dừng lại ở hai comment. Có người comment rằng anh đã kết hôn với một cô gái không phải Ngọc Yến. Người bên dưới nói tiếp rằng Ngọc Yến đã có thai với anh nên có lẽ người ở trên nhìn nhầm.

Ngọc Yến có thai với anh! Hai người cũng rất xứng đôi! Có lẽ cô sẽ thành toàn cho họ! Gia đình ba người họ sẽ sống hạnh phúc! Nước mắt nhỏ từng giọt xuống bờ má. Cô lấy giấy thấm thuận lý hôn ra, một giọt nước mắt rơi trên giấy. Nếu như cô kí vào, cô đã thành toàn cho anh và người phụ nữ đó! Và sẽ ra đi với một số tiền không nhỏ? Bấy tỷ? Anh muốn bồi thường thiệt hại cho cô sao? Bồi thường cho cuộc đời cô và cả việc mất đứa con đầu lòng kia sao? Cuộc đời của cô, bấy tỷ là quá lớn! Nhưng con của cô, dù có bao nhiêu đi nữa cũng không thể đền bù! Tại sao anh lại nhân tâm phá bỏ đi đứa con này! Cũng là con của anh kia mà!

Càng suy nghĩ, nước mắt cô lại rơi nhiều hơn. Cô cầm cây bút lên! Bàn tay run run kí vào tờ giấy. Ba tháng trước, cô đã kí tên lên giấy chứng nhận kết hôn trong niềm vui và hạnh phúc! Bây giờ, cảm giác cô hoàn toàn bị tê liệt, cô kí tên lên tờ giấy!

***

Sáng hôm sau, anh không gặp cô vì nghĩ rằng cô đang ở trên phòng. Mãi cho đến khi đi Hoà hốt hoảng chạy xuống...

-Cậu chủ! Cô chủ không có trên phòng!

-Sao?-Anh hốt hoảng, đi nhanh lên phòng.

Căn phòng họ đã từng chung sống với nhau. Mùi hương của cô còn lưu lại trong không khí. Anh mở cửa tủ quần áo, không hề có một bộ đồ nào. Trên bàn có hai tờ giấy là một chiếc nhẫn đặt lên trên. Bàn tay anh run run cầm tờ giấy lên...

“Ông xã! Có lẽ đây là lần cuối em được gọi anh là như vậy! Khi anh đọc bức thư này thì em đã rời khỏi căn biệt thự ấm áp của chúng ta. À không, có lẽ sau này sẽ là của anh với một người phụ nữ khác. Em yêu anh, nhưng em không thể ở bên cạnh anh! Anh hãy chăm sóc tốt cho Ngọc Yến, đừng làm khổ bất kì người phụ nữ nào nữa, chỉ một mình em là quá đủ rồi! Về việc đứa con, anh không cần phải áy náy, có lẽ anh không muốn em làm mẹ của con anh nên anh đã bỏ nó! Không sao, em vẫn có thể bắt đầu một cuộc sống mới! Dù không có anh, em vẫn có thể sống tốt! Tốt hơn rất nhiều! Tạm biệt!”

Anh đặt lá thư xuống bàn, miệng thở dài. Tay cầm chiếc nhẫn đeo vừa vặn vào ngón út. Mấy ngày nay anh tìm mọi cách để cô kí tên vào tờ giấy này. Nhưng khi đã kí, lòng anh quá đau nặng nề. Anh và cô chỉ đến đây là kết thúc sao!

***

Cô về căn nhà nhỏ ở quê của mình. Lâu lắm rồi, cô không quay về nơi này. Nơi mà cô sinh ra và lớn lên. Chính Phong nhận được học bổng toàn phần, đang du học ở ngoài, nên trong nhà chỉ còn cha mẹ cô. Ba mẹ cô vẫn vậy, đã không còn trẻ tuổi! Thì ra mấy tháng nay ông bà biết rằng cô đã có hạnh phúc riêng nên không lo lắng. Bây giờ cô không nỡ làm ba mẹ buồn lòng nên chỉ nói mình về quê chơi mấy hôm.

Lâu rồi không cảm nhận được ấm áp từ gia đình. Thì ra dù cô có như thế nào thì gia đình vẫn chấp nhận cô, vẫn là chỗ dựa trong lòng cô! Nghĩ đến điều đó, cô bất giác mỉm cười. Anh không phải là người thích hợp để cô nương tựa, chỉ có gia đình là thích hợp nhất. Tuy ba mẹ không ngừng hỏi vì sao anh không về. Cô chỉ khéo léo lách sang chuyện khác.

Ngồi trên cánh đồng lúa, cô có thể ngửi thấy được mùi lúa thơm ngát. Mùi hương này lúc nhỏ đã đi theo cô rất lâu, nhưng bây giờ lại cảm thấy mình xa lạ với nó quá. Cuộc sống làng quê đúng là thoải mái và dễ chịu, cuộc sống bình yên không tranh đua, không đố kị, không ghen ghét!

-Chị xinh đẹp ơi!

Một cậu bé lay lay tay cô. Cô cúi người xuống nhìn cậu bé trêu mến, bàn tay khẽ xoa đầu cậu nhóc.

-Em là ai? Em biết chị sao? Hình như chị chưa gặp em!

-Dạ vâng! Em chưa gặp chị bao giờ ạ!-Cậu bé hí mắt cười.

-Vậy sao em gọi chị?-Cô nhìn cậu bé thắc mắc.

-Chị xinh đẹp lắm ạ! Bông hoa này rất hợp với chị!-Cậu bé đưa ra một bông hoa.

Là hoa bằng lăng tím. Ở nông thôn, không khó để gặp loài hoa này. Hoa bằng lăng tuy rất đẹp, nhưng căn bản là một loài hoa dại. Cô cũng chỉ như loài hoa dại! Nhưng cô may mắn được anh ghé mắt đến, nhưng anh cũng đã bỏ đi! Cô cầm bông hoa, ngón tay nâng niu từng cánh hoa.

-Em năm nay bao nhiêu tuổi?-Cô xoa đầu cậu bé.

-Dạ! Em bảy tuổi ạ!-Cậu bé lại cười híp mắt.

Một cậu bé bảy tuổi mà lại lanh lợi và dễ thương thế này! Nhìn cậu bé, cô bất giác nhớ lại trong bụng cô cũng từng xuất hiện một thiên thần, tay cô bất giác đặt lên bụng.

Một người phụ nữ đến gọi cậu bé, có vẻ là mẹ của cậu, cậu chào cô riu rít rồi đi cùng mẹ mình. Trên tay nâng niu bông hoa bằng lăng, cô rảo bước về nhà.

***

Paris, Pháp

Căn nhà ở trung tâm thành phố, Tiêu Vân bất ngờ đến nhà Phương Thảo để thăm hai cô gái. Bảo Anh không lảng tránh, cũng gấp gờ nói chuyện như bạn bình thường. Trong nhà bếp, hai cô gái thủ thủ với nhau.

-Cậu mời Tiêu Vân sao?-Bảo Anh hơi khó chịu.

-Không! Mình không mời!-Phương Thảo nói.-Cậu có vẻ không thích anh ta?

-Không phải cứ nói thích là sẽ thích!-Bảo Anh lưỡng lự, bàn tay xoa xoa bụng.-Đối với mình bây giờ, chỉ có Tuấn Huy là niềm sống lớn nhất!

-Tuấn Huy? Là con trai sao? Chúc mừng cậu!-Phương Thảo cười.

Trần gia tuy mất con trai, nhưng lại được con dâu chưa cưới sinh ra một giọt máu của Trần gia, lại là con trai! Đây chẳng phải trong có rủi có cái may sao?

-Thật ra trai hay gái không quan trọng! Nhưng con trai sẽ giống anh ấy hơn!-Bảo Anh cười nhạt, dường như đã quen với nỗi đau hơn xát muối này.

Tiêu Vân hắng giọng bước vào nhà bếp.

-Hai em làm gì vậy? Cần anh giúp không?

-Anh là khách! Không cần phải thế!-Phương Thảo nói.

-Được! Vậy anh ra phòng khách chờ, nhanh nhé!-Tiêu Vân cười cười.

Sau khi ăn uống, Bảo Anh nói là mệt nên lên phòng nghỉ, Tiêu Vân cũng về. Phương Thảo tiễn Tiêu Vân ra cửa.

-Có lẽ anh đã thua cuộc! Dù Tuấn Anh có xuất hiện hay không!

Tiêu Vân chỉ cười khổ rồi lấy xe rời đi. Phương Thảo đang định đóng cửa thì một bàn tay rắn chắc giữ cửa lại. Phương Thảo ngược mặt lên hốt hoảng, dùng hết sức đẩy cánh cửa đóng lại nhưng không được vì sức nam và sức nữ chênh lệch nhau quá!

Nhật Hào vào bên trong, tiện tay đóng cửa lại. Gương mặt hắn tối sầm, tỏ rõ vẻ khó chịu.

-Sao... sao anh lại ở đây?-Phương Thảo hỏi.

-Tôi tìm em!

Ba chữ này rất bình thường, nhưng đánh vào tâm lý cũng như trái tim Phương Thảo rất mạnh.

-Không hề không gặp em chỉ mới ba tháng mà em đã có người đàn ông mới!-Anh nhếch môi rõ vẻ khinh khi.

-Anh... không được phép sỉ nhục tôi như vậy!-Phương Thảo bắt mắt.

-Thật sao? Nhưng làm nhục em, thì có thể chứ?

Nhật Hào mạnh tay nâng cằm Phương Thảo lên làm cho cằm cô gái đau buốt. Phương Thảo cố gắng thoát khỏi bàn tay đáng sợ kia nhưng vô ích, lời nói của hắn lại làm cho cô gái sợ hãi. Nhật Hào đẩy mạnh Phương Thảo vào trong nhà. Động tác bạo lực, không hề có sự dịu dàng hay khoan nhượng. Hắn đẩy Phương Thảo ngã xuống cái bàn trống gần đó, vô tình cạnh bàn trứng bụng của cô.

-A...

Tiếng la của Phương Thảo khá to, làm Bảo Anh từ trên lầu chạy xuống, thấy cảnh này thì hết hoảng.

-Bảo Anh...-Miệng Phương Thảo thuê thào.-Mình đau quá...

Bảo Anh vội vàng chạy đến xô Nhật Hào ra. Nhật Hào vì bất ngờ trước sự có mặt của Bảo Anh nên bị đỡ ra. Hẳn cứ tưởng đây là chốn của Tiêu Vân và Phương Thảo nên khi Tiêu Vân vừa bước ra, hấn tức tối chạy đến gặp Phương Thảo.

-Cậu không sao chứ?-Bảo Anh lo lắng.

-Bụng mình... đau quá! Giúp mình với!-Giọng Phương Thảo yếu ớt nhưng khẩn trương.-Mình không muốn mất nó!

-Nhật Hào! Làm ơn giúp tôi đưa Phương Thảo vào bệnh viện!

Một chút máu chảy ra từ giữa đùi Phương Thảo làm Bảo Anh quỳnh quáng lên. Nhật Hào vội bế Phương Thảo ra ngoài vào xe hấn, cả Bảo Anh cũng không đuổi kịp để đi cùng xe với hấn.

Ngồi trong chiếc xe thể thao, áo sơ mi xám của Nhật Hào đã nhuộm màu đỏ từ máu của Phương Thảo. Hấn nhìn thật kĩ bụng của Phương Thảo. Chết tiệt, sao hấn không nhận ra bụng Phương Thảo có phần hơi nhô lên, cơ thể đầy đặn hơn, lẽ ra hấn phải nhận thấy là cô gái này đang mang thai. Trước giờ hấn đối xử với phụ nữ như thế là rất nhẹ nhàng, nhưng Phương Thảo đang mang thai... Có lẽ hấn đã quá nóng nảy, và người làm hấn nóng nảy là không suy nghĩ được thể này thì chỉ có một người...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Giải Quyết...

Chương 64: Giải quyết...

Bệnh viện đông người qua lại, Nhật Hào đứng trước cửa phòng cấp cứu, bàn tay vo thành nắm đấm, gương mặt tối sầm lại. Bảo Anh ngồi ở hàng ghế chờ, hai tay nắm chặt lấy nhau cầu nguyện.

Nhật Hào bề ngoài tức giận nhưng lòng hoang mang. Hấn nghĩ Phương Thảo là một cô gái thông minh, không có cơ gì phải không dùng có biện pháp ngừa thai. Vậy cái thai không phải của hấn? Không đúng, vì hấn cảm thấy thời gian có chút trùng khớp.

-Chết tiệt! Cô ấy có con với ai?-Khó khan lắm Nhật Hào mới mở miệng hỏi Bảo Anh.

-Tôi nghĩ anh phải là người rõ nhất!-Bảo Anh nhìn Nhật Hào với thái độ khinh bỉ.

Nhật Hào hơi hoảng, hắn không hỏi nữa. Hắn không thể nào nghĩ được Phương Thảo là cô gái ngốc đến thế! Hai năm trước bị hắn lừa dối, mang thai rồi bị hắn ruồng rẫy, ép cô gái này phải phá thai. Hai năm sau, Phương Thảo vẫn nguyện sinh con cho hắn.

-Ai là chồng của Nguyễn Phương Thảo?-Bác sĩ bước ra gỡ khẩu trang hỏi.

-Tôi là cha của đứa bé!-Nhật Hào nhanh chóng nói.-Cô ấy có sao không?

-Vợ anh bị xuất huyết nhưng may mắn là đưa đến đây kịp thời và bây giờ tình hình mẹ và bé đều ổn!-Bác sĩ nói rồi rời đi.

Bảo Anh nghe bác sĩ nói vậy thì thở nhẹ nhõm. Nhật Hào sầm mặt lại. Lúc này hắn chỉ nhận là cha của đứa bé trong bụng Phương Thảo! Hắn không phải chồng của cô gái này? Chính xác hơn là hắn không xứng!

Nhật Hào đến tìm gặp trưởng khoa bệnh viện. Sau một hồi nói chuyện, Nhật Hào vào thẳng văn phòng.

-Bác sĩ Tô, tôi muốn phá bỏ đứa bé!

-Sao? Anh là cha của đứa bé mà!-Bác sĩ Tô nhìn hắn.

-Anh không cần phải biết! Nếu làm xong tôi sẽ gửi anh một tài khoản lớn!

Nói rồi Nhật Hào bước ra thì gặp Bảo Anh ở cửa. Gương mặt Bảo Anh thất vọng.

“Chát...”

Bảo Anh dùng hết sức tát Nhật Hào một cái.

-Anh là thằng đàn ông khôn nạn nhất là tôi từng gặp! Thất vọng quá, có lẽ bạn tôi chọn sai người!

Ngật Hào im lặng, cái tát của Bảo Anh không thấm vào đâu với lại anh không chấp với phụ nữ mang thai.

-Anh có biết không? Lần trước Phương Thảo bị sẩy thai nên không còn khả năng có thai!-Bảo Anh gần như là thuê thào.-Xin anh! Đứa bé này rất quan trọng với cô ấy vì đứa bé này do may mắn! Vì có thể cả đời này cô ấy sẽ không mang thai được nữa!

Hắn hơi khựng người. Hắn muốn Phương Thảo phá thai vì nghĩ rằng Phương Thảo còn có thể bắt đầu một cuộc đời mới với người đàn ông khác. Nhưng có lẽ hắn đã sai! Từ mấy năm trước, hắn đã vô tình làm cho cô mất đi tất cả! Vô tình làm cho cô không thể nào bắt đầu cuộc đời mới! Phương Thảo không phòng ngừa vào ba tháng cũng là do Phương Thảo nghĩ rằng mình không thể mang thai được nữa nên chủ quan. Hắn thậm chí mình, có lẽ không có một thằng đàn ông nào tệ bạc như hắn! Yêu không dám nói, chỉ biết làm cho người phụ nữ mình yêu đau khổ!

***

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Khắc Huy trở về căn biệt thự mà lúc trước sống cùng Lan Nhi, anh không dám ở lại căn biệt thự này, vì bóng dáng của cô vẫn còn. Anh lấy xe về, cảm giác nhà có người vào anh hơi nhủn mày lại.

-Con đã về sao?-Một người phụ nữ đứng tuổi cười hiền hậu với anh.

Người đàn ông ngồi cạnh bà ngược lên nhìn anh như chào hỏi.

-Mẹ sao lại ở đây?-Anh hơi nhàu mày.

Âu Khả Hân, là em gái bà con xa của Âu Khánh Duy. Quan hệ giữa Âu Khả Hân và Âu Khánh Duy không tốt do bất đồng quan điểm, nhất là từ khi Âu Khánh Duy ruồng bỏ mẹ anh, Trương Hạ Lan. Khi mẹ anh rời bỏ Âu gia thì gặp được người đàn ông rất tốt tên Hạo Thiên, nhưng bà không yêu ông ấy, rồi bà cũng qua đời do bạo bệnh. Hạo Thiên gặp được Âu Khả Hân do bà rất thường xuyên đến thăm anh. Hai người dần dần có tình cảm sau đó kết hôn. Anh từ nhỏ đã gọi Âu Khả Hân là mẹ nên khi lớn cũng không sửa đổi, còn Hạo Thiên thì chỉ gọi là được.

Âu Khả Hân đối xử với anh rất tốt, tốt hơn cha ruột anh rất nhiều. Lúc anh trong cô nhi viện, Âu Khả Hân đã muốn đón anh về nhưng anh không muốn làm phiền cuộc sống bà. Năm năm trước khi anh bị tai nạn, bà đã đến chăm sóc cho anh. Từ nhỏ anh đã rất mang ơn bà. Âu Khả Hân và Hạo Thiên gặp nhau trễ và bà không thể mang thai, nhưng hai người vẫn sống bên nhau hạnh phúc và xem anh là con trai.

-Mẹ về thăm con!-Âu Khả Hân cười cười.-Dượng con lo lắng cho Royal!

-Royal đang khủng hoảng! Tin này lan cả ra ngoài nước, các chi nhánh ở Royal ở trong và ngoài nước đang dần dần đi xuống!-Hạo Thiên nói.-Ta không tin là con không thể quản lý Royal! Nhưng có vẻ con có chút lơ là!

Anh im lặng bình thản ngồi xuống ghế. Đúng thật anh có lơ là, đã hai ngày anh không đến Royal vì chuyện riêng

-Con gặp khó khăn sao không nói?-Bà quở trách.

-Con sẽ vượt qua được!-Anh đứng dậy.-Con lên lầu!

-Diệu Phương là cô gái tốt! Con hãy nắm chặt lấy tay cô ấy!-Khả Hân lên tiếng nói.

-Mẹ biết cô ấy?-Anh quay lại hơi nhúm mày.

-Biết! Biết rất rõ!

Âu Khả Hân kể lại những gì bà biết về cô. Có những chuyện cả anh cũng không rõ. Năm năm trước, chính mắt Âu Khả Hân đã nhìn thấy Diệp Vân đuổi cô ra khỏi bệnh viện khi bà ra về sau khi thăm anh. Qua tìm hiểu bà biết được anh và cô yêu nhau, nhưng do Diệp Vân đã bày kế, áp bức cha mẹ cô để cô rời khỏi anh.

Anh hơi khựng người, người ngoài còn rõ hơn cả anh. Anh cười khổ.

-Muộn rồi!

Anh bước lên tầng trên. Trong lòng anh nặng nề. Liệu anh có sai không?

***

Hôm sau, anh đến Royal, công việc ở Royal đang đến hồi nhạy cảm, không đến không ổn. Chỉ không đến Royal hai ngày mà công việc chồng chất. Anh gọi Gia

Minh và Dương Thắng vào phòng.

-Cậu đến thật tốt quá! Công việc nhiều quá!-Gia Minh nói.

-Gia Minh, cậu tìm cách sa thải Cao Ngọc Yến cho tôi!-Khắc Huy nghiêm túc.-Dương Thắng, cuộc đấu thầu khu đất Hoa Đôn, cậu sẵn sàng rồi chứ!

-Được! Cậu xem xét thêm!-Đương Thăng đưa ra một bản văn thư.

Khắc Huy xem rồi gật đầu, đến một vài chỗ không hài lòng anh lại dừng lại và nói rồi chỉnh sửa. Gia Minh và Dương Thăng có cảm giác như tinh thần của anh được phục hồi.

Xế chiều, anh bước ra đứng trước cổng Royal như đợi ai đó. Ngọc Yến đi ra, anh kéo tay lại đẩy vào xe. Anh đưa Ngọc Yến đến quán rượu. Ngọc Yến mừng ra mặt vì cứ nghĩ rằng anh đã đổi ý. Bụng Ngọc Yến đã lớn, định sẽ không đụng đến rượu nhưng do thấy anh không vui nên đành uống. Uống một ly, Ngọc Yến thấy choáng váng và ngất xỉu ngay trên bàn. Mọi anh nhếch lên. Người phụ nữ được phép mang thai con của anh chỉ có một người. Ngọc Yến chẳng những làm trái lời anh mà còn làm gián điệp cho King. Ngọc Yến đã gửi những bức thư kia cho Diệu Phương, trong USB là những bằng chứng giả, nhưng được làm rất khéo, bằng chứng rằng mấy tháng trước anh đã thầu tóm công ty của gia đình cô, nhưng may mắn là nó rơi vào tay anh.

Anh đưa Ngọc Yến đến bệnh viện phụ sản, yêu cầu các bác sĩ phá cái thai không một chút thương tiếc.

***

Phiên tòa ly hôn của anh và cô tiến hành như do được miễn bỏ phần hoà giải. Cô uỷ thác cho một luật sư là bạn của cô đến, sau khi phiên tòa luật sư tuyên bố hai người hoàn toàn độc thân. Lòng anh hơi sót, đây là điều mà anh cố tình sắp đặt, nhưng sao khi nó đến, anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Cô và anh chỉ đến đây là hết!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trở Về...

Chương 65: Trở về...

Năm năm sau...

Paris, Pháp

Một người đàn ông thành đạt, sang trọng lịch lãm bước xuống chiếc BMW đen, tay đóng cửa lại. Nơi dừng chân là một căn nhà nằm ở trung tâm thành phố Pari. Tuấn Anh cảm thấy tim mình khẽ run một nhịp. Có lẽ khoảng cách đã rất gần...

Năm năm nay, Tuấn Anh đã vươn lên khỏi bệnh tật và tiếp tục sống. Trong quá trình chữa trị có rất nhiều khó khăn, có lúc tưởng chừng muốn gục ngã, nhưng khi nhớ đến Bảo Anh, Tuấn Anh lại phấn chấn lên. Và ngày hôm nay cũng đã đến, là cái ngày mà Tuấn Anh đã chờ đợi rất lâu. Chân đã lành lạnh hẳn, có thể đi đứng bình thường thậm chí là có thể dùng võ thuật, và vết thương đó cả đời này chắc chắn sẽ không tái phát.

Tuấn Anh đưa bàn tay run run của mình bấm chuông cửa. Tiếng chuông vang lên, một người phụ nữ bước ra mở cửa...

-Tuấn Anh...

Diệu Phương hoảng hốt nhìn Tuấn Anh. Cô nhớ rằng Tuấn Anh vẫn còn sống nhưng không hề có một tin tức về Tuấn Anh sau căn phẫu thuật.

-Bảo Anh có nhà không?

-Anh đến trễ vài phút! Chị ấy ra ngoài rồi!-Cô nuốt tiếc nói.

Một tiếng thở dài từ Tuấn Anh làm không khí nặng nề.

-Dì Phương, chú này là ai vậy?-Giọng nói của một đứa bé vang lên.

Nhìn đứa bé, Tuấn Anh có một cảm giác thân thuộc không thể tả được bằng lời. Tuấn Huy có đôi mắt giống Tuấn Anh, mắt đen mi dày, chóp mũi cao. Đôi mày thanh tú, tóc nâu nâu là giống Bảo Anh.

-Đây là Tuấn Huy!-Diệu Phương nhìn Tuấn Anh nói.

-Tuấn Huy!-Tuấn Anh cúi người xuống nhìn đứa trẻ.-Mẹ con đâu rồi?

-Dạ! Mẹ Bảo Anh của con không có ở nhà ạ!-Tuấn Huy lễ phép nói.-Nhưng chú là ai vậy ạ?

Nghe ba từ “Mẹ Bảo Anh” phát ra từ miệng Tuấn Huy, trong lòng Tuấn Anh xuất hiện một cảm giác kì lạ, đối với loại cảm giác này rất lạ lẫm với Tuấn Anh, có phải người ta hay gọi cảm giác này chính là tình thâm máu mủ, là tình phụ tử.

-Uhm... chú là... ba của con!-Tuấn Anh xoa đầu Tuấn Huy.-Vì ba sẽ kết hôn với mẹ của con!

Tuấn Huy lúc đầu có bối rối nhưng bắt gặp cái gật đầu của Diệu Phương, thẳng bẻ cười.

-A... Tuấn Huy có ba rồi sao? Mẹ nói là ba đi xa rồi, không về chơi với Tuấn Huy nữa!-Đứa trẻ mừng rỡ.-Nhưng kết hôn là gì vậy ạ?

Tuấn Anh bật cười với câu hỏi này, bàn tay chậm rãi xoa đầu Tuấn Huy.

-Sau này lớn rồi con sẽ biết thôi!

Tuấn Anh bế Tuấn Huy vào nhà, Tuấn Huy cũng rất vui vẻ, không hề có cảm giác xa lạ.

-Sao em lại qua đây?

Diệu Phương im lặng không trả lời, vì cô cũng chẳng biết phải trả lời thế nào.

Sau khi li hôn với Khắc Huy, cô mới phát hiện mình đã mang thai. Lúc đó cô rất bối rối, không biết làm thế nào thì nhận được cuộc điện thoại hỏi thăm từ Bảo Anh. Lúc đó cô đã quyết định qua Pháp với Bảo Anh.

-Em không nói cũng không sao!-Tuấn Anh nói, ánh mắt trù mẩn nhìn đứa trẻ đang ngồi trên đùi mình.-Có phải là Bảo Anh và Tuấn Huy sống vất vả không?

-Làm mẹ đơn thân rất vất vả! Nhưng em lúc nào cũng nhìn thấy chị ấy cười!-Diệu Phương nói.-Bây giờ anh đã trở về rồi! Vậy là tốt rồi!

-Anh sẽ làm cho gia đình nhỏ bé của anh được hạnh phúc!-Tuấn Anh nói.-Mà Bảo Anh đi đâu vậy?

-Chị ấy đi thăm chị Phương Thảo thôi!

Một tiếng khóc của em bé từ trên lầu. Là tiếng bé gái, là con gái của Hạ Diệu Phương và Âu Khắc Huy, nhưng tên giấy khai sinh là Hạ Diệu Nhiên.

-Lại khóc rồi! Anh chờ em chút nhé!

Diệu Phương vội vàng lên lầu xem. Đứa con này đến cũng không phải không đúng lúc, Diệu Nhiên đến với cuộc sống của cô, an ủi rằng cuộc sống của cô sao này dù sao vẫn còn có một người để cô vững tin mà tiếp tục sống. Phải, cô sống vui vẻ cho đến tận ngày hôm nay, tất cả là vì con.

Khi mới biết mình mang thai, cô đã hết sức hoang mang và còn nghĩ đến việc phá bỏ cái thai. Nhưng nghĩ đến lần trước đã sảy thai, và cô cũng không cam lòng phá bỏ giọt máu của bản thân nên đã giữ lại. Cô giữ lại mặc dù biết rằng, nếu đứa con chung của anh và cô ra đời, tức là một lúc nào đó, cuộc đời của cô sẽ một lần nữa bị anh chen vào, có thể là vì đứa con chung này.

***

Bảo Anh ngồi kế bên giường của Phương Thảo, bàn tay nắm chặt lấy nhau, mắt liếc Nhật Hào đưa ở khung cửa sổ nhìn ra ngoài.

-Sao lại không biết chăm sóc mình vậy chứ?

-Mình không sao! Chỉ là cảm thông thường!-Phương Thảo gượng cười.-Cậu về đi, Diệu Phương ở nhà còn phải chăm sóc cho Diệu Nhiên và Tuấn Anh nữa đấy!

-Cậu đuổi mình sao?-Bảo Anh hỏi.

-Không! Mình không có ý đó!

Tiếng điện thoại reo lên. Bảo Anh bắt máy, là Diệu Phương thúc về, nhưng chưa nói rõ lý do thì đã cúp máy.

-Thôi! Cậu tự chăm sóc tốt cho mình!-Bảo Anh vội vàng nói.-Nhật Hào, chăm sóc tốt cho Phương Thảo! Tôi phải về!

-Không tiễn!-Nhật Hào nói.

Sau khi Bảo Anh bước ra ngoài, nụ cười trên môi Phương Thảo dập tắt.

-Tì Uyên và Tì Khánh đâu rồi?

Phương Thảo hạ sinh một cặp song sinh. Đứa con trai tên là Ấu Tì Khánh còn con gái tên là Ấu Tì Uyên. Cái tên do Nhật Hào đặt, Phương

Thảo cũng chẳng can thiệp. Cuộc sống của họ mấy năm nay, không giống vợ chồng. Dù ngủ cùng phòng nhưng Nhật Hào đi sớm về khuya, có lúc lại ngủ ở phòng trẻ. Số lần chạm vào Phương Thảo trong năm năm qua, rất ít! Nhưng vì không muốn Bảo Anh lo lắng mà vẫn cố cho rằng mình vẫn ổn.

-Nhà trẻ!-Nhật Hào lạnh nhạt nói.

Phương Thảo im lặng. Có một chuyện khiến mối quan hệ của họ mỗi lúc mỗi tệ hơn. Đó là Nhật Hào quá cố chấp, nghĩ rằng bản thân mình không đáng có được tình yêu của Phương Thảo nên làm cho cô gái mỗi lúc mỗi tuyệt vọng. Hắn muốn Phương Thảo để lại hai đứa con, hắn sẽ chăm sóc thật tốt và còn Phương Thảo sẽ bắt đầu với cuộc sống mới với một người đàn ông mới. Còn chuyện không thể sinh con, hắn đã nhìn thoáng hơn, người nước ngoài rất thoáng chuyện này, có thể xin con nuôi hoặc nhờ người sinh hộ. Hắn không bắt buộc Phương Thảo ra khỏi nhà nhưng đối xử rất lạnh nhạt, số lần gặp con giảm hẳn.

Về Phương Thảo, khi sống cùng Nhật Hào, mấy ngày đầu tiên những tưởng sẽ hạnh phúc nhưng thực tế lại khác. Phương Thảo hận Nhật Hào vì đã tìm cách chia rẽ tình mẫu tử, tìm mọi cách để rời xa hai đứa con.

***

Tuấn Anh hỏi Tuấn Huy rất nhiều việc trong cuộc sống của Tuấn Huy và Bảo Anh trong thời gian qua. Bảo Anh làm việc cho một chi nhánh của Royal ở Pháp. Cuộc sống của hai người không khó khăn nhiều.

-Ba à! Mẹ hay khóc lắm! Có khi mẹ nhìn con rồi lại quay lưng đi khóc!-Tuấn Huy nói.

-Không sao đâu! Từ giờ mẹ con sẽ không khóc nữa!

Tuấn Anh thấy xót xa. Có lẽ vì Tuấn Huy có dung mạo giống Tuấn Anh nên khi Bảo Anh nhìn lại nhớ đến.

-Trong lớp con, bạn nào cũng có ba! Có bạn còn hỏi ba con đâu, sao không lúc nào thấy ba đến đón!-Tuấn Huy kể.-Lúc đó con đã nói như mẹ từng nói, ba con đi làm ăn xa nhưng lúc nào cũng dõi theo con cả!

-Uhm... Tuấn Huy của ba ngoan! Sau này, ba sẽ đưa đón con đi học! Chịu không?-Tuấn Anh véo mũi đứa trẻ.

Bên ngoài cửa, tiếng rơi đồ phát ra. Ánh mắt của Tuấn Anh và đứa trẻ nhìn ra ngoài cửa.

-A.. Mẹ!-Tuấn Huy mừng rỡ.

Bảo Anh im lặng sững sờ, người đứng trước mặt Bảo Anh là Tuấn Anh. Tuấn Anh gương mặt vẫn điển trai không có gì thay đổi nhiều, nhưng có lẽ gầy đi so với trước, trên trán có một vết sẹo khá dài được tóc che tạm đi. Tuấn Anh còn sống? Còn sống nhưng tại sao lại không về? Tại sao lại không bên cạnh Bảo Anh? Tại sao bây giờ mới chịu xuất hiện?

“Bóp...”

Cái tát Bảo Anh dành cho Tuấn Anh để xóa đi chút uất hận trong lòng mình. Diệu Phương cũng vừa từ trên lầu bước xuống, kịp chứng kiến cái tát. Sau đó đánh liên tiếp vào ngực Tuấn Anh, vừa nói nước mắt vừa tuông rơi.

-Đồ vô trách nhiệm! Còn sống sao không về? Sao không chịu trách nhiệm với em? Sao vậy?

Tuấn Anh kéo Bảo Anh ngã vào lòng mình, ôm chặt không buông, bàn tay khẽ lau giọt nước mắt, lòng Tuấn Anh lúc này cũng cay cay khôn xiết.

-Anh xin lỗi! Là lỗi của anh!

Tiếng khóc lúc to hơn, một lúc sau nhỏ lại rồi dần dần biến mất hẳn. Bảo Anh đẩy Tuấn Anh ra. Tuấn Anh hơi sững người.

-Bấy lâu nay, anh có người phụ nữ khác?-Bảo Anh cố gắng nói rõ từng chữ, vì ngoài lí do này Bảo Anh chẳng nghĩ ra được lí do nào khác.

-Này, em nghĩ anh như vậy sao?-Tuấn Anh hơi nhúm mày.

Bảo Anh chỉ im lặng không nói.

-Khờ quá! Anh chỉ có mình em thôi!-Tuấn Anh ghé sát vào tay Bảo Anh nói.

Cảm giác vẫn như ngày nào, trái tim khẽ hồi nhịp. Bảo Anh biết rằng mình chưa bao giờ quên được Tuấn Anh.

***

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Trốn Tránh...

Chương 66: Trốn tránh...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Khắc Huy ban ngày lao vào công việc, ban đêm đi dự tiệc xả giao. Cuộc sống của anh năm năm nay là vậy. Gia Minh và Dương Thắng bước vào phòng. Gia Minh với gương mặt khó coi, nói.

-Cậu đã ăn trưa chưa? Biết bây giờ là mấy giờ không?

Khắc Huy liếc nhìn đồng hồ, gần một giờ trưa mà anh vẫn chưa ăn trưa.

-Tôi đã gọi thức ăn ở canteen, sẽ lên ngay thôi!-Khắc Huy chỉ nói qua loa.

Gia Minh không nói gì nữa. Dương Thắng đặt lên bàn Khắc Huy một thiệp hồng.

-Lúc này có thể không thích hợp nhưng tôi không thể chờ nổi nữa rồi!-Dương Thắng nói.

Thiệp hồng có tên Dương Thắng và Đồng Hạ Lâm. Trong những năm qua, họ cũng đã nhận ra tình cảm của mình và quay lại bên nhau. Dương Thắng không muốn mất Hạ Lâm lần nữa, nên chỉ có một cách làm học ràng buộc với nhau từ đây đến cuối đời, đó là hôn nhân.

-Hai người cũng đã hơn mười năm rồi còn gì! Không sớm đâu!-Gia Minh cười cười.

-Mong cậu nắm chặt lấy hạnh phúc!-Khắc Huy nói như một lời chúc.

Hạnh phúc đến không khó cũng không dễ, nhưng có giữ được hạnh phúc bên mình là một chuyện rất khó. Anh đã từng hạnh phúc, nhưng anh không giữ được hạnh phúc bên mình.

-Chắc chắn!-Dương Thắng cười, một nụ cười tràn đầy niềm tin.

Không khi im lặng một chút...

-Lan Nhi sắp về Việt Nam!-Khắc Huy nói như không nói.

Gia Minh im lặng, gương mặt có chút khác lạ.

-Gia Minh! Cơ hội của cậu đấy!-Đương Thăng đưa tay đánh mạnh vào vai Gia Minh.-Cơ hội tìm đến với hạnh phúc!

Gia Minh chỉ cười trừ. Đã năm năm rồi, liệu cơ hội có còn mỉm cười không?

-À, Khắc Huy, còn vài tiếng nữa là lên máy bay công tác ở Pháp thì phải!-Đương Thăng nói.-Cậu giữ gìn sức khoẻ một chút đi!

-Bữa tiệc ở Pháp cậu đích thân đi! Qua bên đó nhớ dành thời gian thăm Bảo Anh!-Gia Minh nói thêm.-Bạn bè nên thăm nhau một chút!

Gia Minh biết Diệu Phương đang sống cùng với Bảo Anh cách đây vài tháng, khi đi công tác ở Pháp vài tuần, đã ghé thăm Bảo Anh, tình cờ gặp Diệu Phương. Gia Minh cũng không hề biết đến sự có mặt của Diệu Nhiên.

Khắc Huy chỉ gật đầu. Anh đã biết việc Tuấn Anh đã quay lại nên Bảo Anh anh có thể yên tâm. Bao lâu nay anh không hề tìm hiểu cuộc sống của Diệu Phương như thế nào. Không phải là anh không muốn nhưng anh lại không thể, anh sợ mình không kiềm chế được mà đến bên cạnh cô, một lần nữa quấy nhiễu cuộc sống yên bình của cô. Nhiều lần anh cầm điện thoại, định gọi cho thám tử tìm hiểu về cuộc sống của cô với ý nghĩ chỉ là biết nhưng sẽ mặc kệ, không chen vào cuộc sống của cô nhưng cuối cùng lại không gọi được. Có trời mới biết, khó khăn lắm anh mới có thể kìm chế mà không tìm hiểu về cuộc sống của cô. Nhưng anh đâu biết rằng, nếu anh tìm hiểu về cuộc sống của cô thì có lẽ anh sẽ không thể nào mặc kệ cô, không chen vào cuộc sống của cô lần nữa.

***

Tôi đến...

Một cô gái xinh đẹp với bộ trang phục nhã nhặn, kính chào bước vào quán bar. Đó là Lâm Gia Tuệ, Trưởng phòng Marketing trong năm năm nay. Từ lúc mới vào Royal, Gia Tuệ đã thầm yêu Gia Minh, nhưng do địa vị và Gia Minh đã có bạn gái nên Gia Tuệ luôn im lặng. Năm năm trước, khi nghe tin Gia Minh và bạn gái đã chia tay, Gia Tuệ cứ nghĩ đây là cơ hội cho mình. Nhưng rất tiếc, thời gian đã trôi qua, nhưng Gia Minh vẫn không để ý gì đến cô gái này, nhưng do tính chất công việc mà Gia Minh có lưu số điện thoại của Gia Tuệ vào máy.

Hôm nay, Gia Minh vào bar uống rượu đến mức say xỉn. Quản lý gọi ai không gọi lại gọi cho Gia Tuệ. Gia Tuệ khi bắt máy đã rất lo lắng. Khi nhìn thấy Gia Minh nằm im như đang ngủ trên ghế sofa trong phòng VIP, Gia Tuệ mới nhẹ nhõm. Gia Minh vốn là một người đàn ông thành đạt quyền rũ, năm năm nay lại rất đoàng hoàng, rất ít khi vào bar và chẳng hề có quan hệ với bất kỳ cô gái nào. Có một lần Gia Tuệ đã thổ lộ tình cảm của mình và đã bị từ chối một cách thẳng thắn. Gia Tuệ đã nhủ lòng rằng mình có thể chờ được.

Gia Tuệ hơi nghiêng người đỡ Gia Minh đứng dậy, hai người đang trong tư thế rất tình tứ. Khó khăn lắm Gia Tuệ mới có thể đưa được Gia Minh vào trong xe taxi. Khi tài xế taxi hỏi địa chỉ, Gia Tuệ chợt nhớ là mình chưa bao giờ biết nhà của Gia Minh, nhà Gia Tuệ lại không tiện nên đành đến một khách sạn gần đó. Gia Minh vẫn đang trong tình trạng say xỉn, nhưng miệng lẩm bẩm gì đó, Gia Tuệ không nghe rõ.

Đến khách sạn, Gia Tuệ đỡ Gia Minh vào một căn phòng VIP với cái nhìn không bình thường của những người xung quanh. Gia Minh là đàn ông, dáng người cao to, Gia Tuệ thì dáng người mỏng manh, nhỏ nhắn, khi đỡ được Gia Minh xuống giường thì Gia Tuệ cũng ngã xuống theo. Hai người đang trong tư thế nam dưới nữ trên. Nhìn kĩ đường nét trên khuôn mặt điển trai của người đàn ông, Gia Tuệ không kìm được, dùng tay vuốt nhẹ lên gò má Gia Minh.

-Lan Nhi...-Gia Minh khẽ thuê thào.

Khi nghe hai chữ này, tim Gia Tuệ như chết đứng lại. Cứ tưởng Gia Minh trong năm năm qua đã quên người con gái đó, vậy mà... Có lẽ người đàn ông này chưa thể và có thể sẽ không bao giờ lấy lại trái tim của bản thân từ chỗ của Lan Nhi. Gia Tuệ đứng dậy, cởi giày và tắt, đắp chăn thật kĩ cho Gia Minh sao đó ra về... Cái gì không phải của mình, trước hay sau gì cũng sẽ như thế!

***

Paris, Pháp

Tuấn Anh và Bảo Anh sum họp, đây là chuyện vui. Tối đến Bảo Anh và Diệu Phương cùng vào bếp nấu một bữa tiệc. Phương Thảo cũng cảm thấy khoẻ hơn nên cũng đến cùng Từ Khánh và Từ Uyên, và người đưa Phương Thảo đến là... Nhật Hào.

Phương Thảo tuy còn không khoẻ nhưng vẫn chào hỏi Tuấn Anh riu rít, Phương Thảo rất mừng vì Tuấn Anh còn sống và có thể cùng Bảo Anh tiếp tục bước đi. Tuấn Anh và Nhật Hào trước đây có mối quan hệ cũng không mấy là tốt, nhưng hôm nay là ngày vui cũng chẳng ai toả ra khó chịu gì. Mọi người quay quần bên bàn ăn, sự hiện diện của bốn đứa trẻ làm không khí náo nhiệt hơn.

Khi nhìn thấy Diệu Nhiên, Tuấn Anh cảm thấy sự quen thuộc. Diệu Nhiên có mái tóc đen huyền như Diệu Phương. Diệu Nhiên có hàng lông mi khá dày và đẹp, song mũi cao, vầng trán rộng, đôi mắt màu nâu, tất cả như được thừa hưởng từ Khắc Huy. Đặc biệt, Diệu Nhiên còn có một bên má lúm đồng tiền trong rất yêu. Diệu Nhiên rất giữ gìn ý tứ, như là cô bé được Diệu Phương dạy bảo theo cách của người con gái Việt Nam chứ không phải con gái ở Paris.

Từ Khánh và Từ Uyên là cặp song sinh nhưng khác nhau cả về ngoại hình và tính cách. Từ Khánh rất hoạt bát và ra vẻ trưởng thành còn Từ

Tuyên là cô bé khá ít nói và còn rụt rè. Từ Khánh có nét giống Phương Thảo nhiều hơn là Nhật Hào và Từ Uyên thì ngược lại. Vì vậy, dù trước mặt bao người, Từ Uyên tuy rụt rè nhưng cô bé lúc nào cũng gần gũi cha hơn dù đôi khi cha cũng rất đáng sợ.

Tuấn Huy hơn Từ Khánh, Từ Uyên và Diệu Nhiên một tuổi.

-Phương Thảo! Đã lâu ngày không gặp, trong em gầy đi nhiều lắm đấy!-Tuấn Anh nói quan tâm.

-Không đâu! Em thấy vẫn vậy mà!-Phương Thảo rặng ra một nụ cười.

Thật ra Phương Thảo cũng từ cảm thấy từ khi sinh con, vóc dáng xuống hẫng và cảm thấy thiếu tự tin hẳn.

-Nhật Hào! Anh nên dành thời gian chăm sóc vợ mình một chút!-Bảo Anh ngồi cạnh Tuấn Anh nói.

-Tôi biết!-Nhật Hào nói ngắn gọn.

-Công ty của anh rất có danh tiếng! Hy vọng có ngày được hợp tác!-Tuấn Anh nói.

-Được!-Nhật Hào hơi cười.

Nhật Hào năm năm trước đã mở một công ty chuyên về nước hoa, tên là King II. Lúc đầu cũng chỉ là công ty nhỏ, nhưng sau năm năm phát triển lại trở thành một trong những công ty chuyên về chiết suất nước hoa hàng đầu ở Pháp. Nhân hiệu tuy còn mới nhưng được người dùng chấp nhận và sử dụng.

Tiếng chuông cửa vang lên..

-Ai lại đến giờ này chứ?-Tuấn Anh khẽ liếc đồng hồ, cũng đã gần giờ khuya.

-Ba ơi, cho phép con mở cửa nhé!-Tuấn Huy cười cười như lấy lòng.

An ninh của Paris tuy tốt nhưng Tuấn Huy vẫn phải được đi Diệu Phương của nó dẫn ra ngoài mở cửa.

-Mẹ ơi, anh Huy lấy kẹp tóc của con rồi bỏ trốn đó!-Diệu Nhiên đã chạy theo Diệu Phương và Tuấn Huy nói.

-Tuấn Huy, con lấy của em sao?-Diệu Phương nhìn Tuấn Huy không hài lòng.

-Tại con thấy chiếc kẹp tóc đẹp! Và cũng chỉ muốn chọn Diệu Nhiên một chút!-Tuấn Huy nói như biết lỗi.

-Anh trả lại cho em!-Diệu Nhiên phụng phịu.

-Được... được!-Tuấn Huy cười cười.

Tuấn Huy cao hơn Diệu Nhiên cả một cái đầu, tự tay cài chiếc kẹp tóc màu hồng, có hình mèo kitty lên tóc cô bé, cô bé mới cười tươi lên. Nhìn cảnh này, một hình ảnh trong quá khứ hiện ra. Ngày trước cũng đã có một lần Khắc Huy đã tặng cho cô một cái kẹp tóc, chính tay anh cũng đã cài lên tóc cô. Cô vội lắc đầu xua tan cái quá khứ kia.

Cô tiến lại mở cửa. Bên ngoài không một bóng người, cô khẽ lắc đầu.

-Ai đến vậy đi?-Tuấn Huy hỏi.

-Chắc tại chờ lâu quá nên họ đi mất rồi!-Diệu Phương nói.-Thôi, chúng ta vào nhà thôi!

Diệu Phương đóng cửa cẩn thận, sau đó dẫn hai đứa nhóc vào trong.

Cách đó không xa, trong một chiếc xe hơi sang trọng, Khắc Huy mệt mỏi tựa vào thành ghế. Lúc này do anh bấm chuông cửa, nhưng khi nhìn từ bên ngoài, anh đã nhìn thấy tất cả. Anh biết cậu nhóc là Tuấn Huy do Diệu Phương gọi, còn đứa bé gái còn lại, anh có một cảm giác rất quen thuộc. Anh có thể nghe được Tuấn Huy gọi con bé là Diệu Nhiên. Anh không phủ nhận rằng bản thân anh đang sợ, sợ rằng cô đã kết hôn và có con với một người đàn ông khác. Nên khi này lúc cô mở cửa, anh đã vào trong xe và lấy đi. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ hèn nhất như lúc này.

Khuya, Nhật Hào đưa Từ Khánh, Từ Uyên và Phương Thảo về.

***

Bóng tối bao trùm tất cả, Khắc Huy ngồi trong phòng làm việc tại chi nhánh Royal ở Paris. Căn phòng không chút ánh sáng, dường như sự sống được duy trì bởi bóng tối. Hình ảnh bé gái với má lúm đồng tiền hiện lên tâm trí anh. Diệu Nhiên! Có lẽ Diệu Phương muốn con bé với nét đẹp diệu dàng sẽ luôn sống hồn nhiên. Cái tên Diệu Phương của cô có ý nghĩa là nét đẹp diệu dàng nhưng đi cùng là nỗi niềm đơn phương, là một cái tên khá buồn. Nhưng lần đầu nghe ba chữ “Hạ Diệu Phương”, lòng anh đã có cảm giác rất đặc biệt.

Anh mệt mỏi chống tay lên bàn, mắt nhắm lại như đang suy nghĩ. Là anh đang trốn tránh!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Nhóc Của Anh...

Chương 67: Nhóc của anh...

Sáng hôm sau, Diệu Nhiên và Tuấn Huy được Tuấn Anh và Bảo Anh đưa đi học. Khi trong căn nhà chỉ còn có mình cô, cô bỗng thấy lạnh lẽo. Cô cũng rất muốn con gái mình được tình yêu thương của ba như mọi đứa trẻ khác. Tuấn Anh quay về lúc này rất tốt, Diệu Nhiên có thêm người quan tâm đến con bé. Một lúc sau, Diệu Phương cũng đi làm. Mấy năm nay, cô làm việc ở công ty Blue Rose, một công ty điều chế nước hoa lớn, có sự hợp tác với Tập đoàn King II của Nhật Hào.

Tuấn Anh sau khi đưa Diệu Nhiên và Tuấn Huy đến nhà trẻ thì đưa Bảo Anh đến chỗ làm. Bảo Anh làm việc tại một chi nhánh lớn của Royal ở Pháp. Sự xuất hiện của Khắc Huy tại công ty làm cho Bảo Anh khá bất ngờ.

-Người anh em! Mừng anh trở lại!

Sau đó là một cái bắt tay thân thiết của Tuấn Anh và Khắc Huy. Thật ra trong khoảng thời gian Tuấn Anh chữa trị anh cũng đến thăm nhưng không nhiều. Người bên cạnh chăm sóc chủ yếu là Anna và người giúp việc.

-Qua thăm Diệu Phương sao? Có điều bất ngờ cho cậu đấy!

-Không! Tôi qua để tham dự buổi tiệc của một tập đoàn lớn!-Khắc Huy nói.-Anh nên chuẩn bị trở về Royal, chức Phó tổng vẫn đang chờ anh!

-Tôi sẽ quay lại cùng Bảo Anh!-Tuấn Anh cười cười.

-Sao? Về Việt Nam?-Bảo Anh hơi bất ngờ.

-Không muốn về à?-Tuấn Anh cười yêu chiều.

-Không phải! Nhưng cả Phương Thảo và Diệu Phương...-Nói đến đây, Bảo Anh hơi liếc Khắc Huy.

-Phương Thảo đã có Nhật Hào lo lắng!-Tuấn Anh phân tích không hề ngại rằng Khắc Huy biết chuyện, là cố tình tác hợp cho anh và cô.-Còn Diệu Phương thì anh sẽ thiết phục mẹ con cô ấy về Việt Nam!

Bảo Anh thì khẽ gật đầu. Bón từ “mẹ con cô ấy” đánh thẳng vào tâm lý của Khắc Huy. Nếu, như Tuấn Anh nói, vậy là Diệu Phương không có người đàn ông nào bên cạnh. Vậy Diệu Nhiên là...

***

Chạng vạng, Khắc Huy đến một nhà trẻ. Anh lưỡng lự một hồi rồi bước vào tìm gặp cô bé tên Diệu Nhiên và muốn gặp cô bé ở công viên trường một chút. Lúc đầu giáo viên hơi ngần ngại, nhưng khi anh nói anh là cha của Diệu Nhiên thì các giáo viên mới chấp nhận, họ còn nói Diệu Nhiên rất có nét giống anh. Diệu Nhiên được dân ra, cô bé chào anh một cách lịch sự.

-Chào chú ạ! Chú tìm Diệu Nhiên ạ?

Khắc Huy nhìn cô bé, lòng dâng lên một cảm xúc kì lạ, anh vô thức bất động. Anh nói anh là cha của Diệu Nhiên, các giáo viên tin tưởng anh ngay vì anh rất giống Diệu Nhiên, và điều đó khẳng định rằng bên cạnh cô, không hề có người đàn ông nào khác.

-Chú à, chú sao vậy?-Diệu Nhiên khẽ khêu người anh.

-Con tên gì?-Khắc Huy cúi người xuống, khẽ vuốt tóc cô bé.

-Con là Rose!-Đây là tên tiếng anh, có giáo viên hay gọi cô bé như vậy.

-Vậy còn tên Việt Nam?-Anh hỏi.

-Dạ, tên con là Hạ Diệu Nhiên!-Cô bé cười cười với anh.

Hạ Diệu Nhiên, sao lại là họ Hạ? Lúc đầu anh còn có chút vọng tưởng rằng Diệu Nhiên mang họ Âu. Nhưng bây giờ nghĩ lại hoang đường quá, Diệu Nhiên theo họ mẹ là họ Hạ. Vậy... tất cả đã quá rõ ràng!

-Nhưng chú là ai vậy? Sao giáo viên nói với cháu là chú tìm con?

Diệu Nhiên vói về mặt ngây ngô cộng với má lún đồng tiền làm anh ngay lúc này chỉ muốn ôm và nhấc bổng cô bé lên, nói với cô bé, anh là cha của Diệu Nhiên. Nhưng anh giữ lại những cảm xúc này bên người.

-Ba con là ai?-Anh vuốt tóc cô bé.

-Con chưa gặp! Nhưng mẹ nói ba là người đàn ông rất tuyệt vời! Ba rất yêu con và mẹ!-Diệu Nhiên cười cười ngây thơ.-Mẹ còn nói, ba trở về sẽ cho con kẹo và đồ chơi!

Tuyệt vời? Anh là một thằng đàn ông khôn nạn. Mười năm trước, lúc bắt đầu yêu anh, cô đã chịu nhiều uất ức từ rất nhiều phía. Anh cũng không thể che chở cô, nên đã dẫn đến sự chia xa. Nhưng sự chia xa đó, cô là người chịu đựng uất ức, còn anh chỉ là sự căm ghét cô. Năm năm sau khi gặp lại nhau, anh quấy nhiễu cuộc sống của cô. Lợi dụng lúc cô mất trí nhớ tìm mọi cách để cô thuộc về mình anh. Chỉ vì anh không tin tưởng cô, khi cô đi gặp Bá Thông mà đã vô tình làm mất đi đứa con đầu lòng của cô. Khi cô nhớ lại tất cả, anh vì không muốn cha ruột mình hại chết cô chỉ vì số cổ phần ở Royal là anh đã nhượng cho cô mà tìm mọi cách ly hôn với cô. Sau khi ly hôn, cô biết mình mang thai nên đã qua Pháp và hạ sinh ra Diệu Nhiên. Cuộc sống của cô chắc không có khó khăn về tài chính, nhưng vẫn còn thiếu một người đàn ông để hai mẹ con nương tựa.

-Con thích đồ chơi gì vậy?-Anh ân cần hỏi.

-Dạ con thích gấu teddy!-Cô bé cười cười.

Nghe cô bé nói, một đoạn đối thoại và hình ảnh của mười năm trước hiện lên trong đầu anh.

-“Em thích gấu teddy lắm sao?”-Một người con trai tay cầm con gấu teddy ngắm nghía.

-“Không đâu! Thú này xa xỉ quá, không hợp với em!”-Cô gái gương mặt điểm chút tiếc nuối nhưng kiên quyết.

-“Ngốc quá! Nhóc của anh xinh thế cơ mà!”-Anh khẽ gõ đầu cô khẽ đùa giỡn.-“Em xinh giống gấu teddy đấy!”

-“Anh... nói em xinh giống gấu?”-Cô có phần không đầu ý.

Chàng trai thấy không ổn nên quay người, khẽ bước đi. Cô gái phía sau đuổi theo, anh nhanh chóng chạy đi. Một màng rượt đuổi đùa giỡn của cặp nam nữ tại siêu thị làm mọi người xung quanh khẽ cười. Sau khi thấy cô có vẻ mệt, anh vờ thua, sau khi bị cô trách mắng, anh ôm cô vào lòng. Đôi khi như vậy thật tốt!

Chuyện đã rất lâu, anh cũng bắt ngờ khi mình nhớ rõ như vậy. Diệu Nhiên có lẽ giống cô, thích gấu teddy.

-Vậy lần sau gặp lại, chú sẽ tặng Diệu Nhiên gấu teddy nhé!-Anh cười gằn gù.

-Dạ vâng! Con cảm ơn chú ạ!-Cô bé cười, má lúm đồng tiền hiện ra rõ ràng.

Có một lần, đã lâu lắm rồi, Diệu Phương nói với anh rằng, khi nhỏ cô cũng đã từng có đồng tiền ở má. Nhưng càng lớn thì càng có nhiều việc lo lắng nên càng ít cười. Vì vậy mà đồng tiền bay mất. Anh nhất định sẽ không để Diệu Nhiên mất đi nụ cười đáng yêu của mình. Anh sẽ bên cạnh cô, chăm sóc cho mẹ con cô.

***

Tôi đến, anh phải đi dự tiệc của Tập đoàn lớn, là Tập đoàn Blue Rose. Phong cách ăn mặc của anh đơn giản nhưng rất sang trọng, quý phái. Nhật Hào cũng dẫn Phương Thảo đến. Nhật Hào đang nói chuyện với một phụ nhân khá lớn tuổi.

-Áu tống, đây là phụ nhân anh sao?-Bà ta nhìn Phương Thảo không rời mắt.

-Vâng! Cô ấy là Phương Thảo, phụ nhân của tôi!-Nhật Hào nói.

Ít khi Nhật Hào đi dự tiệc nên lần này đi, dắt theo phu nhân làm hãnh như là tâm điểm. Phương Thảo được trang điểm rất đẹp với trang phục đậm nét người Paris.

-Sao anh không dẫn con của mình theo?-Bà nói tiếp.

-À, Từ Khánh và Từ Uyên còn quá nhỏ! Người giúp việc chăm sóc giúp!-Nhật Hào nói.-Tôi đưa phu nhân của mình đi dự tiệc để thay đổi chút không khí!

-Ấu tởng anh đúng thật là người chồng tốt!-Bà nói.-Ấu phu nhân đây hãnh rất có phước nên mới gặp anh!

-Xin phu nhân đừng nói vậy!-Nhật Hào cười, nhưng giọng nói không hài lòng.-Tôi rất may mắn khi gặp cô ấy!

Khắc Huy sau khi nói chuyện với một vài người thì cũng tiến đến gặp Nhật Hào. Khắc Huy lịch sự bắt tay với Phương Thảo và Nhật Hào.

-Hai người xem ra rất xứng đôi!-Khắc Huy nói.-Chúc phúc!

-Cảm ơn cậu!-Nhật Hào nói.

-Khắc Huy, Diệu Phương... cũng cần cậu!-Phương Thảo nói.

-Được rồi! Tôi biết!-Khắc Huy nói để qua việc.

Sau đó có tiếng miro mời mọi người vào ghế để lắng nghe thuyết trình về Blue Rose cũng như các mục tiêu phía trước. Nhật Hào, Khắc Huy và Phương Thảo cũng vào ghế. Người thuyết trình bước ra làm cho ba người ngạc nhiên. Diệu Phương nhìn xuống hàng ghế, nhìn thấy gương mặt người đàn ông quen thuộc, tim bỗng lỡ nhịp nhưng cô nhanh chóng tập trung chuẩn bị buổi thuyết trình.

Thuyết trình chủ yếu nói về hoạt động của Blue Rose trong thời gian qua, phương hướng sắp tới và các thương hiệu nước hoa nổi tiếng của Blue Rose. Diệu Phương nói thuyết trình rất trôi chảy và suông sẻ, điều này cho thấy cô đã trưởng thành lên rất nhiều.

Sau khi thuyết trình xong, cô đi xuống bục và một người đàn ông ôm lấy cô.

-Làm tốt lắm!

-Cảm ơn giám đốc!

Một cái ôm ở Pháp chẳng qua chỉ là lịch sự, nhưng lúc này trong mắt Khắc Huy lại là khác. Anh vô cớ tức giận. Sau một hồi, mọi người trong buổi tiệc cũng cùng nhau khiêu vũ. Giám đốc của Blue Rose, Cryan, mời Diệu Phương nhảy. Cảm thấy bản thân chẳng có lý do từ chối, với lại cô muốn cho Khắc Huy anh biết, cuộc sống của cô rất tốt nên cô đã đồng ý nhảy. Đó là một bản nhạc mềm mại. Cryan và Diệu Phương nhảy rất hợp nhau. Anh nhìn thấy sự phối hợp ăn ý đó, nhìn thấy sự va chạm trên cơ thể cô và người đàn ông đó, nhìn thấy nụ cười của cô dành cho một người đàn ông khác. Lúc này anh chỉ muốn nắm tay cô, kéo cô ra khỏi buổi lễ.

Cuối cùng bài nhạc đã kết thúc. Cô rời khỏi Cryan và gặp Phương Thảo, nói chuyện với Phương Thảo một chút thì Khắc Huy đến.

-Lâu ngày không gặp!-Giọng nói của anh đầy sự lạnh nhạt.

-Chào anh!

Chỉ hai chữ vồn vện nhưng có trời mới biết, để nói ra hai chữ đó, cô đã phải rất khó khăn, cô không còn lý trí khi ở trước mặt anh, trái tim cô vô cớ lồi nhịp. Anh là một người đàn ông, đã khắc sâu vào tận xương tủy cô, khiến cô không thể nào quên được. Anh là một người đàn ông của quá khứ.

-Không biết tôi có vinh dự được nhảy cùng em!-Anh mời.

-Xin lỗi! Nhưng tôi vừa nhảy vào nên còn khá mệt!-Cô nói, nhìn vào ánh mắt của anh, chợt cô cảm thấy lạnh thấu.

-Điệu nhảy lúc này không mất nhiều sức cho lắm! Với lại tôi muốn bàn bạc với em một chút về thị trường nước hoa!-Anh nói.

-Cũng được!-Cô cảm thấy có lý nên gật đầu, nhưng sau khi gật đầu lại ân hận.

Anh bước lại nói với DJ của buổi tiệc một cái gì đó, anh DJ chỉ gật đầu. Sau đó thì nhạc của buổi tiệc được thay đổi. Nghe điệu nhạc cô biết có lẽ là điệu nhảy tango, đã lâu không nhảy, cô chỉ sợ không thể phối hợp.

-Muốn lui sao?-Nhìn thấy sự lưỡng lự của cô, anh hỏi.

-Không! Chỉ là lâu rồi không nhảy điệu này!-Cô nói.

-Không sao, tôi sẽ dẫn dắt em!-Anh nói.

Anh nhẹ nhàng dẫn dắt cô vào điệu nhảy này. Về học nhảy, cô đã qua trường lớp, đã từng đi thi và đạt giải cao, nhưng đây không phải là đam mê, mà chỉ là năng lực nên cô đã không theo đuổi đến cùng. Anh và cô nhảy nhanh chậm theo điệu nhạc. Từng ánh mắt, từng di chuyển, từng hơi thở cơ hồ chạm vào nhau. Mọi người xung quanh phải ngừng lại để thưởng thức anh và cô nhảy. Có những lúc lồi nhíp, nhưng cô nhanh chóng được sự phối hợp của anh, bài nhảy kết thúc hoàn hảo. Cô bước ra khỏi sàn cùng anh, khuôn ngực thở phập phồng, anh lại vô thức nhìn vào. Anh chợt nhận ra, cô ốm hơn trước nhưng sự đầy đặn trên cơ thể thì tăng lên. Cô nhóc ngày xưa của anh tuy có thay đổi nhưng vẫn giống ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hạnh Phúc Quay Về...

Chương 68: Hạnh phúc quay về...

Khi ra khỏi sàn, lúc sau cô mới chợt nghĩ ra, nhảy điệu tango thì làm sao mà bàn bạc công việc được, cô khẽ gõ đầu mắg mình ngốc. Ở kế bên cô, nhìn thấy hành động ngốc nghếch của cô thì hơi cười nhẹ.

-Em nghĩ sao nếu nước hoa của Blue Rose có thị trường tiêu thụ ở Việt Nam!-Anh thẳng thắn vào vấn đề công việc.

-Như thế quả thật rất tốt! Tôi đã có đề cử lên cấp trên nhưng bị bãi bỏ! Do Việt Nam là đất nước đang phát triển, nước hoa trên đất nước này chưa được sử dụng rộng rãi!-Cô chậm chậm nói.-Và vấn đề quan trọng nhất là không có đầu vào!

-Nếu như tôi đồng ý bỏ vốn để loại nước hoa của Blue Rose có thể qua Việt Nam...-Anh nói.

Cô nhìn anh, vẻ mặt có chút biến sắc. Anh đang cố tình để anh và cô mãi dây dưa không dứt với nhau sao?

-Xin lỗi anh, Âu tổng! Tôi chỉ là nhân viên nhỏ, không có quyền về việc này! Nếu anh thực sự có ý đầu tư, vậy nên nói chuyện này với Tổng giám đốc của tôi!-Cô nói dứt khoát.-Xin lỗi anh, tôi có việc phải đi trước!

Cô vội vàng bước đi. Do bước đi vội vàng nên bị dấp ngã... Anh giơ tay ra đỡ, nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào người cô thì một người nhanh hơn đã vội đỡ lấy cô.

-Oh... Helen! Em ổn chứ?

-Vâng. Cảm ơn giám đốc!-Cô vội đứng vững, sau đó đẩy tay anh chàng ra.

Tên của Diệu Phương ở Pháp trong thời gian qua là Helen. Cryan là người rất có ngoại hình, tuy là giám đốc nhưng thân thiện, dễ gần, gốc người Pháp.

Khắc Huy vội rút tay lại, anh quay lưng đi vờ như không nhìn thấy cô bị vấp sắp ngã. Anh chậm một chút đã có người đỡ cô. Anh và cô rời xa nhau đã năm năm, vậy cô có còn tình cảm với anh không? Tại sao năm năm trước cô lại sinh Diệu Nhiên ra, mặc kệ cho đã li hôn với anh? Người ta thường nói, bất kì người phụ nữ nào cũng muốn sinh con cho người mình yêu, có phải cô cũng vậy? Nếu bây giờ cô còn yêu anh, thì hai người có thể sẽ quay lại được chứ? Nhưng nếu cô không còn yêu anh, có phải cô sẽ rất ân hận vì đã sinh ra Diệu Nhiên không? Trong đầu anh lúc này xuất hiện rất nhiều câu hỏi, và đáp án chỉ nằm ở cô.

***

Buổi tiệc kết thúc, cô đi bộ trên đường. Lúc đi là cô bắt taxi, lúc về cũng định như vậy nhưng cô lại quên mang ví nên đành đi bộ, sẵn dịp dạo phố. Anh đã quay lại trong cuộc sống của cô. Có phải anh sẽ một lần nữa quấy nhiễu cuộc sống của cô như sự trở về của năm năm trước đây? Là liệu nếu anh biết sự có mặt của Diệu Nhiên, anh có để cho mẹ con cô có cuộc sống yên bình!

Mãi suy nghĩ, cô cũng đi bộ đến nhà. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là Khắc Huy đang bế Diệu Nhiên chờ ở cổng nhà, trong hai người rất thân thiết.

-Diệu Nhiên...

Cô hốt hoảng chạy đến, giành Diệu Nhiên từ tay anh.

-Em làm gì vậy?

-Anh làm gì con của tôi? -Cô nhanh chóng ôm Diệu Nhiên, cô rất sợ mất đi đứa con này.

-Con của em? -Anh hỏi nhếch môi lên.

-Anh làm gì ở đây? -Cô hỏi lại.

-Đến thăm... con của tôi! -Anh nói.

Ba chữ cuối cùng phát ra từ miệng anh khiến cô hốt hoảng. Anh đã biết hết rồi sao? Cô chưa biết phải đối mặt thế nào? Tay cô run run nắm chặt tay Diệu Nhiên.

-Diệu Phương, em về rồi à?-Tuấn Anh từ trong nhà bước ra phá hẫng không khí nặng nề.

-A.. bác Tuấn Anh!-Diệu Nhiên chào với chất giọng ngây thơ.-Chào bác, con mới về!

Tuấn Anh bế Diệu Nhiên rồi nói...

-Hai người vào nhà nói chuyện đi!

Cả bốn vào nhà. Tuấn Anh bế Diệu Nhiên lên lầu, phòng khách chỉ còn anh và cô. Thực ra, Tuấn Anh và Bảo Anh đang ở trên lầu, nhìn xuống trước cửa không khí căng thẳng nên Tuấn Anh mới xuống.

-Anh muốn gì?-Diệu Phương chẳng biết nói gì ngoài ba chữ này.

-Tôi muốn con!-Anh thẳng thắn nói.-Tôi sẽ không để cốt nhục họ Âu lưu lạc bên ngoài!

-Diệu Nhiên là con của tôi! Không ai có quyền đem con gái tôi đi!-Cô nói.

-Tất nhiên! Không ai có quyền!-Khắc Huy nói.-Nhưng trừ ba của nó...

-Anh...-Cô không thể nói được gì nữa.

Không khí im lặng một chút, cô cố lấy lại bình tĩnh mà suy xét.

-Tại sao anh lại đưa Diệu Nhiên về?

-Tôi gọi điện cho Tuấn Anh, nói là sẽ đón Diệu Nhiên!-Anh nói.

Diệu Nhiên được ở nhà trẻ đến tận tối thì Bảo Anh hoặc Diệu Phương đón, hôm nay cô có việc nên nhờ Tuấn Anh, không ngờ người đón lại là Khắc Huy.

-Làm sao anh biết...-Cô hỏi càng lúc càng nhỏ.

Anh hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm vào cô. Cô ân hận, lẽ ra không nên hỏi câu đó. Cô quên mất anh là ai! Anh là Âu Khắc Huy! Muốn biết những chuyện này, với anh, quá thực dễ như trở bàn tay.

-Anh muốn thế nào?-Cô cắn môi hỏi.

-Tôi muốn dẫn Diệu Nhiên về Việt Nam! Con bé cần sống trên quê hương của mình!-Anh nói.

-Diệu Nhiên phải sống với tôi!-Cô nói.

-Cũng được! Nhưng như vậy, em phải chịu khó sống với ba của nó!-Anh hơi nhếch môi.

-Anh không có quyền nuôi dưỡng Diệu Nhiên vì trong giấy khai sinh của con bé, không có bất kì ba chữ Âu Khắc Huy nào!-Cô đem hết lí trí

để đối chất với anh.

-Được! Nếu như em đã nói vậy, tôi sẽ giành quyền nuôi con tại toà án!-Anh chậm rãi nói.-Nên nhớ, toà án xét về tuổi của đứa bé, hoàn cảnh gia đình của ba và mẹ...

Anh rõ ràng là đang tạo áp lực với cô, nhưng nhìn vào ánh mắt lo lắng của cô, anh lại thấy bản thân mình quá lời. Thấy cô không có ý định thay đổi quyết định, anh vô cớ tức giận. Anh bỗng không kiềm được cảm xúc, ôm chặt lấy cô. Đặt thân hình nhỏ bé của cô vào lòng ngực anh, tim cô bỗng chốc hồi nhịp khi nghe thấy nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh. Là anh đang ôm cô, cảm giác ấm áp quen thuộc lại thường... Anh cất giọng nói ấm áp, cố tình để hơi thở nóng ấm phả lên mặt cô:

-Quá khứ đối với em quan trọng đến thế sao?

Cô im lặng.

-Bỏ đi quá khứ và cùng tôi bước đến tương lai nhé! Bởi vì tôi yêu em, Diệu Phương!

Một lúc sau...

-Xin lỗi vì đã làm em khổ cực bao nhiêu lâu nay!-Anh chậm rãi nói.-Thật ra anh chỉ muốn con và em về bên anh!

Cô hơi hoảng hốt, ngược mặt lên nhìn anh. Cô nhìn thấy được sự chân thành trong ánh mắt anh. Điều này làm cô sợ hãi.

-Xin lỗi!-Anh nói.-Em có thể suy nghĩ lại...

Lâu lắm rồi, hoặc là lần đầu Anh nói rồi quay lưng, chậm rãi bước ra khỏi phòng khách.

-Khoan đã...

Bước chân anh khựng lại, môi khẽ nhếch lên, một nụ cười thoả mãn hạnh phúc.

-Tôi sẽ đưa Diệu Nhiên về Việt Nam!-Cô nói.

-Được! Anh sẽ cho người gửi vé máy bay cho mẹ con em!-Anh nói rồi bước đi.

Anh đi mất, cô ngồi phịch xuống ghế sofa, ngực đập phồng thở. Lúc này cô rất run, sợ rằng đuối lý, không thể nói lại anh. Cô cũng định đưa Diệu Nhiên về Việt Nam, nhưng ngại cho gia đình và anh biết về sự có mặt của cô bé. Nhưng lúc này anh đã biết, cô bé về chắc không có điều gì khó khăn.

Lúc khi quyết định sinh Diệu Nhiên, cô đã suy nghĩ rằng, có lẽ anh và cô kiếp này còn duyên phận nên ông trời mới cho cô mang thai đứa con của anh. Nếu như anh và cô thực sự còn duyên, anh thực sự còn yêu cô, cô và anh còn có thể cùng ở bên nhau để chăm sóc cho Diệu Nhiên, cô sẽ không từ chối hạnh phúc.

***

Hai tuần sau...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Đáp xuống sân bay, Diệu Phương về cùng với Tuấn Anh và Bảo Anh. Hai tiểu bảo bối sống chung với nhau từ nhỏ nên rất thân với nhau.

-Khắc Huy bên kia!-Bảo Anh chỉ chỉ.

Khắc Huy đón lấy Diệu Nhiên từ tay cô.

-Diệu Nhiên mệt không nào?-Anh cần hỏi.

-Không ạ!-Cô bé hớn hờ nói.-Chú à, nhưng mẹ cháu mệt lắm đấy! Trước khi lên sân bay mẹ đã chuẩn bị rất kỹ càng!

-Này, sau này Diệu Nhiên phải gọi chú bằng ba nhá! Ba là ba Khắc Huy, ba của Diệu Nhiên!-Anh nói như một đứa con nít.

-Ba sao ạ? Có phải giống như bác Tuấn Anh là ba của anh Tuấn Huy không ạ?-Cô bé ngây ngô hỏi.

-Đúng rồi đó, Diệu Nhiên của ba giỏi lắm này!-Anh xoa đầu cô bé.

-Ba thả Diệu Nhiên xuống đi!-Diệu Nhiên nói.

Anh thả Diệu Nhiên xuống đất nhẹ nhàng. Cô bé chạy lẹ nắm tay mẹ...

-Mẹ ơi, ba đến đón mình này!-Diệu Nhiên cười.

Diệu Nhiên tay phải nắm tay cô, tay trái nắm tay anh. Nhìn vào ba người như một bức tranh gia đình hạnh phúc.

-Diệu Nhiên có ba rồi!

Cô nhìn thấy biểu hiện của con gái thì không kiềm được nước mắt. Chưa bao giờ cô thấy con bé mừng đến như vậy.

-Diệu Phương!-Anh khẽ gọi cô.

Cô không nói gì, chỉ khẽ đưa đôi mắt còn đỏ vì nước mắt của cô lên nhìn anh.

-Sống hạnh phúc thế này cùng anh được không?-Một câu hỏi thật lòng của anh.

Cô gật đầu hạnh phúc, cô đã chờ câu nói này của anh suốt trong năm năm qua, sau khi sinh Diệu Nhiên.

Tuấn Anh đang bế Tuấn Huy, đi bên cạnh Bảo Anh, khẽ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Nguy Hiểm...

Part 69: Nguy hiểm...

Hai tháng sau khi về Việt Nam, mọi thứ đã đi vào trật tự vốn có của nó. Cô và anh có cuộc sống hạnh phúc bên nhau. Hôm nay, cô đi đón Diệu Nhiên, lại nghe là đã có người đón cô bé, cô liền gọi cho anh.

-Anh đón Diệu Nhiên đi đâu vậy?

-Sao? Anh không có đón con bé! Chẳng phải hôm qua phân công em đón sao?-Anh nói.

-Diệu Nhiên không có ở nhà trẻ, làm sao bây giờ?-Cô hết hoảng.

-Tuấn Anh và Bảo Anh đều cùng anh ở Tập đoàn!-Anh trấn an cô.-Em bình tĩnh, ngồi yên ở nhà, anh sẽ đi tìm Diệu Nhiên!

Anh nói rồi nhanh chóng cúp máy. Tình huống này bắt cô ngồi yên ở nhà, làm sao có thể được chứ? Diệu Nhiên như sinh mạng của cô.

Anh gọi điện đến những người thân, gọi cho những người cấp dưới tìm kiếm Diệu Nhiên. Nhưng đến tận mười giờ khuya vẫn chẳng có tin tức gì. Diệu Phương lo lắng, anh cũng chẳng trấn an được cô. Đến mười hai giờ, một tin nhắn gửi đến điện thoại anh. Là những hình ảnh của Diệu Nhiên mặc đồ nhà trẻ, đang bị trói, miệng dính băng keo, tóc tai bù xù, mặt cô bé trông rất sợ hãi. Diệu Phương thấy cảnh này không kiềm lòng được, giựt lấy điện thoại anh, gọi lại cho người gửi tin nhắn, nhưng có lẽ người sử dụng đã tắt máy. Cô lo lắng thì nhìn lại cuối có dòng tin nhắn “Con bé vẫn sẽ an toàn, trừ khi có người báo công an đến! Chuẩn bị 10 tỷ với 20% cổ phần tại Tập đoàn Royal, địa điểm ngày mai sẽ nói!”

-Diệu Nhiên không sao! Em cố gắng ngủ một chút! Anh nhất định sẽ sắp xếp đầy đủ như ý muốn của bọn chúng!

Cô nằm xuống giường như ý của anh, anh ôm chặt cô. Lòng cô như lửa đốt nhưng trong vòng tay ấm áp của anh, đến gần sáng cô cũng thiếp được một chút. Khi chắc chắn rằng cô đã thiếp đi, anh mới gọi điện chuẩn bị số tiền 10 tỷ đồng. 10 tỷ đồng không phải là số tiền nhỏ, nhưng anh có thể thu xếp được! Điều anh lo là 20% cổ phần Royal. Anh hiện chỉ giữ 15%, cô đang giữ 15% cổ phần. Anh gọi điện cho Lan Nhi, lúc này Lan Nhi đã về Việt Nam. Anh và Lan Nhi tiến hành thủ tục chuyển nhượng lại cho anh 10% trong 15% của Lan Nhi, lúc này Lan Nhi còn giữ 5%. Đến trưa thì thủ tục hoàn tất. Cô thức dậy, anh bung lên cho cô một tô cháo nóng...

-Cháo còn nóng, ăn một chút! Sau đó chúng ta sẽ đi gặp con!

Cô gật đầu ăn chút cháo. Sau khi ăn hết tô cháo, một cơn buồn ngủ kéo đến. Cô thiếp ngay sau đó. Anh đắp chăn lại cho cô, sau đó đi ra ngoài. Là anh đã bỏ thuốc mê vào chén cháo, anh không muốn cô đến nơi nguy hiểm đó. Vì bản thân anh cũng chưa điều tra ra được người đối đầu âm mưu bắt cóc Diệu Nhiên là ai! Điện thoại anh reo lên, đã có địa điểm cụ thể, anh chỉ việc đến đối người về. Anh không dám mạo hiểm vì đó là con gái của anh. Anh đi cùng với bốn người, là đàn em của anh trong bạch đạo.

Địa điểm là một căn nhà hoang bên cạnh dòng sông lớn. Anh vào, còn bốn người thì đứng ngoài hàng rào, chỉ chờ có nguy hiểm mới xông

vào. Cảnh đầu tiên anh nhìn thấy là một chiếc xe kéo hướng về dòng sông. Đoạn đường từ xe kéo đến sông và đoạn dốc lớn, chỉ cần dây thừng nối giữ xe kéo vào hàng rào đứt thì chiếc xe sẽ từ từ lăn xuống. Trên chiếc xe đang chứa một sinh mạng, là Diệu Nhiên, cô bé đang ngủ say sưa.

Nhận thấy sự nguy hiểm anh nhanh chóng chạy đến nhưng bị tiếng súng làm khựng người lại, anh giơ hai tay lên đầu. Một người đàn ông lạ mặt bước ra. Có trời làm chứng, anh không có chút ấn tượng rằng mình đã gặp người đàn ông này.

-Âu Khắc Huy, không ngờ người cũng đã đến!-Hắn ta nói.-Tự giới thiệu một chút! Ta là Cao Ninh, anh trai của Cao Ngọc Yến!

-Thì ra là một kẻ!-Anh hơi nhếch môi.

-Tiền đâu?-Cao Ninh thẳng thắn.

-Trong đó!-Anh nói rồi quăng chiếc va li xuống.-Thả con bé ra!

Một đàn em của Cao Ninh kiểm tra, sau đó gật gật đầu.

-Được rồi! Con bé đấy, người tự đi mà cứu!-Cao Ninh nói.

Vừa nói xong, hắn dùng súng bắn ngay dây thừng một phát, dây thừng đứt. Tay nghề bắn súng của hắn không tồi.

-Chết tiệt!-Khắc Huy khẽ chửi.

Anh nhanh chóng lao đến xe chở Diệu Nhiên nhưng bị mấy tên đàn em chặn lại.

-Mấy tên nhãi ngoài kia không vào tiếp ứng cho người được đâu, Âu Khắc Huy à!-Cao Ninh nói.-Ta đã cho người cản bọn chúng lại.

Không được rồi! Nhất định phải đánh nhau! Bọn đàn em chỉ có nắm đũa, lại có dao và mã tấu, anh lại tay không. Anh nhanh chóng lao nhanh đến một tên nhỏ con nhất, đạp thẳng ngay ngực khiến hắn đứng không vững, sau đó đánh nhằm vào cổ tay để hắn buông con dao ra. Nhất được vũ khí, anh lao đến những tên khác. Anh có đủ tự tin rằng mình sẽ đánh bại bọn chúng, nhưng thời gian lại khó có thể chờ anh vì bánh xe chở Diệu Nhiên cứ lăn dần về phía dòng sông.

Một chút nữa... Anh tức giận lao về chiếc xe nhưng lại bị bọn đàn em cản lại.

-Diệu Nhiên...-Một giọng nữ vang lên làm mọi thứ như dừng lại.

Diệu Phương nhanh chóng đến đỡ chiếc xe đang lăn xuống, cố giữ cho chiếc xe dừng lại, cô không đủ sức để bế Diệu Nhiên xuống. Anh bất ngờ về sự có mặt của cô nhưng bây giờ không có thời gian để suy xét. Anh lợi dụng lúc bọn chúng không chú ý mà đánh những tên còn lại, nhanh chóng lao về phía Diệu Phương và con gái. Bé Diệu Nhiên ra ngoài, Diệu Phương buông tay khỏi chiếc xe, chiếc xe lăn xuống sông gây một tiếng động rất lớn vì dòng sông rất sâu dù là gần bờ.

Cao Ninh tức giận, nhấn còi canh ngay Diệu Nhiên. Diệu Phương nhìn thấy vội lao đến ôm Diệu Nhiên. Phát đạn bay ra, lao thẳng vào người cô.

-Diệu Phương, em điên rồi à?-Anh gần như là hét lên.

-Em có áo chống đạn!-Cô thò thê.

Dù là có áo chống đạn nhưng thực sự vùng bụng cô vẫn có cảm giác đau vì phát súng vừa nãy. Anh hoảng hốt vì điều này, làm sao cô có áo chống đạn?

-Nếu lỗ viên đạn đó không trúng phần bụng mà vào đầu thì làm sao?-Anh tức giận.-Đừng đại dốt như thế!

-Anh bảo em nhìn anh và con gặp nguy hiểm sao?-Cô nói.

-Chết tiệt! Em nghĩ anh điên đến mức không mặc áo chống đạn sao? -Anh nói.

Cô im lặng, đang trong tình trạng nguy hiểm, đừng nên cãi nhau là tốt nhất. Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, bọn người Cao Ninh hét hoảng bỏ chạy. Khắc Huy nhanh chóng nhào đến ôm lấy Cao Ninh, giữ hẳn lại cho cảnh sát, những tên kia chạy đi tứ hướng. Cao Ninh dùng mọi cách để thoát nhưng không được, Khắc Huy mạnh tay khiến Cao Ninh không thể thoát.

Diệu Phương bế Diệu Nhiên ra ngoài, Tuấn Anh đi chiếc moto vội đỡ lấy Diệu Nhiên, nhanh chóng đưa cô bé đến bệnh viện.

Tiếng súng vang lên thêm một lần nữa...

Cô hoảng người nhìn vào trong, anh khụy xuống đất, cô vội vàng chạy đến bên cạnh anh. Cao Ninh bị cảnh sát khống chế.

Mùi tanh của máu bắt đầu lan toả trong không khí. Cơ thể cô như bị tê liệt hoàn toàn. Tay anh nắm chặt lấy tay cô. Đôi mắt đẹp của cô long lanh, vật thể lỏng, trong suốt từ khoé mí cô rơi xuống. Cô bắt đầu nhận thức được điều gì đang xảy ra.

Anh yêu cô đến mức cả mạng sống cũng không cần sao? Anh thật chỉ cần cô có thể sống vui vẻ! Cô tin, cô tin rồi, nhưng có phải đã trễ...

Anh vói tay con lại, lau đi giọt nước mắt vừa rơi xuống khoé mí, giọng anh yếu ớt:

-Diệu... Phương...!! Đừng... Khóc!!

-Khắc Huy, anh phải sống với em, em xin anh đấy!!

Cô nắm chặt lấy tay anh. Cô sợ, cô thực sự rất sợ anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô như trước đây...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hôn Lễ Tập Thể... (Hoàn)

Chương 70: Hôn lễ tập thể...

Khi đưa anh đến bệnh viện, cô chẳng nghĩ được điều gì. Cô không khóc nhưng gương mặt trắng bệch rất đáng sợ. Đến khi bác sĩ bước ra...

-Người nhà của Âu Khắc Huy?

-Tôi, là tôi!-Diệu Phương nhanh chóng đến.

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức!-Bác sĩ nói.-Cô vào gặp bệnh nhân!

Cô đứng không vững nữa. Bác sĩ cũng rời đi. Cô cố đi vào phòng bệnh. Anh đang nằm bất động trên giường, trái tim cô tê cứng lại.

-Ông xã... sao lại bỏ em?

Cô lao đến ôm chầm lấy anh! Môi anh khẽ nhếch lên! Tay anh từ từ ôm lấy cô!

Nhận ra được mình đang bị trêu chọc, cô vội buông ra.

-Anh đùa sao?

-Em kém thông minh quá! Anh có mặc áo chống đạn!

-Nhưng lỗ vào đầu...

-Lúc này đầu anh không hề có máu!

Cô gật gật đầu, tại cô ngốc nên không trách ai được.

-Anh lừa em!-Cô làm mặt hờn dỗi.

-Xin lỗi! Nhưng sao em có áo chống đạn?

Cô kể lại cho anh nghe tường tận. Thật ra cô đã thấy anh bỏ thuốc ngủ vào cháo nên khi anh không để ý đã đánh tráo cháo ở trong nồi và trong tô nên khi ăn vào rồi buồn ngủ chỉ là cô diễn. Cô không muốn anh gánh vát một mình. Sau đó thì Lan Nhi và Tuấn Anh đến, cả hai đồng tình với phương án báo cảnh sát. Cảnh sát cho phép cô vào trong cùng anh với điều kiện phải mặc áo chống đạn. Cô chấp nhận và vào kịp lúc cứu Diệu Nhiên.

-Diệu Nhiên có sao không em?-Anh hỏi.

-Không! Con bé chỉ bị uống thuốc mê nên ngủ li bì!-Cô nói.

-Sau này đừng mạo hiểm vậy nữa nhé!-Anh xót xa vuốt tóc cô.

Cao Ninh chẳng những là trả thù cho Cao Ngọc Yến mà người thực sự đứng đằng sau vụ việc này chính là Từ Phúc Thanh. Cảnh sát lấy lời khai từ Cao Ninh và có lệnh bắt khẩn cấp Từ Phúc Thanh. King do không có người quản lý và một số lý do khác nên bị sụp đổ. King II của Nhật Hào bắt đầu hoạt động ở Việt Nam.

Cô không thể ngờ được, Từ Phúc Thanh lại có tâm địa hiểm độc như vậy.

***

Phương Thảo từ Paris về tận Việt Nam gần như cầu xin Khắc Huy không truy cứu chuyện của Từ Phúc Thanh về mặt pháp luật. Khắc Huy đã đồng ý với điều kiện Từ Phúc Thanh không bao giờ được xuất hiện trước mặt gia đình anh. Sau khi được Khắc Huy bỏ qua, Từ Phúc Thanh đến Nhật Bản theo lời của Phương Thảo.

Trong căn nhà ấm cúng của Khắc Huy hiện đang đông đủ mọi người. Tuấn Anh, Bảo Anh, Hạ Lâm, Dương Thắng, Gia Minh, Lan Nhi, Phương Thảo, Nhật Hào, và có sự có mặt của Tuấn Huy, Từ Uyên và Từ Khánh.

-Tổ chức đám cưới tập thể nhé? Như lời hứa của thời trẻ trâu!-Gia Minh nói.

Gia Minh và Lan Nhi đã làm lành từ hai tháng trước. Nhật Hào nghe vậy thì im lặng, cái thời trẻ trâu của bọn họ thì họ và anh đối nghịch nhau hẳn. Còn Dương Thắng và Hạ Lâm do có chút trục trặc mà hôn lễ chưa được tổ chức.

-Nhật Hào, anh cũng vậy đi! Phương Thảo cũng cần có danh phận!-Khắc Huy nói.

-Tất nhiên!-Nhật Hào nói.-Tôi cũng định tổ chức một hôn lễ, nhưng làm chung thì càng ảm áp!

Nhật Hào nắm tay Phương Thảo, mối quan hệ của họ đã được cải thiện.

***

Hai tháng sau...

Tại một nhà thờ rộng lớn, năm cặp đôi được chúa trời chứng giám là vợ chồng trong niềm hạnh phúc.

Họ tổ chức hôn lễ tập thể tại một nhà hàng lớn và sang trọng. Với sự góp mặt của nhiều người, nhất là cha mẹ hai bên. Âu Khánh Duy có đến, ông ta chỉ gặp Diệu Nhiên một chút, sau đó Nhật Hào và Khắc Huy đều giữ ông lại. Diệp Vân cũng tham gia hôn lễ. Ôm Từ Khánh và Từ Uyên, bà chợt nhận ra rằng tình cảm gia đình mới thực sự là quan trọng, dù tiền bạc có nhiều đến thế nào chăng nữa cũng không thay đổi được.

Sau hôn lễ, Khắc Huy và Diệu Phương đang trong phòng khách. Khắc Huy nắm tay cô.

-Bây giờ cô nhóc bướng bỉnh này đã là của anh mất rồi!

-Nhóc? Sến quá đi mất!-Cô cười cười.-Đã bao nhiêu tuổi rồi còn lại gọi như thế?

-Dù cho thế nào... anh vẫn muốn mãi gọi em là nhóc!-Anh thì thảo vào tai cô.-Cô nhóc của anh! Bà xã của anh!

Tình yêu đến rồi lại đi... đi rồi lại đến...

Có những lúc hạnh phúc, có những lúc chia ly...

Song tất cả lại có một kết thúc hạnh phúc...

-End-

P/s: Cảm ơn các bạn đã cùng đồng hành với Wind trong thời gian qua! Wind yêu các bạn! Mời các bạn đón đọc các chương ngoại truyện!
Thân! *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện Định Mệnh Nhóc Là Của Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Yêu Chỉ Là Yêu...

Chương Ngoại Truyện 1: Yêu chỉ đơn giản là yêu...

Tokyo, Nhật Bản...

Hạ Chính Phong mặc đồng phục tốt nghiệp, đang chụp hình cùng với người bạn của mình. Hôm nay là ngày tốt nghiệp.

-Chính Phong, tốt nghiệp rồi cậu định thế nào? -Kai, bạn thân của Chính Phong hỏi.

-Tôi sẽ ở lại đây tiếp tục học tập và làm việc! -Chính Phong cười.

-Cứ tưởng cậu về quê cưới vợ sinh con chứ! -Kai nói.

-Về thì chắc chắn! -Chính Phong nửa đùa nửa thật. -Nhưng giờ chưa phải lúc! Phải mang một đứa con dâu ngoan hiền về cho ba mẹ đã!

-Cậu thấy Married lớp dưới thế nào! Cô ấy mê cậu như điên đấy! -Kai cười.

-Mình không thích! -Chính Phong nói chắc chắn.

-Nếu không chơi thân với cậu mấy năm nay, tôi cứ nghĩ cậu bị bắt ỉn về giới tính! -Kai bĩu môi.

-Tôi không có số đào hoa như cậu đâu! -Chính Phong cười.

Một cô gái bước đến, Kai tự nhiên khoác tay cô gái đó.

-Giới thiệu với cậu, đây là Kyo, bạn gái của tôi!-Kai nói.-Tôi chỉ có một người bạn gái! Không hề đào hoa đâu nhé!

-Được.. được!-Chính Phong cười.-Chào Kyo!

Bạn bè ai cũng có đôi có cặp, cậu thì vẫn mãi chờ một bóng hình đã nhạt nhòa. Lễ tốt nghiệp hoàn tất, bạn bè trong lớp rủ nhau đi ăn nhưng Chính Phong từ chối. Cậu một mình lủi thủi ra công viên, sau đó lại ghé vào quán cà phê gần đó.

Đã hơn năm tháng kể từ khi Diệu Phương kết hôn với Khắc Huy. Và kể từ đó cậu cũng không nghe được thêm tin tức của cô ấy ngoài việc đã đến Nhật. Vì vậy cậu mới ở lại Nhật Bản.

Chuyện xảy ra đã rất lâu. Hơn sáu năm trước, cậu chỉ là cậu sinh viên năm đầu 18 tuổi, khi ấy Từ Phúc Thanh vừa 21.

***

Từ Phúc Thanh trên cơ bản đã tốt nghiệp trường đại học ở nước ngoài nhưng việc học đại học ở Việt Nam thì chưa. Từ Phúc Thanh cùng lớp với các sinh viên năm nhất, điều này làm cô khó chịu, vì vậy một tháng chưa chắc đã đến lớp được một lần, suốt ngày cứ làm việc ở King. Cũng phải, một người đã có khả năng quản lý cả một công ty thì làm sao chịu học những kiến thức cơ bản.

Một hôm, Từ Phúc Thanh xách cặp vào lớp với gương mặt chán nản. Cô đã không đến lớp gần hai tháng nên giáo sư gọi điện khiển trách, bắt buộc hôm nay cô phải có mặt.

Do không để ý mà cô đã va phải một người, làm đổ cả chồng sách trên tay cậu.

-Xin lỗi!

Tuy là tiểu thư kiêu kì nhưng những việc thế này thì cần phải xin lỗi. Từ Phúc Thanh ngồi nhòm xuống nhặt lên. Bàn tay cô có chút cảm giác kì lạ, một bàn tay khác đặt lên tay cô như truyền hơi ấm. Cô vội rút tay lại.

-À...

Chinh Phong cũng có chút gấp gáp, tim loạn nhịp. Cô gái này có một sức hút hấp dẫn cậu.

-Xong rồi! Tôi vào lớp!-Từ Phúc Thanh nhanh chóng đi.

-Đây bạn gì đó ơ!-Chinh Phong tay cầm chồng sách đi theo.

-Có gì nữa à?-Từ Phúc Thanh hơi khó chịu.

-À.. Không có gì! Mà cậu tên gì?-Chinh Phong không tự nhiên lắm.-Tôi là Hạ Chinh Phong, năm nhất khoa Ngoại ngữ Nhật Bản!

-Tôi Từ Phúc Thanh! Tôi đang có việc gấp!

Từ Phúc Thanh vội vã đi ngay. Hạ Chinh Phong, ba từ này nghe có vẻ rất quen nhưng không thể nhớ ra được. Khi ngồi trong lớp, cô mới bỗng nhớ ra được một điều Hạ Chinh Phong là họ tên của em trai Hạ Diệu Phương. Khi điều tra về thân thế của Hạ Diệu Phương, Phúc Thanh vô tình biết được. Vậy thì người con trai lúc này là em trai của Hạ Diệu Phương!

Hôm sau, Từ Phúc Thanh đến lớp. Điều này làm cả lớp ngạc nhiên. Cô ngồi cùng chỗ với Chinh Phong.

-Chào!-Là cô chủ động bắt chuyện với Chính Phong.-Tôi có thể ngồi chung!

-Chào bạn!-Chính Phong tỏ ra niềm nở vì chính bản thân cậu đang có một cảm giác lạ với cô gái này, cậu liếc thẻ học sinh của cô.-Cậu hơn mình ba tuổi sao?

-Tôi sống ở nước ngoài nên học muộn!

-Vậy phải gọi bằng chị rồi!-Chính Phong có chút không muốn.

-Không cần! Tôi nhìn trẻ hơn cậu đấy!-Phúc Thanh hơi cười.

Cô đâu biết rằng, nụ cười của cô đang cuốn hút cậu. Sau đó trong trường đại học có tin tức Hạ Chính Phong theo đuổi Từ Phúc Thanh. Cậu cảm nhận được người mình thích. Tình yêu không phân biệt tuổi tác.

Một thời gian sau, Từ Phúc Thanh đồng ý quen Hạ Chính Phong, công khai cho toàn trường biết. Khi bên cậu, cô có cảm giác rất khó tả. Một cảm giác... không thể nói thành lời.

Ba tháng sau, Từ Phúc Thanh lạnh nhạt và xa cậu dần với lý do bận nhiều việc. Rồi một ngày, Phúc Thanh được một người đàn ông đưa đến trường, là Âu Nhật Hào. Trước khi vào lớp, hai người ôm nhau thắm thiết. Chính Phong đang đi cùng những người bạn, thấy cảnh đó, cộng với việc những người xung quanh chế nhạo cậu, cậu bước đến chỗ Phúc Thanh và Nhật Hào ba mặt một lời.

-Chuyện này là sao?

-Là sao?-Từ Phúc Thanh hơi nhếch môi.-Là tôi chán cậu, tôi không có hứng thú với trẻ con!

-Từ Phúc Thanh, cô...

Chính Phong nắm tay Phúc Thanh kéo mạnh.

-Này, cậu buông ra đi!-Phúc Thanh nói.-Nếu cậu muốn biết tại sao lại như vậy thì nên về hỏi chị cậu!

Phúc Thanh nói hết tất cả. Cô cố tình tiếp cận cậu, để cậu yêu cô rồi sau đó chia tay, để cậu mất mặt trước cả trường, để cậu phải đau khổ. Tất cả là vì cô hận Hạ Diệu Phương, tất cả là vì muốn trả thù.

-Nói vậy cậu đã đủ hiểu rồi chứ!-Phúc Thanh nhếch nhẹ môi rồi quay qua Nhật Hào.-Anh chờ em về! Không có hứng học hành gì cả!

Nhật Hào gạt đầu rồi mở cửa xe, Phúc Thanh lên xe. Chiếc xe hơi chạy đi để lại phía sau là một cậu thanh niên hụt hẫng với mối tình đầu say đắm, là sự trêu chọc của những người xung quanh.

***

Đó là câu chuyện của sáu năm trước và đó cũng là lần cuối cùng cậu gặp cô ấy. Chính Phong nhìn phong cảnh ở bên ngoài lòng đầy tiếc nuối khi nghĩ về quá khứ. Tuy năm ấy chỉ quen nhau ba tháng, nhưng cậu đã yêu cô bằng tất cả những gì có thể! Cậu đã yêu cô hơn cả bản thân mình. Cậu đã cảm nhận được sự chân thành của cô. Vậy mà... chỉ là cô lợi dụng cậu để trả thù.

Năm tháng trước khi quay về tham dự hôn lễ của Diệu Phương, cậu đã nghe mọi người kể những chuyện Từ Phúc Thanh làm. Cậu không thể tin được nhưng đó là sự thật. Đến bây giờ, nếu gặp lại cô, cậu nguyện ý bỏ qua tất cả quá khứ, nguyện ý giữ cô lại bên mình.

-Quý khách dừng gì ạ?

Câu nói của phục vụ làm cậu quay về với hiện thực. Cậu quay mặt vào...

Người phục vụ là Từ Phúc Thanh. Là người cậu vẫn nhớ đến trong bao nhiêu năm qua. Gương mặt cô không thay đổi gì, chỉ là giờ đây có thể nhìn thấy sự trưởng thành hơn ở cô. Nhìn thấy cậu, cô hốt hoảng, vội quay lưng chạy đi...

-Từ Phúc Thanh...

Nghe tiếng gọi đã lâu không được nghe, cô bất giác dừng chân.

-Tôi yêu chị...

Từ Phúc Thanh nghe ba chữ này từ miệng cậu xúc động như muốn khóc. Những chuyện cô đã làm với cậu và chị gái cậu, không đáng để cậu tha thứ vậy mà giờ đây cậu còn yêu cô. Và bây giờ cô cũng biết, cô chưa từng thôi yêu cậu.

Bao nhiêu năm nay, Từ Phúc Thanh sống một cuộc sống yên bình, ban ngày làm phục vụ ở quán cà phê. Ban đêm dạy thêm ở lớp bổ túc buổi tối cho các em cơ nhỡ.

Chính Phong bước đến ôm cô từ phía sau trước sự chứng kiến của những người trong quán cà phê.

-Từ Phúc Thanh, bỏ hết tất cả những gì của quá khứ!-Chính Phong ôn nhu nói.-Tôi và chị sẽ hạnh phúc bên nhau!

Nước mắt của cô rơi ra. Chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc đến như vậy. Cô quay người lại, đáp lại cái ôm của cậu. Cậu chủ động hôn lên đôi môi mềm mại kia...

***

Wangshinton, Hoa Kỳ

Joey là một đại luật sư có danh tiếng tại đất Hoa Kỳ. Sau khi chứng nhận hôn lễ cho người anh em là Khắc Huy thì Joey quay về Hoa Kỳ. Hôm nay cậu đến thăm một người bạn người Việt, là Trần Tuấn Anh. Tuấn Anh đang được sự chăm sóc của thư ký Royal và cũng là bạn của Tuấn Anh.

-Tuấn Anh, nghe tin anh bị thương, tôi đến thăm anh!

-Khách sáo quá! Nhưng làm sao cậu biết?-Tuấn Anh nói.-Chuyện này được giữ tuyệt mật kia mà?

-Khắc Huy muốn có thêm người chăm sóc anh!-Joey nói.-Bà chị Anna kia chẳng qua chỉ là phụ nữ, làm được gì chứ?

Một tiếng ho vang lên, Anna bưng hai cốc trà bước vào phòng. Joey nhỏ hơn Anna ba tuổi.

-Mời anh uống nước, Trần Phó tổng!-Anna quay sang Joey.-Nói xấu người khác cũng nên biết lựa lúc đấy, em trai!

-Chết tiệt! Tôi là em trai của cô khi nào chứ?

-Chẳng phải cậu vừa gọi tôi là bà chị sao?-Anna nói.

-Chỉ do là cô lớn tuổi hơn tôi!-Joey nói.

-Thôi được rồi!-Tuấn Anh xen ngang.-Hai người nói nữa không khéo có án mạng!

-Tôi đi trước!

Anna nói rồi bỏ đi ra khỏi phòng một mạch không quay lại. Tuấn Anh cười với Joey, ra hiệu cậu đuổi theo. Joey cười rồi cũng đi ra ngoài.

Anna đi bộ trên đường thì một chiếc xe hơi đời mới chạy theo phía sau.

-Anna, tôi có thể cho cô quá gian!-Joey ló mặt ra ngoài nói.

-Không làm phiền cậu!-Anna bước đi tiếp.

-Không phiền đâu!-Joey nói.-Tôi muốn xin lỗi cô lúc này đã quá lời!

-Không cần!-Anna nói ngắn gọn.

-Trời nắng lắm! Không tốt cho làn da trắng mịn của cô đâu!-Joey không bỏ cuộc.-Tôi cho cô quá gian!

Nhìn nắng chói chang chiếu rọi lên da mình, Anna có chút xót làn da nên đành gật đầu rồi mở cửa xe bước vào ngồi cạnh Joey. Joey cười thầm.

-Cô đi đâu?

-Về nhà!-Anna nói ngắn gọn.

-Được!-Joey hơi nhếch môi.

Đi một lúc sau, Joey cũng dừng xe lại. Anna bước xuống nhìn xung quanh.

-Đây là đâu? Tôi nói là về nhà cơ mà!

-Nhà tôi!-Joey mở cửa rồi tiện tay kéo Anna vào trong.-Vào đi!

-Này...-Anna đẩy Joey ra nhưng hoàn toàn thất bại.

Nội thất bên trong rất sang trọng và thoáng mát. Anna ngồi vào ghế sofa, chân vắt chéo.

-Cậu đưa tôi đến đây là sao?

Joey im lặng, lấy nước. Lúc mở tủ lạnh ra, Joey chợt hỏi:

-Cô từng yêu một ai chưa?

-Yêu?-Anna hơi ngạc nhiên nhưng cũng trả lời.-Tôi 25 tuổi chứ không phải gái 15 tuổi!

Anna từng yêu một người đàn ông rất sâu đậm nhưng sau đó phát hiện ra người đó đã có vợ và ông ta chỉ lừa dối cô. Cô chủ động chia tay và sống một mình cho đến bây giờ.

-Vậy yêu một người là thế nào?-Joey đặt ly nước lên bàn, rồi ngồi đối diện Anna.

-Yêu một người sao?-Anna hơi có chút khấn trương.-Tùy vào mỗi người! Nhưng theo tôi là xa thì rất nhớ và lúc gần rất muốn gần hơn nữa!

-Tôi lỡ nhớ một người!-Joey gương mặt rầu rĩ.-Biết phải làm sao bây giờ?

-Cậu nhớ ai?-Anna hơi hụt hẫng, cô chẳng hiểu được lòng mình lúc này.

-Tôi nhớ một người con gái rất đẹp, đẹp về bên ngoài cũng như là tâm hồn! Tôi thích cô ấy từ cái nhìn đầu tiên! Và sau nhiều lần tiếp xúc, tôi đã yêu cô ấy!-Joey giọng càng lúc càng nhẹ nhàng.-Tôi nên làm gì?

-Cậu nói cho cô ấy biết đi! Tôi có việc phải về!

Anna cảm thấy lòng mình nặng trĩu, cô hụt hẫng. Hụt hẫng về điều gì? Về việc cậu đã yêu một người con gái khác sao? Cô thích cậu, cô chưa từng xem cậu là em trai của mình! Lúc này lòng cô đang gào thét lên điều này.

Anna xách vỏ ví chạy ra ngoài. Chạy được ra khỏi thì cô đi bộ. Cô trách bản thân. Thích nhưng lại không nói, ngoài mặt cứ tỏ ra bất cần. Anna có gốc người Anh do ba cô người Anh, nhưng có lẽ cô giống mẹ, mẹ cô là người Việt, nên hay ngại ngùng khi nói yêu đương, không thẳng thắn và phóng khoáng như người phương Tây.

-Này, cô gái!-Joey đuổi theo Anna.

Nhận ra giọng nói quen thuộc, Anna định không quay mặt lại nhưng cuối cùng lí trí không thắng nổi trái tim, cô sẽ quay lại và bất chấp tất cả nói cho Joey biết tình cảm của cô.

-Tôi yêu em, Anna!

Từng lời Joey nói làm cô rất bất ngờ, nếu như không có từ “Anna” trong lời nói của Joey thì có lẽ cô đang cho rằng Joey đang nói với người khác

-Khoảng cách lớn nhất của chúng ta có lẽ là tuổi tác! Nhưng không sao cả, tôi sẽ vượt qua khoảng cách này để được ở bên cạnh em! Tôi không bao giờ gọi em bằng chị vì tôi không muốn làm đứa em nhỏ bé của em! Vì vậy, khi em gọi tôi bằng em trai, tôi đã rất nổi nóng! Tất cả những khoảng cách giữa chúng ta, tôi nhất định sẽ vượt qua, chỉ để mỗi ngày được ở bên em, mỗi ngày được yêu em và mỗi ngày được cùng em hạnh phúc!-Joey lấy trong túi ra một chiếc nhẫn.-Làm bạn gái tôi nhé! Vì người tôi yêu là em!

Anna rất xúc động, cô không ngờ rằng Joey sẽ tỏ tình với mình. Anna lao đến ôm Joey, miệng trách.

-Sao bây giờ mới chịu nói? Có biết em đợi anh nói những câu này rất lâu rồi không?

Joey nắm tay Anna, chậm chậm đeo nhẫn cho cô. Cậu chỉ cười, rồi ôm cô thật chặt, cậu tự hứa với bản thân là sẽ không bao giờ buông cô ra.

Hạnh phúc đôi khi đến rất bất ngờ, chỉ cần ta biết nắm bắt thì nhất định sẽ giữ được hạnh phúc!

Baby life was good to me..

But you just made it better..

I love the way you stand by me..

Throught any kind of weather..

I don't wanna run away..

Just wanna make your day..

When you feel the world is on your shoulders..

Don't wanna make it worse..

Just wanna make us work..

Baby tell me I will do whatever...

Feels like noboby ever knew me until you knew me..

Feels like nobody ever loved me until you loved me..

Feels like nobody ever touched me until you touched me..

Baby nobody.. nobody.. until you...

Baby it just took one hit of you now I'm addicted..

You never know what's missing..

Till you get everything you need..

I don't wanna run away..

Just wanna make your day..

When you feel the world is on my shoulders..

Don't wanna make it worse..

Just wanna make us work..

Baby tell me I will do whatever...

Feels like nobody ever knew me until you knew me..

Feels like nobody ever loved me until you loved me..

Feels like nobody ever touched me until you touched me..

Baby nobody.. nobody.. until you...

See it was enough to know..

If I ever let you go..

I would be no one..

Cos I never thought I'd feel..

All the things you made me feel..

Wasn't looking for someone until you...

Baby nobody.. nobody.. until you...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bên Anh, Em Nhé...

Chương Ngoại truyện 2: Bên anh, em nhé...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Đã ba tháng từ khi Hạ Diệu Phương ký tên vào bản thoả thuận ly hôn và rời khỏi Khắc Huy. Là bạn thân, Dương Thắng cảm thấy rất tiếc cho mối tình này. Họ yêu nhau, vậy mà rời xa nhau. Giữa họ không hề có hiểu lầm, chỉ là họ yêu nhau đến mức chỉ muốn người mình yêu được hạnh phúc. Khắc Huy muốn Diệu Phương hạnh phúc nên để cô gái tự lựa chọn cuộc đời của mình, còn Diệu Phương vì muốn Khắc Huy hạnh phúc bên cạnh người phụ nữ đã mang thai con của anh, không muốn anh tự tay giết chết đứa con của mình mà đã ký tên vào đơn ly hôn, trả lại cuộc sống tự do cho anh.

Diệu Phương dù có ra đi thì Khắc Huy vẫn ra tay tước đi mạng sống của đứa trẻ. Nếu Diệu Phương có thể suy nghĩ thoáng hơn một chút và ở lại... Nếu Khắc Huy có thể giải quyết một cách nhanh hơn... Nếu như tai nạn của hơn ba tháng trước không xảy ra và làm cho Diệu Phương mất đi đứa con đầu lòng... Có lẽ họ đã hạnh phúc!

Dương Thắng nghĩ lại chuyện của Khắc Huy mà thở dài ngán ngấm. Sao chuyện của Khắc Huy anh có thể nghĩ thông suốt nhưng chuyện của bản thân lại mờ tịt như vậy?

Đã hơn năm tháng kể từ khi Hạ Lâm đến căn biệt thự Hoa Quỳnh nói muốn quay lại với anh. Ngày hôm đó, khi suy nghĩ lại anh đã tự mắng bản thân thậm tệ. Những lời anh nói cứ như sĩ nhục cô, những lời đó rõ ràng anh không muốn nói, nhưng cuối cùng anh lại thốt ra.

-Dương Thắng!-Gia Minh gõ cửa.

-À... Cậu tìm tôi sao?-Dương Thắng thôi suy nghĩ nữa.

-Trong cậu suy tư vậy?-Gia Minh quan tâm.

-Không!-Anh nói.-Cậu tìm tôi có chuyện gì?

-Cậu xem này! Lợi nhuận từ bộ trang sức “Yêu đơn phương” đem lại rất đáng kể!-Gia Minh đưa ra bản số liệu.

-Sao lại là “Yêu đơn phương”?-Anh xem bản số liệu.

-Lúc đầu mang tên là “Mưa yêu” nhưng sau khi Khắc Huy xem xong bản vẽ của Hạ Lâm thì đổi lại thành “Yêu đơn phương”!-Gia Minh giải thích.-Tôi có hỏi, nhưng cậu ấy nói là do cậu ấy cảm nhận được nỗi buồn mang mác trong bản vẽ đấy!

-“Yêu đơn phương”?-Anh ngẫm nghĩ.-Bản vẽ của Hạ Lâm sao?

Gia Minh gật đầu. Bản vẽ của Hạ Lâm, Dương Thắng đã xem qua, quả thực thấy có rất nhiều tiềm năng từ chất liệu, màu sắc, kiểu dáng. Nhưng tại sao lại là “Yêu đơn phương”?

-Cậu có bộ trang sức này không?

-Không!-Gia Minh nói.-Cậu có hứng thú?

-Cũng có đôi chút!-Anh gật gù.-Thôi, không có việc gì thì cậu cứ về phòng!

-Này Dương Thắng, ở Công ty Tuấn Hưng đang bàn tán rất xôn xao về việc cậu đem gái vào phòng làm việc giữa đêm khuya đấy!

-Hả? Tôi không hiểu?-Anh nhìn Gia Minh trợn mắt.

-Bảo vệ ở Tấn Hưng trực ca đêm, nói rằng cậu và một cô gái cùng ở chung phòng, vào tầm bốn tháng trước!

-Bốn tháng?-Anh lục lọi trí nhớ, đúng là có lần anh đã say rượu và đến Tấn Hưng ngủ, nhưng cô gái là sao?

-Cậu đi với ai?-Gia Minh hỏi.

-Rõ ràng tôi đến một mình!-Anh nói chắc chắn.

-Bảo vệ nói là cậu đến trước, rồi cô gái mới vào sau!-Gia Minh nói.

-Vào sau ư?-Anh nhớ được rằng mình có nhắn tin cho Hạ Lâm đến.

Dương Thắng lấy điện thoại ra, nhìn vào nhật ký tin nhắn. Đúng là anh đã nhắn tin cho cô. Cô ấy đã đến sao? Dương Thắng vội vàng khoác áo vest vào rồi ra ngoài! Gia Minh có gọi nhưng anh không để ý đến!

***

Chiều hôm nay, trời như muốn chuyển mưa! Bầu trời đỏ đỏ, một màu đỏ buồn! Hạ Lâm nhớ lại câu nói trong bài học phổ thông mà ngày trước đã đi vào trong lòng cô. “Người buồn, cảnh có vui bao giờ!” Có lẽ do tâm trạng của cô, nên cô nhìn bầu trời đang rất buồn. Hạ Lâm đã sống cuộc sống buồn và cô đơn như thế này đã mấy tháng rồi! Chính xác là kể từ ngày cô tự mình nói chia tay. Hạnh phúc đó là do cô vụt mất!

Gặp cũng đã gặp! Nói cũng đã nói! Bị sỉ nhục cũng đã bị! Nhưng quay lại thì lại không thể! Là do cô vụt mất nên cô không có quyền!

Lần gặp anh lần gần đây nhất của cô là vào hơn bốn tháng trước! Lúc đó anh đang say và nhắn tin bảo cô đến. Lúc anh đang ngủ trong rất tĩnh lặng. Nhìn anh lúc đó, cô thực sự mới cảm nhận được rằng, cô không còn được ở trong vòng tay anh.

Ghé ngang một cửa hàng trang sức lớn. Nhìn những món hàng trang sức có thương hiệu của Royal, cô có chút xao xuyến, tâm trạng lúc này như muối tiêu. Nhưng cuối cùng thì thị trường đã tiêu thụ các sản phẩm này, bản vẽ và ý tưởng là của cô nên cô cũng lấy đó làm an ủi cho cô.

-Chào quý khách!-Một cô gái bán hàng trẻ bước ra.-Chị thực biết nhìn! Đây là sản phẩm bán chạy nhất của cửa hàng chúng em!

-Vậy sao?-Cô ngắm ngía thật kĩ.

-Để em lấy ra cho chị xem!-Cô gái nhanh nhẩu lấy ra.-Đây là trang sức trong bộ “Yêu đơn phương” của Tập đoàn Royal!

Ba bộ trang sức được lấy ra. Tuy có cùng kiểu dáng nhưng màu sắc thì khác nhau, có màu xanh lam, đỏ và tím. Do kiểu dáng nên dù có là màu nào vẫn nhìn ra được có nét gì đó nội tâm trong sản phẩm. Khắc Huy đã nhận thấy điều đó nên đã đổi tên bộ trang sức.

-Đây là bộ trang sức nhìn vào tuy màu sắc rực rỡ nhưng vẫn nhìn thấy đâu đó được sự buồn man mác!-Cô gái nói.-Bên nhà sản xuất tiết lộ rằng do người tạo nên nó đang thầm yêu đơn phương một ai đó, người đó do không tin tưởng nên đã để mất đi người yêu của mình, sau đó thì lại yêu thầm

-Thì ra là vậy!-Tiếng nói của người đàn ông vang lên.

Hạ Lâm đang trầm tư với lời nói của cô bán hàng nhưng khi nghe giọng nói này cô hoảng hốt quay người ra sau. Gương mặt này, ánh mắt này... cô bỗng khựng người. Dương Thắng không để ý đến thái độ của Hạ Lâm, chỉ nói với cô gái bán hàng. Anh đang định đến nhà tìm cô thì lại gặp cô, đây chẳng phải là ông trời sắp đặt!

-Lấy tôi một bộ màu xanh lam! Gởi lại!-Dương Thắng nói.-Đây là quà cưới dành cho bạn gái tôi nên mong cô gởi lại cẩn thận!

-Vâng!-Cô bán hàng nói rồi quay lại Hạ Lâm.-Chị có mua không ạ? Để em gởi lại!

-Tôi... không mua!-Hạ Lâm nói rồi quay lưng đi, cô thực sự rất khó chịu khi nhớ lại từ bạn gái của Dương Thắng.

Cách đây không lâu, anh đã công khai yêu một cô gái là hoa khôi của trường đại học danh tiếng, gia đình cô gái đó là một thương gia lớn nên

chuyện hai người quen nhau được đưa lên báo, Dương Thắng không hề ra mặt, anh không thừa nhận nhưng cũng chẳng phủ nhận.

-Này, em đi đâu vậy?-Dương Thắng kéo tay Hạ Lâm lại.

-Anh... Buông ra!-Hạ Lâm hất tay Dương Thắng, lúc này những lời sỉ nhục từ miệng Dương Thắng của bốn năm trước in rõ ràng trong đầu cô.-Chẳng phải anh đã nói tôi là làm nghề đó ở quán bar sao? Vậy tôi không có tư cách gì để nói chuyện với anh cả!

-Hạ Lâm, anh xin lỗi! Xin lỗi vì gia đình em như vậy, anh không giúp được gì! Xin lỗi vì đã nhạo báng em! Khi về nhà anh đã rất ân hận đó, em có biết không?-Dương Thắng nói, nhân lúc Hạ Lâm nhẹ lòng, anh nắm chặt tay cô.-Cảm ơn em vì đêm đó đã đến, cảm ơn em vì vẫn còn yêu đơn phương anh cho đến hôm nay! Đã đến ngày hôm nay rồi, vậy thì đừng xa anh nữa nhé!

-Nhưng anh đã có bạn gái rồi! Tôi không phải hạng dành giật hạnh phúc của người khác!-Hạ Lâm kiên quyết.

-Cô gái trong tờ báo chỉ là bạn của em họ anh! Anh và cô ấy chẳng có gì?-Dương Thắng nói.-Chuyện ngày trước, bỏ qua hết nhé!

-Anh...-Hạ Lâm nước mắt tuông trào.-Anh tha thứ cho em sao?

-Nếu anh có thể quên em, thì dù thế nào anh cũng sẽ không tha thứ!-Dương Thắng chậm rãi nói, bàn tay ôm Hạ Lâm vào lòng.-Nhưng anh đã không thể! Nhưng anh chợt nhận ra, em mới là người khó tâm nhất...

-Cảm ơn anh!-Hạ Lâm cười hạnh phúc, giọt nước mắt rơi là vì cảm động.

-Bộ trang sức này, em làm bằng cả tâm trạng!-Anh nói.-Xin lỗi vì đã làm em buồn!

-Quý khách, bộ trang sức của anh!-Cô gái bán hàng lúc nãy nhìn anh và cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hạ Lâm nhìn bộ trang sức, ánh mắt có chút buồn, anh nói muốn quay lại, nhưng còn bộ trang sức này, sao anh lại nói là mua cho bạn gái!

-Hạ Lâm! Anh là một thằng đàn ông vô tâm, không biết thể hiện sự yêu thương! Đôi lúc lại lạnh lùng! Chúng ta cũng đã từng quen nhau đến những bảy năm! Tình tình của nhau cũng đã hiểu rõ!-Dương Thắng lấy ra một chiếc nhẫn trong bộ trang sức.-Hạ Lâm, anh muốn em mãi ở bên cạnh, không bao giờ rời xa anh, từ đây cho đến hết cuộc đời của anh! Được chứ?

Hạ Lâm khẽ gật đầu. Hạnh phúc sao mà đến bất ngờ quá, cô không thể nào thích ứng kịp được. Nhưng lúc này cô biết mình cảm thấy rất cảm động, rất hạnh phúc. Sau khi đeo nhẫn cho cô, anh hôn cô một nụ hôn sâu ngay giữa trung tâm của thành phố.

Gọi tên của anh là nắng.. Để em được làm mây trắng..

Bên anh quán quýt mãi chẳng rời...

Và khi gọi anh là mưa.. Chẳng thể gần lại được nữa..

Anh mang ấm áp đi xa...

Và để giờ mình em lại bơ vơ.. Lạc vào giấc mơ rồi.. lại chơi vơi...

Mình giữa đất trời.. nơi nào xa xôi.. Màng đêm tối.. ai dẫn lối em..

Để gần anh mãi...

Và em muốn biết..

Nơi trái tim vẫn nhớ thương.. Âm thầm bao lâu nay..

Sẽ mang đến cho mình.. Ước mơ về hạnh phúc ấy..

Hay là nỗi xót xa.. Có hay...

Rằng tình yêu em luôn bao la..

Rồi sẽ tới một ngày anh chợt nhận ra.. Tình ta như đoá hoa..

Khi đôi môi lại rạn rờ.. Tình ta chẳng phai nhòa...

Và bao nhiêu đêm dài.. Đêm trời hoài..

Đã bao nhiêu mùa trăng rồi không thấy bóng ai bên cạnh..

Đêm lại không lạnh.. Đâu rồi vòng tay ấm.. mưa rơi..

Lại thêm ngấm vào quá khứ một thời.. Không muốn nhắc thêm một lời..

Mong cho đêm đông không lạnh.. Chiều giấc ngủ an lành..

Và bình minh nắng ấm.. dịu dàng khẽ mang em đến bên anh..

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Là Anh Không Tốt...

Chương Ngoại truyện 3: Là anh không tốt...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Hôm nay, trên các tờ báo nổi tiếng của Việt Nam đưa hai tin hot.

Tin thứ nhất, minh tin lớn của nước Anh, chính xác tại Las Vages, có gốc Việt Nam quay về nước, là minh tinh Emmy Trương, phải, đó chính là Trương Lan Nhi nhưng chưa rõ thời gian đáp sân bay. Sau hơn năm năm sống ở Mỹ cùng ba mẹ, tốt nghiệp Đại học, cô đã quay về. Lan Nhi đã trở thành một diễn viên nổi tiếng, hiện đang lấn sang giới ca hát. Bước xuống sân bay, cuối cùng cũng tìm được taxi, cô bước lên xe. Vì không báo trước giờ về nên không ai ra đón cô. Không khí ở Việt Nam, thoải mái quá!

Vừa bước lên taxi, một tờ báo thu hút cô. Bìa báo đang dòng chữ lớn “Playboy Triệu Gia Minh, một trong những hoàng tử của Royal đã trở lại”, và đó cũng là tin hot thứ hai. Cô mượn bác tài xé tờ báo xem.

Nội dung của bài báo là Gia Minh trở lại làm playboy. Họ kể về lịch sử huy hoàng của Gia Minh vào năm năm trước nhưng trong năm năm nay anh hầu như không hề động đến bất kỳ người phụ nữ nào trong các quán bar. Cho đến bây giờ anh cùng một người phụ nữ tình tứ bước vào khách sạn. Người phụ nữ này chắc hẳn rất có sức hút nên mới lọt vào mắt xanh của anh chàng playboy này. Hình ảnh được chụp khá rõ nét, nhất là gương mặt điển trai của Gia Minh, còn cô gái kia thì khá mờ.

Lan Nhi khẽ thở dài thất vọng. Cô cứ nghĩ anh là vì đợi cô nên sống một cuộc sống đoàng hoàng không tai tiếng. Nhưng nếu đã đợi sao không đợi thêm một chút nữa? Anh yêu người con gái cùng anh vào khách sạn hay chỉ đơn giản là qua đường như trước đây? Có phải cô đã về trễ?

Đáp xuống sân bay, cô đến một khu chung cư. Vừa bỏ hành lí xuống giường, cô gọi ngay cho Khắc Huy.

-Anh trai! Em phỏng vẫn ở Royal nhé!

-Đại mình tỉnh tại Las Vegas, anh không dám không nhận!-Khắc Huy nửa đùa nửa thật.

-Em sẽ phỏng vẫn như những người khác!

-Điều này là tất nhiên! Hay em đến Royal đi!

-Được! Em đến ngay!

***

Hai tiếng sau, Lan Nhi đến Royal. Vừa mở cửa ra người cô gặp là Diệu Phương.

-Lan Nhi đến rồi!

-Hai anh chị có vẻ ám cứng quá đi!-Lan Nhi bước vào chêu chọc.

-Em cũng nên có một người bên cạnh chăm sóc!-Khắc Huy nói.-Sao? Bên Mỹ có anh chàng nào không?

-Em của anh không mất giá đâu! Em không thích con trai nước Mỹ!-Lan Nhi thẳng thắn.

-Vậy còn Việt Nam thì chịu phải không?-Khắc Huy nói.

-Cũng tùy người!-Lan Nhi nói.-Mà thôi, bỏ đi!

Khắc Huy im lặng, anh chỉ cười cười nhìn Diệu Phương.

-À, chị dâu, em muốn gặp Diệu Nhiên quá!-Lan Nhi xuyết xoa.-Chắc con bé dễ thương lắm đây!

Lan Nhi đã nghe Khắc Huy nói về sự có mặt của Diệu Nhiên, cô rất muốn gặp con bé.

-Diệu Nhiên đi nhà trẻ! Chiều mới về!-Diệu Phương nói.

-Hay để chiều em đón con bé cùng chị nhé!-Lan Nhi lúc này trông rất trẻ con.

-Cũng được! Vậy chiều hai chị em cứ đi chung với nhau!-Khắc Huy gật gật đầu.

-Thôi, bây giờ em qua phòng nhân sự nộp hồ sơ xin việc đây!-Lan Nhi cười.

Sau khi Lan Nhi ra khỏi phòng, Khắc Huy ôm Diệu Phương, đặt cô gái ngồi lên đùi mình.

-Anh có sắp đặt gì với Lan Nhi à?-Câu hỏi của Diệu Phương làm Khắc Huy cười.

-Em cũng thông minh được một chút đấy!-Khắc Huy vuốt mái tóc mượn mà kia và nói tiếp.-Anh sẽ giúp đỡ Gia Minh nhưng họ có quay lại được hay không là do duyên phận của họ!

-Được rồi! Em biết phải làm gì!-Diệu Phương cười nhẹ.

-Hôm nay, sao em đẹp thế?-Khắc Huy nhìn Diệu Phương có ý đồ đến tối.

-Ngày khác em không đẹp à?-Diệu Phương có chút ngây thơ.

-Không! Ngày nào em cũng đẹp!-Khắc Huy vẫn tiếp tục trêu đùa, bàn tay vuốt sống lưng cô gái.-Nhưng hôm nay em rất đẹp, làm anh rất muốn ăn em!

-Này, đừng dẫn một chút!-Diệu Phương đẩy bàn tay Khắc Huy ra.

-Không thì sao nào?

Khắc Huy không dừng lại, anh áp sát cô vào người mình, đặt một nụ hôn thật sâu vào môi cô...

.....

***

Lan Nhi sau khi nộp hồ sơ thì đi ra khỏi phòng. Nhìn thấy cô, tất cả nhân viên trong công ty có phần ngạc nhiên, các nhân viên nam thì nhìn cô đắm đuối. Cô lúc này đã là một người phụ nữ trưởng thành, không còn vẻ trong sáng, ngây thơ như ngày nào, mà thay vào đó là một nét

đẹp quyến rũ người nhìn.

Một gương mặt điển trai quen thuộc làm cô khựng lại. Gia Minh bước đến, phía sau anh là Lâm Gia Tuệ.

Tuy trong bài báo cô không nhìn rõ gương mặt người phụ nữ đi cùng Gia Minh vào khách sạn, nhưng nhìn thấy Gia Tuệ, cô chắc chắn được điều này. Nhìn tấm thẻ trên cổ Gia Tuệ, cô biết được Gia Tuệ là Trưởng phòng Marketing. Cô hơi nhếch môi, anh là Giám đốc Marketing, còn cô gái cùng anh vào khách sạn là Trưởng phòng Marketing.

-Lan Nhi!-Đương Thăng bước vào cùng Hạ Lâm chào hỏi rất tự nhiên.

-Anh Dương Thăng! Chị Hạ Lâm!-Lan Nhi ôm chầm lấy Hạ Lâm, thật ra cô ôm Hạ Lâm là để Gia Minh không nhìn thấy được ánh mắt buồn bã của cô lúc này.

-Được rồi!-Hạ Lâm có phần không tự nhiên, nhưng cảm nhận được sự khác thường của Lan Nhi nên im lặng.

-Chào em, Lan Nhi!-Sau khi bị đờ vài giây, Gia Minh đã rất khó khăn để nói bốn từ này!

-Chào anh!-Nụ cười của Lan Nhi lúc này rất giả tạo, không hề có sự tự nhiên.

-Em về khi nào?-Gia Minh hỏi.

-Sáng nay!-Lan Nhi trả lời.

-Giám đốc, vậy tôi về phòng trước!-Lâm Gia Tuệ nói, Gia Tuệ có chút buồn bã, bởi vì biết rằng Lan Nhi cô lúc trước là bạn gái cũ của anh đã trở về.

Anh chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

-Em có việc về trước! Chào mọi người!-Lan Nhi nhanh chóng nói.

Lan Nhi nhanh chóng bỏ ra ngoài. Dương Thắng liếc mắt Gia Minh, ngụ ý đuổi theo. Gia Minh cũng nhanh chóng đuổi theo nhưng khi anh vừa ra đến thì cô đã lên taxi. Có phải đã quá muộn?

***

Chiều tà, Lan Nhi cùng Diệu Phương rước Diệu Nhiên. Vừa gặp cô, Diệu Nhiên chào rất lễ phép, hai người nói chuyện cũng rất hợp. Về phần Lan Nhi, cô vừa nhìn cô bé đã thấy được nét đáng yêu và đặc điểm giống với Khắc Huy. Diệu Phương có điện thoại, vừa nghe xong gương mặt có chút không tốt.

-Lan Nhi! Chị có việc, em đưa Lan Nhi về giúp chị nhé!

-Được ạ! Em cũng thích con bé lắm!

Sau khi dặn dò Diệu Nhiên những câu thường lệ khi tạm biệt con, Diệu Phương đón chiếc taxi đi mất. Lan Nhi bế Diệu Nhiên lên chiếc mui trần của mình. Gặng hỏi mãi, cô mới biết rằng Diệu Nhiên đã từng thấy cô trên ti vi nên rất thích cô.

-Diệu Nhiên! Bây giờ chúng ta về nhà nhé!

-Cô ơi! Con muốn đi chơi! Muốn ăn gà rán!-Diệu Nhiên nũng nịu.

-Được rồi! Đi ăn trước nhé!

Lan Nhu khẽ vúi má con bé, trẻ con đáng yêu thật, cô cũng muốn có một đứa con!

Trong quá gà rán...

Lan Nhi gọi món rồi dứt Diệu Nhiên ăn, nhìn vào cứ như hai mẹ con, dù đây là lần đầu họ gặp.

-A.. chú Gia Minh!-Tiếng gọi của Diệu Nhiên làm cô hơi giật mình.

Gia Minh quay lại, Lan Nhi nhìn vào ánh mắt anh, anh cũng nhìn vào mắt cô, như có một lồng điện chạy quanh người. Gia Minh đã có rất nhiều dịp gặp con bé và con bé cũng rất thích anh.

-Chú Gia Minh ngồi đây ăn với con đi ạ!-Diệu Nhiên nắm tay Gia Minh kéo anh ngồi xuống.

-Diệu Nhiên!-Gia Minh ngồi xuống ngất má cô bé.-Diệu Nhiên trông đáng yêu quá!

-Dạ vâng ạ!-Diệu Nhiên cười.

-Lan Nhi! Em và Diệu Nhiên cứ như mẹ con!-Gia Minh nói.-Hay lấy chồng rồi sinh một đứa dễ thương giống Diệu Nhiên này!

Lan Nhi im lặng, không trả lời, mà chính xác cô cũng chẳng biết nói gì.

-Lan Nhi, ngày mai, sinh nhật anh, anh muốn mời em đến dự, được chứ? -Gia Minh đưa thiệp mời.-Tại căn hộ của anh!

Lan Nhi nhìn thiệp sinh nhật, cô không quên điều này, và trong năm năm qua, cô cũng chưa bao giờ quên được. Lan Nhi gật đầu, chỉ là một buổi sinh nhật, sao lại từ chối.

Một hồi sao, Lan Nhi cũng đưa Diệu Nhiên về, Diệu Nhiên nhìn rất quyến luyến Gia Minh.

-Được rồi! Diệu Nhiên ngoan, lần sau chú nhất định mua gấu teddy cho con nhé!

-Dạ vâng! Con cảm ơn chú!

***

Tối hôm sau, thiệp mời mời lúc sáu giờ chiều nhưng do có việc nên mãi bây giờ cô mới đến. Đứng trước căn hộ im lặng của Gia Minh, cô hơi sững người. Tiệc sinh nhật sao lại im lặng đến thế? Cô đang định quay về thì cánh cửa mở.

-Đến sao lại không vào?

Lan Nhi đi theo Gia Minh vào nhà. Nhìn trên sàn nhà được thắp sáng bởi những ngọn nến, ngọn nến cháy được hết phân nửa, điều đó cho thấy Gia Minh đã đợi cô.

-Anh...

-Anh xin lỗi vì đã không nói rõ! Bây giờ em đi vẫn còn kịp!-Gia Minh giọng khàn khàn.-Anh không nói rõ đêm nay sẽ chỉ có anh và em! Anh muốn cùng em đón sinh nhật như cái sinh nhật của sáu năm trước! Em biết không, trong năm năm nay, khi đến ngày sinh nhật của anh, đó là cái ngày mà anh đau khổ nhất!

Lan Nhi im lặng. Hai người đã chia tay nhưng cô không thể nào ngờ được playboy Gia Minh lại chờ cô.

-Anh yêu em...

Gia Minh không biết nói gì nữa, nhưng ba chữ này là xuất phát từ tấm lòng. Lan Nhi vẫn im lặng không nói gì thêm.

-Anh muốn bên em đêm nay! Chỉ đêm nay thôi! Anh nhớ em rất nhiều!

Gia Minh không kiềm lòng được ôm lấy Lan Nhi, anh đâu hay rằng cô đang khóc, khóc vì cảm động.

-VẬY qua đêm nay, chúng ta sẽ chẳng còn là gì sao? -Khó khăn lắm Lan Nhi mới hỏi được câu này.

-Tùy em quyết định! -Gia Minh nói bất lực.

-Xin lỗi! Em nghĩ mình phải về! -Lan Nhi đưa ra hộp quà. -Quà của anh!

Bên trong là một chiếc áo sơ mi nam màu trắng, Lan Nhi đã lựa rất kĩ mới mua chiếc áo này.

-Em không yêu anh nữa sao? Trong năm năm qua không hề nhớ anh sao? Những kỉ niệm của sáu năm trước không hề vụn vẩn trong em sao? Tại sao gặp lại anh em lại bình tĩnh như vậy, cứ như chúng ta chưa từng yêu nhau! -Gia Minh cuộn tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào tường. -Tôi không có phép điều đó, em có hiểu không?

-Anh... Anh điên à? -Nhìn máu từ tay Gia Minh, Lan Nhi vội vàng nắm tay anh xem vết thương.

Do từng ở đây nên cô dễ dàng lấy bóng băng rửa vết thương cho Gia Minh.

-Lần sau đừng như vậy! Dù vũ lực chẳng giải quyết được việc gì cả!

-Em còn quan tâm anh? -Gia Minh nhìn cô bằng ánh mắt quyến rũ. -Đêm nay ở lại cùng anh nhé!

-Được! -Lan Nhi vô thức trả lời.

Nhưng cô vẫn biết câu trả lời này là câu trả lời mà cô muốn. Cô muốn được ở bên anh thêm một lần nữa, cô cũng chẳng còn là đứa con gái ở cái độ tuổi mơ mộng kia, cô đã hai mươi bốn, còn anh đã hai chín tuổi. Nếu được ở bên anh thì liệu ngày mai cô có còn dũng khí để rời xa anh.

-Mặc chiếc áo này vào đi! -Gia Minh lấy chiếc áo mà cô mua cho anh. -Anh muốn em mặc trước!

-Được! -Cô lấy chiếc áo vào nhà vệ sinh.

Vài phút sau đi ra. Trong bộ trang phục này, cơ thể cô hiện ra lúc ẩn lúc hiện. Gia Minh ôm lấy cô, cảm giác này quen thuộc quá!

Anh khoá môi cô, là một nụ hôn sâu, cô cũng đáp lại anh. Nụ hôn của tình yêu. Bàn tay cô ôm lấy cổ anh, cô chủ động hơn lúc trước rất nhiều. Bàn tay anh cũng từ từ di chuyển trên cơ thể cô.

-Anh muốn em ở bên anh chỉ vì anh muốn chuyện này thôi sao?

Nghe câu hỏi của cô, anh đột ngột dừng lại dù không nỡ. Gương mặt lộ ra chút giận dữ.

-Em nghĩ anh như thế sao?

-Vậy tại sao...?

-Em có biết đã bao lâu rồi anh không đụng vào phụ nữ! Em có biết bao lâu nay trái tim cũng như thể xác của anh chưa từng thuộc về người con gái nào ngoài em! Tất cả là vì anh muốn đợi em!

-Còn Lâm Gia Tuệ, cô ta là gì của anh?

-Em tin vào sắp báo lá cải đó sao? Cô ta chỉ là cấp dưới của anh không hơn không kém!-Gia Minh thẳng thẳng nói.-Cô ta nói yêu anh nhưng anh thẳng thắn từ chối! Có thể bỏ qua chuyện ngày trước không, tiếp tục hạnh phúc nhé!

-Xin lỗi! Lẽ ra năm năm trước chúng ta có thể hạnh phúc nếu như em không ra đi!-Lan Nhi cúi mặt.-Bây giờ đã muộn chưa anh?

-Không quá muộn! Chỉ vừa kịp!-Gia Minh nói.-Còn kịp!

Lan Nhi chủ động hôn anh, bàn tay hơi run run giúp anh cởi từng nút áo... Anh nắm bàn tay run run của cô.

-Anh muốn đêm nào cũng có em! Qua đêm nay đừng rời khỏi anh! Được không?-Gia Minh nói, nếu không chắc chắn được điều này, đêm nay anh thà không đụng vào cô.-Ngày trước là anh không tốt! Tha lỗi cho anh nhé! Mãi ở bên anh nhé!

Cô gạt đầu, nước mắt khẽ tuông rơi. Có lẽ nếu không nắm bắt cô sẽ không bao giờ tìm lại được hạnh phúc này...

.....

Khi bên anh em thấy điều chi..
Khi bên anh em thấy điều gì..
Nước mắt rơi gần kề làn mi..
Chẳng còn những giây phút..
Chẳng còn những ân tình..
Gió mang em rời xa nơi đây..
Khi xa anh em nhớ về ai..
Khi xa anh em nhớ một người..
Chắc không phải một người như anh..
Người từng làm em khóc, người từng khiến em buồn..
Buông bàn tay, rời xa lặng thinh bước đi..
Hạt mưa rơi búa vây trái tim hiu quạnh..
Ngàn yêu thương vụn tan bỗng xa..
Người từng nói ở bên cạnh anh mỗi khi anh buồn..
Cớ sao giờ lời nói kia như gió bay..
Đừng bỏ rơi bàn tay ấy bơ vơ mà..
Một mình anh lặng im chốn đây..
Yêu em âm thầm bên em..
Yêu thương không còn nơi đây..
Mang tình buồn theo mây..
Con mơ về..
Mong manh câu thề..
Tan trôi qua mau quên đi phút giây..
Mưa rơi trên đôi mi qua lối vắng..
Ánh sáng mờ buông lơ lửng khói trắng..
Bóng dáng em, nụ cười ngày hôm qua..
Kỉ ức có ngủ quên chìm trong màn sương đắng..
Anh nhớ giọt nước mắt sâu lắng..
Anh nhớ nỗi buồn của em ngày không nắng..
Hạt mưa rơi búa vây trái tim hiu quạnh..
Ngàn yêu thương vụn tan bỗng xa..
Người từng nói ở bên cạnh anh mỗi khi anh buồn..
Cớ sao giờ lời nói kia như gió bay..

Đừng bỏ rơi bàn tay ấy bơ vơ mà..

Cầm bông hoa chờ mong nhớ thương..

Làm sao quên người ơi, tình anh mãi như hôm nào..

Vẫn yêu người và vẫn mong em về đây...

Giọt nước mắt tại sao cứ lã rơi hoài..

Ở bên anh chỉ có đớn đau..

Thì anh xin nhận hết ngàn đau đớn để thấy em cười..

Dẫu biết rằng người đến không như giấc mơ..

Yêu em âm thầm bên em...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Yêu...

Chương Ngoại truyện 5: Yêu...

Paris, Pháp

Diệu Phương, Bảo Anh về nước, Phương Thảo cảm thấy bản thân mình cũng nên định chỉnh lại mối quan hệ này. Hôm nay, cô lấy hết can đảm bước vào phòng sách của Nhật Hào. Ngày thường thì anh không chơi với con thì vào phòng sách. Hôm nay Từ Uyên và Từ Khánh cũng đã đi nhà trẻ.

-Em.. có chuyện muốn nói?

-Chuyện gì?

-Em muốn cùng Từ Khánh và Từ Uyên về Việt Nam!-Phương Thảo càng lúc càng nhỏ giọng.-Xin lỗi đã làm phiền anh trong năm năm qua!

Nhật Hào bỏ cuốn sách xuống, đứng lên nhìn thẳng vào mắt cô.

-Ý của em là sẽ cùng con về Việt Nam. Và tôi sẽ cắt phải cắt đứt quan hệ với con của tôi!-Nhật Hào giọng nhỏ nhưng đầy uy hiếp.-Xin lỗi, tôi không cho phép!

-Anh còn cần có vợ con! Không thể nào sống cuộc sống như thế này cả đời được!

-Vợ? Em là mẹ của con tôi! Nếu không là vợ thì em là gì của tôi?

Phương Thảo nhất thời không nói được. Cô không ngờ anh lại xem cô là vợ.

-Được rồi! Ngày mai sẽ đăng kí kết hôn! Chắc thứ em muốn là danh phận!

-Anh sai rồi! Thứ tôi muốn không phải trách nhiệm, cũng chẳng phải danh phận!-Phương Thảo mắt vô hồn nhìn vào anh.-Thứ tôi cần anh không bao giờ cho tôi được!

-Vậy thứ tôi cần, em đã cho tôi sao?

Cô nhìn anh, cô cho anh tất cả, cả cuộc đời của mình, sinh cho anh hai đứa con. Anh còn muốn gì?

-Tình cảm của em có phải đã chết từ lúc em mang thai?-Nhật Hào nói.-Có phải em rất ân hận khi sinh ra Từ Uyên và Từ Khánh?

-Không! Là con tôi, tôi không ân hận!

-Em còn yêu tôi không?-Anh tiến sát người cô, nhìn thẳng vào mắt cô như đang cảm nhận.

-Không yêu tại sao tôi lại chờ anh? Không yêu sao lại giao cả cuộc đời của mình cho anh? Không yêu sao lại bắt bắt chấp tất cả giữ lại và sinh ra con của anh?-Phương Thảo đã khóc tự lúc nào mà cô cũng không hay.-Thứ tôi cần, chỉ là tình cảm của anh, là sự dịu dàng của anh, tại sao khó đến vậy?

-Là tôi không biết cách thể hiện! Nhưng mà tôi yêu em!

***

Sáng hôm sau, Phương Thảo thức dậy muộn, rõ ràng cô đã hẹn giờ báo thức dậy để nấu thức ăn cho anh.

-Bà xã, em dậy rồi sao? Từ Uyên và Từ Khánh anh đã đưa chúng đi nhà trẻ. Thay đồ rồi xuống anh cơm với anh!-Giọng anh cực kỳ nhỏ nhẹ, dịu dàng.-Anh đã vào bếp đấy!

Phương Thảo có phần không tin, cô bước đến ôm anh từ phía sau để cảm nhận hơi ấm từ anh. Cô khẽ cười.

-Ông xã em hôm nay đảm đang và dịu dàng quá!

Anh cười rồi quay lại đặt nụ hôn lướt vào môi cô. Anh đã quyết định sẽ sống thật hạnh phúc bên cô, bỏ qua tất cả. Anh sẽ dịu dàng với cô, quan tâm cô, chăm sóc cô và yêu thương cô. Anh yêu cô, thể thôi!

***

Los Angeles, Hoa Kỳ

Sau hôn lễ, Tuấn Anh và Bảo Anh tay trong tay đi dạo phố, không khí thật trong lành nhưng thời tiết khá lạnh do đang mùa đông. Đây là kỳ nghỉ trăng mật của hai người. Nhoc Tuấn Huy được gọi ở nhà ông bà nên không đi theo.

Một đôi tình nhân trẻ đi qua họ, Tuấn Anh khẽ nói:

-Lúc trước chúng ta cũng từng như họ! Bây giờ cũng vẫn như vậy!

-Anh biết không? Trong khoảng thời gian không có anh! Nhìn họ âu yếm yêu đương, em rất tủi!-Bảo Anh nói, giọng hơi run.

-Anh biết! Anh biết! Bây giờ anh sẽ bù đắp! Anh xin lỗi!-Tuấn Anh ôm eo cô bước tiếp.-Em chờ anh cả tuổi thanh xuân!

-Nhưng em thấy điều đó đối lấy anh rất xứng đáng!-Bảo Anh cười.-Yêu anh quá đi mất!

-Ngốc thật!-Tuấn Anh khẽ hôn vào trán cô.-Ai bảo em sắc xảo thông minh chứ?

-Được được! Em ngốc vậy đấy!-Bảo Anh cười.

-Ừ. Ngốc của anh!-Tuấn Anh khẽ cười.

-Tuấn Anh, em bây giờ cũng lớn tuổi rồi! Liệu anh có chán em không?-Bảo Anh giọng run run.

-Gì nữa đây? Em đang chê anh già sao? Anh hơn em một tuổi đấy!-Anh cố tình trả lời như thế để lấy nụ cười của cô.

-Không! Đàn ông và phụ nữ khác nhau!-Cô nói.

-Chẳng khác gì cả! Yêu thì không bao giờ chán cả! Hiểu chưa ngốc!-Tuấn Anh cười.

-Chắc là sẽ không chán em chút!-Bảo Anh nói, giọng hờn dỗi.

-Vợ anh, con anh! Chán làm thế nào được!-Tuấn Anh nói.-Và lại, anh rất yêu em! Em biết mà!

Một nụ hôn lướt qua môi ở chốn công viên công cộng, hạnh phúc được nhiều người tận mắt chứng kiến...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Hôm nay, Âu Khả Hân đến ở cùng vợ chồng Khắc Huy với lý do, là muốn gần gũi con cháu. Như vậy là Diệu Phương sẽ phải làm dâu vài ngày vì dù sao Khắc Huy cũng gọi bà là mẹ, cô cảm thấy có chút mới mẻ. Đang bữa ăn cơm, cô định ăn món cá nhưng cảm thấy muốn nôn nên chạy ngay vào toilet. Khi bước ra Âu Khả Hân gật đầu điều.

-Diệu Phương, có phải con có em bé không?

-Không đâu mẹ! Chắc chỉ là đau bao tử thôi!

-Con có chứ! Nên đến bệnh viện để kiểm tra!

-Dạ vâng!-Cô nói cho qua chuyện.

***

Tôi, Khắc Huy đi làm về ôm chăm lấy cô.

-Đi làm mệt lắm hả anh?

-Không! Chỉ là anh nhớ em!

Cô giúp anh cởi áo vest. Sau khi giúp anh, anh liền nhẹ nhàng ấn cô xuống giường. Nụ hôn dịu dàng không kém phần hoang lạc. Khi đã cởi hết áo và váy ngủ của cô thì ngoài có tiếng gõ cửa và mở cửa. Chết thật, lúc này quên khoá cửa. Vì bình thường ở nhà chỉ có hai người nên anh chẳng bao giờ khoá cửa!

Diệu Phương liền giật chăn quấn quanh người rồi chạy thẳng vào nhà tắm. Âu Khả Hàn bước vào, liếc nhìn quần áo không chỉnh tề của anh và lúc này nhìn thấy Diệu Phương quấn chăn chạy vào tắm thì biết rằng bà đến không đúng lúc.

-Lần sau con nên khoá cửa!

-Con biết rồi mẹ!

-Mẹ chỉ đến nhắc nhở con ăn uống rồi hãy đi ngủ!

-Vâng!

Sau khi bà về phòng, Diệu Phương thở dài bước ra.

-Chúng ta tiếp tục!

-Mất hứng rồi! Anh xuống ăn cơm đi, xong rồi qua phòng sách mà ngủ!-Diệu Phương thả tự do lên giường.

-Chuyện này đâu phải tại anh!

-Em ngủ đây!

Sau mấy lần nói chuyện mà cô không đáp anh cũng chẳng thèm ăn uống, nằm lên giường, khẽ ôm cô từ phía sau...

Sau hai tuần thì Âu Khả Hân cũng về, bà có lẽ là người mẹ chồng tốt. Sống bên cạnh bà cũng chẳng mất tự do gì là mấy ngoại trừ mấy trường hợp. Nhưng bà còn có chồng, phải lo cho ông.

***

Ba năm sau...

Diệu Nhiên dắt tay Diệu Phương, còn Khắc Huy bế cậu nhóc chừng hai ba tuổi. Lần này, anh được trực tiếp chăm sóc baby, tuy có cực nhưng anh rất vui. Anh còn tưởng tượng ra lúc sinh Diệu Nhiên, cô đã vất vả thế nào.

-Hôm nay chiều ý em, chúng ta về thăm mẹ em nhé!

-Cảm ơn anh! Chắc mẹ sẽ rất vui!

Khắc Huy bế Khắc Phong vào xe rồi giao cho Diệu Phương, anh lo lấy xe. Khắc Phong được sinh ra đúng lúc, đúng thời điểm và nhận được nhiều hạnh phúc hơn Diệu Nhiên. Nhưng anh và cô cũng bù đắp những hạnh phúc mà cô bé đáng có được.

-Anh yêu em, cô nhóc của anh!

-Sao lại nói không biết chán thế?-Cô hờm anh.

-Trong mắt anh, em lúc nào cũng chỉ là cô nhóc!-Anh nói.-Và lại đó là sự thật thì làm sao mà chán được!

-Khắc Huy, em yêu anh!

Ngày nắng và gió hồn nhiên..

Có bóng em bên anh thật hiền..

Một ngày , bình yên...

Mình bước vào gió trời xanh..

Tiếng trái tim đôi ta đập thật nhanh..

Thì thầm lời yêu thương....

Ngày tình về chung đôi..

Em bên anh ngày mình chung đôi..

Ngày dịu dàng gọi tình lên ngôi..

Em bên anh nồng nàn đôi môi..

Ngày dịu dàng chung đôi..

Em bên anh chiều vàng thu rơi..

Ngày dịu dàng mình chỉ cần nhau thôi..

Em bên anh nồng nàn đôi môi...

Ngày dịu dàng chung đôi...

Về nghe mùi tóc của đêm..

Thấy chút hương đôi môi thật mềm..

Ngọt ngào đôi môi..

Ngày tình về chung đôi...

Ngày tình về chung đôi..

Em bên anh ngày mình chung đôi..

Ngày dịu dàng gọi tình lên ngôi..

Em bên anh nồng nàn đôi môi..

Ngày dịu dàng chung đôi..

Em bên anh chiều vàng thu rơi..

Ngày dịu dàng mình chỉ cần nhau thôi..

Em bên anh nồng nàn đôi môi..

Ngày dịu dàng chung đôi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Yêu...

Chương Ngoại truyện 5: Yêu...

Paris, Pháp

Diệu Phương, Bảo Anh về nước, Phương Thảo cảm thấy bản thân mình cũng nên đính chính lại mối quan hệ này. Hôm nay, cô lấy hết can đảm bước vào phòng sách của Nhật Hào. Ngày thường thì anh không chơi với con thì vào phòng sách. Hôm nay Từ Uyên và Từ Khánh cũng đã đi nhà trẻ.

-Em.. có chuyện muốn nói?

-Chuyện gì?

-Em muốn cùng Từ Khánh và Từ Uyên về Việt Nam!-Phương Thảo càng lúc càng nhỏ giọng.-Xin lỗi đã làm phiền anh trong năm năm qua!

Nhật Hào bỏ cuốn sách xuống, đứng lên nhìn thẳng vào mắt cô.

-Ý của em là sẽ cùng con về Việt Nam. Và tôi sẽ cắt phải cắt đứt quan hệ với con của tôi!-Nhật Hào giọng nhỏ nhưng đầy uy hiếp.-Xin lỗi, tôi không cho phép!

-Anh còn cần có vợ con! Không thể nào sống cuộc sống như thế này cả đời được!

-Vợ? Em là mẹ của con tôi! Nếu không là vợ thì em là gì của tôi?

Phương Thảo nhất thời không nói được. Cô không ngờ anh lại xem cô là vợ.

-Được rồi! Ngày mai sẽ đăng kí kết hôn! Chắc thứ em muốn là danh phận!

-Anh sai rồi! Thứ tôi muốn không phải trách nhiệm, cũng chẳng phải danh phận!-Phương Thảo mắt vô hồn nhìn vào anh.-Thứ tôi cần anh không bao giờ cho tôi được!

-Vậy thứ tôi cần, em đã cho tôi sao?

Cô nhìn anh, cô cho anh tất cả, cả cuộc đời của mình, sinh cho anh hai đứa con. Anh còn muốn gì?

-Tình cảm của em có phải đã chết từ lúc em mang thai?-Nhật Hào nói.-Có phải em rất ân hận khi sinh ra Từ Uyên và Từ Khánh?

-Không! Là con tôi, tôi không ân hận!

-Em còn yêu tôi không?-Anh tiến sát người cô, nhìn thẳng vào mắt cô như đang cảm nhận.

-Không yêu tại sao tôi lại chờ anh? Không yêu sao lại giao cả cuộc đời của mình cho anh? Không yêu sao lại bắt bắt chấp tất cả giữ lại và sinh ra con của anh?-Phương Thảo đã khóc tự lúc nào mà cô cũng không hay.-Thứ tôi cần, chỉ là tình cảm của anh, là sự dịu dàng của anh, tại sao khó đến vậy?

-Là tôi không biết cách thể hiện! Nhưng mà tôi yêu em!

***

Sáng hôm sau, Phương Thảo thức dậy muộn, rõ ràng cô đã hẹn giờ báo thức dậy để nấu thức ăn cho anh.

-Bà xã, em dậy rồi sao? Từ Uyên và Từ Khánh anh đã đưa chúng đi nhà trẻ. Thay đồ rồi xuống anh cơm với anh!-Giọng anh cực kỳ nhỏ nhẹ, dịu dàng.-Anh đã vào bếp đấy!

Phương Thảo có phần không tin, cô bước đến ôm anh từ phía sau để cảm nhận hơi ấm từ anh. Cô khẽ cười.

-Ông xã em hôm nay đảm đang và dịu dàng quá!

Anh cười rồi quay lại đặt nụ hôn lướt vào môi cô. Anh đã quyết định sẽ sống thật hạnh phúc bên cô, bỏ qua tất cả. Anh sẽ dịu dàng với cô, quan tâm cô, chăm sóc cô và yêu thương cô. Anh yêu cô, thể thôi!

***

Los Angeles, Hoa Kỳ

Sau hôn lễ, Tuấn Anh và Bảo Anh tay trong tay đi dạo phố, không khí thật trong lành nhưng thời tiết khá lạnh do đang mùa đông. Đây là kỳ

ngỡ trắng mặt của hai người. Nhóc Tuấn Huy được gọi ở nhà ông bà nên không đi theo.

Một đôi tình nhân trẻ đi qua họ, Tuấn Anh khẽ nói:

-Lúc trước chúng ta cũng từng như họ! Bây giờ cũng vẫn như vậy!

-Anh biết không? Trong khoảng thời gian không có anh! Nhìn bộ họ âu yếm yêu đương, em rất tủi!-Bảo Anh nói, giọng hơi run.

-Anh biết! Anh biết! Bây giờ anh sẽ bù đắp! Anh xin lỗi!-Tuấn Anh ôm eo cô bước tiếp.-Em chờ anh cả tuổi thanh xuân!

-Nhưng em thấy điều đó đối lấy anh rất xứng đáng!-Bảo Anh cười.-Yêu anh quá đi mất!

-Ngốc thật!-Tuấn Anh khẽ hôn vào trán cô.-Ai bảo em sắc xảo thông minh chứ?

-Được được! Em ngốc vậy đấy!-Bảo Anh cười.

-Ừ. Ngốc của anh!-Tuấn Anh khẽ cười.

-Tuấn Anh, em bây giờ cũng lớn tuổi rồi! Liệu anh có chán em không?-Bảo Anh giọng run run.

-Gì nữa đây? Em đang chê anh già sao? Anh hơn em một tuổi đấy!-Anh cố tình trả lời như thế để lấy nụ cười của cô.

-Không! Đàn ông và phụ nữ khác nhau!-Cô nói.

-Chẳng khác gì cả! Yêu thì không bao giờ chán cả! Hiểu chưa ngốc!-Tuấn Anh cười.

-Chắc là sẽ không chán em chút!-Bảo Anh nói, giọng hờn dỗi.

-Vợ anh, con anh! Chán làm thế nào được!-Tuấn Anh nói.-Và lại, anh rất yêu em! Em biết mà!

Một nụ hôn lướt qua môi ở chốn công viên công cộng, hạnh phúc được nhiều người tận mắt chứng kiến...

Hồ Chí Minh, Việt Nam

Hôm nay, Âu Khả Hân đến ở cùng vợ chồng Khắc Huy với lý do, là muốn gần gũi con cháu. Như vậy là Diệu Phương sẽ phải làm dâu vài ngày vì dù sao Khắc Huy cũng gọi bà là mẹ, cô cảm thấy có chút mới mẻ. Đang bữa ăn cơm, cô định ăn món cá nhưng cảm thấy muốn nôn nên chạy ngay vào toilet. Khi bước ra Âu Khả Hân gắng hỏi đủ điều.

-Diệu Phương, có phải con có em bé không?

-Không đâu mẹ! Chắc chỉ là đau bao tử thôi!

-Con có chút! Nên đến bệnh viện để kiểm tra!

-Dạ vâng!-Cô nói cho qua chuyện.

***

Tôi, Khắc Huy đi làm về ôm chăm lấy cô.

-Đi làm mệt lắm hả anh?

-Không! Chỉ là anh nhớ em!

Cô giúp anh cởi áo vest. Sau khi giúp anh, anh liền nhẹ nhàng ấn cô xuống giường. Nụ hôn dịu dàng không kém phần hoang lạc. Khi đã cởi hết áo và váy ngủ của cô thì ngoài có tiếng gõ cửa và mở cửa. Chết thật, lúc này quên khoá cửa. Vì bình thường ở nhà chỉ có hai người nên anh chẳng bao giờ khoá cửa!

Diệu Phương liền giật chân quần quanh người rồi chạy thẳng vào nhà tắm. Âu Khả Hân bước vào, liếc nhìn quần áo không chỉnh tề của anh và lúc này nhìn thấy Diệu Phương quần chân chạy vào tắm thì biết rằng bà đến không đúng lúc.

-Lần sau con nên khoá cửa!

-Con biết rồi mẹ!

-Mẹ chỉ đến nhắc nhở con ăn uống rồi hãy đi ngủ!

-Vâng!

Sau khi bà về phòng, Diệu Phương thở dài bước ra.

-Chúng ta tiếp tục!

-Mất hứng rồi! Anh xuống ăn cơm đi, xong rồi qua phòng sách mà ngủ!-Diệu Phương thả tự do lên giường.

-Chuyện này đâu phải tại anh!

-Em ngủ đây!

Sau mấy lần nói chuyện mà cô không đáp anh cũng chẳng thêm ăn uống, nằm lên giường, khẽ ôm cô từ phía sau...

Sau hai tuần thì Âu Khả Hân cũng về, bà có lẽ là người mẹ chồng tốt. Sống bên cạnh bà cũng chẳng mất tự do gì là mấy ngoại trừ mấy trường hợp. Nhưng bà còn có chồng, phải lo cho ông.

***

Ba năm sau...

Diệu Nhiên dắt tay Diệu Phương, còn Khắc Huy bế cậu nhóc chừng hai ba tuổi. Lần này, anh được trực tiếp chăm sóc baby, tuy có cực nhưng anh rất vui. Anh còn tưởng tượng ra lúc sinh Diệu Nhiên, cô đã vất vả thế nào.

-Hôm nay chiều ý em, chúng ta về thăm mẹ em nhé!

-Cảm ơn anh! Chắc mẹ sẽ rất vui!

Khắc Huy bế Khắc Phong vào xe rồi giao cho Diệu Phương, anh lo lấy xe. Khắc Phong được sinh ra đúng lúc, đúng thời điểm và nhận được nhiều hạnh phúc hơn Diệu Nhiên. Nhưng anh và cô cũng bù đắp những hạnh phúc mà cô bé đáng có được.

-Anh yêu em, cô nhóc của anh!

-Sao lại nói không biết chán thế?-Cô lườm anh.

-Trong mắt anh, em lúc nào cũng chỉ là cô nhóc!-Anh nói.-Vả lại đó là sự thật thì làm sao mà chán được!

-Khắc Huy, em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Nhóc Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.